STEPHEN KING

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI

TURNUL ÎNTUNECAT

ALEGEREA CELOR TREI

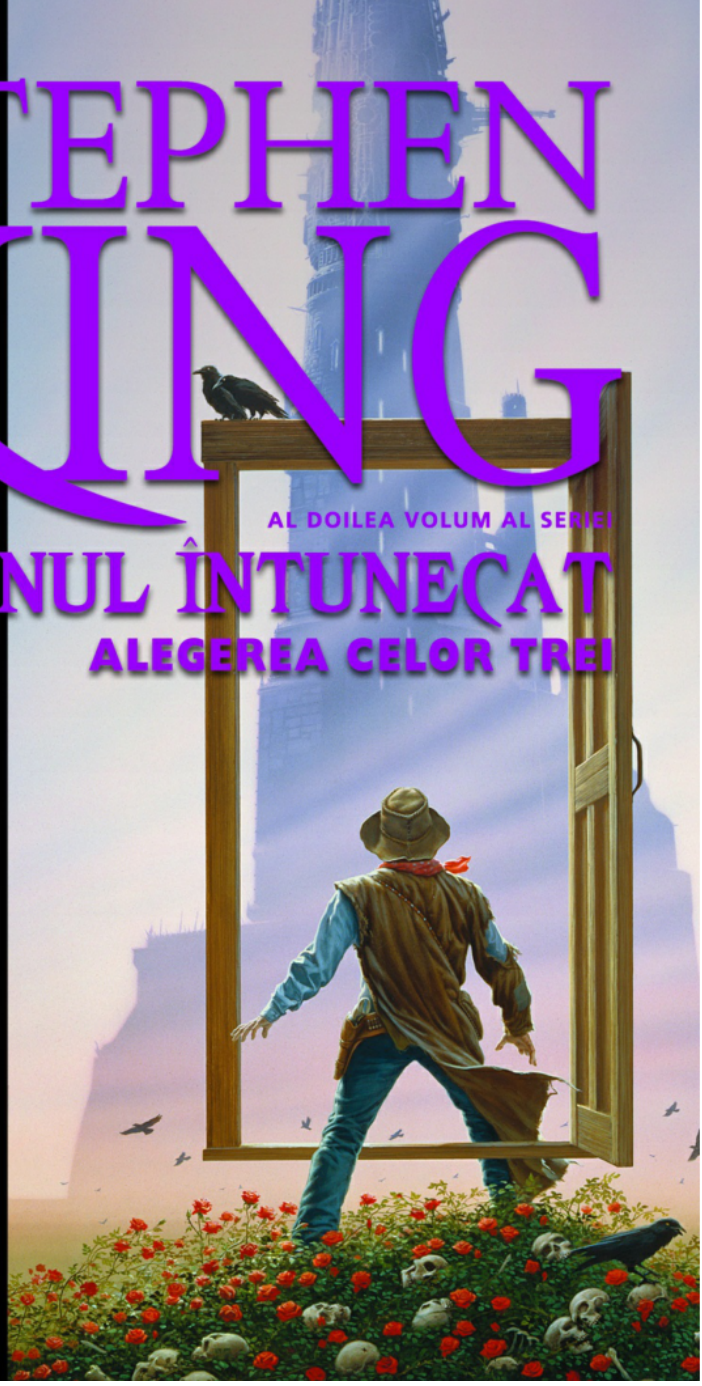

NEMIRA

Stephen King

Alegerea celor trei

Seria Turnul Întunecat, II

Traducere: Mircea Pricăjan

Stephen King
The drawing of the three, 1987

Nemira, 2009

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald şi Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său şi-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraş în altul. A îndrăgit matineele anilor ‘50, unde se proiectau mai ales filme de groază şi SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influenţă decisivă asupra lui – s-a apucat să aştearnă poveşti la o maşină de scris căreia îi lipsea tasta „N“, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 şi 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 şi 1970 a urmat cursurile Universităţii Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultăţii şi a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ţinut şi o rubrică permanentă.

În iunie 1970 a obţinut licenţa în literatură, un certificat de profesor de liceu şi o diplomă pentru elocuţiune şi artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare şi poetă T. King, şi împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă şi a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viaţă grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul şi l-a convins să-l ducă la bun sfârşit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediţiei de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa şi-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem’s Lot*. De acum înainte îşi va consacra viaţa exclusiv creaţiei literare şi, într-o mai mică măsură, producţiei cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate şi King acordă permisiunea studenţilor la regie să

adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane şi două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări şi a primit numeroase premii, printre care şi prestigioasa Medalie pentru Contribuţii Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation.

În 2006 venitul său anual a fost estimat la 40 de milioane de dolari.

Lui
Don Grant,
care a riscat cu aceste romane, *unul câte unul.*

Argument

Alegerea celor trei este al doilea volum al unei poveşti mai lungi, intitulate *Turnul Întunecat*, o poveste inspirată şi, într-o anumită măsură, îndatorată poemului lui Robert Browning, *Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a* (care, la rândul lui, este îndatorat *Regelui Lear*).

Primul volum, *Pistolarul*, povesteşte cum Roland, ultimul pistolar dintr-o lume care „a mers mai departe“, îl ajunge în sfârşit din urmă pe omul în negru… un vrăjitor pe care îl urmăreşte de foarte mult timp – *cât* de mult, mai exact, încă nu ştim. Omul în negru se dovedeşte a fi un individ pe nume Walter, care câştigase mişeleşte prietenia tatălui lui Roland în acele zile de demult, dinainte ca lumea să meargă mai departe.

Scopul misiunii lui Roland nu este această creatură semiumană, ci Turnul Întunecat; omul în negru – şi, mai clar, ceea ce omul în negru *ştie* – reprezintă primul lui pas pe drumul care duce la acel loc misterios.

Cine este, de fapt, Roland? Cum arăta lumea lui înainte să „meargă mai departe“?

Ce este Turnul şi de ce îl caută pistolarul? Avem doar răspunsuri fragmentare. Roland este un pistolar, un soi de cavaler, unul dintre cei a căror sarcină este să menţină aşa cum este o lume pe care Roland şi-o aminteşte ca fiind „plină de iubire şi lumină“; să o împiedice să meargă mai departe.

Ştim că Roland a fost nevoit să se supună unei timpurii probe a maturităţii, după ce a descoperit că mama lui a devenit amanta lui Marten, un vrăjitor mult mai mare decât Walter (care, fără ştiinţa tatălui lui Roland, este aliatul lui Marten); ştim că Marten a plănuit descoperirea lui Roland, aşteptându-se ca acesta să dea greş şi să fie „trimis la Vest“; ştim că Roland trece cu brio proba.

Ce altceva mai ştim? Că lumea pistolarului nu este foarte

diferită de cea a noastră.

Lucruri precum pompe de benzină şi anumite cântece (*Hey Jude*, de pildă, sau fragmentul de cimilitură care începe cu „Fasole, fasole, al muzicii fruct…“) au supravieţuit; la fel şi obiceiuri şi ritualuri asemănătoare într-un mod straniu cu cele din imaginea noastră idealizată a Vestului american.

Şi mai există un cordon ombilical care leagă într-un fel lumea noastră de lumea pistolarului.

La o haltă de pe un drum de trăsuri de mult dat uitării, într-un deşert mare şi sterp, Roland întâlneşte un băiat pe nume Jake, care *a murit* în lumea noastră. Un băiat care, la drept vorbind, a fost împins de pe trotuar, la un colţ de stradă, de ubicuul (şi ticălosul) om în negru. Ultimul lucru pe care Jake, aflat în drum spre şcoală, cu legătura de cărţi într-o mână şi sufertaşul cu merinde în cealaltă, şi-l aminteşte din lumea lui – din lumea *noastră* – este faptul că a fost strivit sub roţile unui Cadillac… şi că a murit.

Înainte să ajungă la omul în negru, Jake moare din nou… de data aceasta din cauză că pistolarul, pus pentru a doua oară în viaţă în faţa celei mai chinuitoare alegeri, decide să-l sacrifice pe acest fiu simbolic. Având de ales între Turn şi băiat, între posibilitatea damnării şi cea a izbăvirii, Roland alege Turnul.

„Du-te, atunci“, îi spune Jake înainte să cadă în abis. „Există alte lumi în afară de astea.“

Confruntarea finală dintre Roland şi Walter are loc pe o golgotă prăfuită, alcătuită din oase sfărâmate. Omul în negru prezice viitorul lui Roland cu ajutorul unui pachet de cărţi de tarot. Cărţile acestea, înfăţişând un om numit Prizonierul, o femeie căreia i se spune Stăpâna Umbrelor şi o formă întunecată care întruchipează de-a dreptul Moartea („dar nu pentru tine, pistolarule“, îi zice omul în negru), reprezintă profeţiile care fac subiectul acestui volum… şi al doilea pas al lui Roland pe lungul şi dificilul drum spre Turnul Întunecat.

Pistolarul se sfârşeşte cu Roland şezând pe o plajă, pe malul Mării Vestice, şi privind apusul. Omul în negru este mort, iar viitorul pistolarului, neclar; *Alegerea celor trei* începe pe

aceeaşi plajă, cu nici şapte ore mai târziu.

Prolog
MARINARUL

Pistolarul se trezi dintr-un vis confuz ce părea format dintr-o singură imagine: aceea a Marinarului din teancul cu cărţi de tarot pe care omul în negru le folosise pentru a prezice (sau a pretinde că prezice) tristul viitor al pistolarului.

Se îneacă, pistolarule, spunea omul în negru, *şi nimeni nu aruncă odgonul.*

Băiatul Jake.

Dar ăsta nu era un coşmar. Era un vis frumos. Era frumos pentru că *el* era cel care se îneca, iar asta însemna că el nu era Roland, ci Jake, şi considera asta o uşurare, deoarece era mult mai bine să se înece în pielea lui Jake decât să trăiască în pielea sa – un om care, pentru un vis iluzoriu, trădase un copil care îşi pusese încrederea în el.

Bun, aşa să fie, mă voi îneca, îşi spuse, ascultând vuietul mării. *Lasă-mă să mă înec.* Însă acela nu era sunetul întinderilor nesfârşite de apă; era scrâşnetul pietrelor răscolite de valuri. Oare el *era* Marinarul? Dacă da, de ce era uscatul atât de aproape? Şi la drept vorbind, oare nu se afla el *pe* uscat? Avea senzaţia că…

Apa rece ca gheaţa îi udă cizmele şi-i urcă pe picioare până la vintre.

Atunci deschise brusc ochii, însă ceea ce-l smulse din vis nu fu senzaţia că-i îngheaţă boaşele, care i se strânseseră şi parcă se făcuseră cât două nuci, şi nici oroarea de care dădu cu ochii, ci gândul la pistoalele sale… pistoalele sale şi, mai important chiar, gloanţele sale. Când se udau, pistoalele puteau fi repede demontate, şterse, unse, şterse din nou, unse din nou şi montate la loc; când se udau cartuşele însă, ca în cazul chibriturilor ude, refolosirea lor depindea de noroc.

Oroarea era o vietate târâtoare pe care probabil că o aruncase pe uscat valul dinainte. Îşi târa anevoie corpul ud şi

sclipitor pe nisip. Era lungă de vreun metru douăzeci şi se afla cam la patru metri în dreapta. Îl privea pe Roland cu ochi goi, aşezaţi la capătul unor antene. Deschise ciocul lung şi zimţat şi începu să scoată sunete care semănau într-un mod straniu cu graiul oamenilor: rugătoare, ba chiar disperate întrebări într-o limbă străină.

— *Did-a-chick*? *Dum-a-chum*? *Dad-a-cham*? *Ded-a-check*?

Pistolarul văzuse homari la viaţa lui. Ăsta nu era un homar, cu toate că homarii erau singurele vietăţi pe care le văzuse vreodată, cu care creatura aceea semăna fie şi de departe. Nu părea câtuşi de puţin speriată de el. Pistolarul nu ştia dacă era sau nu periculoasă. Nu-l mai interesa starea de confuzie în care se afla – neputinţa temporară de a-şi aminti unde se află şi cum a ajuns acolo, dacă l-a prins într-adevăr pe omul în negru sau dacă toate acelea se întâmplaseră doar în vis. Ştia numai că trebuie să se îndepărteze de apă înainte ca aceasta să-i ude toate gloanţele.

Auzi vuietul scrâşnit, crescând, al apei şi îşi luă privirea de la creatură (care se oprise în loc şi ţinea ridicate în aer ghearele cu ajutorul cărora se târâse până atunci, semănând în chip absurd cu un boxer care adoptă poziţia de deschidere, cea care, îl învăţase Cort, se numea Poziţia de Onoare), şi se uită spre valul care se apropia, înspumat şi ameninţător.

Aude valul, gândi pistolarul. *Orice ar fi ea*, *are urechi*. Încercă să se ridice, dar picioarele, amorţite atât de tare încât nici nu le simţea, cedară sub greutatea lui.

Încă visez, îşi spuse, dar chiar şi aşa confuz cum era, gândul i se părea mult prea seducător pentru a-i da cu adevărat crezare. Încercă din nou să se ridice, aproape reuşi, apoi căzu la loc. Valul se spărgea. Nu mai avea timp pentru o nouă încercare. Trebuia să se mulţumească să se mişte cam în aceeaşi manieră în care părea că se mişcă arătarea din dreapta lui: înfipse ambele mâini în nisip şi îşi trase fundul pe pietre în sus, departe de val.

Nu înaintă destul cât să evite valul cu totul, dar ajunse suficient de departe ca să fie mulţumit. Valul îi acoperi doar cizmele. Îi ajunse aproape până la genunchi, după care se

retrase. *Poate că primul nu m-a udat atât de tare pe cât am crezut. Poate…*

Pe cer strălucea o semilună. O acoperea o perdea de ceaţă, însă împrăştia suficientă lumină ca să poată vedea că tocurile pistoalelor erau de o culoare prea închisă. Pistoalele, cel puţin, fuseseră udate. Era imposibil să-şi dea seama cât de gravă era situaţia, ori dacă gloanţele din butoiaşe sau cele din cartuşierele încrucişate la şolduri se udaseră şi ele. Înainte să verifice, trebuia să se îndepărteze de apă. Trebuia să…

— *Dod-a-chock*?

De data aceasta era mult mai aproape. Preocupat de apă, uitase de creatura *adusă* de ea. Întoarse capul şi văzu că acum se afla la doar un metru depărtare.

Ghearele îi erau îngropate în nisipul presărat cu pietre şi scoici şi se târa mai departe. Îşi ridică trupul cărnos şi zimţat, semănând pentru un moment cu un scorpion, numai că Roland nu vedea niciun ac în vârful cozii.

Un nou vuiet scrâşnit, acum mult mai puternic. Creatura se opri numaidecât şi ridică iar ghearele în acea imitaţie stranie a Poziţiei de Onoare.

Valul era mai mare. Roland reîncepu să se târască pe panta de nisip în sus, dar când întinse mâinile, creatura ţâşni cu o viteză pe care mişcările ei de până atunci n-o prevestiseră.

Pistolarul simţi un fulger luminos de durere la mâna dreaptă, dar acum nu avea timp să se gândească la asta. Se împinse cu călcâiele cizmelor ude leoarcă, se trase disperat în mâini şi izbuti să scape de val.

— *Did-a-chick*? întrebă hidoşenia cu vocea ei rugătoare, care părea să spună „Nu vrei să mă ajuţi? Nu vezi că sunt disperată?“, şi Roland privi cioturile arătătorului şi degetului mijlociu de la mâna sa dreaptă cum dispar în ciocul zimţat al creaturii. Arătarea ţâşni din nou şi Roland ridică mâna la timp pentru a-şi salva degetele rămase.

— *Dum-a-chum*? *Dad-a-cham*?

Pistolarul se opinti în picioare. Arătarea îi sfâşie jeanşii făcuţi ciuciulete, îi rupse o cizmă a cărei piele veche era fină, dar tare ca fierul, şi-i sfârtecă o halcă de carne din gambă.

Pistolarul scoase pistolul cu mâna dreaptă şi îşi dădu seama că două dintre degetele de care avea nevoie pentru a-l folosi lipseau doar când revolverul căzu cu un bufnet surd în nisip.

Creatura sări spre el cu lăcomie.

— Nu, nenorocito! mârâi Roland şi lovi cu piciorul în ea.

Parcă ar fi lovit o stâncă… una care muşca. Hidoşenia îi sfârtecă bombeul cizmei drepte, îi rupse bună parte din degetul mare, îi smulse cizma însăşi din picior.

Pistolarul se aplecă, ridică revolverul, îl scăpă, înjură şi în cele din urmă reuşi să-l ţină în mână. Ceea ce odinioară era un lucru atât de uşor încât îl făcea inconştient devenise acum, într-o clipită, un fel de jonglerie.

Creatura era ghemuită pe cizma pistolarului şi rupea bucăţi din ea în timp ce continua să-şi repete întrebările. Un val se rostogoli spre plajă, spuma de pe creasta lui părând palidă şi moartă în lumina zgârcită a semilunii. Homaroşenia lăsă cizma în pace şi ridică ghearele în poziţia aceea de boxer.

Roland scoase pistolul cu mâna stângă şi apăsă trăgaciul de trei ori. *Clic*, *clic*, *clic*.

Acum măcar ştia cum stăteau lucrurile cu gloanţele din butoiaşe.

Vârî pistolul înapoi în tocul stâng. Pentru a-l vârî pe celălalt în tocul drept trebuia să-i întoarcă ţeava în jos cu mâna stângă şi apoi să-l lase să cadă la locul lui. Mânerele roase, din lemn de santal, erau mânjite de sânge; pete de sânge erau şi pe toc, şi pe jeanşii vechi de care tocul era legat cu nojiţe. Sânge care-i curgea din cioturile degetelor retezate.

Piciorul sfâşiat era încă prea amorţit pentru a-l durea, însă mâna dreaptă era un mănunchi de văpăi. Duhurile talentatelor şi îndelung exersatelor degete care deja se descompuneau în sucurile gastrice din stomacul arătării strigau că încă sunt în viaţă, că ard de vii.

Întrevăd probleme serioase la orizont, îşi spuse pistolarul într-un colţ al minţii.

Valul se retrase. Hidoşenia lăsă ghearele jos, mai smulse o bucată din cizma pistolarului, după care se decise că purtătorul fusese mult mai gustos decât bucata de piele de

care se lepădase ca un şarpe.

— *Dud-a-chum*? întrebă ea şi porni spre el cu o viteză năucitoare.

Pistolarul bătu în retragere pe picioare pe care abia le simţea, înţelegând că arătarea era înzestrată cu un dram de inteligenţă; se apropiase de el cu băgare de seamă, venind probabil de la mare depărtare, neştiind ce anume este sau de ce ar putea fi capabil. Dacă valul acela nu l-ar fi trezit, creatura i-ar fi sfârtecat faţa cât el încă rătăcea pe tărâmul viselor. Acum trăsese concluzia că era nu doar gustos, ci şi vulnerabil; o pradă uşoară.

Mai avea puţin şi-l ajungea, o arătare lungă de un metru douăzeci şi înaltă de treizeci de centimetri, o creatură care putea să cântărească chiar şi treizeci de kilograme şi pe care o mâna acelaşi instinct prădător ca pe David, şoimul pe care îl avusese în copilărie – însă lipsindu-i fărâma de loialitate de care David dăduse dovadă.

Călcâiul stâng al pistolarului se împiedică într-o piatră ieşită din nisip şi bărbatul se clătină, mai-mai să cadă.

— *Dod-a-chock*? întrebă arătarea, parcă îndatoritoare, şi-l studie cu ochii ei din vârful antenelor, în acelaşi timp întinzând ghearele… şi atunci veni un val, iar ghearele se ridicară iar în Poziţia de Onoare.

Acum însă se clătinau puţin, şi pistolarul înţelese că hidoşenia reacţiona la sunetul valului, iar acum sunetul era – pentru creatură, cel puţin – mai stins.

Făcu un pas în spate peste piatră, apoi se aplecă exact când valul se spărgea pe mal cu vuietul lui scrâşnit. Se afla cu capul la câţiva centimetri de faţa insectilă a creaturii care i-ar fi putut scoate uşor ochii cu o gheară. Numai că ghearele tremurânde, atât de asemănătoare cu doi pumni încleştaţi, rămaseră ridicate de o parte şi de cealaltă a ciocului ei ca de papagal.

Pistolarul întinse mâna după piatra care fusese cât pe ce să-l culce la pământ.

Era mare, pe jumătate îngropată în nisip, şi mâna lui dreaptă mutilată urlă când bucăţi de pământ şi pietricele

colţuroase se înfipseră în carnea crudă, sângerândă. Însă el tot desprinse piatra şi o ridică, dezvelindu-şi dinţii.

— *Dad-a…* începu hidoşenia, lăsând ghearele jos şi deschizându-le în timp ce valul se spărgea şi sunetul lui se stingea, iar pistolarul avântă piatra spre ea cu toată forţa.

Când spinarea segmentată a creaturii se frânse, se auzi un pârâit puternic.

Arătarea se zbătu bezmetic sub piatră, jumătatea posterioară ridicându-se şi lovind zdravăn solul, ridicându-se şi lovind. Interogaţiile ei deveniră exclamaţii ascuţite de durere. Ghearele i se deschiseră şi se închiseră în gol. Ciocul hrăpăreţ înşfăcă bulgări de nisip şi pietricele.

Şi totuşi, când un alt val se sparse, încercă să-şi ridice iar ghearele, şi când făcu asta pistolarul o călcă pe cap cu cizma rămasă. Se auzi un sunet ca de mii de surcele rupte. Un lichid gros ţâşni de sub călcâiul cizmei lui Roland, în două direcţii. Părea a fi negru. Arătarea se arcui şi se zvârcoli agonic. Pistolarul apăsă şi mai tare cu cizma.

Veni un val.

Ghearele hidoşeniei se ridicară doi centimetri… patru… tremurară şi apoi căzură, deschizându-se şi închizându-se spasmodic.

Pistolarul ridică cizma. Ciocul zimţat al arătării, care-l văduvise de două degete de la mână şi unul de la picior, se deschise şi se închise încet. O antenă zăcea frântă în nisip. Cealaltă zvâcnea haotic.

Pistolarul călcă din nou. Şi din nou.

Aruncă piatra în lături cu un icnet de efort şi făcu o tură pe partea dreaptă a hidoşeniei, călcând-o metodic cu cizma stângă, zdrobindu-i carapacea, făcându-i măruntaiele albicioase să se reverse pe nisipul gri-închis. Era moartă, dar el voia să fie sigur; de când se ştia pe faţa pământului acestuia ciudat, nu fusese niciodată rănit atât de rău, şi totul se petrecuse atât de neaşteptat!

Continuă s-o strivească până când văzu buricul unuia dintre degetele sale în chiseliţa pestilenţială a mortăciunii, văzu praful alb de sub unghie, praful de pe golgota pe care el şi

omul în negru schimbaseră îndelung palavre, după care îşi feri privirea şi vomită.

Se înapoie pe malul apei ca un beţiv, ţinându-şi mâna rănită lipită de cămaşă, uitându-se îndărăt din când în când pentru a se asigura că arătarea nu era încă în viaţă, aidoma unei viespi pe care o loveşti iar şi iar şi care tot se mişcă, ameţită, însă nu moartă; pentru a se asigura că nu vine după el adresându-i acele întrebări nemaiauzite, cu vocea ei disperată.

La jumătatea plajei se opri nesigur pe picioare, uitându-se la locul unde fusese, aducându-şi aminte. Adormise, din câte se părea, puţin mai jos de linia fluxului maxim. Îşi culese de pe jos desaga şi cizma sfâşiată.

La lumina spână a lunii văzu alte creaturi de acelaşi soi, iar în pauza dintre un val şi următorul le auzi vocile întrebătoare.

Pistolarul se retrase câte un pas o dată, se retrase până ce ajunse la marginea acoperită cu iarbă a plajei. Acolo se aşeză şi făcu tot ce ştia să facă: presără peste cioturile degetelor de la mână şi al celui de la picior tutunul pe care îl mai avea, pentru a opri sângerarea, îl presără într-un strat gros, în pofida noii usturimi (degetul lipsă de la picior se alăturase corului), după care doar şezu, transpirând în bătaia brizei răcoroase, gândindu-se la infecţii, gândindu-se cum se va descurca pe lumea aceea fără două degete de la mâna dreaptă (în privinţa armelor, ambele mâini erau la fel de pricepute, însă în alte privinţe mâna dreaptă fusese pe locul întâi), gândindu-se dacă nu cumva muşcătura arătării fusese veninoasă, un venin care poate deja îşi croia drum prin el, gândindu-se dacă va veni vreodată dimineaţa.

1. PRIZONIERUL

Capitolul 1.
Uşa

i

Trei. Acesta este numărul sorţii tale.

Trei?

Da, trei este magic. Trei stă în miezul mantrei.

Care trei?

Primul are păr tuciuriu. E în pragul jafului şi al crimei. L-a infestat un demon.

Numele demonului este HEROINĂ.

Ce demon e ăsta? Nu-l cunosc, nu-l cunosc nici din poveştile pentru copii.

Încercă să vorbească, dar nu mai avea voce; vocea oracolului, Curva Stelară, Târfa Vânturilor, dispăru şi ea; văzu o carte de joc fâlfâind în jos de nicăieri spre nicăieri, rotindu-se şi iar rotindu-se în bezna leneşă. Pe ea, un babuin rânjea peste umărul unui tânăr cu păr negru; degetele lui tulburător de umane erau îngropate atât de adânc în gâtul tânărului, încât vârfurile lor dispăruseră în carne. Uitându-se mai atent, pistolarul văzu că babuinul strângea un bici în mâinile acelea încleştate, strangulante. Chipul tânărului călărit părea schimonosit de o teroare mută.

Prizonierul, şopti prieteneşte omul în negru (care odinioară fusese un om în care pistolarul avusese încredere, un om pe nume Walter). *Puţintel deranjant, nu-i aşa? Puţintel deranjant… puţintel deranjant… puţintel…*

ii

Pistolarul se trezi dintr-odată, fluturând după ceva cu mâna mutilată, convins că într-o clipă una dintre arătările monstruoase cu carapace, ieşite din Marea Vestului, îl va

ataca, adresându-i disperată acea întrebare în limba ei străină în timp ce îi jupuia faţa de pe craniu.

În schimb, o pasăre marină, atrasă de licărul soarelui de dimineaţă pe nasturii cămăşii lui, îşi luă zborul, speriată, cu un cârâit.

Roland se ridică în şezut.

Mâna lui pulsa cu tărie, fără oprire. La fel şi piciorul drept. Atât degetele de la mână, cât şi cel de la picior continuau să insiste asupra prezenţei lor.

Jumătatea inferioară a cămăşii dispăruse; rămăsese doar ceva ce aducea cu o vestă zdrenţuită. Folosise o bucată din ea pentru a-şi lega mâna, iar pe cealaltă pentru a-şi bandaja piciorul.

Dispăreţi, le spuse părţilor absente ale corpului său. *Sunteţi nişte năluci acum. Dispăreţi.*

Îl ajută oarecum. Nu cine ştie cât. Erau năluci, sigur că da, dar nişte năluci vii.

Pistolarul înghiţi carne uscată. Gura lui o voia puţin, stomacul şi mai puţin, dar el insistă. După ce-i ajunse în stomac, se simţi ceva mai în forţă.

Însă nu-i mai rămăsese multă; rezerva era pe sfârşite.

Şi totuşi avea treburi de făcut.

Se ridică nesigur în picioare şi se uită în jur. Păsările se înălţau spre cer şi cădeau, dar lumea părea să le aparţină doar lor şi lui. Monstruozităţile dispăruseră. Poate că erau animale nocturne; poate veneau odată cu fluxul.

În momentul acela, asta nu părea să aibă vreo relevanţă.

Marea era enormă, se întâlnea cu orizontul într-un punct albastru ceţos, imposibil de determinat. Un moment, contemplând-o, pistolarul uită de agonia sa. Nu văzuse niciodată atâta apă la un loc. Auzise de ea în poveştile pentru copii, desigur, fusese asigurat de existenţa ei de învăţătorii lui – de unii, cel puţin –, dar să o vadă cu ochii lui, acea imensitate, acea imposibilitate de apă după ani şi ani de pământ arid, era dificil de acceptat… dificil chiar de *privit*.

Se uită la ea mult timp, vrăjit, *convingându-se* să o vadă, mirarea făcându-l să uite temporar de durere.

Dar era dimineaţă şi avea treburi de făcut.

Pipăi după falca din buzunarul de la spate, având grijă să facă asta cu palma dreaptă, nedorindu-şi să dea peste ea, dacă mai era acolo, cu cioturile degetelor, şi să preschimbe suspinele neîntrerupte ale acelei mâini în strigăte.

Acolo era.

Prea bine.

Mai departe.

Cu neîndemânare, desfăcu centurile şi le aşeză pe o stâncă însorită. Scoase pistoalele, deschise butoiaşele şi îndepărtă gloanţele nefolositoare. Le aruncă deoparte. O pasăre fu atrasă de licărul puternic împrăştiat de unul dintre ele, îl luă în plisc, apoi îi lăsă să cadă şi se ridică în zbor.

Pistoalele însele trebuiau curăţate, ar fi trebuit curăţate dinainte, dar cum nicio armă pe lumea aceea sau oricare alta nu era decât un obiect contondent în lipsa muniţiei, înainte să facă altceva îşi aşeză centurile în poală şi plimbă atent mâna stângă peste pielea lor.

Ambele erau umede de la cataramă până la punctul în care i se petreceau peste şolduri; de acolo păreau uscate. Scoate cu precauţie fiecare glonţ din porţiunile uscate. Mâna dreaptă încerca în continuare să se descurce singură, insistând să dea uitării pierderea suferită, în pofida durerii, iar el se trezi ducând-o la genunchi iar şi iar, ca un căţel prea prost sau neascultător. Ameţit de durere, o dată sau de două ori fu cât pe ce să se lovească la ea.

Prevăd probleme serioase, îşi spuse din nou.

Aşeză gloanţele acelea, în speranţa că mai erau bune, într-o grămăjoară deconcertant de mică. Douăzeci. Dintre acestea, câteva aveau aproape sigur să dea rateuri. Nu se putea baza pe niciunul. Le scoase şi pe celelalte şi le aşeză într-o altă grămăjoară. Treizeci şi şapte.

Păi, oricum nu aveai multe, gândi, dar ştia să aprecieze diferenţa dintre cincizeci şi şapte de gloanţe bune şi ceea ce puteau fi doar douăzeci. Sau zece.

Sau cinci. Sau unul. Sau niciunul.

Puse gloanţele asupra cărora avea îndoieli într-o a doua

grămăjoară.

Încă mai avea desaga. Asta era bine. O trase în poală, după care, încet, dezasamblă pistoalele şi execută ritualul curăţirii. Când termină, trecuseră deja două ore şi durerea era atât de intensă, încât îi vâjâia capul; îi era dificil să gândească lucid. Voia să doarmă. Niciodată în viaţa lui nu-şi dorise asta mai mult. Dar în exerciţiul funcţiunii nu exista niciodată un motiv acceptabil pentru negare.

— Cort, spuse cu o voce pe care nu o recunoştea şi râse sec.

Încet, încet, îşi reasamblă revolverele şi le încărcă cu gloanţele pe care le bănuia a fi uscate. Când termină, îl ridică pe cel făcut pentru mâna stângă, îl armă… şi apoi coborî la loc, încet, cocoşul. Voia să ştie, da. Voia să ştie dacă se va auzi o detunătură satisfăcătoare atunci când va apăsa trăgaciul sau doar un alt clic din acelea zadarnice. Dar un clic n-ar fi însemnat nimic, iar o detunătură n-ar face decât să reducă douăzeci la nouăsprezece… sau la nouă… sau la trei… sau la niciunul.

Îşi rupse încă o bucată din cămaşă, puse celelalte gloanţe – cele care se udaseră – în ea şi o legă, folosindu-se de mâna stângă şi de dinţi. Le puse în desagă.

Dormi, cerea corpul său. *Dormi, trebuie să dormi acum, înainte să cadă întunericul, n-a mai rămas nimic, eşti stors de toate puterile…*

Se ridică anevoie în picioare şi se uită de-a lungul fâşiei de nisip. Avea culoarea lenjeriei nespălate de mult timp. Era presărată cu scoici fără o culoare precisă. Ici şi colo, din nisipul aspru se iţeau stânci mici acoperite cu guano, straturile mai vechi galbene ca nişte dinţi de bătrân, cele mai noi – pete albicioase.

Linia de flux maxim era marcată de alge moarte. Lângă acea linie văzu bucăţi din cizma sa dreaptă şi ploştile. I se părea o minune că nu fuseseră luate de valurile puternice. Păşind încet, şchiopătând dureros, pistolarul îşi croi drum spre ele. Ridică una şi o scutură aproape de ureche. Cealaltă era goală. În aceasta mai rămăsese puţină apă. Majoritatea n-ar fi putut face diferenţa între cele două, dar pistolarul le distingea

aşa cum o mamă distinge între gemenii ei identici. Călătorea cu ploştile acelea de mult, mult timp.

Se auzea clipocit de apă înăuntru. Asta era bine – un dar. Creatura care îl atacase sau oricare dintre celelalte ar fi putut-o sfâşia pe aceasta ori pe cealaltă dintr-o singură muşcătură sau lovitură de cleşte, însă nu o făcuseră, iar marea o ignorase. Nu era nici urmă de creatură, cu toate că amândoi ajunseseră mult mai departe de linia fluxului. Poate că o luaseră alţi prădători; poate că semenii ei îi oferiseră o înmormântare vikingă, asemenea *elefaunţilor*, uriaşe creaturi de care auzise în poveştile copilăriei, despre care se spunea că-şi îngroapă singuri morţii.

Săltă plosca pe cotul stâng, bău însetat şi simţi că-i revin cât de cât puterile.

Cizma dreaptă era, desigur, distrusă… dar el simţi un licăr de speranţă. Piciorul era intact – rănit, dar intact – şi credea că va putea să o taie pe cealaltă pentru a încropi ceva care să dureze cel puţin o vreme…

Îl cuprinse o senzaţie de leşin. I se împotrivi, dar genunchii cedară şi el căzu în fund, muşcându-şi limba.

N-o să-ţi pierzi cunoştinţa, se admonestă el. *Nu aici, nu unde o altă arătare se poate întoarce la noapte ca să termine treaba*.

Aşa că se ridică în picioare şi legă plosca goală la brâu, dar nu făcuse decât douăzeci de metri înapoi spre locul unde îşi lăsase pistoalele şi desaga, când căzu din nou, semileşinat. Rămase acolo o vreme, cu obrazul lipit de nisip, cu muchia unei scoici înfundată în marginea maxilarului, destul de adânc încât să-l taie până la sânge. Izbuti să bea din ploscă, după care se târî înapoi acolo unde se trezise. La douăzeci de metri pe pantă în sus era o yucca – un exemplar pitic, însă avea să-i ofere măcar puţină umbră.

Lui Roland, cei douăzeci de metri i păreau douăzeci de kilometri.

Chiar şi aşa, cu chiu cu vai îşi împinse lucrurile personale rămase în acea baltă mică de umbră. Se întinse acolo cu capul în iarbă, alunecând deja spre ceea ce putea fi somn sau inconştienţă sau moarte. Se uită spre cer şi încercă să

stabilească ora. Nu era la prânz, dar mărimea porţiunii de umbră la care se odihnea spunea că prânzul nu era departe. Mai rezistă un moment, răsucind braţul drept şi apropiindu-l de ochi, căutând liniile roşii ale infecţiei, ale unei otrăvi care s-ar fi putut scurge neabătut spre interiorul corpului său.

Palma era de un roşu-închis.

De masturbat, mă masturbez cu stânga, îşi spuse, *e şi asta ceva, măcar*.

Apoi îl învălui întunericul şi dormi următoarele şaisprezece ore cu vuietul constant al Mării Vestului în urechi.

iii

Când se trezi, marea era întunecată, dar se vedea o lumină palidă pe cer, spre răsărit. Dimineaţa era aproape. Se ridică în capul oaselor şi valurile de ameţeală aproape îl copleşiră.

Plecă fruntea şi aşteptă.

Când trecu starea de slăbiciune, se uită la mâna sa. Era infectată, nu încăpea urmă de îndoială – o umflătură roşie care se întindea pe palmă în sus, până la încheietură. Acolo se oprea, dar el vedea deja începutul altor linii roşii, care aveau să ajungă în cele din urmă la inimă şi să-l omoare. Simţea că-i e cald, era febril.

Îmi trebuie leacuri, gândi. *Dar aici nu este niciun leac*.

Ajunsese, atunci, atât de departe doar ca să moară? Nici nu se gândea.

Şi dacă era să moară în pofida voinţei sale de nestrămutat, avea să moară în drum spre Turn.

Eşti remarcabil, pistolarule! chicoti omul în negru în mintea sa. *Eşti îndărătnic! Eşti romantic în obsesia ta stupidă!*

— Du-te-n mă-ta, hârâi el şi bău. Nu mai era multă apă. Avea o mare întreagă în faţa ochilor, ca o ironie a sorţii; apă, apă fără margini, dar niciun strop de băut. Nu avea importanţă.

Îşi puse centurile, le legă de pulpe – acesta fu un proces care-i luă atât de mult timp, încât înainte să termine, prima

lumină palidă a zorilor devenise lumina clară a începutului de dimineaţă – şi încercă să se ridice în picioare.

Nu se convinse că va reuşi decât după ce chiar reuşi.

Ţinându-se de yucca cu mâna stângă, culese plosca încă nu tocmai goală cu braţul drept şi o aruncă peste umăr. Apoi desaga. Când se îndreptă, ameţeala îl copleşi din nou şi pistolarul lăsă capul jos, aşteptând hotărât.

Ameţeala trecu.

Mergând cu paşii clătinaţi şi nesiguri ai unui om aflat în ultimele faze ale beţiei ambulatorii, pistolarul se întoarse pe plajă. Se opri, uitându-se la un ocean la fel de întunecat precum vinul de dud, după care scoase ultima bucată de carne uscată din desagă. Mâncă jumătate şi, de data aceasta, gura şi stomacul o acceptară, amândouă, puţin mai bine. Se întoarse şi mâncă cealaltă jumătate în timp ce privea răsăritul soarelui din spatele munţilor în care Jake murise – la început părând să rămână agăţat de colţii nemiloşi şi despăduriţi ai acelor piscuri, apoi înălţându-se deasupra lor.

Roland stătu cu faţa în soare, închise ochii şi surâse. Mâncă restul cărnii uscate.

Îşi spuse: *Prea bine. Acum sunt un om fără pic de hrană, cu două degete mai puţin la o mână şi unul la picior faţă de când m-am născut; sunt un pistolar cu gloanţe care ar putea să dea rateuri; sunt răpus de veninul muşcăturii unui monstru şi nu am niciun leac la îndemână; cu puţin noroc, mai am apă doar pentru o zi; dacă mă forţez la maximum, s-ar putea să fiu în stare să parcurg pe jos vreo douăzeci de kilometri. Sunt, pe scurt, un om la capătul tuturor lucrurilor.*

Încotro trebuia să apuce? Venise de la răsărit; nu putea merge spre apus dacă nu avea puterile unui sfânt ori ale unui mântuitor. Rămâneau astfel miazănoapte şi miazăzi.

Miazănoapte.

Acesta era răspunsul pe care i-l dădea inima. Fără umbră de îndoială.

Miazănoapte.

Pistolarul porni la drum.

iv

Merse preţ de trei ore. Căzu de două ori şi a doua oară nu crezu că se va mai putea ridica. Atunci veni un val spre el, suficient de aproape încât să-l facă să-şi amintească de pistoale, şi sări în sus cât ai zice peşte, stând pe picioare care tremurau asemenea unor catalige.

În acele trei ore, credea că reuşise să acopere în jur de şase kilometri. Acum, soarele începea să dogorească, dar nu îndeajuns de tare încât să explice felul în care îi pulsa capul sau transpiraţia care îi şiroia pe faţă; şi nici briza mării nu era atât de puternică încât să explice accesele neaşteptate de tremurat care îl cuprindeau din când în când, făcându-i pielea de găină şi dinţii să clănţănească.

Febră, pistolarule, chicoti omul în negru. *Ce-a mai rămas în tine a luat foc*.

Liniile roşii ale infecţiei erau mai pronunţate acum; urcaseră de la încheietura mâinii drepte până la jumătatea antebraţului.

Mai parcurse un kilometru şi jumătate şi bău toată apa din ploscă. O legă la brâu alături de cealaltă. Peisajul era monoton şi necruţător. Marea în dreapta, munţii în stânga, nisipul cenuşiu, plin de scoici sub tălpile cizmelor lui tăiate. Valurile veneau şi se îndepărtau. Căută din priviri homaroşeniile şi nu văzu niciuna. Venea de nicăieri şi se-ndrepta spre nicăieri, un om dintr-un alt timp care, se părea, atinsese un punct al sfârşitului fără noimă.

La scurt timp înaintea prânzului, căzu din nou şi ştiu că nu se putea ridica.

Acela era locul, deci. Acolo. Acela era sfârşitul, deci.

În mâini şi genunchi, ridică fruntea ca un luptător ameţit… şi la o oarecare distanţă în faţă, poate la un kilometru, poate la trei (era greu să estimeze distanţele pe întinderea aceea neschimbată de nisip, când febra ardea în corpul lui, făcându-i globii oculari să pulseze), văzu ceva nou. Ceva ce stătea vertical pe plajă.

Ce să fie?

(*trei*)

Nu conta.

(*trei este numărul sorţii tale*)

Pistolarul izbuti să se ridice iarăşi în picioare. Îngăimă ceva, vreo rugă pe care doar păsările marine care zburau în cerc o auziră (*şi ce fericite ar fi ele să-mi ciugulească ochii din cap*, gândi el, *ce fericite să aibă o îmbucătură atât de gustoasă*!), şi merse mai departe, clătinându-se mai tare acum, lăsând în urma lui dâre şerpuitoare ca nişte bucle stranii.

Nu-şi luă ochii de la ceea ce se afla pe nisip, în faţă. Când îi căzu părul în ochi, îl înlătură degrabă. Părea să nu se apropie deloc. Soarele ajunsese la zenit, unde păru să rămână mult prea mult timp. Roland îşi imagina că se află iarăşi în deşert, undeva între coliba ultimului locuitor

(*al muzicii fruct cu cât mănânci mai mult cu atât mai mult te-ascult*)

şi halta unde băiatul

(*Isaac al tău*)

îi aşteptase sosirea.

Genunchii i se înmuiară, se îndreptară, se înmuiară, se îndreptată din nou.

Când părul îi căzu iar în ochi, nu se mai sinchisi să-l înlăture; nu mai avea forţa de a-l înlătura. Stătea cu ochii la acel obiect, care acum arunca o umbră îngustă pe pantă în sus, şi continuă să meargă.

Acum reuşea să-l desluşească, în pofida febrei.

Era o uşă.

La mai puţin de o jumătate de kilometru de ea, genunchii lui se înmuiară din nou şi, de data aceasta, nu le mai putu întări încheietura. Căzu, trăgând mâna dreaptă peste nisipul aspru şi peste scoici, cioturile degetelor urlând când crusta proaspătă fu zgândărită. Cioturile reîncepură să sângereze.

Aşa că se târî. Se târî cu vuietul constant al fluxului şi refluxului Mării Vestice în urechi. Se trase în coate şi genunchi, săpând în nisipul de deasupra liniei de alge verde-murdar care marcau fluxul maxim. Bănuia că vântul încă sufla – aşa trebuia să fie, căci frigurile continuau să-i străbată

şfichiuitor corpul – dar singurul vânt pe care îl auzea era vijelia năprasnică ce intra şi ieşea din plămânii lui.

Uşa se apropie.

Se apropie mai mult.

În cele din urmă, în jurul orei trei în acea lungă zi delirantă, cu umbra începând să se alungească în stânga sa, pistolarul ajunse. Se lăsă pe vine şi, ostenit, cercetă uşa.

Era înaltă de doi metri şi părea făcută din lemn de carpen, deşi cel mai apropiat carpen probabil că creştea la zece mii de kilometri de acolo, sau mai mult.

Clanţa părea făcută din aur şi era filigranată cu un desen pe care pistolarul îl recunoscu, până la urmă: era faţa rânjită a babuinului.

Clanţa nu avea gaură a cheii, nici deasupra, nici sub ea.

Uşa avea balamale, dar nu erau încastrate în nimic – *sau aşa pare*, gândi pistolarul. *Ăsta e un mister, un mister de necrezut, dar oare mai contează? Eşti pe moarte. Propriul tău mister – singurul care contează cu adevărat pentru orice om, în cele din urmă – se apropie.*

Chiar şi aşa, părea să conteze, într-adevăr.

Uşa aceea. Uşa aceea acolo unde o uşă nu avea ce să caute. Stătea pur şi simplu acolo pe plaja cenuşie la douăzeci de paşi mai sus de linia fluxului maxim, aparent la fel de eternă ca marea însăşi, aruncând acum umbra piezişă a grosimii ei către răsărit, în vreme ce soarele apunea.

Pe ea, la două treimi de jos în sus, cu litere negre, era scris un singur cuvânt în limba nobilă:

PRIZONIERUL

L-a infestat un demon. Numele demonului este HEROINĂ.

Pistolarul auzea un zumzăit slab. La început avu impresia că era vântul sau ceva ce auzea doar el, în febra lui, dar deveni din ce în ce mai convins că era un sunet de motoare… şi că se auzea din spatele uşii.

Deschide-o, atunci. Nu e încuiată. Ştii că nu e încuiată.

Se ridică fără graţie în picioare, se apropie de uşă şi o ocoli,

ajungând în partea cealaltă.

Doar că cealaltă parte nu *exista*.

Doar nisipul cenuşiu-închis, întinzându-se departe, tot mai departe. Doar valurile, scoicile, linia fluxului, urmele lăsate de el – amprente de cizme şi găuri făcute de coatele lui. Se uită din nou şi ochii i se căscară puţin. Uşa nu era acolo, dar umbra ei era.

Dădu să întindă mâna dreaptă – o, atât de greu îşi învăţa noul ei loc în ceea ce mai rămăsese din viaţa lui – o lăsă să cadă şi o ridică în schimb pe cea stângă.

Pipăi, aşteptându-se să întâlnească ceva solid.

Dacă o simt, o să ciocănesc în nimic, gândi pistolarul. *Ăsta chiar că va fi un lucru interesant de făcut înainte de moarte*!

Mâna lui întâlni doar aer, cu mult dincolo de locul unde uşa – fie ea şi invizibilă – ar fi trebuit să se afle.

Nici nu avea în ce să ciocănească.

Şi sunetul de motoare – dacă asta fusese într-adevăr – nu se mai auzea.

Acum se auzeau doar vântul, valurile şi bâzâitul bolnăvicios din capul său.

Păşi încet înapoi, de partea cealaltă a ceea ce nu era acolo, spunându-şi deja că a fost o halucinaţie, o…

Se blocă.

Într-un moment se uita spre apus, la o privelişte neîntreruptă a unui val cenuşiu, rostogolitor, după care priveliştea fu întreruptă de grosimea uşii. Văzu latul broaştei, care părea şi ea de aur, cu limba de metal ieşită în afară. Roland mişcă doi centimetri capul către apus şi uşa dispăru. Îl mişcă înapoi în poziţia iniţială şi aceasta era din nou acolo. Nu *apăru* acolo, ci pur şi simplu acolo era.

Îi dădu ocol şi rămase cu faţa la ea, clătinându-se.

Se putea duce pe după ea şi pe partea cu marea, dar era convins că acelaşi lucru s-ar fi întâmplat, doar că acum ar fi căzut la pământ.

Oare aş putea trece prin *ea din partea în care ea nu există*?

O, multe lucruri putea să se întrebe, însă adevărul era simplu: înaintea lui era o uşă care stătea singură pe o plajă

fără sfârşit şi nu putea face cu ea decât unul din două lucruri: să o deschidă sau să o lase închisă.

Pistolarul înţelese cu o urmă palidă de umor că poate nu se stingea din viaţă atât de repede pe cât crezuse. Dacă ar fi fost aşa, oare s-ar mai fi simţit atât de speriat?

Întinse mâna stângă şi apucă clanţa. Nici răceala cadaverică a metalului, nici căldura fină, înfocată, a runelor gravate pe ea nu-l surprinseră.

Răsuci clanţa. Când trase, uşa se deschise spre el.

Ceea ce văzu întrecea orice aşteptare.

Pistolarul privi, încremeni, scoase primul strigăt de groază din viaţa lui de adult şi trânti uşa. Nu avea în ce anume să se trântească, dar ea totuşi se trânti, făcând păsările să-şi ia zborul cârâind de pe stâncile pe care se aşezaseră pentru a-l urmări.

v

Ceea ce văzuse era pământul de sus, de la o mare, imposibilă distanţă – kilometri întregi, i se părea. Văzuse umbrele norilor culcate pe pământ, plutind peste el ca visele. Văzuse ceea ce ar vedea un vultur dacă ar putea zbura de trei ori mai sus.

A păşi pe o asemenea uşă ar fi însemnat să cadă, strigând, preţ de minute întregi parcă, şi să sfârşească înfigându-se adânc în pământ.

Ba nu, ai văzut mai multe.

Contemplă problema, şezând tâmp pe nisip în faţa uşii închise, cu mâna rănită în poală. Primele linii vagi apăruseră acum deasupra cotului. Infecţia avea să-i ajungă la inimă nu peste mult timp, asta era sigur.

Auzea în gând vocea lui Cort.

Ciuliţi urechile la mine, viermilor. Fiţi atenţi ca să trăiţi, căci asta ar putea însemna într-o bună zi. Niciodată nu vedeţi tot ce vedeţi. Unul dintre motivele pentru care aţi fost trimişi la mine este ca să vă arăt ce nu vedeţi în ceea ce vedeţi – ce nu vedeţi când

sunteţi speriaţi, sau luptaţi, sau alergaţi, sau vă cordiţi.

Nimeni nu vede tot ce vede, dar înainte să ajungeţi pistolari – cei dintre voi care nu pleacă în vest, desigur – o să vedeţi mai multe la o singură privire decât văd unii într-o viaţă întreagă. Şi o parte din ce nu vedeţi la acea privire o să vedeţi după aceea, cu ochiul memoriei – dacă trăiţi destul cât să vă amintiţi, desigur.

Pentru că diferenţa dintre a vedea şi a nu vedea poate fi diferenţa dintre a trăi şi a muri.

Văzuse pământul de la mare înălţime (şi într-un fel, fusese mult mai ameţitor şi mai denaturant decât viziunea creşterii, pe care o avusese cu puţin înaintea perioadei petrecute alături de omul în negru, pentru că ceea ce văzuse prin uşă nu fusese o viziune), dar cu ajutorul puţinei atenţii rămase, mai văzuse şi că pământul pe care îl privea nu era nici deşert, nici mare, ci un loc verde de o bogăţie incredibilă, cu interstiţii de apă care îl duseră cu gândul la o mlaştină, însă…

Puţinul atenţiei tale rămase, îl îngână Cort cu ferocitate. *Ai văzut mai mult*!

Aşa era.

Văzuse alb.

Margini albe.

Bravo, *Roland*! strigă Cort în mintea lui şi lui Roland i se păru că simte lovitura acelei mâini dure, bătătorite. Se crispă.

Se uitase printr-un geam.

Pistolarul se ridică cu greu, întinse mâna, simţi în palmă linii reci şi arzătoare de căldură subţire. Deschise uşa din nou.

vi

Priveliştea la care se aştepta – pământul văzut de la o înălţime înfricoşătoare, inimaginabilă – dispăruse. Se uita la cuvinte pe care nu le înţelegea. *Aproape* le înţelegea; era ca şi când Literele Nobile ar fi fost schimonosite…

Deasupra cuvintelor era imaginea unui vehicul fără cai, o căruţă cu motor de genul celor despre care se spunea că umpleau lumea înainte ca aceasta să meargă mai departe.

Dintr-odată se gândi la ce zisese Jake la haltă, atunci când îl hipnotizase.

Acel vehicul fără cai lângă care stătea o femeie purtând un guler de blană putea fi ceea ce îl călcase pe Jake în acea ciudată lume a lui.

Asta este *acea lume*, gândi pistolarul.

Dintr-odată imaginea…

Nu se schimbă, ci se *mută*. Pistolarul se clătină pe picioare, simţind că-l apucă vertijul şi un val de greaţă. Cuvintele şi imaginea coborâră şi acum vedea un culoar, dincolo de care se afla un rând dublu de scaune. Câteva erau goale, dar majoritatea erau ocupate de oameni, oameni îmbrăcaţi în straie ciudate. Bănuia că erau costume, însă niciodată nu văzuse unele asemănătoare.

Lucrurile de la gâtul lor puteau fi, la fel de bine, cravate, însă nici acelea nu semănau cu ce văzuse el înainte. Şi din câte îşi dădea seama, niciunul nu era înarmat – nu vedea nici pumnale, nici săbii, darămite pistoale. Ce fel de oiţe blajine erau oamenii aceia? Unii citeau ziare pline de cuvinte micuţe – cuvinte întrerupte ici şi colo de imagini – iar alţii scriau pe hârtii cu tocuri de un fel nemaivăzut de pistolar. Însă nu tocurile contau pentru el. Ci *hârtia*. El trăia într-o lume în care hârtia şi aurul aveau un preţ aproape egal. Nu văzuse niciodată atâta hârtie de când se ştia. Chiar atunci unul dintre oameni rupse o foaie dintr-un carnet galben aşezat în poală şi o mototoli, deşi nu scrisese decât pe partea de sus a unei feţe şi deloc pe cealaltă. Pistolarului nu-i era atât de rău încât să nu simtă un fior de groază şi dispreţ la vederea unei asemenea risipe strigătoare la cer.

Dincolo de oameni erau un perete alb curbat şi un şir de geamuri. Câteva dintre acestea erau acoperite de un soi de obloane, dar în spatele celorlalte vedea cerul albastru.

Atunci, o femeie se apropie de uşă, o femeie îmbrăcată într-un fel de uniformă, dar un fel complet străin lui Roland. Era de un roşu puternic şi partea de jos era formată din *pantaloni*. Vedea mult prea bine locul în care picioarele ei se întâlneau, formând pubisul. Aşa ceva nu văzuse niciodată la o femeie,

decât dacă era dezbrăcată.

Se apropie atât de tare de uşă, încât Roland avu impresia că va trece prin ea, drept pentru care el se împletici un pas în spate, doar norocul ajutându-l să nu cadă. Femeia îl privi cu exersata solicitudine a uneia care este deopotrivă slujnică şi propria ei stăpână. Asta nu-l interesa pe pistolar. Ce-l interesa era faptul că expresia ei nu se schimbă nicio clipă. Nu aşa te aşteptai ca o femeie – sau oricine, la o adică – să se uite la un om murdar, sleit de puteri, nesigur pe picioare, care poartă revolvere încrucişate la şolduri, cu o cârpă însângerată legată la mâna dreaptă şi jeanşi care păreau trecuţi prin ciur şi prin dârmon.

— Aţi dori…, întrebă femeia în roşu. Mai spuse ea ceva, dar pistolarul nu înţelese ce voia să zică. De mâncat sau de băut, bănuia. Materialul acela roşu… nu era bumbac. Mătase? Semăna puţin cu mătasea, dar…

— Gin, răspunse o voce şi asta pistolarul înţelese. Într-o clipită, înţelese şi mai multe:

Aceea nu era o uşă.

Era *ochi*.

Oricât ar fi părut de nebunesc, se uita la o parte dintr-o caleaşcă ce zbura pe cer. Se uita prin ochii altcuiva.

Ai cui?

Dar asta ştia. Se uita prin ochii prizonierului.

Capitolul 2.
Eddie Dean

i

Ca pentru a confirma această idee, aşa smintită cum era, ceea ce vedea pistolarul prin uşă se ridică dintr-odată şi se mişcă în lateral. Câmpul vizual *se întoarse* (senzaţia aceea de vertij din nou, sentimentul că stătea pe o platformă cu rotile, o platformă pe care mâini invizibile pentru el o mişcau de colo-colo), după care culoarul începu să treacă pe lângă marginile uşii. Trecu pe lângă un loc unde stăteau mai multe femei, toate îmbrăcate în aceleaşi uniforme roşii. Era un loc cu lucruri de oţel şi lui i-ar fi plăcut să facă imaginea mişcătoare să se oprească, în pofida durerii şi istovirii sale, astfel încât să vadă ce anume erau acele lucruri de oţel – maşinării de un fel sau altul. Una semăna puţin cu un cuptor. Femeia cazonă pe care o văzuse deja turna ginul pe care vocea îl ceruse. Sticla din care turna era foarte mică. Şi era făcută chiar din sticlă. Materialul din care era făcut recipientul în care turna *semăna* cu sticla, dar pistolarul credea că nu era tocmai sticlă.

Imaginea oferită prin cadrul uşii se mişcă mai departe înainte ca el să poată vedea mai mult. Încă o răsucire din acelea ameţitoare şi ochii îi căzură peste o uşă metalică. Într-un dreptunghi mic era un anunţ luminat. Cuvântul acela, pistolarul îl putea citi. LIBER, spunea.

Imaginea alunecă puţin în jos. O mână intră în cadru, din dreapta uşii prin care pistolarul privea, şi prinse clanţa uşii la care pistolarul se uita. Văzu manşeta unei cămăşi albastre, uşor trasă în sus, expunând fire de păr negru, răsucite.

Degete lungi. Un inel pe unul dintre ele, cu un giuvaier montat în el, ceva ce putea fi rubin sau foc-palid sau o făcătură de rând. Pistolarul credea că ultima variantă era cea

mai probabilă – era prea mare şi prea grosolan pentru a fi real.

Uşa metalică se deschise şi pistolarul văzu cea mai ciudată privată din câte văzuse vreodată. Era toată din metal.

Marginile uşii metalice curseră pe lângă marginile uşii de pe plajă. Pistolarul o auzi închizându-se şi fiind încuiată. Fu cruţat de încă o răsucire din aceea ameţitoare, aşa că probabil bărbatul prin ochii căruia privea o încuiase ducând mâna în spate, fără a se mai uita.

Apoi imaginea se roti – nu complet, doar pe jumătate – şi ochii lui priviră o oglindă, văzură un chip pe care îl mai văzuse înainte… pe o carte de tarot.

Aceiaşi ochi negri şi acelaşi păr negru, curgător. Chipul era calm, dar palid, iar în ochi – ochi prin care vedea acum reflexia lor – Roland observă o parte din spaima şi groaza creaturii aceleia călărite de babuin pe cartea de tarot.

Omul tremura.

Şi el e bolnav.

Atunci îşi aminti de Nort, mâncătorul de iarbă din Tull.

Se gândi la Oracol.

L-a infestat un demon.

Pistolarul ajunse la concluzia că ştie ce este HEROINA, până la urmă: ceva asemănător cu iarba-diavolului.

Puţintel deranjant, nu-i aşa?

Fără să stea pe gânduri, animat de simpla hotărâre care făcuse din el ultimul supravieţuitor al stirpei sale, ultimul care să meargă mai şi mai departe mult după ce Cuthbert şi ceilalţi muriseră sau se lăsaseră păgubaşi, se sinuciseseră sau apelaseră la trădare ori pur şi simplu se lepădaseră de întreaga idee a Turnului, cu încăpăţânarea şi îndârjirea oarbă care-l mânaseră prin deşert şi-n toţi anii petrecuţi pe urmele omului în negru, înainte să ajungă în deşert, pistolarul trecu pragul uşii.

ii

Eddie comandă un gin cu apă tonică – poate nu era o idee prea bună să treacă prin Vama New York beat, şi ştia că odată

ce punea alcool în gură nu mai era cale de oprire – dar simţea nevoia să ia *ceva*.

Când trebuie să cobori şi nu găseşti liftul, îi spusese Henry odată, *trebuie să te descurci cum poţi. Chiar dacă n-ai decât un hârleţ.*

Apoi, după ce făcuse comanda şi stewardesa plecase, începuse să aibă o senzaţie de vomă. Nu că avea *să şi* vomite, era doar o posibilitate, dar mai bine să fie sigur. Să treci prin vamă cu câte o jumătate de kilogram de cocaină pură la fiecare subsuoară şi să-ţi mai şi miroasă respiraţia a gin nu era tocmai bine; să treci prin vamă în felul ăsta şi, pe deasupra, să ai vomă uscată pe pantaloni ar fi un dezastru. Aşa că mai bine să fie sigur. Senzaţia probabil că avea să-i treacă, aşa se întâmpla de obicei, dar mai bine să fie sigur.

Problema era că trecea prin faza de sevraj cu febră. Cu *febră*, nu cu frisoane[1].

Alt joc înţelept de cuvinte din partea lui Henry Dean, ilustru narcoman eminent şi docent.

Stăteau pe balconul apartamentului *penthouse* de la Regency Tower, nu erau drogaţi de-a binelea, dar nici mult nu mai aveau, soarele le încălzea feţele, se simţea atât de bine… în zilele bune de odinioară, când Eddie abia începuse să prizeze coca, iar Henry nu se împunsese încă niciodată.

Toţi vorbesc despre frisoanele sevrajului, spusese Henry, *dar înainte să ajungi la asta tre' să treci prin febra sevrajului*.

Şi Eddie, ameţit bine, se hlizise ca un nebun, pentru că ştia perfect despre ce vorbea Henry. Acesta, în schimb, nu schiţase nici măcar un zâmbet.

În unele zile, febra e mai rea decât frisoanele, zisese Henry. *Măcar când ajungi la frisoane, ŞTII că o să borăşti, ŞTII că o să tremuri, ŞTII că o să transpiri până ce o să ai impresia că te-neci în sudoare. Febra sevrajului este, într-un fel, blestemul aşteptării.*

Eddie îşi amintea că-l întrebase pe Henry cum se spune atunci când un seringar (ceea ce, în acele obscure zile apuse de care probabil că-l despărţeau hăt, şaisprezece luni bune, îşi spuneau amândoi cu solemnitate că nu vor deveni niciodată) se injectează cu ceva nasol.

La aia i se spune friptană, răspunsese Henry cu promptitudine, după care păruse surprins, aşa cum face o persoană când spune ceva ce s-a dovedit a fi mult mai comic decât se aştepta, şi se priviseră reciproc, apoi izbucniseră în hohote de râs şi se ţinuseră unul pe altul. Friptană, foarte comic, dar acum nu mai era aşa de comic.

Eddie străbătu culoarul spre toaletă, trecând pe lângă bucătărioară, verifică anunţul – LIBER – şi deschise uşa.

Hei, Henry, o, ilustru frate mai mare, eminent & docent, dacă tot vorbim despre stări nasoale, vrei să auzi definiţia pe care o dau eu călcatului pe bec? E atunci când tipul de la Vama Kennedy îşi spune că e ceva ciudat la felul cum arăţi, sau e una din zilele alea când au acolo, şi nu la Autoritatea Portuară, câinii ăia cu nasuri dresate şi încep toţi să latre şi să se pişe peste tot şi din cauza ta mai că nu se strangulează în lese, la tine vor să ajungă, şi după ce tipii de la Vamă îţi fac bagajele harcea-parcea, te duc într-o cămăruţă şi te întreabă dacă ai ceva împotrivă să-ţi dai jos cămaşa şi tu spui ba da, sigur că am multe împotrivă, am răcit puţin în Bahamas şi aerul condiţionat de aici e dat foarte tare şi mă tem să nu fac pneumonie şi ei spun oh, chiar aşa, întotdeauna transpiri în halul ăsta atunci când aerul condiţionat e dat prea tare, domnule Dean, nu zău, ei bine, să ne scuzi dracului, acu' dă-o jos, şi tu o dai, şi ei spun că poate ar fi mai bine să dai jos şi tricoul, pentru că arăţi ca şi când ai avea o problemă medicală, prietene, umflăturile alea de la subsuori par să fie un fel de tumori limfatice sau ceva, şi tu nici nu te mai deranjezi să spui altceva, e ca un apărător exterior pe centru care nici nu se mai sinchiseşte să fugă după minge când aceasta e lovită într-un anumit fel, se întoarce doar şi se uită după ea cum zboară, pentru că atunci când s-a dus e bună dusă, aşa că-ţi dai jos tricoul şi hei, uite-aci, ce noroc pe capul tău, copile, alea nu-s tumori, decât dacă nu-s ceea ce ai numi tumori pe corpul *societăţii, ha-ha-ha, chestiile alea seamănă mai mult cu două pungi lipite cu bandă scotch, şi apropo, nu te preocupa de cioburile alea, flăcău, îs doar de la bec. Ai călcat pe el.*

Întinse mâna în spate şi trase ivărul. Becurile din toaletă se aprinseră. Sunetul motoarelor era un zumzăit moale. Se

întoarse spre oglindă, voind să vadă cât de rău arăta, şi-l copleşi dintr-odată un sentiment teribil, atotstăpânitor: sentimentul că este privit.

Hei, haide, termină cu asta, îşi spuse tulburat. *Se zice doar că tu eşti cel mai neparanoic om din lume. De aia te-au trimis pe tine. De aia…*

Dar i se părea dintr-odată că aceia din oglindă nu erau ochii lui, nu erau ochii castanii, aproape verzi, ai lui Eddie Dean, care topiseră atâtea inimi şi-i dăduseră ocazia să desfacă atât de multe picioare frumoase în ultimul sfert al celor douăzeci şi unu de ani ai săi, nu erau ochii lui, ci ai unui străin.

Nu erau castanii, ci un albastru ca de jeanşi Levis spălăciţi. Ochi reci, precişi, inimaginabile minuni ale calibrării. Ochi de bombardier.

Reflectat în ei văzu – văzu clar – un pescăruş plonjând spre un val care se spărgea şi înşfăcând ceva din el.

Avu timp să gândească *Ce Doamne-i căcatu' ăsta*? şi apoi ştiu că nu avea să treacă; avea să vomite, totuşi.

În fracţiunea de secundă dinainte să vomite, în fracţiunea de secundă în care continuă să se uite în oglindă, văzu ochii aceia albaştri dispărând… dar înainte să se întâmple asta, îl încercă sentimentul că este doi oameni deodată… că este *posedat*, ca fetiţa aceea din *Exorcistul*.

Simţi foarte bine prezenţa unei noi minţi în propria sa minte şi auzi un gând nu ca pe propriul său gând, ci mai degrabă ca o voce la radio: *Am trecut de partea cealaltă. Sunt în caleaşca-zburătoare.*

Mai era ceva, dar Eddie nu auzi. Era prea ocupat să vomite în chiuvetă cât mai fără zgomot posibil.

Când termină, înainte să se şteargă măcar la gură, se întâmplă ceva care nu i se mai întâmplase niciodată. Preţ de un moment înspăimântător nu fu nimic – doar un interval gol. Ca şi când un singur rând dintr-o coloană de ziar ar fi fost şters cu totul, precis.

Ce-i asta? gândi Eddie neputincios. *Ce mama dracului* este *rahatul ăsta*?

Apoi trebui să mai vomite o dată, şi poate că era mai bine aşa; oricâte i s-ar putea imputa, regurgitarea are măcar un merit: cât timp dai la boboci, nu te poţi gândi la altceva.

iii

Am trecut de partea cealaltă. Sunt în caleaşca-zburătoare, gândi pistolarul.

Şi o clipă după aceea: *Mă vede în oglindă*!

Roland se retrase – nu plecă înapoi, ci doar se retrase, ca un copil care se refugiază în cel mai îndepărtat colţ al unei camere foarte mari. Era înăuntrul caleştii-zburătoare; era de asemenea înăuntrul unui om care nu era el însuşi.

Înăuntrul prizonierului. În acel prim moment, când fusese aproape *în faţă* (doar aşa putea descrie lucrurile), fusese mai mult decât doar înăuntru; aproape că *se confundase* cu el. Simţise boala lui, oricare ar fi fost aceea, şi simţise că omul era pe cale să vomite. Roland înţelese că, la nevoie, putea prelua controlul trupului acelui om. Ar fi îndurat durerile lui, l-ar fi călărit demonul-maimuţă care îl călărea pe el, dar la nevoie *putea*.

Sau putea să stea acolo în spate, neobservat.

După ce accesul de vomă al prizonierului trecu, pistolarul sări înainte – de data aceasta până *în faţă*. Înţelegea foarte puţin din situaţia aceea stranie, iar a acţiona într-o situaţie pe care nu o pricepi înseamnă să te deschizi în faţa celor mai teribile consecinţe, dar avea nevoie să ştie două lucruri – şi avea nevoie să le ştie cu atâta disperare, încât nevoia cântărea mai greu decât consecinţele care se puteau ivi.

Mai era acolo uşa prin care venise din lumea lui?

Şi dacă da, corpul său fizic se afla tot acolo, prăbuşit, nelocuit, poate murind sau deja mort fără o conştiinţă care să pună instinctual în mişcare plămânii şi inima şi nervii? Chiar dacă trupul lui continua să trăiască, era posibil să o facă doar până la căderea nopţii. Atunci homaroşeniile aveau să iasă din apă pentru a-şi adresa întrebările şi a căuta de mâncare la

cină, pe mal.

Făcu să tresară capul care pentru moment era capul *lui*, întorcându-l iute pentru a arunca o privire înapoi.

Uşa era tot acolo, tot în spatele lui. Stătea deschisă spre lumea lui, cu balamalele îngropate în oţelul acelei private ciudate. Şi da, acolo era el, Roland, ultimul pistolar, întins pe o rână, cu mâna dreaptă, bandajată, pe stomac.

Respir, gândi Roland. *Va trebui să mă întorc şi să mă mişc. Dar mai întâi am treburi de făcut. Treburi…*

Se desprinse de mintea prizonierului şi se retrase, atent, aşteptând să vadă dacă prizonierul era conştient de prezenţa lui.

iv

După ce se opri din vomitat, Eddie rămase aplecat deasupra chiuvetei, cu ochii strâns închişi.

Mi-am pierdut cunoştinţa o secundă. Nu ştiu ce-a fost. M-am uitat oare înapoi?

Dibui după robinet şi lăsă să curgă apa rece. Cu ochii în continuare închişi, se stropi cu ea peste obraji şi frunte.

Când nu mai putu evita, ridică privirea înapoi spre oglindă.

De acolo îl priveau propriii lui ochi.

Nu auzea nicio voce străină în minte.

Sentimentul că este urmărit dispăruse.

Ai avut o scăpare de moment, Eddie, îl linişti marele narcoman docent şi eminent. *Un fenomen deloc rar pentru cineva care trece prin febra sevrajului.*

Eddie aruncă o privire la ceasul de la mână. O oră şi jumătate până la New York. Avionul era programat să aterizeze la 4.05 EDT, dar de fapt avea să fie toiul zilei. Momentul adevărului.

Se întoarse la locul lui. Paharul cu băutură era pe tăblia dintre scaune.

Sorbi de două ori şi stewardesa se întoarse pentru a-l întreba dacă nu-l mai poate servi cu ceva. El deschise gura să

spună nu… şi atunci urmă încă unul dintre acele ciudate momente de inconştienţă.

v

— Aş vrea ceva de mâncare, vă rog, zise pistolarul prin gura lui Eddie Dean.

— Vom servi o gustare caldă peste…

— Numai că mie mi-e o foame de lup, zise pistolarul cu toată sinceritatea. Orice e bine, chiar şi un pituns…

— Pituns? se încruntă la el femeia cazonă şi pistolarul cercetă imediat mintea prizonierului. *Sendviş*… cuvântul era la fel de îndepărtat ca murmurul într-o cochilie.

— Un sendviş, chiar, zise pistolarul.

Femeia cazonă păru nesigură.

— Păi… am nişte peşte, ton…

— Ar fi minunat, zise pistolarul, deşi nu auzise în viaţa lui de peştele tun.

Calul de dar nu se caută la dinţi.

— Păreţi *într-adevăr* puţin cam palid, zise femeia cazonă. Mă gândeam că e vorba de rău de zbor.

— Doar foame.

Ea îi adresă un zâmbet profesional.

— Să văd ce pot înjgheba.

Înjgheba? îşi spuse pistolarul năuc. În lumea lui, *a înjgheba* era un verb argotic pentru a lua o femeie cu forţa. Nu conta. Avea să primească mâncare. Nu ştia dacă o va putea duce cu el înapoi pe uşă la corpul care avea atâta nevoie de ea, dar câte un lucru o dată, câte un lucru o dată.

Înjgheba, gândi din nou şi capul lui Eddie Dean se clătină a neîncredere, parcă.

Apoi pistolarul se retrase iar.

vi

Nervi, îl asigură marele oracol şi narcoman eminent. *Doar*

nervi. Face parte din experienţa febrei de sevraj, frăţioare.

Dar dacă era vorba de nervi, cum se făcea că se simţea cotropit de starea aceasta ciudată de somnolenţă – ciudată pentru că ar fi trebuit să nu aibă astâmpăr, să fie agitat, să simtă pornirea aceea de a râcâi şi a scărpina care preceda adevăratele frisoane; chiar dacă n-ar fi fost în stare „febrilă“, cum spunea Henry, rămânea faptul că era pe cale să treacă vama cu un kilogram de cocaină, o infracţiune pasibilă de o pedeapsă de nu mai puţin de zece ani într-o închisoare federală şi, pe deasupra, părea că mai suferă şi de episoade de inconştienţă.

Şi totuşi, senzaţia aceea de somnolenţă.

Sorbi iar din băutură, apoi îşi lăsă ochii să se închidă.

De ce ţi-ai pierdut cunoştinţa?

Nu mi-am pierdut-o, altfel stewardesa ar fi venit degrabă cu toată aparatura de prim ajutor pe care o au la dispoziţie.

Ai avut o cădere*, atunci. Nu-i a bună, în orice caz. Nu ai mai păţit asta niciodată. Da, cu leşin te-a mai luat, dar niciodată n-ai avut o* cădere.

Ceva era ciudat şi la mâna lui dreaptă. Părea să pulseze slab, de parcă s-ar fi lovit cu un ciocan peste ea.

O flexă fără să deschidă ochii. Nicio durere. Nicio pulsaţie. Nici urmă de ochii de bombardier. Cât despre căderi, acestea erau doar o combinaţie între febra sevrajului şi ceea ce marele oracol şi eminent et cetera ar fi numit fără îndoială febra traficantului.

Dar eu tot o să mă culc, gândi el. *Ce zici de asta*?

Chipul lui Henry plutea lângă el asemenea unui balon neancorat. *Nu-ţi face griji*, spunea Henry. *O să te descurci tu, frăţioare. Iei un avion spre Nassau şi te cazezi la hotelul Aquinas. Vineri seară o să te contacteze un individ. Unu' dintre băieţii buni. O să te rezolve el, o să-ţi lase destulă marfă cât să-ţi ajungă tot weekendul. Duminică seară o să vină cu coca şi tu o să-i dai cheia de la cutia de valori. Luni dimineaţă o să procedezi ca la carte, exact cum a spus Balazar.*

Omu' ăsta ştie cum tre' să meargă lucrurile. Luni la prânz iei avionul înapoi şi, cu o faţă de om cinstit ca a ta, o să treci prin

vamă ca prin brânză şi, înainte să apună soarele, o să mâncăm împreună friptură în Sparks. O să meargă ca pe roate, frăţioare, ca pe roate bine unse.

Doar că, în cele din urmă, mersese ca pe roate îmbâcsite.

Problema lui şi a lui Henry era că semănau cu Charlie Brown şi Lucy[{2}].

Singura diferenţă era că, din când în când, Henry ţinea totuşi mingea ca Eddie să *poată* şuta – nu des, doar din când în când. Atunci când se afla într-o pasă din aceea eroică, Eddie chiar se gândise că ar trebui să-i scrie lui Charles Schultz o scrisoare. *Dragă dle Schultz*, ar fi spus. *Vă scapă ceva făcând-o MEREU pe Lucy să tragă mingea în ultima secundă. Ar trebui să o ţină acolo jos din când în când. Nu atunci când Charlie Brown s-ar aştepta la asta, înţelegeţi. Uneori să o ţină jos ca el să o poată şuta de trei, chiar patru ori la rând, apoi nimic pentru o lună, apoi o dată, şi apoi nimic pentru trei sau patru zile şi aşa mai departe, înţelegeţi ideea. Asta l-ar zăpăci CU ADEVĂRAT pe puşti, nu credeţi*?

Eddie *ştia* că l-ar zăpăci cu adevărat pe puşti.

Ştia din proprie experienţă.

Unu' dintre băieţii buni, spusese Henry, dar tipul care venise fusese o arătare cu pielea albă şi accent britanic, o mustaţă subţire care părea inspirată dintr-un *film noire* al anilor patruzeci şi dinţi galbeni îndreptaţi toţi spre interior, ca dinţii unei foarte vechi capcane pentru animale.

— Aveţi cheia, *señor*? a întrebat el, doar că rostit cu accentul acela britanic de şcoală publică, sună cam aşa cum îi spui tatălui pentru a-l deosebi de fiul cu acelaşi nume.

— Cheia e la loc sigur, a zis Eddie, dacă asta te interesează.

— Atunci, dă-mi-o.

— Nu aşa merge treaba. Trebuia să aduci ceva care să-mi ajungă peste weekend. Duminică seară mai trebuie să-mi aduci ceva. Abia apoi îţi dau cheia. Iar luni dimineaţă, te duci în oraş şi o foloseşti pentru a obţine altceva în schimb. Nu ştiu ce, pen' că asta nu-i treaba mea.

Dintr-odată, în mâna arătării palide apăruse un pistol semiautomat mic, albastru.

— Ce-ar fi să mi-o dai şi basta, *señor*? Pe mine m-ai scuti de timp şi efort, iar ţie ţi-ai salva pielea.

Narcoman sau nu, Eddie Dean era un om cu tărie de fier. Henry ştia asta; mai important de atât, o ştia şi Balazar. Din cauza aceasta fusese trimis el.

Majoritatea crezuseră că acceptase misiunea doar pentru că era un dependent fără scăpare. El ştia asta, Henry ştia asta, la fel şi Balazar. Dar numai el şi Henry ştiau că ar fi acceptat şi dacă n-ar fi prins niciodată gustul drogului.

Pentru Henry. Balazar nu ajunsese atât de departe cu deducţia, dar ducă-se dracului Balazar.

— Ce zici să laşi jucăria aia deoparte, scursură pirpirie ce eşti? a întrebat Eddie. Sau poate vrei ca Balazar să trimită pe cineva aici şi să-ţi scoată ochii din cap cu un cuţit ruginit?

Arătarea pământie a zâmbit. Arma a dispărut ca prin magie; în locul ei era un plic mic, întins spre Eddie.

— O glumă nevinovată, atâta tot.

— Dacă spui tu.

— Ne vedem duminică seară.

S-a întors spre uşă.

— Mai bine aşteaptă.

Arătarea pământie s-a întors cu sprâncenele ridicate.

— Crezi că nu voi pleca, dacă asta vreau?

— Cred că dacă pleci şi aici e marfă de rahat, mâine îmi iau zborul. Şi atunci tu o să fii în rahat *până la gât*.

Insul pământiu s-a răsucit, îmbufnat. A stat pe singurul scaun din cameră cât timp Eddie a desfăcut plicul şi a scuturat o cantitate mică de praf brun.

Arăta ca naiba. Eddie s-a uitat la arătarea palidă.

— Ştiu cum arată, arată de căcat, da' e marfă adevărată, s-a explicat fiinţa spectrală. E bună.

Eddie a smuls o pagină din caietul de pe masă şi a separat o parte mică din grămăjoara de pudră brună. A vârât degetul în ea, apoi şi-a frecat degetul de cerul gurii. O clipă mai târziu, a scuipat în coşul de gunoi.

— Vrei să mori? Asta e? Ai vreo ultimă dorinţă?

— Asta-i tot ce e.

Arătarea pământie părea mai îmbufnată ca oricând.

— Am o rezervare făcută pentru mâine, a spus Eddie. Era o minciună, însă nu avea motive să creadă că năluca aceea deţinea resursele necesare pentru a-l verifica. Un zbor TWA. Am făcut-o din proprie iniţiativă, în caz că persoana de contact se întâmpla să fie o jigodie ca tine. Nu mă deranjează. Va fi o uşurare, de fapt. N-am fost făcut pentru genul ăsta de lucru.

Năluca a rămas pe scaun, cumpănind. Eddie s-a aşezat şi s-a străduit să nu se mişte. Avea *chef* să se mişte; îi venea să ţopăie de pe un picior pe altul, să se răsucească, să se târască, să se scarpine unde-l mânca şi să-şi pocnească încheieturile. Simţea că ochii voiau să se întoarcă la grămăjoara de pudră brună, chiar dacă ştia că era otravă. Îşi luase doza la zece în dimineaţa aceea; acelaşi număr de ore trecuseră de atunci. Dar dacă făcea vreunul dintre lucrurile acelea, balanţa situaţiei avea să se schimbe. Năluca nu se limita să cumpănească; îl ţinea sub supraveghere, încerca să-i evalueze tăria.

— Poate reuşesc să găsesc ceva, a spus în cele din urmă.

— Dă-ţi silinţa, a zis Eddie. Dar după ora unşpe sting lumina şi pun semnul NU DERANJAŢI pe uşă. Oricine ciocăneşte după aia, sun la recepţie şi spun că mă deranjează cineva, să trimită un tip de la pază.

— Eşti un tâmpit, a rostit arătarea pământie cu accentul ei britanic impecabil.

— Ba nu, l-a contrazis Eddie, un tâmpit *aşteptai* tu. Dar eu nu mă potrivesc profilului. Ai face bine să te prezinţi aici cu o marfă acceptabilă înainte de unşpe – nu trebuie să fie de top, ci doar acceptabilă – dacă nu vrei să fii o scursură din care s-a scurs tot sângele.

vii

Arătarea pământie s-a întors mult înainte de ora unsprezece; s-a întors la nouă treizeci. Eddie bănuia că marfa

bună se aflase de la început în maşina lui.

Ceva mai mult praf, de data aceasta. Nu alb, dar cel puţin de un ivoriu mat, lucru oarecum încurajator.

Eddie a gustat. Părea în regulă. De fapt, mai mult decât în regulă. De-a dreptul bun. A răsucit o bancnotă şi a prizat.

— Ei bine, atunci, pe duminică, a spus vioi năluca, ridicându-se în picioare.

— Stai, l-a reţinut Eddie, de parcă arma ar fi fost la el. Într-un fel, aşa şi era.

Arma era Balazar. Emilio Balazar era un mahăr de temut în minunata lume a drogurilor din New York.

— *Să stau*? s-a întors năluca şi s-a uitat la Eddie ca şi când l-ar fi crezut un descreierat. Pentru *ce*?

— Păi, chiar mă gândeam la tine, a spus Eddie. Dacă mă-mbolnăvesc rău de la ce mi-am băgat acuma-n corp, afacerea cade. Dacă mor, *categoric* cade. Mă gândeam doar că, dacă mi se face *puţin* rău, s-ar putea să-ţi mai acord o şansă. Înţelegi, ca-n povestea aia în care puştiul freacă o lampă şi primeşte trei dorinţe.

— N-o să ţi se facă rău. Aia-i Alb de China.

— Dacă asta-i Alb de China, a spus Eddie, eu sunt Dwight Gooden.

— Cine?

— N-are importanţă.

Arătarea sălcie s-a aşezat. Eddie a luat loc la masă, cu grămăjoara de pudră albă la îndemână (cealaltă marfă, D-Con sau ce-o fi fost, o luase de mult pe budă-n jos). La televizor, Braves erau snopiţi la fundul gol de Mets, spectacol oferit de WTBS cu ajutorul uriaşei antene satelit de pe acoperişul hotelului Aquinas. Eddie încerca o slabă senzaţie de calm ce părea să vină din străfundul minţii sale… doar că ştia din revistele medicale pe care le citise că venea de fapt de la ghemul de fire vibrante de la baza coloanei vertebrale, locul unde se resimte dependenţa de heroină printr-o nenaturală îngroşare a măduvei spinării.

Vrei un leac rapid? îl întrebase pe Henry odată. *Rupe-ţi coloana vertebrală, Henry. Picioarele nu-ţi vor mai răspunde, nici*

cocoşelul, dar nici nu vei mai simţi nevoia să te injectezi, şi asta din secunda unu.

Lui Henry nu i se păruse comic.

La drept vorbind, nici lui Eddie nu i se păruse comic. Când singura modalitate rapidă de a scăpa de maimuţa din spinare era să-ţi frângi spatele deasupra ghemului ăluia de nervi, aveai de-a face cu o maimuţă grea ca naiba.

Nu era nici pe departe un capucin, nici mascota frumuşică a flaşnetarului; era un babuin mare, bătrân şi rău.

Eddie a început să râdă înfundat.

— Okay, a spus până la urmă. E bine aşa. Poţi părăsi clădirea, scursoare.

Arătarea pământie s-a ridicat în picioare.

— Am şi eu prieteni, a zis el. Ar putea veni aici să te aranjeze. Ai implora să-mi spui unde este cheia.

— Eu nu, viteazule, a spus Eddie. Nu şi băiatul ăsta.

Şi a zâmbit. Nu ştia cum arăta zâmbetul, dar probabil că nu foarte vesel, pentru că năluca a părăsit clădirea, a părăsit-o în graba mare, a părăsit-o fără să se uite înapoi.

Când Eddie Dean a fost sigur că a rămas singur, şi-a pregătit o doză.

Şi-a administrat-o.

A dormit.

viii

Aşa cum dormea şi acum.

Pistolarul, aflat cumva înăuntrul minţii acestui om (un om al cărui nume încă nu-l cunoştea; terchea-berchea pe care prizonierul îl numea „arătarea pământie“ nu-l ştiuse, aşa că nu-l rostise niciodată), asistă la acestea aşa cum, în copilărie, înainte ca lumea să meargă mai departe, asista la piese de teatru… sau aşa credea el că asista, pentru că la viaţa lui nu văzuse decât piese de teatru.

Dacă ar fi văzut vreodată un film, la asta s-ar fi gândit înainte. Lucrurile pe care nu le văzuse la propriu putuse să le

culeagă din mintea prizonierului, pentru că asocierile erau apropiate. Şi totuşi, era ciudat cu numele. Cunoştea numele fratelui prizonierului, dar nu şi pe al prizonierului însuşi. Dar sigur că numele erau lucruri secrete, pline de putere.

Iar printre lucrurile care contau, două la număr, nu se număra numele prizonierului. Unul era slăbiciunea dependenţei. Celălalt era tăria îngropată în acea slăbiciune, ca o armă bună care se afundă în nisip mişcător.

Omul acela trezea în pistolar dureroasa amintire a lui Cuthbert.

Cineva venea. Prizonierul, cum dormea, nu auzi. Pistolarul în schimb, care nu dormea, auzi şi făcu iarăşi un pas în faţă.

ix

Minunat, reflectă Jane. *Îmi spune că e lihnit de foame şi eu îi pregătesc ceva, pentru că e un bărbat frumuşel, iar pe el îl fură somnul.*

Apoi pasagerul – un tip ca la douăzeci de ani, înalt, cu jeanşi curaţi, puţin decoloraţi, şi o cămaşă ecosez – întredeschise ochii şi-i surâse.

— *Mulţam, sai*, spuse el – sau aşa sună.

Aproape arhaic… sau într-o altă limbă. *Vorbeşte în somn, asta-i tot*, gândi Jane.

— Cu plăcere. Îi oferi cel mai iscusit zâmbet de stewardesă, convinsă că bărbatul va adormi din nou şi sendvişul va rămâne acolo, nemâncat, până la vremea servirii adevăratei mese.

Ei bine, doar asta ai fost învăţată să te aştepţi, nu?

Se întoarse în bucătărioară, să tragă un fum.

Scăpără chibritul, îl duse până aproape de ţigară şi acolo se blocă, uitat, pentru că asta *nu* era tot ce erai învăţat să aştepţi.

Mi s-a părut frumuşel. În principal datorită ochilor. Ochilor lui căprui.

Dar când bărbatul de pe locul 3A deschisese ochii în urmă cu o clipă, aceştia *nu* fuseseră căprui; fuseseră albaştri. Nu albaştri adorabil-sexy ca ochii lui Paul Newman, ci albaştri ca aisbergurile. Erau…

— *Au*!

Flacăra chibritului îi ajunsese la degete. Îl scuturǎ, stingându-l.

— Jane? întrebă Paula. Te simţi bine?

— Bine. Visam cu ochii deschişi.

Aprinse alt chibrit şi de data aceasta nu mai pregetă. Trase o singură dată din ţigară, după care găsi o explicaţie perfect valabilă. Bărbatul purta lentile de contact. Sigur că da. Din acelea care îţi schimbau culoarea ochilor. Se dusese la toaletă. Stătuse acolo destul de mult încât ea să se îngrijoreze că i se făcuse rău de avion – avea tenul acela palid, mina unui om care nu se simte prea bine. Însă nu făcuse decât să-şi dea jos lentilele ca să poată dormi mai comod. Perfect valabil.

S-ar putea să simţiţi ceva, se răsti dintr-odată o voce din trecutul ei nu foarte îndepărtat. *O furnicătură slabă. S-ar putea să vedeţi ceva puţin nelalocul lui.*

Lentile de contact *colorate*.

Jane Dorning cunoştea personal peste două duzini de oameni care purtau lentile de contact. Majoritatea lucrau pentru linia aeriană. Niciunul nu spunea ceva despre asta, dar ea credea că motivul era acela că toţi intuiau că pasagerii nu s-ar simţi confortabil să vadă că cineva din personalul de zbor poartă ochelari – i-ar nelinişti.

Dintre toţi aceştia, cunoştea poate patru care purtau lentile colorate.

Lentilele normale erau scumpe; cele colorate costau o avere. Toate persoanele despre care Jane ştia că puseseră la bătaie atâta bănet erau femei, toate extrem de simandicoase.

Şi ce dacă? *Şi bărbaţii pot fi simandicoşi. De ce nu*? *E arătos*.

Ba nu. Nu era. Frumuşel, poate, dar nu mai mult de atât, iar din cauza tenului palid se încadra în categoria frumuşeilor abia la limită. Aşa că de ce să poarte lentile colorate?

Pasagerii liniilor aeriene se tem deseori să zboare.

Într-o lume în care pirateria aeriană şi traficul cu droguri erau la ordinea zilei, personalul liniilor aeriene se temea deseori de pasageri.

Vocea care generase aceste gânduri aparţinea unei

instructoare de la şcoala de stewardese, o doamnă bătrână călită în focul vieţii şi care, după cum arăta, părea posibil să fi lucrat pe vremea poştei aeriene Wiley. Ea spunea: *Nu vă desconsideraţi bănuielile. Şi dacă uitaţi tot ce-aţi învăţat despre modul de abordare a unor potenţiali sau reali terorişti, ţineţi minte asta*: nu vă desconsideraţi bănuielile. *În unele cazuri, membrii echipajului vor spune, în cursul anchetei, că n-au avut nici cea mai mică idee până când tipul a scos grenada şi a ordonat ţineţi-o la stânga către Cuba, că altfel o să se aleagă praful şi pulberea de toţi din avionul ăsta. Dar în majoritatea cazurilor, două sau trei persoane – cel mai adesea însoţitoare de zbor, adică ceea ce veţi deveni voi în mai puţin de o lună – vor spune că au simţit ceva. O furnicătură uşoară. Senzaţia că era ceva nelalocul lui cu tipul de pe locul 91C sau cu tânăra de pe 5A. Au simţit ceva, dar nu au făcut nimic. Vor fi concediate pentru asta? Hristoase, nu! Nu poţi lega pe cineva fedeleş pentru că nu-ţi place cum îşi zgândăreşte coşurile. Adevărata problemă e că au simţit ceva… şi apoi au uitat.*

Bătrâna călită în focul vieţii ridicase un deget gros. Jane Dorning, împreună cu colegele ei de clasă, ascultase cu gura căscată când ea spusese: *Dacă simţiţi furnicătura aceea uşoară, nu faceţi nimic… dar nici să nu uitaţi. Pentru că există întotdeauna o mică şansă ca să puteţi să împiedicaţi ceva înainte ca inevitabilul să se producă… aşa cum ar fi o neplănuită escală de douăsprezece zile pe aeroportul cine ştie cărei ţări arabe de căcat.*

Doar nişte lentile colorate, dar…

Mulţam, sai.

Cuvinte rostite în somn? Sau o scăpare, vorbe într-o altă limbă?

Va sta în alertă, decise Jane.

Şi nu va uita.

x

Acum, îşi spuse pistolarul. *Acum o să vedem, nu-i aşa*?

Putuse veni din lumea lui în acest corp, trecând prin uşa de pe plajă. Ceea ce voia să afle era dacă putea sau nu să ducă lucruri înapoi. O, nu pe sine, era convins că el se putea întoarce prin uşă şi să reintre în propriul lui corp otrăvit, bolnav, oricând ar fi dorit. Dar alte lucruri? Lucruri *fizice*? Acolo, de pildă, în faţa lui, avea mâncare: ceva ce femeia în uniformă numise sendviş cu peşte tun. Pistolarul habar nu avea ce anume era peştele tun, dar ştia să recunoască un pituns atunci când îl vedea, chiar dacă acesta părea, în mod curios, negătit.

Corpul lui avea nevoie de hrană şi corpul lui trebuia să bea, dar mai mult decât orice, corpul lui avea nevoie de un leac. Fără el, avea să moară din cauza muşcăturii acelei homaroşenii. Un astfel de leac se putea afla în lumea aceasta; într-o lume unde caleştile goneau prin aer mult mai sus decât putea zbura cel mai puternic vultur, orice părea posibil. Dar n-ar fi contat cât de multe leacuri eficace se aflau acolo, dacă el nu putea duce nimic de ordin fizic prin uşă.

Ai putea trăi în corpul ăsta, pistolarule, şopti adânc în mintea sa vocea omului în negru. *Lasă halca aia de carne vie acolo, pentru pocitaniile alea cu înfăţişare de homar. Nu-i decât un înveliş, la urma urmei.*

Nici nu se gândea să facă asta. O dată pentru că ar fi fost cea mai criminală formă de hoţie, pentru că nu s-ar fi mulţumit să fie doar un pasager mult timp, uitându-se prin ochii omului acestuia ca un călător pe geamul rădvanului la peisajul trecător.

Şi apoi, el era Roland. Dacă îi era scris să moară, voia să moară în pielea sa.

Voia să moară *târându-se* spre Turn, dacă asta-i era scrisa.

Atunci, strania latură practică şi nemiloasă care locuia alături de latura sa romantică, asemenea unui tigru alături de o ciută, îşi făcu simţită prezenţa.

Nu era cazul să se gândească la moarte, când încă nu făcuse experimentul.

Luă pitunsul. Fusese tăiat în două. Ţinu în fiecare mână câte o jumătate.

Deschise ochii prizonierului şi se uită la ele. La el nu se uita nimeni (deşi, în bucătărioară, Jane Dorning se *gândea* la el, şi încă foarte preocupată).

Roland se întoarse către uşă şi trecu dincolo, ţinând jumătăţile de pituns în mâini.

xi

Întâi auzi vuietul rostogolitor al unui val care se apropia; apoi sporovăiala multor păsări marine venind dinspre stâncile de aproape, în timp ce el se străduia să se ridice în şezut (*nenorocitele alea se furişau spre mine*, gândi, *şi nu peste mult timp ar fi ciugulit bucăţi din mine, indiferente dacă respir sau nu – nu-s decât nişte vulturi spoiţi frumos*); apoi observă că o jumătate de pituns – cea din mâna dreaptă – căzuse pe nisipul cenuşiu, pentru că o ţinea cu o mână întreagă atunci când trecuse prin uşă, dar acum o ţinea – sau o *ţinuse* – într-o mână care suferise o reducere cu patruzeci la sută.

O luă de jos neîndemânatic, apucând-o între degetul mare şi inelar, înlătură de pe ea cât de mult nisip izbuti şi luă precaut o muşcătură. O clipă mai târziu o înfuleca pe nerăsuflate, nebăgând în seamă cele câteva fire de nisip care îi scrâşneau între dinţi. După câteva secunde, îşi îndreptă atenţia spre cealaltă jumătate. O termină din trei muşcături.

Pistolarul nu ştia ce anume era peştele tun, ci doar că era delicios. Mai mult nici nu-l interesa.

xii

În avion, nimeni nu văzu sendvişul cu ton dispărând. Nimeni nu văzu mâinile lui Eddie Dean strângând cele două jumătăţi atât de tare, încât lăsa urme adânci cu degetele mari în pâinea albă.

Nimeni nu văzu sendvişul devenind translucid, apoi dispărând, lăsând în urmă doar câteva firimituri.

La aproximativ douăzeci de secunde după această întâmplare, Jane Dorning îşi stinse ţigara şi trecu prin faţa

şirurilor de scaune. Îşi scoase cartea din poşetă, însă ce voise cu adevărat era să mai arunce o privire la locul 3A.

Pasagerul de acolo părea să doarmă adânc… dar sendvişul dispăruse.

Iisuse, gândi Jane. *Nu l-a mâncat, ci l-a înghiţit întreg. Iar acum* doarme *din nou*? *Glumeşti*?

Orice ar fi fost ceea ce o neliniştea la pasagerul care ocupa locul 3A, domnul Ochi-Când-Căprui-Când-Albaştri continua să o preocupe. Ceva era nelalocul lui cu el.

Ceva.

Capitolul 3.
Contactul şi aterizarea

i

Pe Eddie îl trezi anunţul copilotului cum că, în aproximativ patruzeci şi cinci de minute, urmează să aterizeze pe aeroportul internaţional Kennedy, unde vizibilitatea era perfectă, vântul sufla cu şaisprezece kilometri pe oră dinspre vest, iar temperatura se situa la o plăcută valoare de douăzeci şi unu de grade. Le spuse că, în eventualitatea în care nu va mai avea ocazia, dorea să le mulţumească tuturor pentru că aleseseră compania Delta.

Se uită în jur şi văzu că oamenii îşi verificau actele – venind din Nassau, permisul de conducere şi o carte de credit emisă de o bancă din State se presupunea că sunt de ajuns, dar majoritatea aveau paşaportul – şi Eddie simţi că un fir de oţel începe să se încordeze în el. Încă nu-i venea să creadă că dormise, şi încă atât de adânc.

Se ridică şi se duse la toaletă. Pungile de cocaină de la subsuori păreau să stea bine-mersi, perfect lipite de conturul corpului său, ca în camera de hotel în care i le lipise un american molcom la vorbă pe nume William Wilson. După asta, omul al cărui nume Poe îl făcuse celebru (Wilson îi aruncase o privire goală lui Eddie când el făcuse o aluzie la acest fapt) îi dăduse cămaşa. O cămaşă ca oricare alta, ecosez, puţin spălăcită, de genul celor pe care orice student le-ar purta pe drumul de întoarcere dintr-o scurtă vacanţă înaintea examenelor… doar că aceasta era croită special pentru a ascunde protuberanţe bătătoare la ochi.

— Mai verifică o dată totul înainte să aterizaţi, ca să fii sigur, spusese Wilson, dar n-ar trebui să ai probleme.

Eddie nu ştia dacă va avea sau nu probleme, însă mai avea un motiv să facă o vizită la budă înainte să se aprindă

beculeţul cu LEGAŢI-VĂ CENTURILE DE SIGURANŢĂ. Împotrivindu-se tuturor tentaţiilor – iar mare parte din noaptea trecută nu fusese vorba de tentaţie, ci de nevoie imperioasă – reuşise să păstreze puţin din ceea ce arătarea pământie avusese tupeul să numească Alb de China.

A trece vama când veneai din Nassau nu era ca atunci când veneai din Haiti sau Quincon sau Bogota, însă tot existau supraveghetori. Oameni antrenaţi.

Avea nevoie de orice stimulent posibil. Dacă putea intra acolo puţin mai stăpân pe sine, doar puţin, poate că acesta era puţinul decisiv.

Trase pudra pe nas, aruncă în vasul de toaletă hârtiuţa în care fusese, trase apa, apoi se spălă pe mâini.

Sigur, dacă-ţi iese, n-o să ştii niciodată, nu-i aşa? gândi. Nu. Evident. Dar nu-i păsa de asta.

Întorcându-se la locul lui, o văzu pe stewardesa care-i adusese băutura pe care nu o terminase. Îi surâse. Îi surâse şi el, se aşeză, îşi legă centura, luă revista pusă la dispoziţie de compania aeriană, întoarse paginile şi se uită la poze şi cuvinte. Nimic nu se lipea de el. Firul de oţel continua să se strângă în jurul măruntaielor sale, iar când beculeţul cu LEGAŢI-VĂ CENTURILE DE SIGURANŢĂ *chiar* se aprinse, firul se încolăci de două ori şi rămase încordat.

Heroina îşi făcuse efectul – faptul că-i curgea nasul o dovedea – dar el sigur nu-l *simţea*.

Un lucru pe care îl simţi totuşi cu puţin înaintea aterizării fu încă una dintre acele neliniştitoare perioade de absenţă… scurtă, dar incontestabilă.

Aeronava 727 viră deasupra Long Island Sound şi începu să coboare.

ii

Jane Dorning se afla în bucătărioara de la clasa business, îi ajuta pe Peter şi pe Anne să pună la loc ultimele pahare în care se serviseră băuturile după masă, când individul cu alură

de student intră în toaleta de la clasa întâi.

Tocmai se întorcea la locul lui, când ea trase în lături perdeaua care despărţea clasa business de clasa întâi şi grăbi pasul fără să se gândească la asta, reţinându-l cu zâmbetul ei, făcându-l să ridice privirea şi să-i zâmbească şi el.

Ochii lui erau din nou căprui.

Bine, bine. S-a dus la budă şi le-a dat jos înainte să doarmă; s-a dus la budă şi le-a pus la loc după aceea. Pentru Hristos, Janey! Te comporţi ca o smintită!

Dar nu era adevărat. Nu putea spune sigur de ce, dar nu se comporta ca o smintită.

E prea palid.

Şi ce dacă? Mii de oameni sunt prea palizi, inclusiv mama ta, de când i-a luat-o razna vezica biliară.

Ochii lui albaştri erau izbitori – poate nu la fel de frumoşi ca lentilele căprui – dar categoric izbitori. Şi atunci, la ce bun efortul şi cheltuiala în plus?

Pentru că îi place să-şi modifice aspectul. Nu te mulţumeşte explicaţia asta?

Nu.

Cu puţin înainte de LEGAŢI-VĂ CENTURILE DE SIGURANŢĂ şi ultima contraverificare, ea făcu ceva ce nu făcuse niciodată; o făcu cu gândul la instructoarea aia bătrână călită în focul vieţii. Umplu un termos cu cafea caldă şi puse capacul roşu de plastic fără să apese întâi dopul în gâtul termosului. Răsuci capacul doar până când simţi că agaţă primul rând al filetului.

Susy Douglas făcea ultimul anunţ înainte de aterizare, spunându-le pasagerilor să stingă ţigările, spunându-le să-şi pună lucrurile la locul lor, spunându-le că un agent Delta îi va întâmpina la poarta de debarcare, spunându-le să verifice dacă au toate actele necesare la îndemână, spunându-le că acum vor trebui strânse toate cănile, paharele şi căştile.

Mă miră că nu trebuie să le verificăm şi scutecele, să vedem dacă nu le-au udat, gândi Jane distrată. Simţi şi ea că un fir de oţel i se strânge în jurul măruntaielor.

— Ia-mi locul, spuse Jane când Susy închise microfonul.

Susy aruncă o privire la termos, apoi la chipul lui Jane.

— Jane? Ţi-e rău? Eşti albă ca…

— Nu mi-e rău. Ia-mi locul. Îţi explic când te întorci. Jane se uită în treacăt la strapontinele din stânga, de lângă ieşire. Vreau să rămân în spate.

— Dar, Jane…

— *Ia-mi locul.*

— Bine, zise Susy. Bine, Jane. Nicio problemă.

Jane Dorning se aşeză pe strapontina de lângă interval. Ţinu termosul în mâini şi nu schiţă niciun gest de a-şi lega centura. Voia să menţină asupra termosului un control perfect, iar pentru asta avea nevoie de ambele mâini.

Susy crede că mi-am pierdut o doagă.

Jane spera să fie aşa.

Dacă McDonald, căpitanul, nu aterizează lin, o să am băşici peste tot pe mâini.

Îşi asuma riscul.

Avionul pierdea altitudine cu repeziciune. Pasagerul din 3A, bărbatul cu ochi bicolori şi faţă palidă, se aplecă şi scoase o geantă de voiaj de sub scaun.

Acum e acum, gândi Jane. *Acum va scoate grenada sau pistolul automat sau cine ştie ce naiba are acolo.*

Şi în clipa în care avea să-l vadă, chiar în clipa aceea, Jane, cu mâini tremurând uşor, plănuia să desfacă iute capacul roşu al termosului. Şi atunci toţi aveau să vadă un Amic al lui Allah foarte surprins rostogolindu-se pe jos, pe intervalul aeronavei Delta, zborul 901, în vreme ce pielea i se băşica pe faţă.

3A trase fermoarul genţii.

Jane se pregăti.

iii

Pistolarul îşi spuse că omul acela, prizonier au ba, probabil era mai priceput la rafinata artă a supravieţuirii decât toţi ceilalţi pe care îi văzuse în caleaşca-zburătoare. Ceilalţi erau făpturi grase, în mare parte, şi chiar cei care păreau destul de în formă păreau, de asemenea, deschişi, cu garda jos, cu feţe de copii răsfăţaţi, feţe de oameni care s-ar înscrie în luptă –

până la urmă – dar care s-ar codi la nesfârşit înainte să o facă; le puteai vărsa măruntaiele la picioare şi ultima lor expresie n-ar fi aceea de furie sau agonie, ci de surprindere tâmpă.

Prizonierul era mai bun… dar încă nu destul de bun. Nici pe departe.

Femeia cazonă. Ea a văzut ceva. Nu ştiu ce, dar a văzut ceva nelalocul lui.

E atentă la el aşa cum nu e la ceilalţi.

Prizonierul se aşează. Se uită la o cărţulie cu coperte moi pe care o numea în gând „Ravi-Stă“, cu toată că cine anume putea fi Ravi sau ce anume văzuse ea nu conta pentru Roland nici cât negru sub unghie. Pistolarul nu voia să se uite la o carte, oricât de uimitoare erau acele lucruri; el voia să se uite la femeia în uniformă militară. Impulsul de a ieşi în faţă şi a prelua controlul era cât se poate de puternic. Dar i se împotrivi… cel puţin pentru moment.

Prizonierul se dusese undeva şi luase un drog. Nu drogul pe care el însuşi îl lua, nici cel care l-ar fi putut ajuta pe pistolar să-şi vindece trupul bolnav, ci unul pentru care oamenii plăteau mulţi bani, fiindcă era ilegal. Urma să-i dea acest drog fratelui său, care, la rândul lui, avea să-l dea unui om pe nume Balazar. Afacerea avea să se încheie când Balazar le dădea, în schimbul acestui drog, genul de drog pe care *ei* îl luau – asta, desigur, dacă prizonierul reuşea să ducă la bun sfârşit un ritual necunoscut pistolarului (iar o lume ciudată ca aceea nu se putea să nu aibă multe ritualuri ciudate); se numea Trecerea prin Vamă.

Dar femeia îl vede.

Oare putea ea să-l împiedice să Treacă prin Vamă? Roland credea că răspunsul era da. Şi atunci? La răcoare. Iar dacă prizonierul era la răcoare, el nu mai avea cum să obţină genul de leac de care corpul lui infectat, muribund, avea nevoie.

Trebuie să Treacă prin Vamă cu orice preţ, îşi spuse Roland. *Cu orice* preţ.

Şi trebuie să se ducă cu fratele lui la Balazar ăsta. Nu face parte din plan, fratelui nu-i va plăcea, dar e musai să meargă.

Pentru că un om care se ocupa cu droguri trebuia fie să

cunoască pe cineva, fie să fie *el însuşi* unul care ştia să vindece bolnavii. Un om care să audă care erau simptomele şi apoi… poate…

Trebuie musai *să Treacă prin Vamă*, gândi pistolarul.

Răspunsul era atât de mare şi de simplu, atât de aproape de el, încât puţin lipsi să nu-l vadă deloc. Desigur, *drogul* pe care prizonierul intenţiona să-l introducă ilegal în ţară era cel care avea să facă atât de dificilă Trecerea prin Vamă; probabil că exista un soi de Oracol care putea fi consultat în cazul celor care arătau dubios. Altfel, cugetă Roland, ceremonia Trecerii ar fi simplitatea însăşi, aşa cum era traversarea graniţei unui regat prieten în lumea lui.

Făceai un semn al loialităţii faţă de monarhul acelui regat – un simplu gest simbolic – şi ţi se permitea trecerea.

Putea duce lucruri din lumea prizonierului într-a sa. Pitunsul cu peşte tun dovedea asta. Avea să ducă pungile cu droguri aşa cum dusese pitunsul. Prizonierul avea să Treacă prin Vamă. Şi atunci Roland urma să aducă pungile înapoi.

Dar poţi tu să faci asta?

Ah, aceasta era o întrebare îndeajuns de tulburătoare încât să-i distragă atenţia de la priveliştea întinderii de apă de jos… Ajunseseră deasupra a ceea ce părea a fi un ocean imens şi acum se întorceau spre coastă. În acest timp, apa se apropia neîncetat. Caleaşca-zburătoare cobora (Eddie aruncă doar o privire scurtă, trecătoare; pistolarul, în schimb, rămase vrăjit ca un prunc care vede prima ninsoare din viaţa lui). Putea *lua* lucruri din lumea aceasta, sigur că da. Dar să le aducă înapoi? Acesta era un lucru pe care încă nu-l ştia.

Va trebui să afle.

Pistolarul vârî mâna prizonierului în buzunarul hainei lui şi apucă o monedă cu degetele.

Trecu înapoi prin uşă.

iv

Când se ridică în şezut, păsările îşi luară zborul. De data

aceasta nu îndrăzniseră să se apropie la fel de mult. Îl dureau toate; era ameţit, în stare febrilă… şi totuşi, era uimitor cât de bine reuşise puţina hrană să-i redea forţele.

Se uită la moneda pe care o adusese cu el acum. Părea a fi din argint, dar roşeaţa de pe margini sugera că era făcută, de fapt, dintr-un metal mai puţin valoros. Pe o faţă apărea profilul unui om al cărui chip avea o alură nobilă, curajoasă, încăpăţânată. Părul lui, deopotrivă buclat sub urechi şi lins pe ceafă, sugera şi puţină cochetărie. Întoarse moneda şi văzu ceva atât de uimitor, încât îl făcu să scoată un strigăt ca un croncănit, cu o voce ruginită.

Pe cealaltă faţă a monedei apărea un vultur, blazonul care ornase propriul lui stindard, în zilele acelea de mult apuse când încă mai existau regate şi stindarde care să le poarte blazonul.

Timpul trece. Du-te înapoi. Repede.

Dar mai pregetă o clipă, căzut pe gânduri. Era greu să gândească în capul său – capul prizonierului nu era nici pe departe mai limpede, însă era, măcar temporar, un mediu mai curat decât al său.

Încercarea de a duce şi aduce moneda cu el reprezenta doar jumătate din experiment, nu?

Luă un glonţ din centură şi-l strânse în palmă, împreună cu moneda.

După care păşi înapoi pe uşă.

v

Moneda prizonierului era tot acolo, strânsă bine în pumn. Pentru a vedea dacă şi glonţul era, nu trebuia să *iasă în faţă*; ştia că nu-l însoţise.

Veni totuşi *în faţă*, pentru scurt timp, pentru că de un lucru trebuia să se convingă. Trebuia să-l *vadă*.

Aşa că se întoarse, ca pentru a potrivi chestia aceea mică de hârtie de pe speteaza scaunului său (pe toţi zeii, hârtia era *peste tot* în lumea aceea) şi se uită prin uşă. Îşi văzu corpul, prăbuşit ca înainte, acum cu un fir nou de sânge curgând de la o tăietură de pe obraz – o piatră trebuie să-l fi crestat atunci

când plecase din sine şi trecuse dincoace.

Glonţul pe care îl ţinuse laolaltă cu moneda se afla la baza uşii, pe nisip.

Totuşi, răspunsul era satisfăcător. Prizonierul putea Trece prin Vamă.

Străjile lor îl puteau căuta din cap până-n picioare, de la gaura fundului până la gaura gurii, tur şi retur.

Nu aveau să găsească nimic.

Pistolarul se retrase mulţumit, neştiind, cel puţin pentru moment, că încă nu stăpânea toate aspectele problemei.

vi

Aeronava 727 cobora lin deasupra mlaştinilor sărate din Long Island, lăsând în urmă dâre negre de combustibil ars. Trenul de aterizare coborî cu un huruit puternic şi o zdruncinătură.

vii

3A, omul cu ochi bicolori, se îndreptă de spate şi Jane văzu – chiar văzu – un Uzi cu ţeavă scurtă în mâinile lui, înainte să-şi dea seama că nu era decât formularul cu bunurile declarate la vamă şi o gentuţă cu fermoar de genul celor în care bărbaţii îşi ţin uneori actele.

Avionul ateriză ca pe apă.

Scoţând un suspin adânc, tremurat, ea strânse capacul roşu al termosului.

— N-ai decât să-mi spui că-s dusă cu pluta, îi şopti ea lui Susy, legându-şi centura de siguranţă acum, că era prea târziu. La ultima manevră de aterizare, îi spusese lui Susy ce bănuială avea, astfel încât colega ei să fie pregătită. Ai tot dreptul.

— Nu, zise Susy. Ai procedat corect.

— Am reacţionat exagerat. Fac cinste cu cina.

— Ba nici nu mă gândesc. Şi nu te uita la el. Uită-te la mine. *Zâmbeşte*, Janey.

Jane zâmbi. Încuviinţă din cap. Se întrebă ce Dumnezeu se întâmpla *acum*.

— Te uitai la mâinile lui, spuse Susy şi râse. Jane i se alătură. Eu mă uitam la cămaşa lui, când s-a aplecat după geantă. Are destulă marfă la subsuori ca să umple un raion întreg de la Woolworth's. Doar că nu cred că e genul de marfă pe care o poţi cumpăra de la Woolworth's.

Jane lăsă capul pe spate şi râse din nou, simţindu-se ca o fantoşă.

— Cum procedăm în cazul ăsta?

Susy avea cinci ani de experienţă mai mult decât ea şi Jane, care cu doar un minut în urmă avea impresia că ţine situaţia sub un fel disperat de control, acum se simţea bucuroasă că o are pe Susy lângă ea.

— *Noi* nu procedăm nicicum. Îi spunem căpitanului când vor începe procedurile de remorcare. Căpitanul va vorbi cu cei de la vamă. Amicul tău de acolo se va aşeza la rând, ca toată lumea, doar că apoi va fi *scos* din rând de câţiva oameni care-l vor escorta într-o cămăruţă. Aceea va fi pentru el, cred, prima dintr-un foarte lung şir de cămăruţe.

— Iisuse.

Jane surâdea, dar fiori când calzi, când reci îi străbăteau corpul.

Când retrofrânele se decuplară, apăsă butonul de deschidere a centurii, îi dădu termosul lui Susy, apoi se ridică şi ciocăni la uşa carlingii.

Nu un terorist, ci un traficant de droguri. Slavă Domnului pentru micile favoruri. Şi totuşi, într-un fel ura asta. Tânărul *era* într-adevăr frumuşel.

Frumos nu, dar frumuşel da.

viii

Dumnezeule! *Încă nu şi-a dat seama*, gândi pistolarul cu mânie şi o disperare crescânde.

Eddie se aplecase să-şi ia actele necesare ritualului şi, când

ridicase fruntea, femeia cazonă se uita ţintă la el, cu ochii ieşiţi din orbite, cu obrajii la fel de albi ca hârtiile de pe spetezele scaunelor. Tubul argintiu cu capac roşu, care la început crezuse că este un soi de gamelă, era aparent o armă. Acum îl ţinea între sâni. Roland crezu că într-o clipă sau două, ea îl va arunca sau va răsuci capacul şi-l va împuşca.

Apoi ea se relaxă şi îşi legă centura, cu toate că zdruncinătura caleştii-zburătoare le spuse pistolarului şi prizonierului deopotrivă că aparatul aterizase deja. Se întoarse spre femeia cazonă lângă care şedea şi spuse ceva.

Cealaltă femeie râse şi încuviinţă din cap, dar dacă acela era un râs adevărat, gândi pistolarul, el era un brotac.

Pistolarul se mira cum era posibil ca omul a cărui minte devenise sălaşul temporar al *ka*-ului său să fie atât de nesăbuit. O parte a explicaţiei, desigur, era ceea ce băga în el… una dintre versiunile de iarba-diavolului ale acestei lumi.

O parte, dar nu toată explicaţia. Nu era un om molatic şi pasiv cum erau ceilalţi, dar cu timpul aşa avea să devină.

Sunt aşa cum sunt pentru că trăiesc în lumină, gândi pistolarul. *Acea lumină a civilizaţiei pe care ai fost învăţat să o adori mai presus de orice. Trăiesc într-o lume care nu a mers mai departe.*

Dacă aşa ajungeau oamenii într-o astfel de lume, Roland nu era sigur dacă nu prefera întunericul. „Asta era înainte ca lumea să meargă mai departe“, spuneau oamenii în lumea lui şi mereu o spuneau cu tristeţe… însă era, poate, o tristeţe nechibzuită.

Ea a crezut că eu/el am vrut să iau o armă atunci când eu/el m-am aplecat după acte. Când a văzut actele, s-a relaxat şi a făcut ceea ce au făcut toţi înainte ca această caleaşcă să atingă din nou solul. Acum, ea şi prietena ei discută şi râd, dar feţele lor – faţa ei, mai ales, faţa femeii cu tubul metalic în mâini – nu arată bine. Discută, sigur, dar de râs doar se prefac *că râd… şi asta pentru că subiectul discuţiei lor sunt eu/el.*

Caleaşca-zburătoare înainta acum pe ceva ce semăna cu un drum lung de beton, unul dintre multele astfel de drumuri. Le supraveghea pe femei, dar la periferia câmpului său vizual

pistolarul vedea alte caleşti-zburătoare mişcându-se ici şi colo pe alte drumuri. Unele mergeau încet, altele se mişcau cu o viteză incredibilă, deloc ca nişte caleşti, ci ca nişte proiectile trase din puşti sau tunuri, pregătindu-se să se ridice în aer. Oricât de disperată devenise situaţia lui, o parte din el voia foarte mult să *iasă în faţă* şi să întoarcă ochii pentru a vedea acele vehicule cum se înălţau spre cer. Erau făurite de mâna omului, dar la fel de fabuloase ca poveştile Marelui Featherex despre care se spunea că trăise cândva în îndepărtatul (şi probabil miticul) regat Garlan – *şi mai* fabuloase, poate, doar pentru că *acestea* erau făurite de mâna omului.

Femeia care îi adusese pitunsul îşi desfăcu centura (asta la mai puţin de un minut de când o legase) şi se duse înainte spre o uşă mică. *Acolo stă vizitiul*, gândi pistolarul, dar când uşa se deschise şi ea păşi înăuntru, văzu că era nevoie de trei vizitii pentru manevrarea caleştii-zburătoare şi înţelese de ce imediat ce zări în treacăt cele aparent un milion de cadrane, manete şi beculeţe.

Prizonierul se uita la toate, dar nu vedea nimic – Cort ar fi pufnit la început superior, apoi l-ar fi izbit cu capul de cel mai apropiat perete. Mintea prizonierului era preocupată complet de scoaterea genţii de sub scaun şi a jachetei lejere din locaşul de sus… şi de purgatoriul viitorului ritual.

Prizonierul nu vedea nimic; pistolarul vedea tot.

Femeia a crezut că este un hoţ sau un nebun. El – sau poate că eu, da, mai degrabă – a făcut ceva care s-o îndreptăţească să creadă asta. Femeia s-a răzgândit, dar apoi cealaltă femeie i-a readus îndoiala în gânduri… doar că acum cred că ele ştiu ce este cu adevărat *în neregulă. Ele ştiu că va încerca să nesocotească ritualul.*

Apoi, ca un fulger, înţelese restul problemei. Întâi, nu se reducea totul la aducerea pungilor în lumea lui, cum făcuse cu moneda; moneda nu fusese lipită de corpul prizonierului cu sfoara lipicioasă pe care prizonierul o avea înfăşurată iar şi iar în jurul bustului, astfel încât pungile să nu se desprindă de piele. Sfoara aceea lipicioasă nu era decât o parte a problemei. Prizonierul nu observase dispariţia temporară a unei monede

dintre multe altele, dar când îşi va da seama că lucrul pentru care îşi riscase viaţa nu mai era de găsit, în mod *categoric* va face urât… şi atunci ce urma?

Era mai mult decât posibil că prizonierul va începe să se comporte într-un fel atât de iraţional, încât va ajunge să fie băgat la răcoare la fel de repede ca şi când ar fi fost prins asupra faptei de nesocotire a ritualului. Şocul pierderii va fi destul de puternic; dispariţia în neant a pungilor de la subsuori îl va face cu siguranţă să-şi spună că a luat-o razna *de-a dreptul*.

Caleaşca-zburătoare, o simplă şaretă acum, că era la sol, făcu anevoie un viraj la stânga. Pistolarul înţelese că nu-şi mai permitea luxul să stea pe gânduri. Trebuia să facă mai mult decât să *iasă în faţă*; trebuia să ia legătura cu Eddie Dean.

Fără întârziere.

ix

Eddie vârî în buzunarul de la piept formularul cu bunurile declarate la vamă şi paşaportul. Firul de oţel se răsucea acum continuu în jurul viscerelor lui, afundându-se din ce în ce mai adânc, făcându-i nervii să scânteieze şi să sfârâie. Şi dintr-odată, o voce vorbi în capul său.

Nu un gând; o *voce*.

Ascultă la mine, prietene. Ascultă cu atenţie. Şi dacă nu vrei să ai probleme, nu lăsa să ţi se vadă pe faţă nimic care să trezească bănuiala femeilor ălora cazone.

Dumnezeu ştie că deja sunt destul de bănuitoare.

Eddie crezu la început că încă are căştile pe urechi şi că recepţionează vreo transmisie ciudată din carlingă. Dar căştile fuseseră strânse cu cinci minute în urmă.

Apoi crezu că cineva stătea lângă el şi vorbea. Aproape că întoarse iute capul spre stânga, dar asta era absurd. Că-i plăcea sau nu, crudul adevăr era că vocea venise *dinăuntrul* capului său.

Poate că recepţiona totuşi o transmisie – AM, FM sau VHF, cu ajutorul plombelor sale metalice. Auzise de astfel de lu…

Stai drept, vierme! *Deja sunt în alertă, nu mai e nevoie să pari*

că ai luat-o razna!

Eddie se îndreptă de spate, ca şi când ar fi fost pălmuit. Vocea nu era a lui Henry, dar semăna atât de mult cu vocea lui de copil, atunci când ei nu erau decât copii şi locuiau în suburbie, Henry cu opt ani mai mare ca el, iar sora lor, care ar fi fost ca vârstă mijlocia familiei, doar o amintire; Selina fusese lovită de o maşină şi murise când Eddie avea doi ani şi Henry zece. Tonul acela aspru, poruncitor, ieşea la iveală ori de câte ori Henry îl vedea făcând ceva ce-l putea trimite între patru scânduri de pin înainte de vreme… cum păţise Selina.

Ce pielea mea se întâmplă aici?

Să ştii că nu auzi voci inexistente, reveni vocea din capul său. Nu, nu era vocea lui Henry – era mai bătrână, mai uscată… mai puternică. Dar *semăna* cu vocea lui Henry… şi era imposibil să nu-i dai crezare. *Ăsta-i primul lucru.*

Să ştii că nu înnebuneşti. Eu SUNT o altă persoană.

E vorba de telepatie?

Eddie era vag conştient că faţa lui era complet inexpresivă. Îşi spuse că, în alte împrejurări, asta l-ar fi calificat la Premiul Oscar pentru Cel mai bun actor al anului. Se uită pe geam şi văzu că avionul se apropia de secţiunea Delta a clădirii pentru sosiri din cadrul aeroportului internaţional Kennedy.

Nu ştiu cuvântul ăsta. Dar ştiu că femeile alea cazone şi-au dat seama că ai la tine…

Urmă o pauză. O senzaţie – indescriptibil de ciudată – de degete-fantomă scormonindu-i prin creier, de parcă ar fi fost un fişet însufleţit.

…heroină sau cocaină. Nu-mi dau seama care dintre ele, decât… decât că trebuie să fie cocaină, pentru că o transporţi pe cea pe care nu o consumi ca să o cumperi pe cea pe care o consumi.

— Ce femei cazone? murmură Eddie cu voce joasă. Nici nu-şi dădea seama că vorbea cu voce tare. Despre ce dracu' trăncăneşti aco…

Din nou senzaţia aceea de pălmuire… atât de reală, încât simţi că-i vâjâie capul.

Taci din gură, tâmpitule!

Bine, bine! *Hristoase*!

Acum apăruse din nou senzaţia de degete care scormonesc.

Stewardese cazone, reluă vocea străină. *Mă înţelegi*? *N-am timp să-ţi dibuiesc fiecare gând, prizonierule*!

— Cum m-ai…, începu Eddie, apoi închise gura. *Cum m-ai numit*?

Nu contează. Ascultă doar. Timpul e foarte, foarte scurt. Ele ştiu. Stewardesele cazone ştiu că ai cocaina asta.

Cum e posibil? *E ridicol*!

Nu ştiu cum au ajuns să ştie şi nici nu contează. Una dintre ele le-a spus vizitiilor. Vizitiii le vor spune preoţilor, sau ce-or fi ei, care înfăptuiesc ceremonia, Trecerea asta prin Vamă…

Limba vorbită de vocea din capul lui era atât de misterioasă, termenii atât de nepotriviţi, încât erau aproape adorabili… dar mesajul se transmise cât se poate de clar. Deşi faţa lui rămase inexpresivă, Eddie strânse dinţii cu un pocnet dureros şi inspiră printre ei scurt.

Vocea spunea că jocul se sfârşise. Nici nu coborâse din avion şi jocul deja se sfârşise.

Dar asta nu era real. Nu avea cum să fie real. Nu era decât mintea lui, atâta tot, mintea lui care suferea un acces de paranoia în ultimul minut.

O va ignora. O va ignora şi totul se va…

Ba NU o vei ignora, că altfel vei ajunge la închisoare şi eu voi muri! răcni vocea.

Pentru Dumnezeu, cine *eşti tu*? întrebă Eddie cu fereală, temător, şi în capul său auzi pe cineva sau ceva scoţând un suspin adânc de uşurare.

x

Crede, gândi pistolarul. *Lăudaţi fie toţi zeii care au existat vreodată*, crede!

xi

Avionul se opri. Becul LEGAŢI-VĂ CENTURILE DE SIGURANŢĂ se stinse. Pasarela se apropie şi se cuplă cu o lovitură surdă de uşa din faţă.

Sosiseră.

xii

Există un loc unde o poţi pune cât timp înfăptuieşti Trecerea prin Vamă, spuse vocea. *Un loc sigur. Apoi, când vei fi trecut, o poţi lua înapoi pentru a o duce la Balazar ăla.*

Oamenii începeau să se ridice, să-şi ia lucrurile din locşoarele de deasupra şi să-şi împăturească hainele care, după anunţul făcut de căpitan, erau prea groase pentru vremea de afară.

Ia-ţi geanta. Ia-ţi jacheta. Şi du-te iar la privată.

Pr…

Oh! Baie. Budă.

Dacă sunt bănuit că transport droguri, or să creadă că încerc să scap de ele.

Dar Eddie ştia bine că partea aceea nu conta. Nu ar fi dat buzna peste el, spărgând uşa, pentru că asta ar fi speriat pasagerii. Şi ar fi ştiut că n-ai cum să arunci un kilogram de coca într-o toaletă de avion fără să laşi urme. Asta numai dacă vocea nu spunea de fapt adevărul… că exista cine ştie ce loc sigur.

Dar cum poate să fie aşa?

Lasă asta, fir-ar să fie! *MIŞCĂ-TE*!

Eddie se mişcă. Pentru că în sfârşit înţelegea gravitatea situaţiei. Nu vedea tot ceea ce Roland, după mulţi ani de experienţă şi pregătire prin chin şi precizie, putea să vadă, dar vedea feţele stewardeselor – *adevăratele* lor feţe, cele din spatele zâmbetelor şi al serviabilităţii cu care le restituiau pasagerilor genţile cu haine şi cutiile depozitate în faţă. Vedea felul în care ochii lor fulgerau spre el, iute ca o lovitură de bici, iar şi iar.

Îşi luă geanta. Îşi luă jacheta. Uşa spre pasarelă fusese

deschisă şi oamenii avansau deja pe interval. Uşa carlingii era şi ea deschisă şi acolo era căpitanul, zâmbind şi el… dar uitându-se la pasagerii de la clasa întâi care încă-şi mai strângeau lucrurile, zărindu-l pe el – ba nu, *ţintuindu-l* cu privirea – şi apoi uitându-se în altă parte, încuviinţând spre cineva, ciufulind părul unui băiat.

Acum îi era frig. Nu avea frisoane de sevraj, ci-i era doar frig. Nu avea nevoie de vocea din capul lui ca să-i fie frig. Frig – uneori asta era bine. Trebuia doar să ai grijă să nu-ţi fie atât de frig încât să îngheţi.

Eddie se mişcă înainte, ajunse la punctul unde dacă o lua la stânga ajungea pe pasarelă – şi atunci duse iute mâna la gură.

— Nu mă simt bine, murmură. Scuzaţi-mă.

Trase uşa carlingii, care bloca parţial uşa de la toaleta clasei întâi, şi deschise uşa băii din dreapta.

— Mă tem că va trebui să părăsiţi avionul, spuse pilotul tăios când Eddie deschise uşa băii. Este…

— Cred că o să vomit şi nu vreau să vărs pe pantofii dumitale, spuse Eddie, dar nici pe ai mei.

O clipă mai târziu era înăuntru, cu uşa încuiată. Căpitanul spunea ceva.

Eddie nu reuşea să desluşească ce anume, nu *voia* să desluşească. Important era că vorbea firesc, nu striga. Avusese dreptate, nimeni nu va începe să strige când în jur de două sute cincizeci de pasageri încă aşteptau să debarce pe o singură uşă, cea din faţă. Era înăuntru, era pentru moment în siguranţă… dar la ce îl ajuta asta?

Dacă eşti acolo, gândi, *n-ar fi rău să faci ceva foarte repede, oricine ai fi.*

Preţ de un moment cumplit, nu se întâmplă absolut nimic. Fu un moment scurt, dar în mintea lui Eddie Dean acesta se întinse aproape la nesfârşit, ca acadelele Bonomo's Turkish Taffy pe care Henry i le cumpăra uneori vara, când erau copii; dacă era rău, Henry îl snopea în bătaie, dar dacă era cuminte, îi cumpăra Turkish Taffy. Aşa găsea Henry de cuviinţă să-şi îndeplinească rolul de frate mai mare în timpul vacanţelor de vară.

Doamne, oh, Hristoase, mi-am închipuit totul, oh, Iisuse, ce prost am putut să fiu…

Fii gata, spuse o voce sumbră. *Nu mă descurc singur. Pot IEŞI ÎN FAŢĂ, dar pe tine nu te pot face să TRECI DINCOLO. Trebuie să o faci împreună cu mine. Întoarce-te.*

Eddie vedea dintr-odată prin două perechi de ochi, simţea cu două seturi de terminaţii nervoase (dar nu toate terminaţiile nervoase ale celeilalte persoane erau acolo; unele părţi din celălalt nu mai erau, le pierduse de curând şi durerea era uriaşă), percepea lucrurile cu zece simţuri, gândea cu două creiere, sângele îi era pompat de două inimi.

Se întoarse. În peretele toaletei era o gaură, o gaură care semăna cu o uşă.

Prin ea vedea o plajă cenuşie, nisipoasă, şi valuri de culoarea şosetelor vechi care se spărgeau pe ea.

Auzea valurile.

Simţea miros de sare, un miros înţepător ca al lacrimilor.

Treci dincolo.

Cineva bătea tare în uşa toaletei, îi spunea să iasă, că trebuie să debarce imediat.

Treci *dincolo, fir-ai să fii*!

Eddie, gemând, păşi prin uşă… se împletici… şi căzu într-o altă lume.

xiii

Se ridică încet în picioare, conştient că se tăiase la palma dreaptă în marginea unei scoici. Se uită cu un aer tâmp la sângele care curgea peste linia vieţii, apoi văzu alt om ridicându-se încet în picioare, în dreapta sa.

Eddie dădu înapoi, sentimentele lui de dezorientare şi dislocare fiind înlocuite brusc de o teroare clară: omul acela era mort şi n-o ştia. Era tras la faţă, cu pielea întinsă peste oasele craniului ca nişte fâşii de pânză înfăşurate în jurul unei bucăţi subţiri de metal atât de tare, încât stau să plesnească. Pielea omului era lividă, cu excepţia unor pete roşii sus pe

pomeţi, pe gât, sub colţul maxilarului în ambele părţi, şi a unei singure urme rotunde pe frunte, între ochi, ca încercarea unui copil de a imita simbolul hindus al apartenenţei la clasa privilegiată.

Şi totuşi ochii lui – albaştri, siguri, lucizi – erau vii şi plini de o vitalitate teribilă şi dârză. Purta haine închise la culoare dintr-un material ţesut manual; cămaşa, cu mânecile sumese, era de un negru spălăcit, aproape cenuşiu, pantalonii – ceva care aducea cu jeanşii albaştri. La şolduri avea încrucişate două centuri cu pistoale, dar locaşurile pentru gloanţe erau aproape toate goale.

În tocuri erau pistoale care păreau să fie de calibru 45 – însă unele de fabricaţie incredibil de veche. Lemnul neted al mânerelor părea să radieze lumină din interior.

Eddie, care nu ştia că intenţiona să vorbească – nu ştia că ar avea ceva de spus – se auzi rostind totuşi ceva:

— Eşti o fantomă?

— Nu încă, spuse aspru omul înarmat. Iarba-diavolului. Cocaina. Cum i-oi spune tu. Dă-ţi jos cămaşa.

— Braţele tale…

Eddie le văzuse. Braţele unui om care semăna cu un pistolar bizar pe care-l puteai vedea doar într-un western spaghetti străluceau brăzdate de linii de un roşu puternic, bolnăvicios. Eddie ştia prea bine ce însemnau asemenea linii.

Erau semnul septicemiei. Însemnau că diavolul nu se mulţumea să-ţi sufle pe fund în sus, ci se târa deja prin conductele care duceau la sala motoarelor tale.

— Lasă naibii braţele mele! i se adresă apariţia palidă. *Dă-ţi jos cămaşa şi îndepărtează ce ai sub ea*!

Auzea valuri; auzea vuietul singuratic al unui vânt care nu cunoştea obstacole; îl vedea pe omul acela muribund şi nimic altceva decât dezolare; şi totuşi, din spatele lui auzea murmurul vocilor pasagerilor care debarcau şi un bubuit constant, înfundat.

— Domnule Dean! *Vocea asta*, gândi el, *e într-o altă lume*. Nu se îndoia de asta; încerca doar să şi o bage bine în cap aşa cum ai băga un cui într-o bucată groasă de mahon. Trebuie

neapărat să…

— O laşi aici şi o iei mai târziu, se răsti pistolarul. Dumnezeii tăi, nu-ţi dai seama că mă faci să *vorbesc*? Şi mă doare! *Şi nu este timp, idiotule*!

Pe unii, Eddie i-ar fi omorât dacă ar fi folosit cuvântul acela… însă avea o idee că nu i-ar fi foarte uşor să-l omoare pe cel din faţa lui, chiar dacă omul arăta ca şi când asta i-ar fi curmat suferinţele.

Şi totuşi, în ochii aceia albaştri intuia adevărul; orice întrebare era anulată de privirea lor aprigă.

Eddie începu să-şi descheie cămaşa. Primul lui impuls fu de a o rupe pur şi simplu, asemenea lui Clark Kent atunci când Lois Lane era legată de şinele de tren sau altceva, dar nu aşa mergeau lucrurile în viaţa adevărată; mai devreme sau mai târziu trebuia să explici cuiva de ce-ţi lipsesc nasturii aceia. Aşa că-i scoase frumos din butoniere, în timp ce în spatele lui bubuitul continua.

Scoase cămaşa din jeanşi, o trase peste cap şi o lăsă să cadă, expunând banda adezivă care-i brăzda pieptul. Semăna cu un om în ultima fază a recuperării de pe urma unei grave fracturi costale.

Aruncă o privire îndărăt şi văzu o uşă deschisă… latura ei de jos trasase o urmă de evantai în nisipul plajei când cineva – muribundul, probabil – o deschisese.

Prin cadrul ei văzu toaleta de la clasa întâi, chiuveta, oglinda… şi în ea propria lui faţă disperată, cu părul negru revărsat peste frunte şi peste ochii căprui. În fundal îl văzu pe pistolar, plaja şi păsările în zbor, care chiriăiau şi se certau pentru Dumnezeu ştie ce.

Pipăi banda adezivă, neştiind de unde să înceapă, cum să-i găsească un capăt, şi peste el se lăsă un soi năuc de neputinţă. Probabil că aşa se simţea o căprioară sau un iepure când ajungea în mijlocul unui drum de ţară şi întorcea capul, ţintuit fiind de lumina puternică a unor faruri care se apropie.

Lui William Wilson, omul al cărui nume Poe îl făcuse celebru, îi luase douăzeci de minute să-l pregătească. Uşa de la toaleta clasei întâi avea să fie deschisă în cinci, cel mult

şapte minute.

— Nu pot da jos rahatul ăsta, îi spuse omului care se clătina în faţa lui. Nu ştiu cine eşti şi unde mă aflu, dar îţi spun că-i prea multă bandă pentru cât timp avem la dispoziţie.

xiv

Deere, copilotul, îi sugeră căpitanului McDonald să renunţe să mai dea cu pumnii în uşă când superiorul lui, enervat de lipsa de răspuns a pasagerului 3A, începu să-şi exprime frustrarea în felul acesta.

— Unde să se ducă? întrebă Deere. Ce să facă? Să sară în WC şi să tragă apa?

E prea mare.

— Dar dacă are asupra lui…, începu McDonald.

Deere, care el însuşi consumase cocaină nu de puţine ori, spuse:

— Dacă are asupra lui, are o cantitate mare. Nu poate scăpa de ea.

— Opriţi alimentarea cu apă, sări McDonald imediat.

— Deja am oprit-o, spuse navigatorul (care la vremea sa trăsese pe nas mai mult decât doar aer). Dar nu cred că are vreo importanţă. Ce ajunge în fosele septice se dizolvă, dar nu dispare fără urmă. Erau strânşi în jurul uşii de la toaletă, unde anunţul OCUPAT strălucea vesel, şi toţi vorbeau în şoaptă. Cei de la Brigada Antidrog le pot goli, pot lua o mostră şi tipul e fript.

— Poate spune oricând că a intrat cineva înaintea lui, replică McDonald.

Vocea sa dobândi un ton aspru. Nu-i plăcea să vorbească despre asta; voia să facă ceva, să acţioneze, chiar dacă era perfect conştient de prezenţa pasagerilor încă la coadă, mulţi uitându-se mai mult decât curioşi la echipajul de zbor şi la stewardesele adunate la uşa toaletei. În ceea ce-i privea, membrii echipajului ştiau prea bine că o mişcare prea… ei bine, prea făţişă ar putea stârni spectrul ameninţător al terorismului care pândea acum în adâncul minţii fiecărui pasager al liniilor aeriene. McDonald ştia că navigatorul şi

inginerul lui de zbor aveau dreptate, ştia că marfa se afla cel mai probabil în pungi de plastic pline de amprentele traficantului, şi totuşi auzi cum i se declanşau în minte sirenele de alarmă. Ceva nu era în regulă acolo. Ceva striga în el *Repede*! *Repede*!, ca şi când individul din 3A ar fi fost un cartofor ordinar cu aşi în mânecă pe care nu s-ar fi dat în lături de la a-i juca.

— Nu încearcă să tragă apa, spuse Susy Douglas. Nu încearcă nici măcar să deschidă robinetele. Am auzi gâlgâitul lor sec, dacă ar încerca. De auzit aud ceva, dar…

— Pleacă, zise McDonald scurt. Întoarse repede ochii spre Jane Dorning. Şi tu. Ne ocupăm noi de asta.

Jane se întoarse, îmbujorată, cu intenţia de a pleca.

Susy spuse încet:

— Jane s-a prins că tipul nu era în regulă şi eu i-am observat umflăturile de sub cămaşă. Cred că rămânem aici, căpitane McDonald. Dacă vrei să ne acuzi de insubordonare, o poţi face. Dar vreau să ţii minte că s-ar putea să tai craca de sub ceea ce ar putea fi o lovitură cu adevărat mare pentru Brigada Antidrog.

Ochii lor se întâlniră. Ieşiră scântei ca dintr-un amnar.

Susy spuse:

— Am zburat cu tine de şaptezeci, optzeci de ori, Mac. Încerc doar să te ajut.

McDonald se mai uită un moment la ea, apoi încuviinţă.

— Rămâneţi, atunci. Dar vreau să vă daţi amândouă un pas mai în spate, spre carlingă.

Se ridică pe vârfuri, se uită înapoi şi văzu capătul cozii tocmai ieşind din clasa turist şi intrând în business. Două minute, poate trei.

Se întoarse spre agentul de debarcare din pragul uşii, care se uita la ei cu atenţie. Probabil intuise că era o problemă, pentru că scosese aparatul de emisie-recepţie şi îl ţinea în mână.

— Spune-i că vreau să vină câţiva agenţi vamali, se adresă McDonald navigatorului. Trei sau patru. Înarmaţi. Imediat.

Navigatorul îşi croi drum prin rândul de pasageri,

scuzându-se cu un surâs subţire, şi discută în şoaptă cu agentul de debarcare, care duse aparatul la gură şi vorbi încet în el.

McDonald – care de când se ştia nu luase nimic mai puternic ca aspirina, şi asta doar rar – se întoarse spre Deere. Strângea din buze – linie subţire şi albă, ca o cicatrice.

— Imediat ce a coborât şi ultimul pasager, spargem uşa căcăstorii ăleia, zise el. Nu-mi pasă dacă au venit sau nu cei de la vamă. Ai înţeles?

— ’Ţeles, făcu Deere şi urmări cum ultimii pasageri din rând ajungeau în spaţiul rezervat clasei întâi.

xv

— Ia cuţitul meu, spuse pistolarul. E-n desagă.

Arătă spre o geantă de piele crăpată, aruncată pe nisip. Semăna mai mult cu un rucsac decât cu o desagă, genul acelora pe care le vedeai la hipioţi când călătoreau pe Appalachian Trail, îmbătându-se cu drogul naturii (şi poate, din când în când, cu câte un joint straşnic), doar că aceasta părea veritabilă, nu o simplă piesă de recuzită care să întregească imaginea de sine a cine ştie cărui zurliu; ceva care văzuse ani şi ani de grele – şi poate disperate – călătorii.

Arătă, dar nu cu degetul. *Nu putea* să arate cu degetul. Eddie înţelese de ce omul avea o bucată de cămaşă murdară înfăşurată pe mâna dreaptă: îi lipseau câteva degete.

— Ia-l, spuse el. Taie banda. Dar ai grijă să nu te tai şi tu. E uşor de făcut.

Trebuie doar să fii atent, dar trebuie şi să te grăbeşti. Nu mai este mult timp.

— Asta ştiu şi eu, zise Eddie şi îngenunche pe nisip. Nimic din toate astea nu era real. Da, ăsta era răspunsul. După cum ar fi spus Henry Dean, ilustrul narcoman eminent şi docent: *Hopa-ţopa, tropa-popa, sari în sus şi sapă-ţi groapa, viaţa-i vis şi lumea basnă, dă-i un Creedence şi s-o facem lată.*

Nimic nu era real, totul era doar o cădere extraordinar de

realistă, aşa că cel mai bine era să tacă şi să asculte.

Era o cădere realistă *rău*. Duse mâna după fermoarul „desagii“ omului – sau poate că era o bandă cu arici – şi întâlni în schimb mai multe nojiţe de piele legate încrucişat, unele care se rupseseră şi fuseseră atent reînnodate cu noduri destul de mici încât să treacă prin găicile tivite.

Eddie trase de nodul de sus, depărtă marginile desagii şi găsi cuţitul sub un ghemotoc puţin umed care era bucata de cămaşă în care se aflau gloanţele.

Mânerul ajunse ca să i se taie răsuflarea… avea adevăratul alb-cenuşiu mat al argintului veritabil, gravat cu o serie complexă de desene care reţineau ochiul, arătând…

Durerea îi explodă în ureche, îi străbătu rapid capul şi-i aruncă pentru moment un nor roşu peste ochi. Căzu caraghios peste desaga deschisă, se lungi pe nisip şi se uită în sus la omul palid cu cizme tăiate în picioare. Asta categoric nu era o cădere psihică. Ochii albaştri care-l săgetau de pe chipul muribundului erau ochii adevărului suprem.

— Admiră-l mai târziu, prizonierule, spuse pistolarul. Acum doar foloseşte-l.

Simţea că-i pulsează urechea, că se umflă.

— *De ce-mi spui întruna aşa*?

— Taie banda, îi ordonă pistolarul. Dacă ăia dau buzna-n privată cât tu eşti aici, am sentimentul c-o să rămâi aici tare mult timp. Şi nu peste mult timp, doar un cadavru o să-ţi ţină tovărăşie.

Eddie scoase cuţitul din teacă. Nu era vechi – era mai mult decât vechi, mai mult decât antic. Lama, ascuţită de aproape nici n-o vedeai când o priveai pe muchie, părea timpul însuşi transformat în metal.

— Mda, pare să taie bine, zise el, şi nu cu o voce sigură.

xvi

Ultimii pasageri ieşeau încolonaţi pe pasarelă. Unul dintre ei, o doamnă de vreo şaptezeci de primăveri, cu acea

splendidă expresie de confuzie pe care doar cei care zboară prima dată şi care duc în spate prea mulţi ani sau prea puţine cunoştinţe de limbă engleză par capabili să o poarte, se opri pentru a-i arăta lui Jane Dorning biletele.

— Cum voi reuşi *vreodată* să găsesc avionul spre Montreal? întrebă ea. Dar genţile mele? Mi le vămuiesc aici sau acolo?

— În celălalt capăt al pasarelei vă va întâmpina un agent de debarcare care vă va oferi toate informaţiile necesare, doamnă, spuse Jane.

— Păi, nu văd de ce n-ai putea *dumneata* să-mi dai toate informaţiile necesare, replică bătrâna. Pasarela aia e încă plină de oameni.

— Vă rog să treceţi mai departe, doamnă, spuse căpitanul McDonald. Avem o problemă.

— Ei, scuzaţi-mă că fac umbră pământului, zise bătrâna îmbufnată, se pare că tocmai am căzut din dric!

Şi trecu pe lângă el cu pas ţanţoş, cu nasul ridicat ca un căţel care adulmecă un foc la mare depărtare, cu geanta de umăr strânsă într-o mână, cu mapa de bilete (din care se iţeau atât de multe cotoare, încât ai fi fost tentat să crezi că femeia mai avea puţin şi încheia ocolul pământului cu avionul) în cealaltă.

— Iată o doamnă care s-ar putea să nu mai zboare niciodată cu Delta, murmură Susy.

— Mă doare-n paişpe, poate să zboare şi-n chiloţii lui Superman, zise McDonald. E ultima?

Jane ţâşni pe lângă ei, aruncă o privire spre scaunele de la clasa business, apoi vârî capul în cabina principală. Nu era nimeni.

Se întoarse şi anunţă că avionul era gol.

McDonald se întoarse spre pasarelă şi văzu doi agenţi vamali în uniformă care îşi croiau drum prin mulţime, scuzându-se, dar nesinchisindu-se să se uite înapoi la pasagerii pe care îi dădeau la o parte. Ultimul dintre aceştia era o femeie în vârstă, care îşi scăpă mapa de bilete. Hârtiile zburară, împrăştiindu-se care pe unde, şi ea urlă după ei ca o cioară furioasă.

— Okay, zise McDonald, staţi pe loc, băieţi.

— Domnule, suntem ofiţeri ai Vămii Federale…

— Aşa-i, eu v-am chemat aici, şi mă bucur că aţi venit atât de repede. Acum staţi acolo, pentru că ăsta-i avionul meu şi tipul dinăuntru e pasagerul meu. Odată ce iese din avion şi calcă pe pasarelă, al vostru e şi puteţi face cu el tot ce poftiţi. Aplecă din cap spre Deere. O să-i mai dau nerodului încă o şansă, după care spargem uşa.

— De acord, spuse Deere.

McDonald lovi cu podul palmei în uşa toaletei şi strigă:

— Ieşi de acolo, prietene! E ultima dată când te rog!

Nu primi niciun răspuns.

— Prea bine, zise McDonald. Să trecem la fapte.

xvii

Vag, Eddie auzi o bătrână:

— Ei, scuzaţi-mă că fac umbră pământului! Se pare că tocmai am căzut din dric!

Reuşise să desfacă jumătate din banda adezivă. Când vorbi bătrâna, îi tresări puţin mâna şi văzu un firicel de sânge curgându-i pe burtă în jos.

— La naiba! exclamă Eddie.

— Nu mai ai ce face acum, spuse pistolarul cu vocea lui aspră. Termină ce ai început. Sau ţi se face rău când vezi sânge?

— Numai atunci când e sângele meu.

Banda începuse chiar deasupra burţii. Cu cât tăia mai sus, cu atât îi era mai greu să vadă. Urcă încă vreo cinci centimetri şi fu cât pe ce să se taie iar, când îl auzi pe McDonald adresându-se agenţilor vamali:

— Okay, staţi pe loc, băieţi.

— Pot să termin eu şi poate o să mă spintec sau poţi încerca tu, spuse Eddie. Eu nu văd ce fac. Îmi stă în cale bărbia asta nenorocită.

Pistolarul luă cuţitul în mâna stângă, care îi tremura.

Văzând cum se zgâlţâia lama aceea, ascuţită sinucigaş de tare, Eddie atinse culmea nervozităţii.

— Poate-i mai bine să încerc eu însu…

— Stai.

Pistolarul se uită fix la mâna sa stângă. Eddie nu credea în telepatie, dar nici nu-i nega existenţa. Acum însă, simţi ceva, ceva la fel de real şi de palpabil precum căldura dogorind dintr-un cuptor. După câteva secunde, înţelese ce era: omul acela ciudat îşi concentra voinţa.

Cum naiba e posibil să fie pe moarte, când simt atât de tare forţa lui?

Mâna tremurătoare începu să-şi recapete siguranţa. În scurt timp, abia dacă mai tremura. După nu mai mult de zece secunde, era nemişcată ca o stâncă.

— Acum, spuse pistolarul. Făcu un pas în faţă, ridică pumnalul şi Eddie simţi altceva dogorind dinspre el – o febră acră.

— Eşti stângaci? întrebă Eddie.

— Nu, răspunse pistolarul.

— O, Iisuse, făcu Eddie şi hotărî că se va simţi mai bine dacă va închide ochii un moment. Auzi şoapta aspră a benzii adezive cedând.

— Poftim, zise pistolarul şi se dădu în spate. Acuma desprinde-o cât de mult poţi. Eu mă ocup de spate.

Bătăile în uşă nu mai erau deloc reţinute, politicoase; acum tăblia era lovită cu pumnul. *Pasagerii au debarcat*, gândi Eddie. *Gata cu amabilităţile*.

O, rahat!

— Ieşi de acolo, prietene! E ultima dată când te rog!

— *Smulge-o*! mârâi pistolarul.

Eddie prinse cu câte o mână fiecare mănunchi gros de bandă şi trase cât de tare putu. Îl duru, îl duru ca naiba. *Nu te mai smiorcăi*, îşi spuse. *Se putea şi mai rău. Puteai să fii păros pe piept – ca Henry*.

Coborî privirea şi văzu o dungă roşie de piele iritată, lată cam de cincisprezece centimetri, de-a curmezişul sternului. Deasupra plexului solar era locul unde se înţepase. Sângele

umplea scobitura şi curgea până la buric într-un râuleţ stacojiu. La subsuori, pungile cu droguri se legănau asemenea unor coburi prost legaţi.

— Prea bine, spuse cuiva vocea înfundată din spatele uşii de toaletă. Să tre…

Eddie nu mai auzi restul, asurzit de neaşteptata explozie de durere care îi brăzdă spatele când pistolarul smulse dintr-o mişcare restul corsetului.

Îşi reţinu strigătul, scrâşnind din dinţi.

— Ia-ţi cămaşa pe tine, spuse pistolarul. Chipul lui, care lui Eddie i se păruse că mai palid de atât nu putea fi, căpătase culoarea scrumului vechi. Ţinea corsetul de bandă adezivă (acum transformat într-un ghemotoc lipicios de care pungile mari cu pudră albă atârnau asemenea unor coconi ciudaţi) în mâna stângă. În clipa următoare, îl aruncă în lături. Eddie văzu sânge proaspăt îmbibând bandajul încropit la mâna dreaptă a pistolarului. Ia-o repede!

Se auzi un bufnet surd. Nu mai era vorba de cineva care bătea, cerând să intre. Eddie ridică privirea la timp pentru a vedea uşa toaletei zdruncinându-se, pentru a vedea becurile de acolo pâlpâind. Încercau să intre cu forţa.

Îşi luă cămaşa de jos cu degete care dintr-odată i se păreau prea mari, prea stângace. Mâneca stângă era întoarsă pe dos. Încercă să o îndese prin gaura de la umăr, îi rămase mâna înţepenită un moment, apoi o trase afară atât de tare, încât trase mâneca înapoi cu ea.

Bum, şi uşa toaletei se zgudui din nou.

— Pe toţi zeii, cum poţi fi atât de neîndemânatic? murmură pistolarul şi înfipse pumnul în mâneca stângă a cămăşii. Eddie apucă de manşetă în timp ce pistolarul se trăgea în spate. Acum pistolarul îi ţinea cămaşa aşa cum un valet ar ţine haina stăpânului său. Eddie o trase pe el şi dibui după nasturele de jos.

— Nu încă! se răsti pistolarul şi mai rupse o bucată din propria cămaşă, tot mai sumară. Şterge-te pe burtă!

Eddie se şterse cât putu de bine. Din adâncitura pe care şi o făcuse cu cuţitul continua să iasă sânge. Da, era tăioasă lama.

Ascuţită bine.

Aruncă pe nisip cârpa plină de sânge, încropită din cămaşa pistolarului, şi se încheie la nasturi.

Bum. De data aceasta, uşa nu se zgudui, ci se mişcă. Uitându-se prin cadrul uşii de pe plajă, Eddie văzu sticla cu săpun lichid căzând de pe marginea chiuvetei. Ateriză pe geanta lui cu fermoar.

Avusese de gând să-şi îndese cămaşa, acum încheiată (şi încheiată bine, ca să vezi minune), în pantaloni, dar îi veni o idee mai bună. Se descheie în schimb la curea.

— Nu este timp pentru asta! Pistolarul îşi dădu seama că încerca să strige şi nu putea. Uşa aia nu mai rezistă decât la o lovitură!

— Ştiu ce fac, spuse Eddie, sperând să fie aşa, şi păşi înapoi pe uşa dintre lumi, desfăcând nasturele jeanşilor şi trăgând fermoarul în jos din mers.

După un moment disperat şi disperant, pistolarul îl urmă; prezenţă fizică potopită de o durere fizică înflăcărată într-o clipă, nimic altceva decât *ka* revigorant în mintea lui Eddie în următoarea.

xviii

— Încă o dată, spuse McDonald îndârjit şi Deere aprobă din cap. Acum, că toţi pasagerii părăsiseră nu doar avionul, ci şi pasarela, agenţii vamali scoseseră armele.

— *Acum*!

Cei doi se apropiară şi loviră uşa deodată. Aceasta se deschise fulgerător, o bucată din ea atârnând un moment de încuietoare şi apoi căzând la podea.

Şi înăuntru era domnul 3A, cu pantalonii în vine şi cu poalele cămăşii lui ecosez spălăcite ascunzându-i – abia – mădularul. *Ei bine, chiar pare că l-am surprins asupra faptei*, gândi căpitanul McDonald cu năduf. *Singura problemă e că faptul asupra căruia l-am surprins nu contravine legii, din câte ştiu eu*.

Dintr-odată, simţi că-l doare umărul cu care lovise uşa – de câte ori? de trei? de patru?

Cu voce tare, rosti:

— Ce sfinţii mei faci acolo, domnule?

— Păi, mă *cam* căcam, zise 3A, dar dacă voi *toţi* nu vă mai puteţi ţine, presupun că de şters pot să mă şterg în terminal…

— Să-nţeleg că nu ne-ai auzit, deşteptule?

— Nu puteam să ajung la uşă. 3A întinse mâna pentru a le demonstra şi, cu toate că uşa stătea acum pe o rână lângă perete, în stânga lui, McDonald văzu că avea dreptate. Presupun că puteam să mă ridic, dar, cum să zic, aveam pe mâini o situaţie delicată. Doar că nu era tocmai *pe mâini*, dacă înţelegeţi aluzia. Şi nici nu *voiam* să o am pe mâini, dacă înţelegeţi *şi* aluzia asta.

3A le adresă un surâs cuceritor, puţin ţicnit, care căpitanului McDonald i se părea la fel de credibil ca o bancnotă de nouă dolari. Ascultându-l, ai fi spus că nimeni nu-l învăţase vreodată simplul truc al aplecării în faţă.

— Ridică-te, zise McDonald.

— Cu plăcere. Puteţi numai să le spuneţi doamnelor să se ducă ceva mai în spate? 3A zâmbi fermecător. Ştiu că e demodat în vremurile pe care le trăim, dar nu mă pot abţine. Sunt pudic. Adevărul e că şi am de ce să fiu.

Ridică în aer mâna stângă, cu degetul mare şi arătătorul la distanţă de aproximativ un centimetru şi jumătate, şi-i făcu cu ochiul lui Jane Dorning, care roşi puternic şi dispăru imediat pe pasarelă, urmată îndeaproape de Susy.

Pudic? Nu *pari pudic*, gândi căpitanul McDonald. *Mai degrabă, îmi laşi impresia unei pisici care tocmai a dat de smântână.*

După ce stewardesele plecară, 3A se ridică şi îşi trase la loc chiloţii şi jeanşii.

Se întinse apoi după butonul rezervorului de apă şi căpitanul McDonald îl lovi imediat peste mână, îl apucă de umeri şi-l răsuci cu faţa spre interval.

Deere îl prinse zdravăn de betelia pantalonilor.

— N-o lua în nume de rău, zise Eddie. Vocea lui era

degajată şi suna perfect neafectată – în orice caz, aşa i se părea lui – dar în sinea lui totul era în cădere liberă. Îl simţea pe celălalt, îl simţea foarte clar. Era în mintea lui, îl supraveghea, stătea pe poziţie, gata să acţioneze dacă Eddie o zbârcea. Doamne, nu putea fi decât un vis, nu? *Nu*?

— Nu te mişca, spuse Deere.

Căpitanul McDonald aruncă o privire în vasul de WC.

— Ioc rahat, zise el şi, când navigatorul scoase un behăit involuntar de râs, McDonald îl săgetă cu privirea.

— Păi, ştiţi cum e, explică Eddie. Uneori ai noroc să fie o alarmă falsă. Am tras însă nişte băşini de zile mari. Adevărate gaze de mlaştină, nu vă mint. Dacă aţi fi aprins un chibrit acolo acum trei minute, aţi fi putut prăji un curcan de Ziua Recunoştinţei. Probabil că am mâncat ce nu trebuia înainte să urc în avion, dacă vă v…

— Duceţi-l de aici, zise McDonald şi Deere, încă ţinându-l pe Eddie de betelia din spate a pantalonilor, îl împinse afară din avion, pe pasarelă, unde ofiţerii vamali îl luară fiecare de câte un braţ.

— Hei! strigă Eddie. Daţi-mi geanta! Şi daţi-mi şi jacheta!

— O, şi noi vrem să-ţi primeşti *toate* lucrurile, spuse unul dintre ofiţeri.

Respiraţia lui, mirosind greu a Maalox şi a acid gastric, îl lovi pe Eddie în plină faţă. Ne interesează foarte tare lucrurile tale. Acum să mergem, prietene.

Eddie le spuse tot drumul să nu se ambaleze, să stea lejer, că poate să meargă şi singur, dar mai târziu îşi aminti că probabil vârfurile pantofilor lui nu atinseseră podeaua pasarelei decât de trei sau patru ori între uşa aeronavei 727 şi intrarea în terminal. Acolo se aflau încă trei ofiţeri vamali şi şase agenţi de pază ai aeroportului, primii aşteptându-l pe el, ceilalţi ţinând deoparte un grup mic de curioşi care, cu un interes avid şi o anumită înfrigurare, se holbară la el, în timp ce era escortat în altă parte.

Capitolul 4.
Turnul

i

Eddie Dean şedea pe un scaun. Scaunul se afla într-o cămăruţă albă. Era singurul scaun din cămăruţa albă. În cămăruţa albă era înghesuială.

Cămăruţa albă era plină de fum. Eddie era în chiloţi. Lui Eddie îi era poftă de o ţigară. Ceilalţi şase – ba nu, şapte – oameni din cămăruţa albă erau îmbrăcaţi. Ceilalţi oameni stăteau în jurul lui, în cerc. Trei – ba nu, patru – dintre ei fumau.

Eddie nu avea astâmpăr. Eddie avea chef să se fâţâie.

Eddie stătea neclintit, relaxat, uitându-se la oamenii din jurul lui cu un interes amuzat, ca şi când nu şi-ar fi dorit cu disperare o doză, ca şi când nu ar suferit pur şi simplu de claustrofobie.

Celălalt din mintea lui era explicaţia. La început, *celălalt* îl îngrozise.

Acum mulţumea cerului pentru că *celălalt* era acolo.

Poate că *celălalt* era bolnav, poate chiar pe moarte, însă totuşi mai avea destulă tărie încât să împrumute din ea şi narcomanului acestuia timorat, de douăzeci şi unu de ani.

— Foarte interesantă urma aia roşie de pe pieptul tău, spuse unul dintre vameşi. La colţul gurii îi atârna o ţigară. În buzunarul cămăşii avea pachetul.

Eddie simţea că ar putea să ia cinci ţigări din pachetul acela, să le vâre pe toate în gură, de la un colţ la celălalt, apoi să le aprindă, să inhaleze adânc şi să-şi limpezească mintea. Arată ca o dungă. Arată ca şi când ai fi avut ceva lipit acolo, Eddie, şi dintr-odată ai hotărât că ar fi o idee bună să o dai jos şi să scapi de ea.

— Am făcut o alergie în Bahamas, spuse Eddie. V-am spus.

Doar am mai trecut prin povestea asta de mai multe ori. Încerc să-mi păstrez simţul umorului, dar e din ce în ce mai greu.

— *Mă cac* în simţul tău al umorului, zise altul cu brutalitate şi Eddie recunoscu tonul acela. Aşa vorbea şi el când aştepta jumătate de noapte în frig şi dealerul nu venea. Pentru că şi tipii ăştia erau dependenţi. Doar că dependenţa lor era de cei de teapa lui şi a lui Henry.

— Dar rana aia de pe burtă? Cu aia cum te-ai ales, Eddie? Ai luat-o prin corespondenţă?

Un al treilea agent arăta spre locul unde Eddie se tăiase. Rana în sfârşit nu mai sângera, dar încă mai era acolo o mărgea de un purpuriu-închis care părea gata-gata să se rupă la cel mai mic semn.

Eddie arătă dunga roşie unde fusese banda adezivă.

— Mă mănâncă, spuse el. Şi nu minţea. Am adormit în avion – vorbiţi cu stewardesa dacă nu mă credeţi…

— De ce să nu te credem, Eddie?

— Ştiu şi eu? Aţi întâlnit des mari traficanţi de droguri care trag un pui de somn pe drum? Tăcu, oferindu-le o secundă să cumpănească la asta, apoi întinse mâinile. Câteva unghii erau zimţate. Celelalte erau crestate. Când te apuca febra sevrajului, descoperise el, rosul unghiilor devenea activitatea ta preferată. Am fost cuminţel şi nu m-am scărpinat, dar probabil că-n somn am avut o scăpare serioasă.

— Sau când erai în vrie. Aceea ar putea fi o urmă de ac.

Eddie îşi dădea seama că amândoi ştiau că asta era imposibil. Dacă te injectai atât de aproape de plexul solar, care era panoul de comandă al sistemului nervos, altă dată nu mai apucai să te injectezi.

— Fugi de aici, zise Eddie. Mi-ai stat în moacă atât de aproape, ca să-mi vezi pupilele, încât am crezut c-o să mă săruţi cu foc. Ştii bine că nu eram în vrie.

Al treilea agent vamal părea dezgustat.

— Pentru un mieluşel nevinovat, ştii foarte multe despre droguri, Eddie.

— Ce n-am învăţat din *Miami Vice* am reţinut din *Reader's*

Digest. Acum, spuneţi-mi adevărul – de câte ori o s-o mai luăm de la capăt?

Un al patrulea agent ridică în aer o punguţă de plastic. În ea erau mai multe mostre.

— Astea sunt filamente. O să obţinem confirmarea laboratorului, dar ştim deja de ce fel sunt. Sunt filamente de bandă adezivă.

— N-am făcut duş înainte să plec de la hotel, spuse Eddie pentru a patra oară. Eram afară, lângă piscină, stăteam la soare. Încercam să scap de iritaţie. De iritaţia *alergică*. Am adormit. Mare noroc am avut că am prins totuşi avionul. A trebuit să fug ca un apucat. Sufla vântul. Nu ştiu ce s-a lipit de pielea mea şi ce nu.

Un altul întinse mâna şi plimbă un deget pe cei şapte centimetri de piele de la încheietura interioară a cotului lui stâng.

— Şi astea nu-s urme de ac.

Eddie îi îndepărtă mâna.

— Muşcături de ţânţar. V-am spus. Aproape vindecate. Iisuse Hristoase, doar se vede cu ochiul liber!

Se vedea. Treaba asta nu fusese plănuită peste noapte. Eddie renunţase la injectabil cu o lună în urmă. Henry n-ar fi fost în stare de aşa ceva, iar acesta era unul dintre motivele pentru care se oferise Eddie, *evident* Eddie. Când era absolut *nevoie* de o doză, şi-o făcea foarte sus pe coapsa stângă, unde testiculul stâng ascundea pielea piciorului… aşa făcuse şi seara trecută, când arătarea pământie îi adusese în sfârşit nişte marfă acceptabilă. Cel mai des trăgea doar pe nas, un lucru cu care Henry deja nu se mai mulţumea. Asta stârnea în Eddie sentimente pe care nu le putea defini bine… un amestec de mândrie şi ruşine. Dacă l-ar fi cercetat acolo, dacă i-ai fi dat testiculul deoparte, s-ar fi trezit cu probleme serioase. O analiză a sângelui i-ar fi provocat probleme şi mai grave, dar la asta nu puteau apela în absenţa unor probe clare – şi tocmai probele le lipseau. Ştiau totul, dar nu puteau dovedi nimic. Asta-i diferenţa dintre a vrea şi a avea, ar fi spus scumpa lui mamă.

— Muşcături de ţânţar.

— Da.

— Iar dunga roşie e o reacţie alergică.

— Da. O aveam când am plecat în Bahamas; doar că nu era atât de gravă.

— O avea când a plecat, se adresă unul dintre bărbaţi altuia.

— Îhî, făcu al doilea. Tu-l crezi?

— Sigur.

— Crezi în Moş Crăciun?

— Sigur. O dată, când eram mic, chiar mi-am făcut o poză cu el. Se uită la Eddie. Ai vreo poză cu dunga asta roşie buclucaşă dinainte să pleci în excursie, Eddie?

El nu răspunse.

— Dacă nu ai ce ascunde, de ce nu accepţi o analiză de sânge?

Vorbise din nou primul tip, tipul cu ţigara în colţul gurii. Aproape ajunsese la filtru.

Eddie se simţi pe dată furios – furios la culme. Ascultă vocea interioară.

Prea bine, răspunse vocea imediat şi Eddie sesiză mai mult decât înţelegere, sesiză un soi de aprobare degajată. Asta îl făcu să se simtă aşa cum se simţea când îl îmbrăţişa Henry, îi ciufulea părul, îl lovea cu pumnul în umăr şi spunea:

Te-ai descurcat bine, ţâcă – să nu ţi se urce la cap, dar te-ai descurcat bine.

— Dar *ştiţi* că nu am nimic de ascuns. Se ridică în picioare dintr-odată – atât de repede, încât ei se dădură în spate. Se uită la fumător, care era mai aproape de el. Şi-ţi spun ceva, dulcică, dacă nu iei cuiul ăla de coşciug din faţa mea, o să ţi-l scot din bot cu *pumnul*.

Tipul se feri.

— Precis aţi golit deja rezervorul cu căcat al avionului. Doamne, aţi avut la dispoziţie timp berechet să-l scotociţi de trei ori. Mi-aţi întors lucrurile pe dos. M-am aplecat în faţă şi l-am lăsat pe unul dintre voi să-mi vâre-n cur cel mai lung deget din lume. Dacă o verificare de prostată e o consultaţie,

aia a fost un safari nenorocit. M-am temut să mă uit în jos. Credeam c-o să văd unghia tipului ăluia ieşindu-mi pe vârful *mădularului*.

Le aruncă tuturor o privire ucigătoare.

— Mi-aţi umblat prin cur, mi-aţi umblat prin lucruri, iar eu am stat cuminte aici într-o pereche de chiloţi în timp ce voi îmi suflaţi fum în faţă. Vreţi o analiză de sânge? Bine. Aduceţi pe cineva care s-o facă.

Ei murmurară, se uitară unul la celălalt. Surprinşi. Nevenindu-le să creadă.

— Dar dacă vă gândiţi s-o faceţi fără un ordin judecătoresc, spuse Eddie, cine o face ar fi bine să aducă o grămadă de ace şi fiole-n plus, pentru că al naibii să fiu dacă o să mi se recolteze doar mie sângele. Vreau să fie de faţă un procuror federal şi vreau ca fiecare dintre voi să facă aceeaşi analiză, şi vreau să văd numele şi seria actului de identitate ale fiecăruia pe fiecare fiolă în parte, şi vreau ca toate mostrele să intre în grija procurorului federal. Şi orice aţi căuta în sângele meu – urme de cocaină, heroină, amfetamină, marijuana, orice – vreau ca aceleaşi teste să fie făcute mostrelor prelevate de la voi, băieţi. Şi apoi vreau ca rezultatele să fie prezentate avocatului meu.

— O, măiculiţă, AVOCATUL TĂU, îngână unul dintre ei. La asta se ajunge întotdeauna cu voi, neisprăviţii, nu-i aşa, Eddie? O să vă contacteze AVOCATUL MEU. O să-l asmut asupra voastră pe AVOCATUL MEU. Porcăriile astea mă fac să-mi vină să *vomit*!

— La drept vorbind, încă nu am un avocat, recunoscu Eddie şi acesta era adevărul. Nu credeam că voi avea nevoie de unul. Dar voi m-aţi făcut să mă răzgândesc. Nu aveţi nimic la mână, pentru că *eu* nu am nimic, dar muzica tot nu se opreşte, nu-i aşa? Vreţi să dansez, deci? Minunat. O să dansez. Dar n-o să dansez singur. Va trebui să dansaţi şi voi.

Urmă o tăcere densă, dificilă.

— Aş vrea să vă daţi din nou jos chiloţii, domnule Dean, vă rog, spuse unul dintre ei.

Insul acesta era mai vârstnic. Părea să fie şeful lor. Eddie îşi

spuse că poate – doar din întâmplare – insul acesta înţelesese în sfârşit unde s-ar putea afla urmele proaspete. Până acum nu-l verificaseră. Se uitaseră la braţe, la umeri, la picioare… dar nu şi acolo. Fuseseră prea siguri că lucrurile erau clare.

— Ba nu-mi mai dau nimic jos, m-am săturat de şarada asta de prost-gust, zise Eddie. Fie aduceţi pe cineva aici ca să facem nişte analize de sânge, fie vă las cu ochii-n soare. Ei, ce alegeţi?

Tăcerea aceea din nou. Şi când începură să schimbe priviri între ei, Eddie ştiu că ieşise învingător.

ÎMPREUNĂ *am ieşit învingători*, se corectă el. *Cum te cheamă, prietene*?

Roland. Iar pe tine Eddie. Eddie Dean.

Ştii să asculţi.

Să ascult şi să privesc.

— Daţi-i hainele, zise cu dezgust bărbatul mai în vârstă. Se uită la Eddie. Nu ştiu ce aveai la tine sau cum ai scăpat de ele, dar vreau să ştii că o să aflăm noi.

Insul vârstnic îl măsură din priviri.

— Uită-te la tine. Stai acolo şi mai că nu rânjeşti. Nu ce spui mă face să-mi vină să vomit, ci ceea ce *eşti*.

— *Eu* te fac *pe tine* să-ţi vină să vomiţi!

— Ai auzit bine.

— O, mamă, făcu Eddie. Ce-mi place asta. Stau aici într-o cămăruţă doar în chiloţi şi voi şapte staţi în jurul meu cu pistoalele la şold şi *tot ţie* îţi vine să vomiţi? Mamă, da' ştiu că ai o problemă.

Eddie făcu un pas spre el. Vameşul rămase pe poziţie un moment, după care ceva în ochii lui Eddie – o culoare improbabilă, care părea jumătate cafenie, jumătate albastră – îl făcu să se dea un pas în spate, împotriva voinţei lui.

— *NU AM NIMIC ASUPRA MEA*! se răsti Eddie. *TERMINAŢI ACUM*! *TERMINAŢI ODATĂ*! *LĂSAŢI-MĂ ÎN PACE*!

Tăcere din nou. Apoi bătrânul se întoarse şi strigă la cineva:

— N-aţi auzit ce-am spus? *Aduceţi-i hainele*!

Şi asta a fost tot.

ii

— Crezi că suntem urmăriţi? întrebă taximetristul. Părea amuzat.

Eddie se întoarse în faţă.

— De ce spui asta?

— Te tot uiţi prin lunetă.

— Nicio clipă nu m-am gândit că am fi urmăriţi, spuse Eddie. Şi ăsta era adevărul gol-goluţ. Prima dată când se uitase în spate, într-adevăr văzuse maşini pe urmele lor. *Mai multe*, nu doar una. Nu trebuia să se tot uite în urmă pentru a le confirma prezenţa. Doar unor pacienţi externaţi de la un azil de retardaţi mintal le-ar fi fost greu să piardă din ochi taxiul lui Eddie în acea după-amiază de mai târziu; şoseaua expres Long Island era descongestionată.

Îmi place să studiez dinamica traficului rutier, atâta tot.

— Oh, făcu taximetristul.

În unele cercuri, o astfel de afirmaţie stranie ar fi iscat numaidecât întrebări, dar şoferii de taxi newyorkezi rareori puneau întrebări; în schimb, preferau să emită afirmaţii, de obicei cu grandilocvenţă. Majoritatea acestor afirmaţii începeau cu *Oraşul ăsta*! – ca şi când ar fi fost o invocaţie religioasă înaintea unei predici… şi de regulă, chiar asta era. În schimb, acesta spuse:

— Pentru că, dacă *chiar* crezi că suntem urmăriţi, să ştii că nu e aşa. Mi-aş da seama. Oraşul ăsta! Iisuse! Am urmărit mulţi oameni la viaţa mea. Ai fi surprins să afli câţi sar în taxiul meu şi-mi spun „Urmăreşte maşina aia“. Ştiu că sună ca în filme, corect? Corect. Dar cum se spune, arta imită viaţa şi viaţa imită arta. Se întâmplă cu adevărat! Iar a scăpa de urmărire e uşor, dacă ştii cum să te joci cu individul. Tu…

Eddie reduse sonorul vocii taximetristului, transformându-l într-un zumzet de fond, doar atât cât să poată încuviinţa din cap atunci când se cerea asta. Dacă te gândeai bine, turuiala şoferului era chiar amuzantă. Una dintre maşinile care îi urmăreau era un sedan albastru-închis. Eddie bănuia că aparţinea Vămii. Cealaltă era o camionetă acoperită, pe care

scria GINELLI'S PIZZA.

Apărea şi imaginea unei pizza, doar că făcută astfel încât să semene cu o faţă zâmbitoare de băiat, iar băiatul hlizit plescăia din buze, şi sub imagine era scris sloganul *Mmmmm*! *Ce pizza BUUUUUNĂ*! Doar că un tânăr artist al străzii, dotat cu un tub de spray şi un simţ al umorului rudimentar, trăsese o linie peste al doilea „z" din *pizza* şi scrisese deasupra lui „d".

Ginelli. Eddie ştia un singur Ginelli; conducea un restaurant numit Four Fathers. Afacerea cu pizza era ceva secundar, o garanţie, o acoperire contabilă.

Ginelli şi Balazar. Se înţelegeau ca pâinea şi untura.

Potrivit planului iniţial, trebuia să-l aştepte o limuzină cu şofer în faţa terminalului, care să-l ducă imediat la localul lui Balazar, un bar din centru.

Dar sigur că planul iniţial nu prevedea două ore petrecute într-o cămăruţă albă, două ore de interogatoriu continuu condus de o ceată de agenţi vamali, în vreme ce altă ceată mai întâi golea şi apoi draga fosele septice ale aeronavei care efectuase zborul 901, căutând pachetul cel mare a cărui existenţă o bănuiau, pachetul cel mare imposibil de evacuat, imposibil de dizolvat.

Când ieşi, nu-l aştepta nicio limuzină, desigur. Şoferul cu siguranţă primise instrucţiuni: dacă samsarul nu iese din terminal în termen de aproximativ cincisprezece minute după ce au ieşit şi ultimii pasageri, pleacă de acolo în trombă.

Şoferul de limuzină ştia că nu trebuie să folosească telefonul din maşină, care era de fapt un radio uşor de interceptat. Balazar probabil că sunase pe cineva, aflase că Eddie a întâmpinat probleme şi se pregătea să aibă şi el probleme. Poate că Balazar recunoscuse tăria lui Eddie, dar asta nu schimba cu nimic faptul că Eddie era un narcoman. Iar pe un narcoman nu te poţi baza că-şi va ţine gura la greu.

Asta însemna că n-ar fi fost ieşit din comun ca, la un moment dat, camioneta de pizza să intre pe banda de lângă taxi, cineva să scoată un pistol automat pe geam, iar apoi bancheta din spate a taxiului să devină ceva asemănător cu un ciur nenorocit. Eddie şi-ar fi făcut mai multe griji pentru asta

dacă ar fi fost reţinut patru ore, nu două, şi ar fi fost îngrijorat la culme dacă ar fi fost şase ore, nu patru. Dar numai două… Bănuia că Balazar va avea atâta încredere în el, încât să creadă că rezistase măcar atât. Va vrea să ştie ce s-a ales de marfa lui.

Adevăratul motiv pentru care Eddie se tot uita înapoi era uşa.

Îl fascina.

În vreme ce agenţii vamali îl duseseră jumătate pe sus, jumătate târâş pe scări în jos spre secţiunea administrativă a aeroportului Kennedy, se uitase peste umăr şi uşa era acolo, imposibilă, dar de netăgăduit, incontestabil reală, plutind la distanţă de aproximativ trei paşi. Văzuse valurile rostogolindu-se spre ţărm, spărgându-se pe plajă; văzuse că acolo lumina zilei începea să se împuţineze.

Uşa era asemenea unei poze din acelea ciudate, cu o imagine aparent ascunsă în ele; la început, pentru nimic în lume nu reuşeai să vezi partea aceea ascunsă, dar odată ce o vedeai, nu mai aveai cum s-o ocoleşti, oricât de mult te-ai fi străduit.

Dispăruse în cele două rânduri când pistolarul se dusese înapoi fără el, iar asta fusese înfricoşător – Eddie se simţise ca un copil căruia i s-a ars becul de veghe. Prima dată, asta se întâmplase în timpul interogatoriului vameşilor.

Trebuie să plec, răsunase clar vocea lui Roland peste întrebarea pe care oamenii aceia i-o aruncau atunci în faţă. *Lipsesc doar câteva clipe. Nu te teme.*

De ce? întrebase Eddie. *De ce trebuie să pleci*?

— Care-i problema? îl întrebase unul dintre vameşi. Pari brusc speriat.

Brusc *se simţea* speriat, dar tăntălăul ăla n-ar fi înţeles nimic.

Se uitase peste umăr şi vameşii se uitaseră şi ei. Numai că ei nu văzuseră decât un perete alb, gol, acoperit cu panouri albe găurite, pentru a amortiza sunetele; Eddie văzuse uşa, ca de obicei, la trei paşi distanţă (acum era încastrată în peretele încăperii, o trapă de evadare pe care niciunul dintre cei care îl

interogau n-o putea vedea). Văzuse şi altceva. Văzuse *chestii* ieşind din valuri, *chestii* care păreau scoase dintr-un film horror în care efectele sunt puţin mai speciale decât ţi-ai dori să fie, destul de speciale încât totul să pară real. Semănau cu o hidoasă corcitură între un crevete, un homar şi un păianjen. Scoteau un sunet ciudat.

— Începi să ai vedenii? întrebase un vameş. Vezi niscai gândaci mişunând pe perete, Eddie?

Fusese atât de aproape de adevăr, încât Eddie aproape râsese. Înţelegea însă de ce bărbatul pe nume Roland trebuia să se întoarcă; mintea lui Roland era relativ în siguranţă – cel puţin pentru moment – dar creaturile se îndreptau spre trupul lui, iar Eddie bănuia că dacă Roland nu-l muta repede din locul pe care îl ocupa, mai târziu n-ar mai fi avut la ce corp să se întoarcă.

Dintr-odată îl auzise în gând pe David Lee Roth, solistul trupei Van Halen, strigând: *Aiii… sunt omul fără corp…* şi de data aceasta *chiar* râsese. Nu se putuse stăpâni.

— Ce-i aşa de comic? întrebase agentul vamal care se interesase dacă vedea gândaci.

— Toată situaţia asta, răspunsese Eddie. Doar că-n ideea bizarului, nu a hilarului. Adică, dacă ar fi un film, ar fi mai degrabă un Fellini decât un Woody Allen, dacă pricepi de zic.

O să te descurci? îl întrebase Roland.

Da, sigur. Valea.

Nu înţeleg.

Du-te repede şi rezolvă cazul.

O, da, sigur. N-o să întârzii mult.

Şi cât ai clipi, *celălalt* nu mai era. Pur şi simplu nu mai era. Ca un fuior de fum atât de subţire, încât cea mai slabă pală de vânt îl poate risipi. Eddie se uitase iar în spate, nu văzuse decât panouri albe găurite, nicio uşă, niciun ocean, nicio monstruozitate bizară, şi simţise că i se strânge stomacul. Nu se punea, totuşi, problema să creadă că fusese totul o halucinaţie; drogul nu mai era, iar de altă dovadă Eddie nu mai avea nevoie. Dar Roland îl… ajutase, cumva. Făcuse totul mai uşor.

— Vrei să agăţ un tablou acolo? întrebase unul dintre vameşi.

— Nu, zisese Eddie şi scosese un suspin. Vreau să mă lăsaţi să *plec* de aici.

— Imediat ce ne spui ce ai făcut cu heroina, sărise altul. Sau era de fapt cocaină?

Şi uite aşa o luaseră de la capăt; iar şi iar, la infinit.

Zece minute mai târziu – zece foarte *lungi* minute – Roland se întorsese dintr-odată în mintea sa. Într-o secundă lipsea, în a doua era acolo. Eddie simţise că era extrem de epuizat.

Ai rezolvat problema? întrebase el.

Da. Îmi pare rău că a durat atât. O pauză. *A trebuit să mă târăsc.*

Eddie s-a uitat iarăşi înapoi. Uşa se întorsese, dar acum oferea o imagine puţin diferită a acelei lumi, şi el şi-a dat seama că, aşa cum se mişca odată cu el aici, aşa se mişca şi cu Roland dincolo. Gândul l-a făcut să se cutremure puţin.

Era ca şi când ar fi fost legat de celălalt printr-un ciudat cordon ombilical.

Trupul pistolarului stătea prăbuşit în faţa ei, ca înainte, dar acum se uita de-a lungul unei porţiuni lungi de plajă spre linia şerpuitoare a fluxului, unde monştrii aceia se plimbau fără ţintă, mormăind şi zumzăind. De fiecare dată când se spărgea un val, toţi ridicau cleştii în aer. Semănau cu publicul dintr-un documentar vechi, în care Hitler ţinea un discurs şi toţi răspundeau cu salutul acela vechi, *seig heil*, ca şi când le-ar fi depins viaţa de asta – şi probabil că aşa şi era, dacă te gândeai bine. Eddie vedea pe nisip urmele chinuite ale înaintării pistolarului.

Sub ochii lui, una dintre hidoşeniile acelea s-a întins în sus cu viteza fulgerului şi a agăţat o pasăre marină care se întâmpla să zboare prea aproape de plajă. Vietatea a căzut pe nisip în două bucăţi din care ţâşnea sânge. Hidoşeniile cu carapace săriră peste ele înainte ca bucăţile să-şi încheie zbaterile. O singură pană albă s-a ridicat pe curenţii de aer. Un cleşte a adus-o înapoi jos.

Iisuse Hristoase, şi-a spus Eddie stupefiat. *Uite ce cleşti au.*

— *De ce* te tot uiţi acolo, în spate? întrebase şeful vameşilor.

— Din când în când îmi trebuie un antidot, a răspuns Eddie.

— La ce?

— La moaca ta.

iii

Taximetristul îl lăsă în faţa clădirii sale, îi mulţumi pentru bacşişul de un dolar şi plecă. Eddie rămase acolo un moment, cu geanta într-o mână, cu jacheta agăţată de un deget de la cealaltă, aruncată peste umăr. Acolo împărţea cu fratele lui un apartament de două camere. Rămase o clipă cu ochii ridicaţi spre clădire, un monolit dovedind stilul şi gustul unei megacutii de Saltines.

În ochii lui, sumedenia de geamuri o făceau să semene cu o închisoare. Pe cât de deprimantă i se părea lui imaginea pe care o oferea, pe atât de uimitoare i se părea lui Roland.

Niciodată, nici în copilărie, nu am văzut o clădire atât de mare, gândi Roland. *Şi sunt atât de* multe!

Da, făcu Eddie. *Trăim ca furnicile în muşuroi. Poate că ţie ţi se pare un lucru bun, dar îţi spun, Roland, că te saturi. Te saturi în doi timpi şi trei mişcări.*

Maşina albastră trecu pe lângă el fără să se oprească; camioneta de pizza viră şi se apropie. Eddie se crispă şi simţi că şi Roland se crispase. Poate că totuşi intenţionau să-i facă felul.

Uşa? întrebă Roland. *Nu trecem dincolo*? *Nu vrei*? Eddie simţi că Roland era pregătit – pentru orice – dar vocea lui era calmă.

Nu încă, spuse el. *Poate vor doar să vorbim. Dar fii pregătit.*

Simţi că era inutil să spună asta; simţi că Roland era mai pregătit să acţioneze în cel mai adânc somn al său decât avea să fie vreodată Eddie în cel mai treaz moment al său.

Camioneta de pizza cu băiatul zâmbitor pictat pe ea se

apropie. Geamul pasagerului fu coborât. Eddie rămase la intrarea în clădirea lui, umbra alungindu-i-se de la vârfurile tenişilor în faţă, aşteptând să vadă ce va fi: o faţă sau o armă.

iv

A doua oară când îl părăsise Roland fusese la nu mai mult de cinci minute după ce vameşii în sfârşit renunţaseră şi-l lăsaseră liber.

Pistolarul mâncase, dar nu destul; simţea nevoia să bea; mai mult chiar, avea nevoie de leacuri. Eddie încă nu-l putea ajuta cu leacul necesar (deşi bănuia că pistolarul avea dreptate şi Balazar ar fi putut… dacă Balazar ar fi vrut), dar simpla aspirină i-ar fi scăzut măcar febra pe care Eddie o simţise când pistolarul se apropiase pentru a tăia partea de sus a corsajului de bandă adezivă.

În terminalul principal, se opri în faţa debitului de presă.

Aveţi aspirină acolo de unde vii tu?

N-am auzit niciodată de ea. E ceva magic sau un leac?

Amândouă, aş spune.

Eddie intră şi cumpără o cutie de Anacin Extra-Forte. Se duse la barul cu minuturi şi cumpără doi hotdogi uriaşi şi un pepsi extra-large. Punea muştar şi ketchup pe crenvurşti (Henry numea hotdogii uriaşi Godzilla-dogs), când îşi aminti că nu erau pentru el. Din câte ştia, lui Roland puteau să *nu-i placă* muştarul şi ketchupul. Din câte ştia, Roland putea fi vegetarian. Din câte ştia, potolul acela îl putea ucide pe Roland.

Ei bine, acum e prea târziu, îşi spuse. Când Roland vorbea – când Roland *acţiona* – Eddie ştia că toate astea se întâmplau aievea. Când tăcea, sentimentul acela ameţitor că trebuie să fie un vis – un vis extraordinar de viu pe care îl avea în timp ce dormea în aeronava Delta, zborul 901, cu destinaţia aeroportul Kennedy – insista să reiasă la suprafaţă.

Roland îi spusese că poate duce mâncare în lumea sa. Deja făcuse ceva asemănător o dată, spunea el, atunci când Eddie

dormea. Lui i se părea aproape imposibil de crezut, dar Roland îl asigurase că aşa era.

Păi, trebuie să fim totuşi extrem de atenţi, zise Eddie. *Au trimis doi vameşi să mă… să ne… pe scurt, să supravegheze ceea ce sunt eu acum.*

Ştiu că trebuie să fim atenţi, replică Roland. *Şi nu sunt doi, ci cinci.* Eddie încercă atunci una dintre cele mai ciudate senzaţii din viaţa lui. Nu-şi mişcă ochii, ci îi simţi *fiind mişcaţi. Roland* îi mişca.

Un tip în tricou mulat care vorbea la telefon.

O femeie care şedea pe o bancă, scotocindu-şi în poşetă.

Un tânăr de culoare care ar fi fost extraordinar de chipeş dacă n-ar fi avut o buză de iepure doar parţial îndreptată de o intervenţie chirurgicală. Se uita la tricouri în chioşcul de ziare din care Eddie ieşise nu cu mult timp în urmă.

Aparent nu era nimic suspect la ei, dar Eddie îi recunoscu. Fu ca imaginile acelea ascunse, pe care odată ce le vezi nu le mai poţi scăpa din ochi.

Simţi o căldură surdă în obraji, pentru că fusese nevoie să-i arate *celălalt* ceea ce el ar fi trebuit să vadă din prima. El depistase doar doi. Aceştia trei erau ceva mai bine deghizaţi, însă nu cu mult; ochii celui care vorbea la telefon nu erau goi, imaginându-şi persoana cu care discuta, ci conştienţi, chiar *priveau*, iar locul unde se afla Eddie… acela era locul spre care ochii bărbatului cu telefonul se tot întorceau. Femeia cu poşeta nu găsea ce căuta, dar continua să scotocească la nesfârşit. Iar pretinsul cumpărător avusese timp să se uite la fiecare cămaşă de pe raftul rotativ de cel puţin o duzină de ori.

Dintr-odată, Eddie simţi că are din nou cinci ani şi se teme să traverseze strada fără ca Henry să-l ţină de mână.

Lasă, spuse Roland. *Şi nu-ţi face griji nici pentru mâncare. Am mâncat eu şi gângănii, iar unele dintre ele erau atât de sprintene, încât mi-au alergat singure pe gât în jos.*

Mda, răspunse Eddie, *dar ăsta e New York.*

Duse hotdogii şi sucul la celălalt capăt al tejghelei şi se aşeză cu spatele la sala cea mare a terminalului. Apoi ridică

ochii spre colţul stâng. Acolo era instalată o oglindă convexă, ca un ochi hipersensibil. Vedea în ea toţi urmăritorii, dar niciunul nu era destul de aproape să vadă mâncarea şi paharul cu suc, iar asta era bine, pentru că Eddie nu avea nici cea mai vagă idee ce urma să se întâmple cu ele.

Pune astina pe chestiile alea cu carne. Apoi ţine-le pe toate în mâini.

Aspirină.

Bine. Spune-i cum vrei, pri… Eddie. Numai fă-o.

Eddie scoase Anacinul din punguţa capsată pe care o îndesase în buzunar, dădu să-l pună peste unul dintre hotdogi, apoi îşi aminti că lui Roland îi va fi greu să îndepărteze de pe cutie chiar şi numai ceea ce Eddie numea „protecţia antiotravă“, darămite să o desfacă.

O desfăcu el însuşi, scutură trei pastile pe un şerveţel, pregetă, apoi mai adăugă trei.

Trei acum, trei mai târziu, spuse el. *Dacă* va fi *un mai târziu.*

Bine. Mulţumesc.

Acum ce urmează?

Ţine-le pe toate în mâini.

Eddie mai aruncase o privire în oglinda convexă. Doi dintre agenţi se plimbau nepăsători spre barul cu minuturi, poate neplăcându-le faptul că Eddie stătea întors cu spatele, poate intuind că se pregătea un mic truc de prestidigitaţie şi dorind să arunce o privire mai îndeaproape. Dacă urma să se întâmple ceva, ar fi fost bine să se întâmple repede.

Cuprinse cu mâinile totul, simţind căldura crenvurştilor în chiflele lor moi şi albe, răcoarea pepsiului. În clipa aceea arăta ca un tip care se pregătea să ducă gustările copiilor lui… după care toate începură să se *topească.*

Se uită în jos cu ochii mari, căscându-i şi mai tare, până când i se păru că-i vor cădea din orbite şi vor rămâne agăţaţi doar de nervii optici.

Vedea crenvurştii prin chifle. Vedea sucul prin pahar, lichidul plin de gheaţă curbându-se după o formă pe care el nu o zărea.

Apoi văzu tejgheaua roşie prin hotdog şi peretele alb prin

pepsi. Mâinile lui alunecară una spre cealaltă, forţa de rezistenţa dintre ele scăzând din ce în ce mai tare… după care se întâlniră, palmă pe palmă. Mâncarea… şerveţelele… pepsiul… cele şase pastile de Anacin… toate lucrurile care se aflaseră între mâinile lui dispăruseră.

Doamne apără şi păzeşte, îşi spuse Eddie năuc. Ridică iute ochii spre oglinda convexă.

Uşa dispăruse… aşa cum dispăruse şi Roland din mintea sa.

Poftă mare, prietene, gândi Eddie… Dar oare prezenţa aceea străină care-şi spunea Roland *era* prietenul lui? Lucrul acesta rămânea a fi dovedit, nu-i aşa?

Adevărat, îi salvase pielea, dar asta nu însemna că era un generos.

Chiar şi aşa, *lui* îi plăcea de Roland. Se temea de el… dar îi şi plăcea de el.

Bănuia că, odată cu timpul, l-ar putea iubi, aşa cum îl iubea pe Henry.

Poftă bună, străine, gândi. *Poftă bună, rămâi în viaţă… şi vino înapoi.*

În apropiere erau câteva şerveţele pătate de muştar, lăsate de consumatorul dinaintea lui. Eddie le mototoli în mână, le aruncă în coşul de gunoi de lângă uşă, ieşind, şi molfăi în gol, ca şi când ar fi terminat o ultimă îmbucătură din ceva. Reuşi chiar să simuleze un râgâit, când se apropie de individul de culoare, în drum spre plăcuţele care indicau direcţia pentru BAGAJE şi TRANSPORT LA SOL.

— N-ai găsit un tricou pe gustul tău? întrebă Eddie.

— Îmi cer scuze! zise tânărul de culoare, întorcându-se de la monitorul plecărilor American Airlines pe care se prefăcea că-l studiază.

— Mă gândeam că te uiţi după unul pe care să scrie VĂ ROG, DAŢI-MI DE-ALE GURII, LUCREZ PENTRU GUVERNUL SUA, zise Eddie şi-şi continuă drumul.

Când o luă pe scări în jos, o văzu pe scotocitoarea-în-poşetă închizând în grabă geanta şi ridicându-se în picioare.

O, mamă, o să fie ca parada de Ziua Recunoştinţei organizată de cei de la magazinul Macy's.

Fusese o zi al naibii de interesantă şi Eddie era convins că nu se sfârşise încă.

v

Când Roland văzu homaroşeniile ieşind iarăşi din valuri (venirea lor nu avea legătură cu fluxul, deci; întunericul era cel care le aducea), îl lăsă pe Eddie Dean pentru a se muta înainte să-l găsească şi să-l mănânce bestiile acelea.

La durere se aşteptase şi era pregătit pentru ea. Trăia în preajma durerii de atât timp, încât aceasta era ca un vechi prieten. Era îngrozit, totuşi, de rapiditatea cu care îi crescuse febra şi-i scăzuseră puterile. Dacă înainte nu era pe moarte, acum categoric era. Oare exista ceva îndeajuns de tare în lumea prizonierului ca să împiedice lucrul acesta? Poate. Dar dacă nu punea mâna pe leacul potrivit în următoarele şase sau opt ore, credea că nu va mai avea niciun rost. Dacă lucrurile continuau să se agraveze, niciun leac ori magie din lumea aceea sau din oricare alta nu-l va repune pe picioare.

Era imposibil să umble. Aşa că va trebui să se târască.

Se pregătea să înceapă, când ochii îi căzură peste funiile răsucite de bandă lipicioasă şi pungile cu pudra-diavolului. Dacă le lăsa acolo, homaroşeniile aproape sigur aveau să rupă pungile şi briza mării avea să împrăştie pulberea în cele patru vânturi. *Şi asta merită*, îşi spuse pistolarul trist, dar nu putea permite aşa ceva. Când avea să vină momentul, Eddie Dean ar fi dat de cel mai negru drac din lume, dacă nu prezenta pudra aceea. Rareori era posibil să tragi pe sfoară genul de oameni din care bănuia el că face parte Balazar. Acesta avea să ceară să vadă pe ce dă banii şi, până nu vedea, Eddie avea să se afle sub ameninţarea atâtor arme încât ar fi putut înzestra o mică armată.

Pistolarul trase spre sine frânghia răsucită de bandă lipicioasă şi o petrecu pe după gât. Apoi începu să-şi croiască drum pe plajă în sus.

Se târâse douăzeci de metri – aproape suficient de departe

cât să se considere în siguranţă – când îl lovi oribila (şi totuşi incredibil de comica) idee că lăsa uşa în spate. Pentru ce Dumnezeu mai trecea prin tot acest calvar?

Întoarse capul şi văzu uşa nu jos pe plajă, ci la trei paşi în spatele lui. Un moment, Roland nu putut decât să se uite năuc şi să înţeleagă ceea ce ar fi recunoscut deja – dacă n-ar fi fost febra şi sunetul inchizitorilor, care-l potopeau neîntrerupt pe Eddie cu întrebări: *Unde ai*, *cum ai*, *de ce ai*, *când ai* (întrebări ce păreau să se suprapună în chip straniu pe întrebările monstruozităţilor hâde care ieşeau târâş din valuri: *Dad-a-chock*? *Dad-a-chum*? *Did-a-chick*?) – drept un simplu delir. Nu era aşa.

Acum o iau cu mine oriunde aş merge, gândi, *la fel ca el. Acum vine cu noi pretutindeni, urmându-ne ca un blestem de care nu mai poţi scăpa.*

Lucrul acesta părea de un adevăr incontestabil… la fel ca altul.

Dacă uşa dintre ei se închidea, închisă rămânea pe veci.

Când se va întâmpla asta, gândi Roland încruntat, *el trebuie să se afle de partea asta. Cu mine.*

Eşti un adevărat exemplu de virtute, *pistolarule*! râse omul în negru. Aparent, se stabilise cu căţel şi purcel în mintea lui Roland. *L-ai ucis pe băiat; acela a fost sacrificiul care ţi-a permis să mă prinzi şi, presupun, să creezi uşa dintre lumi. Acum ai de gând să ţi-i alegi pe cei trei, unul câte unul, şi să-i condamni pe toţi la ceva ce nici tu însuţi nu ţi-ai dori: o viaţă petrecută într-o lume străină, unde ei ar putea să moară la fel de uşor ca animalele dintr-o grădină zoologică eliberate într-un loc sălbatic.*

Turnul, îşi spuse Roland cu frenezie. *Odată ce ajung la Turn şi fac ceea ce mi-e scris să fac acolo, odată ce înfăptuiesc actul fundamental de restaurare sau redempţiune pentru care m-am născut, atunci poate că ei…*

Dar râsul piţigăiat al omului în negru, omul care acum era mort, dar trăia mai departe în conştiinţa încărcată a pistolarului, nu-l lăsă să-şi ducă gândul la capăt.

Totuşi, gândul la propria sa trădare nu-l putea face să se abată de la drum.

Avansă încă zece metri, se uită înapoi şi văzu că nici cel mai mare dintre monştrii aceia târâtori nu se aventura mai departe de şase metri de linia fluxului. El parcursese deja de trei ori distanţa aceea.

E bine, deci.

Nimic nu e bine, replică vesel omul în negru, *şi ştii şi tu asta.*

Taci odată, gândi pistolarul şi, minunea minunilor, vocea chiar tăcu.

Roland împinse pungile cu praful-diavolului în crăpătura dintre două stânci şi le acoperi cu câţiva pumni de rogoz. Odată treaba asta terminată, se odihni puţin, capul zvâcnindu-i, pielea fiind când rece, când caldă, apoi se rostogoli înapoi prin uşă în cealaltă lume, în celălalt corp, lăsând pentru puţin timp în urmă infecţia din ce în ce mai puternică.

vi

A doua oară când reveni la sine, intră într-un trup cufundat într-un somn atât de adânc, încât crezu un moment că era în comă… o stare în care funcţiile corpului erau atât de reduse, încât din clipă în clipă se aştepta să-şi simtă cunoştinţa luând-o în jos pe un tobogan lung spre întuneric.

În schimb, îşi forţă trupul să se trezească, îl scoase în pumni din peştera întunecată în care se târâse. Îşi făcu inima să accelereze, îşi făcu nervii să reaccepte durerea care-i sfârâia prin piele şi îşi trezi trupul la acea realitate agonică.

Acum era noapte. Apăruseră stelele. Pitunsurile ciudate pe care i le cumpărase Eddie erau boţuri mici de căldură în răcoarea din jur.

Nu se simţea în stare să le mănânce, dar exact asta avea să facă. Mai întâi, însă…

Se uită la pilulele albe din mâna sa. *Astină*, le spusese Eddie. Nu, n-o nimerise tocmai bine, însă Roland nu putea pronunţa cuvântul aşa cum o făcuse prizonierul.

Un leac, asta era într-un simplu cuvânt. Un leac de pe cealaltă lume.

Dacă mă va ajuta ceva din lumea ta, prizonierule, gândi Roland mâhnit, *atunci cred că mai degrabă vor fi poţiunile decât pitunsurile.*

Totuşi, va trebui să încerce. Nu era ceea ce-i trebuia de fapt – sau aşa credea Eddie – însă era ceva ce avea să-i scadă febra.

Trei acum, trei mai târziu. Dacă va fi un mai târziu.

Puse trei pilule în gură, apoi îndepărtă capacul – un material alb nemaivăzut, care nu era nici hârtie, nici sticlă, dar care părea câte puţin din fiecare – de pe paharul de hârtie în care era băutura şi le înghiţi cu ea.

Prima muşcătură îl uimi atât de tare, încât preţ de o clipă rămase nemişcat, proptit de stâncă, cu ochii atât de larg deschişi şi de ficşi şi plini de lumina stelelor, că în mod sigur ar fi fost crezut mort de oricine s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo. Apoi bău cu lăcomie, ţinând paharul cu ambele mâini, abia observând durerea acidă, pulsatilă, a cioturilor degetelor, atât de tare îl absorbi băutul.

Dulce! *Pe toţi zeii, ce dulceaţă*! *Ce dulceaţă*! *Ce…*

Unul dintre cuburile de gheaţă din băutură i se opri în gât. Tuşi, se lovi peste piept şi-l scuipă afară. Acum simţea o durere proaspătă în cap: durerea argintie care apare când bei prea repede ceva prea rece.

Rămase neclintit, simţindu-şi inima cum pompează ca un motor ambalat, simţind un val nou de energie cum i se revarsă prin trup atât de repede, încât avea impresia că va exploda de-a dreptul. Fără să se gândească ce face, mai rupse o bucată din cămaşă – nu peste mult timp avea să rămână o simplă zdreanţă agăţată de gâtul lui – şi o aşeză peste un picior. După ce termina băutura, voia să toarne gheaţa în acea fâşie şi să facă o compresă pentru mâna rănită.

Dar mintea îi zbura altundeva.

Dulce! striga ea iar şi iar, încercând să-şi însuşească sensul sau să se convingă că *există* un sens, cam aşa cum încercase Eddie să se convingă că *celălalt* este o fiinţă adevărată şi nu cine ştie ce aberaţie mintală, doar o altă parte a sa care încerca să-l ia peste picior. *Dulce*! *Dulce*! *Dulce*!

Băutura închisă la culoare era îndulcită cu zahăr, mai mult

chiar decât îşi punea dimineaţa în cafea Marten – care, dincolo de înfăţişarea lui exterioară de ascet grav, fusese un mare gurmand.

Zahăr… alb… pudră…

Ochii pistolarului se îndreptară agale spre pungile abia vizibile sub iarba pe care o aruncase deasupra lor şi se întrebă în treacăt dacă substanţa din bău – tura aceea şi substanţa din pungi nu era cumva una şi aceeaşi. Ştia că Eddie îl înţelesese perfect aici, unde erau două făpturi fizice distincte; bănuia că dacă ar fi trecut fizic în lumea lui Eddie (şi înţelegea instinctiv că asta *era* posibil… cu toate că, dacă uşa se închidea când el era în ea, acolo avea să rămână pentru totdeauna, la fel cum Eddie ar fi rămas aici pentru totdeauna, dacă poziţiile lor s-ar fi inversat) ar fi înţeles la fel de bine limba lui. Ştia din perioada petrecută în mintea lui Eddie că limbile celor două lumi erau, în fundamentele lor, asemănătoare. Asemănătoare, dar nu una şi aceeaşi. Aici, sendvişul se numea pituns. Acolo, a înjgheba însemna a căuta ceva de mâncare. Deci… nu era oare posibil ca drogul pe care Eddie îl numea *cocaină* să se numească *zahăr* în lumea pistolarului?

Reanalizând problema, părea puţin probabil. Eddie cumpărase băutura aceea pe faţă, ştiind că este privit de cei care slujeau drept Preoţi ai Vămii. Mai mult, Roland intuise că plătise relativ puţin pentru ea. Şi încă şi mai puţin pentru pitunsurile cu carne. Nu, zahărul nu era cocaină, dar Roland nu înţelegea de ce ar vrea cineva cocaină sau orice alt drog ilegal, la o adică, într-o lume unde o substanţă atât de puternică precum zahărul se găsea din abundenţă şi ieftin.

Se uită iarăşi la pitunsurile cu carne, simţi primele crampe ale foamei… şi înţelese cu uimire şi o recunoştinţă confuză că *se simţea mai bine*.

Băutura? Ea să fi fost? Zahărul din băutură?

Asta s-ar putea să fie o parte a explicaţiei – dar o parte mică. Zahărul putea reda forţele o vreme, atunci când omul se simţea sleit; lucrul acesta îl ştia din copilărie. Dar nu putea reduce durerea sau stinge din focul febrei atunci când o infecţie şi-a transformat corpul într-un furnal. Cu toate

acestea, exact asta i se întâmplase lui… încă i se întâmpla.

Tremurul convulsiv se oprise. Transpiraţia i se usca pe frunte. Acele de pescuit pe care le simţise înfipte în gât păreau să dispară unul câte unul. Oricât ar fi fost de incredibil, era de asemenea un fapt incontestabil, nu doar un rod al imaginaţiei sau al iluziilor deşarte (în fapt, pistolarul nu fusese de când se ştia capabil de frivolităţi precum cele din urmă). Degetele lipsă de la mână şi picior continuau să pulseze şi să plângă, dar i se părea că şi această durere era înfundată.

Roland lăsă capul pe spate, închise ochii şi-i mulţumi lui Dumnezeu.

Lui Dumnezeu şi lui Eddie Dean.

Nu face greşeala de a-ţi pune inima aproape de mâna lui, Roland, rosti o voce din străfundurile minţii lui – nu era vocea încordată, piţigăiată de ranchiună a omului în negru şi nici vocea aspră a lui Cort; pistolarului i se părea că seamănă cu vocea tatălui său. *Ştii că ce a făcut pentru tine a făcut dintr-o nevoie personală, aşa cum ştii că oamenii aceia – inchizitorii aceia – au dreptate parţial sau total în privinţa lui. E o fiinţă şubredă, iar motivul pentru care l-au reţinut n-a fost nici fals, nici răuvoitor. Are tărie în el, nu contest asta. Dar are şi slăbiciune. E ca Hax, bucătarul. Hax a turnat otrava cu strângere de inimă… dar strângerea de inimă n-a oprit nicio clipă strigătele celor cărora, murind, le plesneau intestinele. Şi mai există un motiv să fii cu ochii în patru…*

Dar Roland nu avea nevoie să-i spună o voce care era celălalt motiv. Îl văzuse în ochii lui Jake atunci când băiatul începuse în sfârşit să-i înţeleagă ţelul.

Nu face greşeala de a-ţi pune inima aproape de mâna lui.

Bun sfat. Îţi faci rău cu mâna ta ca să te simţi bine faţă de cei cărora până la urmă trebuie să le faci rău.

Ţine-ţi minte datoria, Roland.

— N-am uitat nicicând, şopti el pe când stelele străluceau nemilos şi valurile râcâiau malul şi homarii monstruoşi îşi strigau întrebările idioate. Am fost damnat pentru datoria mea. Şi cine spune că damnaţii nu ţin calea?

Începu să mănânce pitunsurile cu carne pe care Eddie îi

numea „hotdogi“, căţei fierbinţi.

Pe Roland nu-l deranja cine ştie cât ideea de a mânca potăi fierbinţi, iar chestiile acelea aveau gust de resturi menajere în comparaţie cu peştele tun, dar după minunata băutură, oare avea dreptul să se plângă? Credea că nu.

Pe deasupra, era prea târziu să-şi facă griji pentru astfel de fineţuri.

Mâncă totul şi se întoarse unde era Eddie acum, într-un vehicul magic care gonea pe un drum metalic plin de alte asemenea vehicule… zeci, poate sute, şi nici măcar una nu era trasă de cai.

vii

Când camioneta de pizza trase lângă el, Eddie stătea pregătit; Roland, înăuntrul lui, stătea şi mai pregătit.

Doar o altă versiune a Visului Dianei, gândi Roland. *Oare ce-o fi în cutie*?

O cupă de aur sau un şarpe veninos? *Şi tocmai când ea răsuceşte cheia şi pune mâinile pe capac*, *o aude pe mama ei strigând*: „*Trezeşte-te*, *Diana*! *E timpul mulsului*!“

Okay, gândi Eddie. *Ce-o să fie*? *Femeia sau tigrul*?

Un bărbat cu faţă palidă, acneică, şi dinţi mari ca de cal scoase capul pe geamul pasagerului. Era un chip pe care Eddie îl cunoştea.

— Bună, Col, zise Eddie fără mult entuziasm. În spatele lui Col Vincent, la volan, era Moş Dublurât, porecla pe care Henry i-o dăduse lui Jack Andolini.

Dar Henry nu i-a spus niciodată aşa în faţă, gândi Eddie. Nu, sigur că nu.

A-i spune lui Jack aşa ceva în faţă ar fi un minunat mod de a-ţi căuta moartea cu lumânarea. Era un om masiv, cu frunte bombată, de om preistoric, şi un maxilar pătrăţos pe măsură. Era rudă prin alianţă cu Enrico Balazar… se căsătorise cu o nepoată sau o verişoară a lui, sau ceva de felul ăsta. Strângea volanul cu mâinile lui uriaşe ca o maimuţă care se ţine de o

cracă. Din urechi îi ieşeau fire aspre de păr. Eddie vedea acum doar una dintre urechi, pentru că Jack Andolini stătea din profil, refuza să se uită spre el.

Moş Dublurât. Dar nici măcar Henry (care, Eddie trebuia să recunoască, nu era întotdeauna cel mai receptiv tip din lume) nu făcuse greşeala de a-l numi Moş Dubluprost. Colin Vincent nu era decât un pălmaş umflat în pene. Jack, însă, avea destulă minte îndărătul frunţii aceleia de neanderthalian încât să fie întâiul locotenent al lui Balazar. Lui Eddie nu-i plăcea faptul că Balazar trimisese un om cu o asemenea importanţă. Nu-i plăcea câtuşi de puţin.

— Bună, Eddie, zise Col. Am auzit c-ai avut niscai probleme.

— Nimic deosebit. Le-am rezolvat singur, zise Eddie.

Îşi dădu seama că se scărpina mai întâi pe un braţ, apoi pe celălalt, unul dintre ticurile tipice de narcoman pe care se străduise din răsputeri să-l evite cât timp a fost reţinut în custodie. Se forţă să se oprească. Dar Col surâdea şi Eddie simţi dorinţa arzătoare de a-i trage un pumn care să-i treacă drept prin surâsul ăla. Şi poate că ar fi făcut-o… dacă nu era Jack. Jack continua să se uite ţintă înainte, un om care părea preocupat de gândurile lui rudimentare în timp ce observa lumea în culorile simple, primare, şi mişcările elementare la care era limitată percepţia unuia cu un asemenea intelect (sau aşa ai fi spus, uitându-te la el). Şi totuşi, Eddie credea că Jake vedea mai multe într-o singură zi decât Col Vincent avea să vadă până la capătul vieţii sale.

— A, bine, făcu Col. Asta-i bine.

Tăcere. Col se uită la Eddie, surâzător, aşteptând ca Eddie să reînceapă Bâţâitul Narcomanului, să se scarpine, să se mişte de pe un picior pe celălalt ca un copil care trebuie să meargă la toaletă, aşteptând ca Eddie să întrebe ce se întâmplă şi, apropo, n-au cumva nişte marfă la ei?

Eddie se uită doar la el, nescărpinându-se acum, nemişcându-se deloc.

O pală de vânt suflă un ambalaj de Ring-Ding prin parcare. Fâşâitul pe care acesta îl producea în frecarea sa cu solul şi

huruitul gutural al valvelor camionetei de pizza erau singurele sunete.

Rânjetul superior al lui Col începu să şovăie.

— Sari înăuntru, Eddie, zise Jack fără să întoarcă ochii. Hai la o plimbare.

— Unde mergem? întrebă el, ştiind.

— La Balazar. Jack nu întoarse capul. Strânse mâinile pe volan o dată. Un inel mare, de aur masiv cu excepţia pietrei de onix care se umfla pe el ca ochiul unei insecte gigantice, scânteie pe inelarul de la mâna dreaptă. Vrea să afle ce soartă a avut marfa lui.

— Marfa lui e la mine. În siguranţă.

— Bine. Atunci nimeni nu are de ce să-şi facă griji, spuse Jack Andolini şi nu se uită înapoi.

— Întâi cred că vreau să merg sus, zise Eddie. Vreau să-mi schimb hainele, să vorbesc cu Henry…

— Şi să-ţi faci o doză, nu uita de asta, completă Col şi rânji cu toţi dinţii lui mari şi galbeni. Numa' că n-ai *cu ce* să-ţi faci doza, bada-bum.

Dad-a-chum? gândi pistolarul în mintea lui Eddie şi amândoi se cutremurară.

Col observă reacţia şi zâmbetul i se lărgi. *O, iată-l totuşi*, spunea zâmbetul acela. *Vechiul Bâţâit al Narcomanului. Mi-am făcut griji din cauza ta un minut, Eddie.* Dinţii expuşi de lărgirea zâmbetului nu erau cu nimic mai aspectuoşi faţă de cei arătaţi înainte.

— Şi de ce, mă rog frumos?

— Domnul Balazar s-a gândit că ar fi mai bine să ne asigurăm că apartamentul vostru este curat, zise Jack fără să se uite. Continuă să observe lumea despre care un observator ar fi crezut că este imposibil de observat de către un astfel de om. În caz că venea cineva în vizită.

— Oameni cu un mandat federal de percheziţie, de exemplu, spuse Col.

Faţa-i atârna, privindu-l chiorâş. Acum, Eddie simţea că şi Roland voia să-i tragă un pumn în dinţii aceia stricaţi care făceau rânjetul atât de patibular, atât de – cumva – incorigibil.

Suprapunerea sentimentelor lor îl înveseli puţin.

A trimis o echipă de curăţenie să spele pereţii şi să aspire covoarele şi n-o să vă ceară un sfanţ pentru asta, Eddie!

Acum *o să întrebi ce am*, zicea rânjetul lui Col. *O, da, acum o să întrebi, Eddie dragule. Pentru că nu ţi-o fi plăcând ţie de cofetar, dar îţi plac la nebunie prăjiturile, nu-i aşa? Iar acum, că ştii că Balazar a avut grijă ca rezerva ta personală să dispară…*

Un gând neaşteptat, deopotrivă urât şi înfricoşător, îi fulgeră în minte.

Dacă rezerva nu mai era…

— Unde-i Henry? spuse el dintr-odată, atât de mânios încât Col se trase în spate, luat prin surprindere.

Jack Andolini întoarse în sfârşit capul. Îl întoarse încet, ca şi când ar fi fost ceva ce făcea foarte rar şi cu mare efort. Aproape te aşteptai să auzi vechile balamale neunse scârţâind înăuntrul gâtului său gros.

— La loc sigur, spuse el, după care întoarse capul, la fel de încet, în poziţia iniţială.

Eddie stătea lângă camioneta de pizza, luptându-se cu panica ce încerca să-i acapareze mintea şi să-i înece raţiunea. Brusc, nevoia de a se droga, pe care o ţinuse în frâu binişor până atunci, deveni de neînfrânt. *Trebuia* să se drogheze.

Dacă se droga, putea să gândească, putea să-şi recapete controlul…

Termină! se răsti Roland în capul său, atât de tare încât Eddie se crispă (şi Col, confundând grimasa lui de durere şi surprindere cu un alt pas mic al Bâţâielii Narcomanului, reîncepu să rânjească). *Termină*! *Îţi dau eu tot controlul de care ai nevoie*!

Dar nu înţelegi! *E vorba de* fratele *meu*! *De* fratele *meu, fir-ar să fie*! *Balazar îl are pe* fratele *meu*!

Vorbeşti de parcă ar fi un cuvânt străin pentru mine. Te temi pentru el?

Da! *Hristoase*, da!

Atunci, fă ce aşteaptă ei de la tine. Plângi. Smiorcăie-te şi imploră. Cere doza aia a ta. Sunt sigur că asta aşteaptă de la tine şi sunt sigur că o au. Fă toate lucrurile astea, fă-i să fie siguri de

tine şi tu *poţi fi sigur că toate temerile tale vor fi justificate*.

Nu înţeleg ce vrei să…

Vreau să spun că dacă o faci pe laşul, scumpul tău frate e ca şi mort. Asta-ţi doreşti?

Bine. Voi fi cool. S-ar putea să nu pară aşa, dar voi fi cool.

Aşa spui tu? *Bine, atunci. Da. Fii cool.*

— Nu aşa trebuia să se desfăşoare afacerea, spuse Eddie, vorbind pe lângă Col şi adresându-se direct urechii stufoase a lui Jack Andolini. Nu pentru asta am avut grijă de marfa lui Balazar şi mi-am ţinut gura când altcineva ar fi turnat câte cinci nume pentru fiecare an redus din pedeapsă.

— Balazar a crezut că fratele tău va fi mai în siguranţă cu el, zise Jack, neuitându-se decât în faţă. L-a reţinut pentru a-l apăra.

— Prea bine, făcu Eddie. Mulţumeşte-i din partea mea şi spune-i că m-am întors, că marfa lui e-n siguranţă şi pot să am grijă de Henry exact cum Henry a avut întotdeauna grijă de mine. Spune-i că pun nişte bere la gheaţă şi când Henry o să se-ntoarcă, o s-o bem împreună, după care o să urcăm în maşină şi o să venim în oraş şi o să încheiem afacerea aşa cum trebuie ea încheiată. Aşa cum am vorbit înainte.

— Balazar vrea să te vadă, Eddie, spuse Jack. Vocea lui era implacabilă, imperturbabilă. Nu întoarse capul. Urcă în maşină!

— Bagă-ţi-o, jigodie, acolo unde nu răzbate soarele niciodată, spuse Eddie şi porni spre uşile clădirii sale.

viii

Distanţa era scurtă, dar el ajunse abia până la jumătate, când mâna lui Andolini îl strânse de biceps cu forţa paralizantă a unei menghine. Respiraţia lui era caldă pe ceafa lui, ca respiraţia unui taur. Făcu asta în intervalul de timp care ai fi spus, uitându-te la el, că i-ar trebui creierului pentru a convinge mâna să tragă de clanţa portierei.

Eddie se răsuci pe călcâie.

Fii cool, Eddie, şopti Roland.

Cool, răspunse Eddie.

— Aş putea să te omor pentru asta, spuse Andolini. Nimeni nu-mi spune să mi-o bag în cur, cu atât mai puţin un narcoman de rahat ca tine.

— Omori tu pe dracu'! strigă Eddie la el – dar fu un strigăt calculat.

Un strigăt *cool*, dacă aşa ceva era posibil. Stăteau acolo, siluete întunecate în lumina orizontală şi aurie a ultimului apus de primăvară, în pustiul cartierelor de locuinţe care este Co-Op City din Bronx, şi oamenii auziră strigătul, şi oamenii auziră cuvântul „omori". Iar dacă radiourile lor erau deschise, ei dădură sonorul mai tare, şi dacă radiourile lor erau închise, ei le deschiseră şi *apoi* dădură sonorul mai tare, pentru că aşa era mai bine, aşa era mai sigur.

— *Rico Balazar şi-a încălcat cuvântul*! *Eu i-am ţinut partea şi el nu mi-a ţinut-o mie*! *Aşa că îţi spun să ţi-o bagi dracului în cur, îi spun* lui *să şi-o bage dracului în cur, spun cui vreau eu să şi-o bage dracului în cur*!

Andolini se uită la el. Ochii lui erau atât de maro, încât culoarea părea să i se fi scurs în cornee, dându-le galbenul pergamentelor vechi.

— *Îi spun şi preşedintelui Reagan să şi-o bage în cur, dacă nu-şi ţine cuvântul faţă de mine, şi să-şi fută dracului hemoroizii sau cine ştie ce altceva-i astupă gaura*!

Cuvintele se stinseră în ecouri purtate de cărămidă şi beton. Un singur copil, cu pielea foarte neagră în contrast cu pantalonii scurţi şi bascheţii albi, stătea pe terenul de joacă de peste drum, uitându-se la ei, cu o minge de baschet lipită lejer de coaste, la îndoitura cotului.

— Ai terminat? întrebă Andolini când şi ultimul ecou se stinse.

— Da, zise Eddie pe un ton absolut normal.

— Bine, făcu Andolini. Depărtă degetele şi zâmbi… şi când zâmbi, două lucruri se întâmplară simultan: primul fu acela că radie un farmec atât de surprinzător, încât oricine l-ar fi văzut n-ar mai fi avut scăpare; iar al doilea fu acela că ieşi la lumină

cât era el de inteligent, de fapt. Cât de periculos de inteligent. Acum o putem lua de la început?

Eddie îşi trecu mâinile prin păr, îşi încrucişă scurt braţele, ca să se poată scărpina la amândouă în acelaşi timp, şi spuse:

— Da, cred că am face bine, pentru că aşa nu ajungem nicăieri.

— Bine, zise Andolini. Nimeni n-a spus nimic şi nimeni n-a jignit pe nimeni.

Şi fără să întoarcă ochii sau să schimbe ritmul discursului, adăugă: Treci înapoi în maşină, prostule.

Col Vincent, care coborâse tiptil din camionetă pe portiera pe care Andolini o lăsase deschisă, se retrase atât de repede, că se lovi la cap. Se strecură şi se tolăni pe locul lui, frecându-şi ţeasta cu un aer îmbufnat.

— Tre' să înţelegi că afacerea s-a schimbat când vameşii au pus mâna pe tine, spuse Andolini pe un ton raţional. Balazar e un om mare. Are interese de protejat. *Oameni* de protejat. Unul dintre aceşti oameni este, din întâmplare, fratele tău Henry. Crezi că vorbesc aiurea? Dacă da, ai face bine să te gândeşti la starea în care e Henry acum.

— Henry e bine, spuse Eddie, dar ştia că nu era aşa şi nu putea face să nu se simtă asta în vocea lui.

O simţi el şi ştia că o auzise şi Andolini. În ultima vreme, părea că Henry era mereu în vrie. Avea găuri în cămăşi de la arsurile de ţigară. Se tăiase serios la mână cu desfăcătorul electric de conserve când voia să deschidă o conservă de Calo pentru Potzie, pisica lor. Eddie habar nu avea cum puteai să te tai cu un desfăcător electric, dar lui Henry îi reuşise. Uneori, masa din bucătărie rămânea plină de pudră în urma lui Henry, ori Eddie găsea bucăţi negre de cărbune în chiuveta din baie.

Henry, spunea el, *Henry*, *trebuie să ai grijă cu asta*, *începe să-ţi scape din mână*. *Vrei să fii prins*? *Pentru că aşa te comporţi*!

Da, *bine*, *frăţioare*, răspundea Henry, *nu te ambala*, *am totul sub control*, dar uneori, uitându-se la faţa cadaverică şi la ochii lui stinşi, Eddie ştia că fratele lui nu va mai avea niciodată nimic sub control.

Ce *voia* să-i spună lui Henry şi nu putea nu avea deloc

legătură cu pericolul la care Henry îi expunea pe amândoi. Ce *voia* să-i spună era: *Henry, parcă ţi-ai căuta moartea cu lumânarea. Mie aşa mi se pare şi vreau să termini dracului cu asta. Pentru că dacă mori, pentru ce aş mai trăi eu*?

— Henry *nu* e bine, îl corectă Jack Andolini. Are nevoie de cineva să-i poarte de grijă. Are nevoie… cum spune cântecul ăla? Un pod peste ape zbuciumate{3}. De asta are nevoie Henry. De un pod peste ape zbuciumate.

Il Roche este podul acela.

Il Roche *e un pod care duce în iad*, gândi Eddie. Cu voce tare spuse:

— Acolo e Henry acum? La localul lui Balazar?

— Da.

— Dacă îi dau marfa îl primesc pe Henry?

— Şi marfa *ta*, spuse Andolini, nu uita asta.

— Afacerea revine la normal, cu alte cuvinte.

— Corect.

— Spune-mi că exact asta o să se întâmple. Haide, Jack. Spune-mi. Vreau să văd dacă o poţi spune verde-n faţă. Şi dacă *o poţi* spune verde-n faţă, vreau să văd cât de mult îţi creşte nasul.

— Nu te înţeleg, Eddie.

— Ba mă înţelegi. Balazar crede că eu *am* marfa lui? Dacă asta crede, probabil că e prost, iar eu ştiu că nu e prost.

— Nu ştiu ce crede el, spuse Andolini cu seninătate. Nu e treaba mea să ştiu ce crede. Ştie că *aveai* marfa lui când ai plecat din Insule, ştie că vameşii te-au agăţat şi apoi te-au eliberat, ştie că eşti aici şi nu în drum spre închisoarea Rikers, ştie că marfa lui trebuie să fie undeva.

— Şi mai ştie că vameşii încă se ţin după mine ca scaii de un câine, pentru că *tu* ştii asta şi i-ai transmis un fel de mesaj codificat prin radioul camionetei.

Ceva de genul „Două rânduri de brânză, fără anşoa“, zic bine, Jack?

Jack Andolini nu spuse nimic şi păru senin.

— Doar că-i spuneai ceva ce deja ştia. Ca atunci când uneşti punctele unei imagini pe care deja o poţi desluşi.

Andolini stătea în lumina aurie a apusului care se transforma încet într-un portocaliu-închis şi continuă să pară senin şi continuă să nu spună absolut nimic.

— Crede că m-au convertit. Crede că mă coordonează. Crede că aş face prostia de a fugi. Nu pot spune că-l învinovăţesc. Adică, de ce nu? Un narcoman ar face orice. Vrei să verifici dacă port vreun microfon?

— Ştiu că nu porţi, spuse Andolini. Am ceva în maşină. E ca un aparat antibruiaj, doar că recepţionează transmisiile radio pe frecvenţă scurtă. Şi dacă ajută la ceva, eu nu cred că eşti de partea copoilor.

— Da?

— Da. Aşa că urcăm sau nu în maşină?

— Am de ales?

Nu, spuse Roland în capul său.

— Nu, spuse Andolini.

Eddie se întoarse la camionetă. Puştiul cu mingea de baschet stătea în continuare pe cealaltă parte a străzii, dar umbra lui era atât de lungă acum, încât semăna cu o macara.

— Cară-te de aici, băiete, spuse Eddie. N-ai fost aici, n-ai văzut nimic şi pe nimeni. Şterge-o.

Puştiul o rupse la fugă.

Col rânjea la el.

— Dă-te mai încolo, eroule, spuse Eddie.

— Cred că ar trebui să stai între noi, Eddie.

— Dă-te mai încolo, repetă Eddie.

Col se uită la el, apoi la Andolini, care nu-l învrednici cu o privire, ci doar trase portiera şoferului şi se uită senin drept înainte, ca Buddha în ziua lui liberă, lăsându-i pe ei să se înţeleagă asupra locurilor. Col întoarse ochii spre Eddie şi hotărî să se dea mai încolo.

Porniră spre inima New Yorkului şi deşi pistolarul (care nu putea să se uite decât cu uimire la clădirile din ce în ce mai înalte şi mai graţioase, la podurile care se întindeau peste un râu lat ca nişte pânze de păianjen de oţel şi la caleştile-zburătoare cu elice care pluteau asemenea unor stranii insecte făurite de om) nu ştia, ei se îndreptau de fapt spre Turn.

ix

Precum Andolini, Enrico Balazar nu credea că Eddie Dean se dăduse de partea duşmanului; precum Andolini, Balazar *ştia* asta.

Barul era gol. Anunţul de pe uşă spunea ÎNCHIS NUMA ASTĂ SARĂ. Balazar stătea în biroul lui, aşteptând ca Andolini şi Col Vincent să vină cu tânărul Dean. Cei doi bodyguarzi personali, Claudio Andolini, fratele lui Jack, şi 'Cimi Dretto, erau cu el. Stăteau pe sofa, în stânga uriaşei mese a lui Balazar, urmărind fascinaţi cum edificiul construit de Balazar creştea. Uşa era deschisă.

Dincolo de uşă se afla un hol scurt. La dreapta, acesta ducea spre spatele barului şi bucătărioara de dincolo de el, unde se pregăteau câteva reţete simple cu paste. La stânga se aflau biroul contabilului şi camera de depozitare. În biroul contabilului, alţi trei „gentlemeni" – aşa erau ei cunoscuţi – ai lui Balazar jucau Trivial Pursuit cu Henry Dean.

— Okay, zise George Biondi, uite una uşoară, Henry. Henry? Eşti cu noi, Henry? Pământul către Henry, pământenii au nevoie de tine. Răspunde, Henry. Repet: răspunde, He…

— Aici sunt, aici sunt, spuse Henry. Vocea lui era vocea neclară a unuia care încă doarme, dar îi spune soţiei că este treaz ca să îl mai lase în pace cinci minute.

— Okay. Categoria Arte şi Divertisment. Întrebarea este… Henry? Nu cumva să aţipeşti, cretinule!

— *Nu* aţipesc! strigă Henry arţăgos.

— Okay. Întrebarea este: „Ce roman celebru al lui William Peter Blatty, a cărui acţiune se desfăşoară în Georgetown, luxoasa suburbie a Washingtonului, tratează subiectul posedării demonice a unei tinere fete?"

— Johnny Cash, răspunse Henry.

— Iisuse Hristoase! strigă Tricks Postino. Asta spui la orice! Johnny Cash, asta spui la *absolut* orice!

— Johnny Cash *este* orice, răspunse Henry grav şi urmă un moment de tăcere palpabilă în greutatea ei meditativă… apoi un hohot gros de râs nu doar din partea celor aflaţi în cameră

cu Henry, ci şi a celor doi „gentlemeni“ din camera de depozitare.

— Vreţi să închid uşa, domnule Balazar? întrebă încet ’Cimi.

— Nu, e bine aşa, spuse Balazar.

Era sicilian de a doua generaţie, dar nu se simţea nicio urmă de accent în discursul lui, iar discursul însuşi nu era acela al unuia care s-a educat exclusiv pe străzi. Spre deosebire de mulţi dintre contemporanii din branşă, el absolvise liceul. De fapt, asta nu era tot: vreme de doi ani urmase cursurile facultăţii de management – NYU. Vocea, la fel ca metodele lui de a face afaceri, era ponderată şi cultivată şi americană, iar asta făcea ca aspectul său exterior să fie la fel de înşelător ca al lui Jack Andolini. Cei care îi auzeau pentru prima oară vocea americană clară, fără accent, se arătau întotdeauna uimiţi, ca şi când ar fi asistat la o demonstraţie reuşită de ventrilogie. Semăna cu un fermier sau un hangiu sau un *mafioso* mărunt care avusese succes mai mult prin virtutea faptului că se aflase la locul potrivit la timpul potrivit decât datorită inteligenţei.

Semăna cu ceea ce glumeţii din generaţia anterioară ar fi numit „Mustăcilă“.

Era un om gras care se îmbrăca aidoma unui ţăran. În seara aceasta purta cămaşă albă de bumbac, simplă, descheiată la gât (la subsuori se vedeau pete de sudoare) şi pantaloni de tul cenuşii, simpli şi ei. În picioarele grăsulii, fără şosete, purta mocasini maro atât de vechi, încât aduceau mai mult a şlapi decât a pantofi. Pe glezne îi şerpuiau vene varicoase albastre şi purpurii.

’Cimi şi Claudio stăteau cu ochii la el, fascinaţi.

În zilele de demult îl numeau *Il Roche* – Stânca. Unii dintre bătrâni încă-l mai numeau aşa. În sertarul din dreapta mesei, unde alţi afacerişti ţineau carneţele, pixuri, agrafe de birou, lucruri de genul asta, Enrico Balazar ţinea întotdeauna trei pachete de cărţi de joc. Şi totuşi, nu la joc le folosea.

Cu ele construia.

Lua două cărţi şi le sprijinea una de cealaltă, formând un A

fără liniuţa orizontală.

Alături de el făcea un alt A. Deasupra celor două aşeza o carte, formând un acoperiş. Clădea A după A, suprapunându-le, până când pe masă apărea o casă din cărţi. Dacă te aplecai şi te uitai înăuntru, vedeai ceva care semăna cu un stup de triunghiuri. ’Cimi văzuse case ca acelea prăbuşindu-se de sute de ori (şi Claudio asistase la asta uneori, dar nu la fel de des, pentru că el avea cu treizeci de ani mai puţin decât ’Cimi, care aştepta să se retragă în scurt timp cu nevasta lui rea de meliţă la o fermă pe care o deţineau în nordul statului New Jersey, unde avea să-şi dedice tot timpul grădinii sale… şi supravieţuirii cotoroanţei cu care se însurase, nu soacrei; de mult abandonase orice speranţă că va apuca vreodată să mănânce *fettucini* la priveghiul celei supranumite *La Monstra*;

La Monstra era eternă, însă pe cotoroanţă mai nutrea o speranţă s-o îngroape; tatăl lui avea o vorbă care, tradusă, suna cam aşa: „Dumnezeu ţi se pişă pe ceafă zi de zi, dar de înecat te îneacă o singură dată“, şi chiar dacă ’Cimi nu era întru totul sigur, credea că asta voia să însemne că Dumnezeu este totuşi un tip de treabă, drept pentru care putea să spere că-i va supravieţui uneia, dacă nu şi celeilalte), dar îl văzuse pe Balazar ieşindu-şi din fire din cauza unei asemenea prăbuşiri doar o dată. De cele mai multe ori, casa din cărţi de joc se dărâma din cele mai banale motive – cineva trântise uşa în cealaltă cameră sau un beţiv se lovise de perete; uneori, ’Cimi văzuse edificiul pe care domnul Balazar (pe care el îl numea în continuare *Da Boss*, ca un personaj dintr-o bandă desenată Chester Gould) petrecuse ore întregi construindu-l năruindu-se pentru că era dat prea tare basul la tonomat. Alteori, construcţiile acelea uşoare se prăbuşeau aparent fără niciun motiv. O dată – povestea aceasta o spusese de cel puţin cinci mii de ori şi aproape toţi oamenii pe care îi cunoştea (cu excepţia lui, desigur) se săturaseră de ea – *Da Boss* ridicase privirea de la ruine şi spusese: „Vezi asta, ’Cimi? Pentru fiecare mamă care l-a blestemat vreodată pe Dumnezeu pentru că i-a lăsat copilul să moară în drum, pentru fiecare tată care l-a blestemat vreodată pe omul care l-a concediat de la

fabrică, lăsându-l şomer, pentru fiecare copil care s-a născut vreodată în durere şi a întrebat de ce, ăsta e răspunsul. Vieţile noastre seamănă cu chestiile astea pe care le construiesc eu. Uneori se năruiesc dintr-un motiv clar, alteori se năruiesc fără absolut niciunul.“

Lui Carlocimi Dretto, aceasta i se părea cea mai profundă meditaţie asupra condiţiei omului pe care o auzise vreodată.

Momentul când Balazar îşi ieşise din fire fiindcă i se prăbuşise o astfel de structură avusese loc cu doisprezece, poate paisprezece ani în urmă. Venise un tip să-l întrebe de nişte alcool. Un tip fără clasă, fără maniere. Un tip care mirosea de parcă ar fi făcut baie o dată pe an, şi asta cu indulgenţă. Un irlandez roşcovan, cu alte cuvinte. Şi sigur că-l interesa alcoolul. Pe roşcovani întotdeauna îi interesa alcoolul, niciodată drogurile. Şi roşcovanul ăla crezuse că ceea ce era pe masa lui *Da Boss* era o glumă. „Pune-ţi o dorinţă!“ strigase după ce *Da Boss* îi explicase, aşa cum un gentleman îi explică altui gentleman, de ce era imposibil ca ei doi să facă afaceri împreună. Şi atunci roşcovanul, unul dintre aceia cu păr creţ şi un ten atât de alb, încât părea bolnav de tuberculoză sau ceva, unul dintre aceia al căror nume încep cu O şi apoi au virguliţa aia între O şi numele adevărat, *suflase* peste biroul lui *Da Boss*, ca un *nino* stingând lumânările de pe tortul de aniversare, şi cărţile zburaseră peste tot în jurul capului lui Balazar, şi Balazar deschisese sertarul din *stânga* sus al mesei, sertarul în care alţi afacerişti ţin foile cu antet personalizat sau jurnalul sau altceva de felul ăsta, şi scosese un calibru 45, şi-l împuşcase pe roşcovan în cap, şi chipul lui Balazar nici nu tresărise, şi după ce ’Cimi şi un tip pe nume Truman Alexander care murise de infarct cu patru ani în urmă îl îngropaseră pe roşcovan sub un coteţ de găini undeva la ieşirea din Sedonville, Connecticut, Balazar îi spusese lui ’Cimi:

— Alegerea omului e să clădească, *paisano*. Alegerea lui Dumnezeu e să dărâme. Eşti de acord?

— Da, domnule Balazar, spusese ’Cimi. Într-adevăr, era de acord.

Balazar încuviinţase din cap, mulţumit.

— Ai făcut cum am spus? L-ai pus undeva unde găinile sau raţele sau alte orătănii să se poată căca pe el?

— Da.

— Foarte bine, făcuse Balazar şi luase un pachet nou de cărţi din sertarul din dreapta.

Un singur nivel nu-l satisfăcea pe Balazar, *Il Roche*. Peste acoperişul primului nivel construia un al doilea, doar că nu la fel de lat; deasupra celui de-al doilea un al treilea; deasupra celui de-a treilea un al patrulea. Nu se oprea aici, dar de la al patrulea nivel în sus trebuia să te ridici în picioare ca să poţi clădi. Nu mai trebuia să te apleci pentru a te uita înăuntru, iar când te uitai, ceea ce vedeai nu erau şiruri de forme triunghiulare, ci o fragilă, uimitoare şi imposibil de fermecătoare panoplie de romburi. Dacă te uitai prea mult timp, te lua ameţeala. Odată, ’Cimi intrase în Labirintul Oglinzilor în Coney Island şi exact aşa se simţise. Altă dată nici nu mai intrase acolo.

’Cimi spunea (i se părea că nimeni nu-l crede; adevărul era că tuturor li se fâlfâia) că o dată îl văzuse pe Balazar construind ceva ce nu mai era o casă, ci un *turn* din cărţi, unul care se înălţase pe nouă niveluri înainte să se prăbuşească.

Că tuturor li se fâlfâia de asta, ’Cimi nu ştia, deoarece toţi cei cărora le spunea se prefăceau uimiţi, şi asta pentru că el era apropiat de *Da Boss*. Însă ar fi fost uimiţi de-adevăratelea, dacă el ar fi ştiut cum să îl descrie – ce delicat fusese, cum se ridicase aproape pe trei sferturi din distanţa de la tăblia mesei la tavan, o dantelărie de valeţi şi doiari şi regi şi decari şi aşi, o împletire roşie şi neagră de romburi din hârtie sfidând o lume care se rotea printr-un univers de mişcări şi forţe incoerente; un turn care în ochii fascinaţi ai lui ’Cimi părea o răsunătoare negare a tuturor paradoxurilor nedrepte ale vieţii.

Dacă ar fi ştiut cum, ar fi spus: *M-am uitat la ce a construit el şi am aflat explicaţia stelelor*.

x

Balazar ştia cum vor trebui să decurgă lucrurile.

Curcanii îl luaseră la ochi pe Eddie – poate că făcuse o prostie trimiţându-l pe Eddie, poate că începeau să-l înşele instinctele, dar Eddie păruse într-un fel varianta cea bună, varianta perfectă. Unchiul lui, primul om pentru care el lucrase în branşa aceasta, spunea că există excepţii la fiecare regulă, mai puţin la una: Nu te încrede niciodată într-un narcoman. Balazar nu spusese nimic – nu era de nasul unui băiat de cincisprezece ani să vorbească, chiar dacă fie şi numai pentru a-şi exprima aprobarea – dar în sinea lui gândise că singura regulă la care nu existau excepţii era aceea că existau unele reguli în cazul cărora asta nu era valabil.

Dar dacă Tio Verone ar mai fi în viaţă, gândi Balazar, *ar râde de tine şi ar spune, uite, Rico, întotdeauna* ai fost *prea deştept pentru propriu-ţi bine, cunoşteai regulile, îţi ţineai gura când ăsta era un semn de respect, dar mereu ai avut privirea aia superioară în ochi. Mereu ai ştiut prea multe despre cât de deştept erai, aşa că până la urmă ai căzut în capcana propriei tale mândrii, aşa cum am ştiut de la început că vei păţi.*

Formă un al doilea A şi puse o carte deasupra.

Îl luaseră pe Eddie şi îl reţinuseră un timp, după care îl eliberaseră.

Balazar îl luase pe fratele lui şi rezerva lor comună de droguri. Asta ar fi trebuit să-l stimuleze pe Eddie să vină… Voia să-l vadă.

Voia să-l vadă pentru că fusese reţinut doar două ore şi asta nu era *normal.*

Îl interogaseră la aeroport, nu pe 43rd Street, şi nici asta nu era normal.

Asta însemna că Eddie reuşise să scape de bună parte sau de toată cocaina.

Sau nu?

Reflecta. Se întreba.

Eddie ieşise din aeroportul Kennedy la două ore după ce curcanii federali îl culeseseră din avion. Un timp prea scurt pentru a-l fi putut scutura de informaţii şi prea lung pentru a ajunge la concluzia că Eddie nu avea nimic asupra lui, că o

stewardesă se pripise şi greşise.

Reflecta. Se întreba.

Fratele lui Eddie era un zombie, dar Eddie nu-şi pierduse încă minţile, Eddie nu-şi pierduse încă tăria. Nu ar fi cedat în doar două ore… decât dacă nu era fratele lui la mijloc. Ceva în legătură cu fratele lui.

Şi totuşi, cum de nu-l duseseră pe 43rd Street? Cum de nu aruncaseră în joc o furgonetă de-a Vămii, una dintre acelea care semănau cu camionetele poştale, numai că aveau geamurile din spate acoperite cu plasă de oţel? Pentru că Eddie *făcuse* într-adevăr ceva cu marfa? Scăpase de ea? O ascunsese?

Imposibil să ascunzi droguri într-un avion.

Imposibil să scapi de ele.

Sigur că imposibil era şi să evadezi din anumite închisori, să jefuieşti anumite bănci, să ţii anumite ritmuri. Dar oamenii le făceau pe toate. Harry Houdini scăpase din cămăşi de forţă, cufere ferecate, futu-i, chiar din seifuri bancare.

Dar Eddie Dean nu era Houdini.

Nu?

Ar fi putut cere ca Henry să fie ucis în apartament, pe Eddie l-ar fi putut lichida pe şoseaua expres Long Island sau, şi mai bine, *tot* în apartament, unde poliţiştilor li s-ar fi părut cazul tipic în care doi narcomani disperaţi, rămaşi fără droguri, uită că sunt fraţi şi se omoară reciproc. Însă prea multe întrebări ar fi rămas fără răspuns.

Voia să obţină răspunsurile aici şi, în funcţie de ele, să se pregătească pentru viitor sau să-şi satisfacă doar curiozitatea. Apoi îi putea omorî pe amândoi.

Câteva răspunsuri în plus, doi narcomani în minus. Un câştig bunicel şi o pierdere neglijabilă.

În cealaltă încăpere, jocul ajunsese din nou la Henry.

— Okay, Henry, spuse George Biondi. Fii atent, pentru că asta-i cu şpil. Categoria Geografie. Întrebarea sună aşa: „Care este singurul continent pe care cangurii sunt o formă de viaţă indigenă?“

Tăcere mormântală.

— Johnny Cash, zise Henry şi imediat se auziră hohote animalice de râs.

Pereţii se cutremurară.

’Cimi se încordă, aşteptând să se dărâme casa de cărţi (care avea să devină un turn doar dacă Dumnezeu sau forţele oarbe care guvernau universul în numele Lui doreau asta) a lui Balazar.

Cărţile tremurară puţin. Dacă pica una, picau toate.

Nu pică niciuna.

Balazar ridică ochii şi-i zâmbi lui ’Cimi.

— *Paisa*, spuse el. *Il Dio e buono*; *il Dio e cattivo*; *il tempo e poco-poco*; *sei un grande pipparolo*.

’Cimi surâse.

— *Si, signore*, spuse el. *Sono un grande pipparolo*. *Sono fanculo per tu*.

— *Nessuno va fanculo, cazzaro*, se răsti Balazar. *Eddie Dean va fanculo*.[{4}]

Zâmbi cu blândeţe şi începu să clădească al doilea nivel al turnului său de cărţi.

xi

Când camioneta opri la trotuar, aproape de localul lui Balazar, Col Vincent se uită întâmplător la Eddie. Şi văzu ceva imposibil. Încercă să vorbească şi descoperi că nu poate. Limba i se lipise de cerul gurii şi nu reuşi să scoată decât un icnet înfundat.

Văzu ochii lui Eddie devenind din căprui albaştri.

xii

De data aceasta, Roland nu luă conştient decizia de a *ieşi în faţă*. Sări pur şi simplu fără să gândească, o mişcare involuntară ca lăsatul la pământ şi scoaterea armelor atunci când cineva dădea buzna într-o cameră.

Turnul! îşi spuse el îndârjit. *Dumnezeule, e Turnul, Turnul e pe cer, Turnul*!

Văd Turnul pe cer, reliefat în linii roşii de foc! *Cuthbert*! *Alan*! *Desmond*!

Turnul! *Tur…*

Dar de data aceasta îl simţi pe Eddie zbătându-se – nu împotriva lui, ci încercând să vorbească cu el, încercând cu disperare să-i explice ceva.

Pistolarul se retrase, ascultă – ascultă cu toată atenţia, în timp ce pe o plajă la o distanţă necunoscută în timp şi spaţiu, corpul lui inconştient zvâcnea şi tremura ca trupul unui om care trăieşte un vis de cel mai mare extaz şi cea mai adâncă oroare.

xiii

O firmă! striga Eddie în gând… striga la *celălalt*.

E o firmă, doar o firmă cu neon, nu ştiu la ce turn te gândeşti tu, dar ăsta nu-i decât un bar, localul lui Balazar, Turnul Înclinat, i-a dat numele după cel din Pisa! *E doar o firmă care reproduce imaginea afurisitului ăla de Turn Înclinat din Pisa*! *Calmează-te*! *Calmează-te*! *Vrei să murim amândoi înainte de a apuca să-i vedem la faţă*?

Pitsa? răspunse pistolarul cu îndoială şi se uită din nou.

O firmă. Da, aşa era, acum vedea: nu era Turnul, ci un Semn. Era înclinat pe o parte şi avea multe volute zimţate şi era o minunăţie, dar atâta tot. Acum vedea că firma era o chestie făcută din tuburi, tuburi care fuseseră cumva umplute cu foc-de-mlaştină roşu strălucitor. În unele locuri, acesta părea să nu fie la fel de mult ca în altele; în acele locuri, liniile de foc pulsau şi bâzâiau.

Sub turn vedea acum litere modelate din tuburi; majoritatea erau Litere Nobile. TURNUL, citi el, şi da, ÎNCLINAT. TURNUL ÎNCLINAT.

Vezi că e o firmă? întrebă Eddie. *Vezi bine*!

Văd, răspunse pistolarul, întrebându-se dacă prizonierul într-adevăr credea ce spunea sau o spunea doar pentru a împiedica situaţia să scape de sub control, aşa cum părea să

facă turnul desenat din linii de foc, întrebându-se dacă Eddie credea că *orice* Semn – chiar dacă îmbrăca forma unei firme – putea fi ceva banal.

Atunci, potoleşte-te! *Mă auzi*? *Potoleşte-te*!

Să fiu cool? întrebă Roland şi amândoi simţiră că Roland zâmbea.

Fii cool, aşa-i. Lasă-mă pe mine să rezolv lucrurile.

Da. Bine. Avea să-l lase pe Eddie să rezolve lucrurile.

Pentru o vreme.

xiv

Col Vincent reuşi în sfârşit să-şi dezlipească limba de cerul gurii.

— Jack.

Vocea lui era groasă ca un covor persan.

Andolini opri motorul şi se uită la el, iritat.

— Ochii lui.

— Ce-i cu ochii lui?

— Da, ce-i cu ochii mei? întrebă Eddie.

Col se uită la el.

Soarele apusese, lăsând în aer doar cenuşa zilei, dar era destulă lumină la care Col să vadă că ochii lui Eddie redeveniseră căprui.

Dacă fuseseră vreo clipă altfel.

Ai văzut-o, insistă o parte din el, dar aşa să fie? Col avea douăzeci şi patru de ani şi-n ultimii douăzeci şi unu nimeni nu-l considerase de încredere. Da, folositor uneori. Ascultător aproape întotdeauna… dacă nu i se dădea nas. Dar de încredere? Nu. Col ajunsese să creadă şi el asta.

— Nimic, murmură el.

— Atunci, să mergem, zise Andolini.

Coborâră din camionetă. Cu Andolini în stânga şi Vincent în dreapta, Eddie şi pistolarul intrară în Turnul Înclinat.

Capitolul 5.
Momentul adevărului şi reglarea conturilor

i

Într-o piesă blues din anii douăzeci, Billie Holiday, care într-o bună zi avea să descopere singur adevărul, cânta: *Doctor told me: daughter you got to quit it fast / Because one more rocket gonna be your last.*{5} Ultima decolare a lui Henry Dean avu loc cu cinci minute înainte ca maşina să oprească în faţa Turnului Înclinat şi fratele lui să fie împins de la spate înăuntru.

Pentru că stătea în dreapta lui, George Biondi – cunoscut prietenilor ca „Uriaşul George“ şi duşmanilor ca „Borcănilă“ – îi puse lui Henry o întrebare.

Acum, în timp ce Henry picotea dus şi clipea apos în faţa tablei de joc, Tricks Postino puse zarul într-o mână care căpătase deja culoarea prăfoasă ce afectează extremităţile în urma dependenţei îndelungate de heroină, culoarea prăfoasă care precede cangrenarea.

— E rândul tău, Henry, zise Tricks şi Henry lăsă zarul să-i cadă din mână.

Când continuă să se uite în gol şi nu dădu niciun semn că ar vrea să mute pionul, îl mişcă Jimmy Haspio în locul lui.

— Ca să vezi, Henry, zise el. Ai ocazia să mai câştigi o bucată de plăcinţică.{6}

— Bonbon Jellybon, zise Henry ca prin vis şi se uită în spate, parcă trezindu-se. Unde-i Eddie?

— Vine imediat, îl linişti Tricks. Joacă mai departe.

— Nu-mi daţi o doză?

— Joacă acolo, Henry.

— Bine, bine, nu vă mai *sprijiniţi* de mine.

— Nu te *sprijini* de el, îi spuse Kevin Blake lui Jimmy.

— Bine, nu mai fac, replică Jimmy.

— Eşti gata? zise George Biondi şi le făcu celorlalţi cu

ochiul în timp ce Henry lăsă încet bărbia în piept şi o ridică înapoi – era ca şi când ai vedea un buştean îmbibat în apă care încă refuză să se scufunde cu totul.

— Da, zise Henry. Sunt numai urechi.

— E numai urechi! strigă vesel Jimmy Haspio.

— Eşti *numai* urechi, futu-i! aprobă Tricks şi hohotiră toţi (în cealaltă cameră, edificiul lui Balazar, acum înalt de trei niveluri, tremură din nou, dar nu se prăbuşi).

— Bine, ascultă atent, spuse George şi făcu iar cu ochiul. Deşi Henry era la categoria Sport, George anunţă categoria Arte şi Divertisment. Ce cântăreţ popular de muzică western şi country a avut hituri precum *A Boy Named Sue*, *Folsom Prison Blues* şi numeroase alte cântece bestiale?

Kevin Blake, care chiar *ştia* să adune şapte cu nouă (dacă-i puneai la dispoziţie jetoane de pocher), râse descătuşat, strângându-şi genunchii şi aproape răsturnând planşa pe jos.

Prefăcându-se în continuare că citea de pe cartonaşul din mână, George urmă:

— Acest popular cântăreţ este cunoscut şi ca Omul în Negru. Tradus, prenumele lui înseamnă locul unde te duci să te pişi, iar numele e ceea ce ai în portofel dacă nu eşti un dependent nenorocit de heroină.

Urmă o tăcere lungă. Aşteptau.

— Walter Brennan, spuse Henry în cele din urmă.

Hohote de râs. Jimmy Haspio îl apucă pe Kevin Blake. Kevin îl lovi repetat cu pumnul în umăr pe Jimmy. În biroul lui Balazar, casa de cărţi care începea să semene cu un turn de cărţi tremură din nou.

— Potoliţi-vă! strigă ’Cimi. *Da Boss* construieşte!

Se potoliră imediată.

— Corect, spuse George. Pe asta ai nimerit-o, Henry. A fost una grea, dar te-ai descurcat.

— Ca de obicei, spuse Henry. Mereu mă descurc la greu. Ce zici de o doză?

— Bună idee! spuse George şi luă din spate o cutie de trabucuri Roi-Tan.

Din ea scoase o seringă. Vârî acul ei în vena ciuruită a lui

Henry şi fratele lui Eddie decolă pentru ultima oară.

ii

Exteriorul camionetei de pizza era neîngrijit, dar dincolo de praful drumului şi de vopsea se afla o minune high-tech pentru care băieţii de la Brigada Antidrog ar fi fost invidioşi. Cum Balazar spusese nu o singură dată, nu-i poţi învinge pe nemernici decât dacă te poţi pune cu ei – decât dacă ai echipament la fel de bun ca al lor. Erau lucruri scumpe, dar tabăra lui Balazar avea un avantaj: ei furau ceea ce Brigada Antidrog trebuia să cumpere la preţuri mult umflate. Existau întotdeauna angajaţi ai companiilor de electronice, până hăt pe Coasta de Est, dispuşi să vândă lucruri strict secrete la preţuri de nimic. *Cazzaronii* (Jack Andolini îi numea „Aspiratoare de coca din Silicon Valley“) aproape că te *bombardau* cu marfa asta.

Sub tabloul de bord erau un dispozitiv antibruiaj, un antiradar UHF, un detector de transmisii radio de bandă largă/frecvenţă înaltă, o staţie de bruiaj BL/FI, un amplificator de impulsuri care ar fi arătat oricui încerca să urmărească maşina prin metode standard de triangulaţie că aceasta se afla simultan în Connecticut, Harlem şi Montauk, un radiotelefon… şi un buton mic şi roşu pe care Andolini îl apăsă imediat ce Eddie Dean coborî din camionetă.

În biroul lui Balazar, interfonul scoase un ţârâit scurt.

— Ei sunt, spuse el. Claudio, lasă-i să intre. ’Cimi, spune-le tuturor să nu facă zgomot. Din câte ştie Eddie Dean, aici suntem doar eu, tu şi Claudio. ’Cimi, du-te în camera de depozitare cu ceilalţi domni.

Plecară, ’Cimi luând-o la stânga, Claudio Andolini la dreapta.

Cu calm, Balazar începu un alt nivel al edificiului său.

iii

Lasă-mă pe mine să rezolv lucrurile, repetă Eddie când Claudio deschise uşa.

Bine, spuse pistolarul, dar rămase în alertă, gata să *iasă în faţă* imediat ce lucrul acesta părea necesar.

Zăngănit de chei. Pistolarul percepea foarte bine mirosurile – transpiraţie veche dinspre Col Vincent în dreapta, un aftershave înţepător, aproape tăios, dinspre Jack Andolini în stânga şi, când intrară în semiîntuneric, izul acru de bere.

Atât, doar mirosul de bere îl recunoscu. Nu era vorba de un birt decrepit cu rumeguş pe jos şi scânduri aşezate pe capre în chip de bar – era exact opusul localului lui Sheb din Tull, estimă pistolarul. Peste tot scânteia sticlă, era mai multă sticlă în acea singură încăpere decât văzuse în toţi anii scurşi de când ieşise din copilărie, când aprovizionarea începuse să şchiopăteze, în parte din cauza raidurilor purtate de forţele rebele ale lui Farson, Omul cel Bun, dar mai mult, credea el, doar pentru că lumea mergea mai departe. Farson fusese nu cauza, ci un simptom al acelei mari mişcări.

Vedea reflexiile lor pretutindeni – pe pereţi, pe barul acoperit cu sticlă şi în oglinda lungă din spatele lui; se vedeau reflectaţi chiar şi-n chip de miniaturi deformate în paharele de vin cu formă graţioasă, de clopot, agăţate deasupra barului… pahare splendide şi fragile asemenea unor găteli de sărbătoare.

Într-un colţ era o sculptură de lumini care se aprindeau şi se schimbau, se aprindeau şi se schimbau, se aprindeau şi se schimbau. Din auriu în verde; din verde în galben; din galben în roşu; din roşu iar în auriu. Pe ea era scris, cu Litere Nobile, un cuvânt pe care îl putea citi, dar care nu-i spunea nimic: ROCKOLA.

Nu conta. Aveau treabă de făcut acolo. Nu venise ca turist; nu trebuia să-şi permită luxul de-a se comporta ca unul, indiferent cât de frumoase sau de ciudate erau lucrurile acelea.

Bărbatul care le deschisese era în mod evident fratele celui care condusese ceea ce Eddie numea camionetă (care deriva din *cabrioletă*, bănuia Roland), însă era mult mai înalt şi poate

cu cinci ani mai tânăr. Purta pistol într-un toc legat de umăr.

— Unde-i Henry? întrebă Eddie. Vreau să-l văd pe Henry. Ridică vocea. Henry! *Hei, Henry*!

Niciun răspuns; doar tăcerea în care paharele agăţate deasupra barului păreau să vibreze cu o delicateţe ce scăpa auzului uman.

— Domnul Balazar ar vrea să discute mai întâi cu tine.

— I-aţi pus căluş şi l-aţi legat undeva, nu-i aşa? întrebă Eddie şi înainte să deschidă gura Claudio, el râse. Ba nu, mă gândesc că… l-aţi drogat, nimic mai mult. De ce să vă complicaţi cu frânghii şi căluşuri, când nu trebuie decât să-l injectaţi ca să-l faceţi să tacă? Bine. Du-mă la Balazar. Să terminăm odată cu asta.

iv

Pistolarul se uită la turnul de cărţi de pe masa lui Balazar şi îşi spuse: *Alt semn.*

Balazar nu ridică ochii – turnul de cărţi era deja prea înalt pentru asta – ci se uită mai degrabă pe deasupra lui. Pe chip avea o expresie de plăcere şi căldură.

— Eddie, spuse el. Mă bucur să te văd, fiule. Am auzit că ai avut ceva probleme la Kennedy.

— Nu-s fiul tău, replică Eddie inexpresiv.

Balazar făcu un gest scurt care era în acelaşi timp comic, trist şi mincinos:

Mă răneşti, Eddie, spunea, *mă răneşti când spui aşa ceva.*

— Să nu mai pierdem vremea, reluă Eddie. Ştii bine că e una din două: fie lucrez pentru copoi, fie au trebuit să mă lase liber. Ştii că n-au stors nimic de la mine în doar două ore. Şi ştii că, dacă ar fi făcut-o, acum aş fi pe 43rd Street, răspunzând la întrebări, având dreptul la pauză doar cât să vomit în chiuvetă.

— *Lucrezi* pentru ei, Eddie? întrebă Balazar pe un ton blând.

— Nu. Au trebuit să-mi dea drumul. Mă urmăresc, dar n-am

nicio legătură cu ei.

— Deci ai scăpat de marfă, spuse Balazar. Fascinant. Să-mi spui şi mie cum poţi scăpa de un kilogram de cocaină într-un avion. Ar fi o informaţie utilă. Cam ca *Misterul camerei închise*.

— N-am scăpat de ea, spuse Eddie, dar nici n-o mai am.

— Şi cine o are? întrebă Claudio, apoi roşi când fratele lui îl privi cu ferocitate.

— *El*, zise Eddie, zâmbind şi arătând spre Enrico Balazar, în spatele turnului de cărţi. A fost deja livrată.

Pentru prima dată de când Eddie fusese escortat în birou, o expresie veritabilă ilumină chipul lui Balazar: mirare. Apoi dispăru. Zâmbi politicos.

— Da, spuse el. Într-un loc ce va fi dezvăluit mai târziu, după ce-ţi vei primi înapoi fratele şi marfa şi vă veţi fi cărat. În Islanda, poate. Aşa crezi că vor merge lucrurile?

— Nu, zise Eddie. Nu înţelegi. Este *aici*. Livrată direct la domiciliu. Exact cum am căzut de acord. Pentru că şi-n ziua de azi există oameni care cred în respectarea învoielii aşa cum a fost făcută iniţial. Incredibil, ştiu, dar adevărat.

Se holbau toţi la el.

Cum mă descurc, Roland? întrebă Eddie.

Cred că te descurci foarte bine. Dar nu-l lăsa pe Balazar să-şi recapete avantajul, Eddie. Cred că e periculos.

Crezi, hă? Ei bine, de asta te-am luat, prietene. Eu ştiu *că e periculos. Al dracului de periculos*.

Se uită iarăşi la Balazar şi-i făcu scurt cu ochiul.

— De aia *tu* eşti acela care trebuie să aibă grijă la copoi, nu eu. Dacă vin cu un mandat de percheziţie, te-ai putea trezi că eşti futut fără să desfaci măcar picioarele, domnule Balazar.

Balazar luase două cărţi. Mâinile începură pe dată să-i tremure şi le puse deoparte. Era imperceptibil, dar Roland văzu tremurul, şi-l văzu şi Eddie.

O expresie de nesiguranţă – chiar teamă, poate – apăru şi apoi dispăru de pe faţa lui.

— Ai grijă cum vorbeşti cu mine, Eddie. Ai grijă cum te exprimi şi te rog ţine minte că n-am rezerve nelimitate de timp şi răbdare pentru prostii.

Jack Andolini păru alarmat.

— A făcut un târg cu ei, domnule Balazar! Rahatul ăsta mic le-a dat cocaina şi ei au plasat-o cât timp se prefăceau că-l interoghează!

— N-a intrat nimeni aici, spuse Balazar. Nimeni nu s-ar putea apropia, Jack, şi tu ştii asta. Se declanşează alarma şi când se băşeşte un porumbel pe acoperiş.

— Dar…

— Chiar dacă au reuşit să ne însceneze ceva, avem atâţia oameni în organizaţia lor, că le-am putea face praf cazul în trei zile. Am şti cine, când şi cum.

Balazar se uită din nou la Eddie.

— Eddie, spuse el, ai cincisprezece secunde să termini cu prostiile. Apoi o să-l chem înăuntru pe 'Cimi Dretto şi el o să te facă să te doară. Pe urmă, după ce te-a făcut să te doară o vreme, o să plece şi dintr-o cameră alăturată o să auzi cum îl face *pe fratele tău* să-l doară.

Eddie se crispă.

Uşurel, murmură pistolarul şi gândi: *Ca să-l răneşti nu trebuie decât să rosteşti numele fratelui lui. Ca şi când l-ai lovi cu bâtul peste o rană deschisă.*

— O să intru în baia ta, zise Eddie. Arătă spre o uşă din colţul stâng al camerei, o uşă atât de bine mascată, încât putea fi doar un panou de perete. O să intru singur. Apoi o să ies cu o jumătate de kilogram de cocaină.

Jumătate din transport. Tu o vei testa. Apoi îl vei aduce pe Henry aici, unde îl pot vedea. După ce-l văd, după ce mă conving că e teafăr, tu o să-i dai marfa noastră şi el o să plece acasă însoţit de unul dintre gentlemenii tăi.

În timpul ăsta, eu şi… (*Roland*, aproape că spuse) …eu şi ceilalţi băieţi pe care ştim amândoi că-i ai aici ne putem uita la tine cum construieşti treaba aia. Când Henry va ajunge în siguranţă acasă – şi asta înseamnă că nimeni nu va sta acolo cu arma la tâmpla lui – o să sune şi o să rostească un anumit cuvânt. Ăsta-i un aranjament pe care l-am făcut înainte să plec. Pentru orice eventualitate.

Pistolarul verifică mintea lui Eddie pentru a vedea dacă

asta era adevărat.

Era, sau cel puţin Eddie credea că era. Roland văzu că Eddie credea de fapt că fratele lui, Henry, va muri înainte să apuce să rostească acel cuvânt. Pistolarul nu era atât de sigur.

— Ai impresia că eu încă mai cred în Moş Crăciun, zise Balazar.

— Ştiu că nu crezi.

— Claudio. Percheziţionează-l. Jack, tu du-te în baie şi caută bine. Totul.

— E vreun loc acolo de care n-am cunoştinţă? întrebă Andolini.

Balazar tăcu un moment lung, măsurându-l atent pe Andolini cu ochii lui căprui-închis.

— E un panou mic în spatele dulăpiorului cu medicamente, zise. Ţin câteva lucruri personale acolo. Nu-i destul de mare pentru a ascunde o jumătate de kilogram de droguri, dar nu strică să te uiţi şi acolo.

Jack plecă şi, când intră în toaleta mică, pistolarul văzu fulgerând aceeaşi lumină albă pe care o văzuse în privata din caleaşca-zburătoare. Apoi uşa se închise.

Ochii lui Balazar se întoarseră la Eddie.

— Ce te face să spui astfel de minciuni sfruntate? întrebă el, aproape întristat. Te-am crezut băiat deştept.

— Uită-te la faţa mea, zise Eddie încet, şi spune-mi că te mint.

Balazar făcu ce-i ceruse Eddie. Se uită mult timp. Apoi se întoarse cu spatele, cu mâinile îndesate în buzunare atât de adânc, încât i se vedea puţin din despicătura fundului lui de ţăran. Era o poziţie ce trăda mâhnire – mâhnire provocată de un fiu neascultător – dar înainte să se întoarcă, Roland zărise pe chipul lui Balazar o expresie care nu era de mâhnire. Ceea ce Balazar văzuse pe faţa lui Eddie nu trezise în el mâhnirea, ci o tulburare profundă.

— Dezbracă-te, zise Claudio, şi acum ţinea pistolul îndreptat spre Eddie.

Eddie începu să-şi dea jos hainele.

v

Asta nu-mi miroase a bine, gândi Balazar aşteptându-l pe Jack Andolini să iasă din baie. Era speriat, dintr-odată transpira nu doar la subsuori sau la vintre, locuri unde transpira chiar şi în crivăţul iernii, când frigul îngheţa şi pietrele, ci peste tot. Când plecase, Eddie era un simplu narcoman – un narcoman *deştept*, dar un narcoman, o persoană care putea fi manevrată oricum, dacă-i arătai puţină heroină – şi la întoarcere părea că… părea că ce? Că *crescuse* într-un fel, *se transformase*.

Parcă i-ar fi turnat cineva două găleţi cu curaj proaspăt pe gât.

Da. Asta era. Şi drogul. Drogul ăla nenorocit. Jack întorcea baia pe dos şi Claudio îl percheziţiona pe Eddie cu ferocitatea scrupuloasă a unui paznic de închisoare sadic; Eddie stătuse calm – cu un stoicism despre care Balazar ar fi spus că este imposibil de găsit la el sau oricare alt narcoman – cât timp Claudio îşi scuipase de patru ori în palma stângă, frecase temeinic flegma gâlmoasă peste mâna dreaptă, apoi o vârâse în fundul lui Eddie până la încheietură şi doi, trei centimetri mai mult de atât.

Nu era nici urmă de droguri în baia lui, nici urmă de droguri asupra lui Eddie sau în el. Nu era pic de drog în hainele, jacheta sau geanta de voiaj a lui Eddie. Aşadar, nu era decât o cacealma.

Uită-te la faţa mea şi spune-mi că te mint.

Aşa făcuse. Ce văzuse fusese tulburător. Văzuse că Eddie Dean era perfect încrezător: voia să intre în baie şi să iasă cu jumătate din marfa lui Balazar.

Balazar aproape credea şi el.

Claudio Andolini trase mâna înapoi. Degetele-i ieşiră din fundul lui Eddie Dean cu un plescăit surd. Gura lui Claudio se strâmbă ca o gută plină de noduri.

— Grăbeşte-te, Jack, mi-e plină mâna de rahatu' gunoiului ăstuia! strigă Claudio nervos.

— Dacă ştiam că o să cauţi şi acolo, Claudio, m-aş fi şters la cur cu un picior de scaun ultima dată când m-am dus să mă

cac, zise Eddie molcom. Nu te-ai fi murdărit aşa tare pe mână şi eu nu m-aş fi simţit acuma ca şi când m-ar fi violat Tăuraşul Ferdinand.

— *Jack*!

— Du-te şi spală-te la bucătărie, spuse Balazar încet. Eu şi Eddie nu avem motive să ne luăm la harţă. Aşa-i, Eddie?

— Aşa-i, spuse Eddie.

— E curat, în orice caz, zise Claudio. Ei bine, *curat* nu-i tocmai cuvântul potrivit. Vreau să zic că nu are nimic la el. De asta poţi fi sigur sută la sută.

Ieşi, ţinând mâna în faţa lui, ca un peşte mort.

Eddie se uită calm la Balazar, care se gândea din nou la Harry Houdini, şi la Blackstone, şi la Doug Henning, şi la David Copperfield. Peste tot se spunea că spectacolele de magie erau moarte, la fel ca vodevilul, dar Henning era un superstar şi tânărul Copperfield ridicase sala în picioare când Balazar fusese la un spectacol al lui în Atlantic City. Îi plăcuseră magicienii de prima dată când văzuse unul la un colţ de stradă, făcând trucuri cu cărţi pentru bani de buzunar. Şi ce făceau întotdeauna prima dată înainte să materializeze ceva – ceva ce stârnea suspine din partea publicului, iar apoi aplauze? Invitau pe cineva din public să se asigure că locul din care iepurele sau porumbelul sau frumoasa cu sânii goi sau orice urma să apară era absolut gol. Mai mult decât atât, să se asigure că nu exista posibilitatea de a băga ceva *înăuntru*.

Cred că i-a reuşit. Nu ştiu cum şi nici nu-mi pasă. Singurul lucru pe care îl ştiu sigur e că nu-mi place nimic din toate astea, nu-mi place nici cât negru sub unghie.

vi

Nici lui George Biondi nu-i plăcea ceva. Şi se îndoia că Eddie Dean va fi extaziat.

George era aproape sigur că, după ce ’Cimi venise în biroul contabilului şi stinsese becurile, Henry murise. Murise fără zgomot, fără zbateri, fără griji. Pur şi simplu se dusese ca un

puf de păpădie pe o briză uşoară. George credea că se întâmplase cam când Claudio plecase în bucătărie să-şi spele rahatul de pe mână.

— Henry? murmură George în urechea presupusului mort. Apropie gura atât de tare de ea, încât îi aminti de felul în care băieţii sărută urechile fetelor pe întuneric la cinema, şi imaginea îl scârbi puternic, mai ales dacă te gândeai că tipul probabil că era mort – era ca un fel de narcofobie sau cum naiba-i spunea – dar trebuia să ştie, iar peretele dintre încăperea aceasta şi biroul lui Balazar era subţire.

— Care-i problema, George? întrebă Tricks Postino.

— Linişte, făcu 'Cimi. Vocea lui era torsul uşor al unui camion la ralanti.

Făcură linişte.

George strecură o mână înăuntrul cămăşii lui Henry. O, era din ce în ce mai rău. Imaginea întâlnirii cu o fată la un cinematograf nu voia să-l părăsească.

Acum uite ce făcea, îi pipăia sânii, doar că nu era o *ea*, ci un *el*, nu mai era vorba doar de narcofobie, ci era de-a dreptul *homo*-narcofobie, iar pieptul scobit de droguri al lui Henry nu se umfla, nu mai era nimic înăuntru care să facă *bum-bum-bum*. Pentru Henry Dean spectacolul se încheiase, pentru Henry Dean jocul de baseball se întrerupsese în a şaptea repriză. La el, în afara ceasului nu mai ticăia nimic.

Intră în mirosul greu de ulei de măsline şi usturoi – atmosfera Vechii Patrii – care îl învăluia pe 'Cimi Dretto.

— Cred că avem o problemă, şopti George.

vii

Jack ieşi din baie.

— Nici urmă de drog acolo, spuse el şi ochii lui inexpresivi îl studiară pe Eddie. Iar dacă te gândeai la geam, poţi să uiţi de el. Plasa aia-i din oţel cu ochiuri de zece.

— Nu mă gândeam la geam şi drogul *este* acolo, spuse Eddie încet. Doar că nu ştii unde să te uiţi.

— Îmi pare rău, domnule Balazar, spuse Andolini, dar mă simt depăşit.

Balazar îl studie pe Eddie ca şi când nici nu l-ar fi auzit pe Andolini. Fiindcă se gândea profund.

Se gândea la magicienii care scoteau iepuri din joben.

Chemai un tip din public ce să vadă că jobenul este gol. Dar ce nu se schimba niciodată? Faptul că nimeni nu vedea în joben în afară de magician, desigur. Şi ce anume spusese puştiul? *O să intru în baia ta. O să intru singur*.

De obicei, nu-l tenta să afle cum funcţionau trucurile magice; dacă ştiai asta, nu mai era distractiv.

De obicei.

Acesta, însă, era un truc pe care abia *aştepta* să-l dea în vileag.

— Bine, îi spuse lui Eddie. Dacă e acolo, du-te după el. Aşa cum eşti acum.

În curul gol.

— Prea bine, făcu Eddie şi porni spre uşa băii.

— Dar nu singur, zise Balazar. Eddie încremeni, încordându-se din tot corpul, ca şi când Balazar l-ar fi lovit cu un harpon invizibil. Văzând asta, Balazar simţi că-i creşte inima. Pentru prima dată ceva nu mergea conform planului puştiului. O să te însoţească Jack.

— Ba nu, ripostă Eddie. Nu aşa am…

— Eddie, spuse Balazar blând, tu nu mă refuzi pe mine. Lucrul ăsta nu-l faci niciodată.

viii

E-n regulă, spuse pistolarul. *Lasă-l să vină.*

Dar… dar…

Eddie aproape că se bâlbâia, abia îşi mai ţinea firea. Nu era vorba doar de lovitura neaşteptată pe care i-o dăduse Balazar; era vorba de grija care îl rodea pentru Henry şi, începând treptat să acapareze totul, nevoia unei doze.

Lasă-l să vină. Va fi bine. Ascultă.

Eddie ascultă.

ix

Balazar se uită după el, un om subţire, în pielea goală, cu un început de piept scobit de droguri, cu capul înclinat pe o parte, şi-n timp ce se uita, simţi că i se evaporă încrederea de sine. Era ca şi când puştiul ar fi ascultat o voce pe care doar el o auzea.

Acelaşi gândi îl avu şi Andolini, dar altfel articulat: *Ce-i asta*? *Seamănă cu Nipper, căţelul de pe vechile discuri RCA Victor*!

Col voise să-i spună ceva despre ochii lui Eddie. Dintr-odată, Jack Andolini îşi dorea să-l fi ascultat.

Dorinţa-ntr-o mână, rahatu-n cealaltă, gândi el.

Dacă Eddie asculta voci lăuntrice, acestea fie tăcuseră, fie nu mai era el atent la ele.

— Okay, spuse el. Haide, Jack. O să-ţi arăt a opta minune a lumii.

Declanşă un surâs care nu-i atinse câtuşi de puţin nici pe Jack Andolini, nici pe Enrico Balazar.

— Aşa zici? Andolini scoase un pistol din tocul legat de cureaua sa, în spate. O să rămân gură-cască?

Zâmbetul lui Eddie se lărgi.

— O, da. Cred că o să-ţi taie răsuflarea.

x

Andolini intră după Eddie în baie. Ţinea pistolul ridicat pentru că i se ridicase şi tensiunea.

— Închide uşa, spuse Eddie.

— Pe mă-ta, răspunse Andolini.

— Închide uşa sau adio droguri, zise Eddie.

— Pe mă-ta, repetă Andolini.

Acum, puţin speriat, simţind că se petrecea ceva ce el nu înţelegea, Andolini părea mai deştept decât păruse în

camionetă.

— Nu vrea să închidă uşa, strigă el la Balazar. Mă bate gândul să te las baltă, domnule Balazar. Probabil că ai şase hăndrălăi în localul ăsta, fiecare cu aproximativ patru arme asupra lui, şi vă căcaţi pe voi din cauza unui puşti într-o budă. Un puşti *narcoman*.

— Închide dracului uşa, Jack! strigă Balazar.

— Aşa, făcu Eddie când Jack Andolini închise uşa cu piciorul, în urma lui. Bărbat eşti sau bă…

— O, mamă, mi-a ajuns porcăria asta, spuse Andolini, adresându-se nimănui în mod special. Ridică pistolul cu mânerul înainte, cu intenţia de a-l lovi pe Eddie peste gură.

Apoi înmărmuri cu pistolul deasupra capului, cu grimasa care-i dezgolea dinţii transformându-se într-o strâmbătură tâmpă şi buimacă, văzând ceea ce Col Vincent văzuse în camionetă.

Ochii lui Eddie deveniră din căprui albaştri.

— *Acum prinde-l*! spuse o voce joasă, autoritară, şi cu toate că ieşi pe gura lui Eddie, nu era deloc vocea lui.

Schizo, îşi spuse Jack Andolini. *A devenit schizo*, *al dracului de schi*…

Dar gândul i se întrerupse când mâinile lui Eddie îl prinseră de umeri, pentru că atunci când se întâmplă asta, Andolini văzu apărând dintr-odată o gaură în pânza realităţii, cam la trei paşi în spatele lui Eddie.

Nu, nu o gaură. Dimensiunile ei erau prea perfecte pentru asta.

Era o *uşă*.

— Maică Precistă, ocrotitoarea noastră, zise Jack într-un geamăt surd, crispat.

Prin uşa care plutea în gol la treizeci de centimetri deasupra podelei, în faţa duşului lui Balazar, vedea o plajă întunecată care cobora spre valuri înspumate.

Pe plaja aceea mişunau vietăţi. *Vietăţi*.

Coborî pistolul, dar lovitura care trebuia să-i spargă lui Eddie toţi dinţii din faţă, până la gingie, nu făcu decât să-i zdrelească buzele puţin şi să i le pudreze cu sânge. Toată

puterea se scurgea din el. Jack *simţea* cum se scurge.

— Ţi-am *spus* că o să-ţi taie răsuflarea, Jack, zise Eddie, apoi îl trase.

Jack înţelese în ultimul moment ce voia Eddie să facă şi începu să se zbată ca o pisică sălbatică, dar era prea târziu – căzu cu spatele pe uşa aceea şi murmurul monoton al New Yorkului noaptea, atât de familiar şi de constant că nici nu-l mai auzea, decât când nu mai era prezent, fu înlocuit de vuietul valurilor şi de vocile scrâşnite, întrebătoare, ale monstruozităţilor abia întrevăzute care forfoteau de colo-colo pe plajă.

xi

Va trebui să ne mişcăm repede, altfel o să ne trezim în focuri, spusese Roland şi Eddie era aproape sigur că asta însemna că, dacă nu atingeau viteza luminii, o încurcau rău de tot. Era de acord. Când venea vorba de băieţi duri, Jack Andolini era ca Dwight Gooden: îl puteai zdruncina, da, îl puteai şoca, dar dacă-l lăsai să-ţi scape în primele reprize, mai târziu avea să te calce în picioare.

Mâna stângă! se admonestă Roland în timp ce *treceau dincolo* şi el se separă de Eddie. *Ţine minte*! *Mâna stângă*! *Mâna stângă*!

Îi văzu pe Eddie şi pe Jack împleticindu-se în spate, căzând, apoi rostogolindu-se pe grohotişul care mărginea plaja, luptându-se pentru pistolul din mâna lui Andolini.

Roland avu timp doar cât să-şi spună ce glumă cosmică ar fi dacă, întorcându-se în lumea lui, ar descoperi că în absenţa sa trupul îi murise… dar apoi fu prea târziu. Prea târziu pentru întrebări, prea târziu pentru a merge înapoi.

xii

Andolini nu ştia ce se întâmplase. O parte din el era sigură că înnebunise, altă parte îşi spunea că Eddie îl drogase sau îl

gazase sau îi făcuse ceva asemănător, iar restul credea că Dumnezeul răzbunător al copilăriei lui se săturase în sfârşit de relele sale şi-l smulsese din lumea pe care o cunoştea şi-l depusese în purgatoriul acela straniu.

Apoi văzu uşa. Era deschisă şi împrăştia un evantai de lumină albă – lumina din toaleta lui Balazar – peste pământul pietros. Înţelese că era posibil să se ducă înapoi. Andolini era, mai presus de toate, un om cu simţ practic. Avea să-şi facă griji despre însemnătatea acestei păţanii mai târziu. Pe moment intenţiona să-i facă de petrecanie nenorocitului ăluia şi să se întoarcă pe uşa de acolo.

Forţa care îl părăsise când îl lovise şocul surprizei începea acum să se reverse înapoi în el. Îşi dădu seama că Eddie încerca să-i ia din mână micuţul, dar foarte eficientul Colt Cobra, şi că aproape reuşise. Jack îl trase înapoi cu o înjurătură, încercă să ţintească, dar Eddie îl reapucă imediat de braţ.

Andolini ridică genunchiul, îl lovi pe Eddie în muşchiul coapsei drepte (gabardina scumpă a pantalonilor lui Andolini era acum plină de nisipul gri-murdar al plajei) şi Eddie strigă când muşchiul se contractă.

— *Roland*! strigă el. *Ajută-mă*! *Hristoase*, *ajută-mă*!

Andolini răsuci repede capul şi ceea ce văzu îl descumpăni din nou. Acolo era un individ… doar că arăta mai mult a fantomă decât a individ. Şi nu era vorba de Casper, Fantoma Prietenoasă. Faţa albă şi suptă a siluetei tremurătoare era aspră de la ţepii bărbii. Cămaşa era o zdreanţă care flutura în vânt, expunându-i coastele slăbite de foame. În jurul mâinii drepte avea legată o cârpă mizerabilă. Părea bolnav, bolnav şi pe moarte, dar chiar şi aşa părea suficient de vânjos ca să-l facă pe Andolini să se simtă ca un ou fiert moale.

Şi măscăriciul avea pistoale la şolduri.

Păreau mai vechi decât dealurile, destul de vechi să fi provenit dintr-un muzeu al Vestului Sălbatic… dar tot pistoale erau, poate chiar funcţionale, şi Andolini înţelese instantaneu că va trebui să se ocupe fără întârziere de omul alb la faţă… poate doar dacă nu era *într-adevăr* o nălucă, iar dacă aşa era,

nu conta câtuşi de puţin, deci nu avea rost să-şi facă griji pentru asta.

Andolini îi dădu drumul lui Eddie şi se rostogoli dintr-o mişcare în dreapta, abia simţind piatra care-i rupse jacheta sport de cinci sute de dolari. În aceeaşi clipă, pistolarul scoase arma cu mâna stângă şi gestul lui avu firescul dintotdeauna, bolnav sau sănătos, perfect treaz sau încă semiadormit: mai rapid ca un fulger albastru de vară.

Am pierdut, gândi Andolini, potopit de o mirare bolnăvicioasă. *Hristoase, e mai rapid ca oricine*! *Am pierdut, Sfântă Maică Precistă, o să mă ciuruiască, o să…*

Omul în cămaşă zdrenţuită apăsă trăgaciul revolverului din mâna stângă şi Jack Andolini crezu – chiar crezu – că e mort înainte să-şi dea seama că nu se auzise decât un clic surd în locul detunăturii aşteptate.

Un rateu.

Surâzând, Andolini se ridică în genunchi şi îndreptă pistolul.

— Nu ştiu cine eşti, dar poţi să-ţi iei adio de la viaţă, ciudăţenia dracului, spuse el.

xiii

Eddie se ridică în şezut, tremurând, tot numai piele de găină. Îl văzu pe Roland scoţând pistolul, auzi pocnetul sec care ar fi trebuit să fie o bubuitură, îl văzu pe Andolini ridicându-se în genunchi, îl auzi rostind ceva şi, înainte să-şi dea bine seama ce făcea, mâna lui găsi o bucată zimţată de stâncă. O smulse din pământul nisipos şi o aruncă, apelând la toată forţa lui.

Piatra îl nimeri pe Andolini în ceafă şi căzu. Sângele ţâşni dintr-o rană ca un petic desfăcut pe scalpul lui Jack. Andolini deschise focul, dar glonţul care în mod sigur l-ar fi ucis pe pistolar urmă o cu totul altă traiectorie.

xiv

Nu cu totul alta, i-ar fi putut spune pistolarul lui Eddie. *Când simţi pe obraz vântul despicat de glonţ, nu poţi spune că acesta a urmat o cu totul altă traiectorie*.

Revenindu-şi de pe urma împuşcăturii lui Andolini, trase cocoşul pistolului şi apăsă din nou trăgaciul. De data aceasta, glonţul de pe ţeavă se aprinse – detunătura seacă, autoritară, reverberă de-a lungul şi de-a latul plajei. Pescăruşii care dormeau pe stânci departe de homaroşenii se treziră şi se ridicară în zbor cârâind, în stoluri speriate.

Glonţul pistolarului în mod sigur l-ar fi rezolvat definitiv pe Andolini, în ciuda reacţiei lui involuntare de recul, dar Andolini era şi el în mişcare, căzând pe o rână, ameţit de lovitura de la cap. Pocnetul revolverului păru departe, dar vătraiul încins pe care i-l înfipse în braţul stâng, spulberând cotul, fu cât se poate de real. Îl trezi din ameţeală şi el se ridică în picioare, cu un braţ atârnând frânt şi inutil, cu pistolul fluturând necoordonat în cealaltă mână, căutând o ţintă.

Pe Eddie îl văzu primul, Eddie narcomanul, Eddie care-l adusese cumva în locul acela ireal. Eddie stătea acolo gol ca atunci când venise pe lume, tremurând în vântul rece, strângându-şi corpul cu ambele braţe. Ei bine, poate că aici îşi va lăsa oasele, dar va avea măcar plăcerea de a-l lua cu el pe neisprăvitul de Eddie Dean.

Andolini ridică pistolul. Micuţul Cobra părea acum să cântărească zece kilograme, dar asta nu-l făcu să pregete.

xv

Sper din suflet ca ăsta să nu fie un rateu, îşi spuse Roland înverşunat şi trase iarăşi cocoşul. Prin larma pescăruşilor, auzi clicul fin, uns, al butoiaşului rotindu-se.

xvi

Nu fu un rateu.

xvii

Pistolarul nu ţintise spre capul lui Andolini, ci spre pistolul din mâna lui.

Nu ştia dacă mai aveau nevoie de omul acela, dar era posibil să aibă; era important pentru Balazar şi, deoarece Balazar se dovedise a fi atât de periculos pe cât bănuise Roland, prudenţa era cea mai bună strategie.

Ţinta lui era bună, dar asta nu era de mirare. Nu acelaşi lucru se putea spune şi despre ce se întâmplă cu pistolul lui Andolini şi, prin urmare, cu Andolini însuşi. Roland mai văzuse aşa ceva, dar numai de două ori în toţi anii de când vedea oameni împuşcându-se reciproc.

Ghinionul tău, amice, gândi pistolarul în timp ce Andolini se-ndrepta spre plajă strigând, împleticindu-se. Pe cămaşă şi pe pantaloni îi curgea sânge.

Mâna în care ţinuse pistolul dispăruse de la jumătatea palmei. Micul Colt Cobra era o bucată contorsionată de metal căzută în nisip.

Eddie se holba năucit la el. Nimeni nu avea să-l mai judece greşit pe Jack Andolini după faţa lui de om preistoric, şi asta pentru că acum nu mai avea faţă; în locul ei nu mai era decât un amestec de carne crudă şi gaura neagră a gurii care continua să strige.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— Probabil că glonţul meu i-a nimerit pe ţeavă în clipa în care el apăsa trăgaciul, spuse pistolarul. Vorbi pe tonul sec al unui profesor care ţinea un curs de balistică la academia de poliţie. Rezultatul a fost o explozie care i-a spulberat partea din spate a armei. Cred că au explodat şi vreo două cartuşe ale lui.

— Împuşcă-l, spuse Eddie. Tremura mai tare ca oricând, iar acum asta nu se mai datora doar combinaţiei dintre aerul nopţii, briza mării şi goliciunea corpului. Omoară-l. Curmă-i

chinurile, pentru Dumnezeu…

— Prea târziu, zise pistolarul cu o indiferenţă rece, care lui Eddie îi îngheţă şi măduva în oase.

Şi el se întoarse prea târziu pentru a evita priveliştea oferită de homaroşeniile dând năvală la picioarele lui Andolini, făcându-i ferfeniţă mocasinii Gucci… cu picioarele lui încă în ei, desigur. Strigând, fluturând spasmodic braţele înaintea lui, Andolini căzu în faţă. Homaroşeniile năpădiră lacome peste el, chestionându-l fără încetare în timp ce-l mâncau de viu: *Dad-a-chack*? *Did-a-chick*? *Dum-a-chum*? *Dod-a-chock*?

— Iisuse, gemu Eddie. Ce facem acum?

— Acum luăm din (*praful-diavolului*, spuse pistolarul; *cocainăˮ*, auzi Eddie) exact cât i-ai promis lui Balazar, nu mai mult şi nu mai puţin. Şi ne întoarcem.

Îl privi drept în ochi. Doar că de data asta va trebui să vin împreună cu tine. În pielea mea.

— Iisuse Hristoase, spuse Eddie. Poţi să faci asta? Şi imediat îşi răspunse singur: Sigur că poţi. Dar de ce?

— Pentru că nu te descurci singur, zise Roland. Vino aici.

Eddie se uită înapoi spre movila mişcătoare de creaturi cu cleşti. Nu-i plăcuse niciodată de Jack Andolini, însă tot simţi că i se revoltă stomacul.

— Vino aici, repetă Roland nerăbdător. Mai avem puţin timp şi nu-mi place deloc ce trebuie să fac acum. N-am făcut niciodată asta. Niciodată nu m-am gândit că *o voi* face. Buzele i se strâmbară. Încep să mă obişnuiesc cu genul ăsta de lucruri.

Eddie se apropie de silueta lui slabă încet, pe picioare care i se păreau din ce în ce mai mult că sunt din gumă. Pielea lui goală era albă şi strălucea în întunericul străin. *Cine eşti tu, Roland*? gândi el. Ce *eşti tu*? *Şi ce căldură simt că radiază din tine – să fie doar febră*? *Ori vreun fel de nebunie*? *Cred că amândouă.*

Doamne, cât de tare-i trebuia o doză! Mai mult: *merita* o doză.

— *Ce* nu ai mai făcut până acum? întrebă el. Despre ce vorbeşti?

— Ia asta, spuse Roland şi arătă spre străvechiul revolver care-i atârna sub şoldul drept. Nu arătă cu degetul – nu avea cu *ce* deget să arate – ci cu toată mâna umflată, bandajată cu o cârpă. Mie nu mi-e de folos. Nu acum şi poate că niciodată de acum încolo.

— Păi…, făcu Eddie, înghiţind în sec. Nu vreau să-l ating.

— Nici eu nu vreau să-l atingi, zise pistolarul cu o blândeţe stranie, dar mă tem că niciunul dintre noi nu are de ales. Vor avea loc schimburi de focuri.

— Da?

— Da. Pistolarul îl privi senin. Şi destul de multe, cred.

xviii

Balazar era din ce în ce mai neliniştit. Prea mult timp. Erau acolo înăuntru de prea mult timp şi era prea multă linişte. Departe, poate în cvartalul alăturat, auzea oameni strigând unul la celălalt şi apoi două răpăituri care probabil că pro veneau de la pocnitori… dar când activai în branşa lui Balazar, nu la pocnitori îţi zbura prima dată gândul.

Un strigăt. Un strigăt să fi fost?

Lasă. Orice s-ar întâmpla în cvartalul vecin n-are legătură cu tine. Te comporţi ca o femeie bătrână.

Cu toate astea, semnele erau rău augur. Foarte rău augur.

— Jack? strigă el spre uşa închisă a băii.

Nu primi niciun răspuns.

Balazar deschise sertarul din stânga şi scoase pistolul. Nu era un Colt Cobra mic, numai cât să încapă într-un toc cât palma; era un Magnum 357.

— ’Cimi! strigă el. Vino aici!

Trânti sertarul. Turnul de cărţi se prăbuşi cu un foşnet moale. Balazar nici nu băgă de seamă.

’Cimi Dretto umplu golul uşii cu cele o sută douăzeci de kilograme ale lui.

Văzu că *Da Boss* scosese pistolul din sertar şi-l scoase şi el imediat pe al său de sub jacheta în carouri atât de ţipătoare,

încât ar fi orbit pe oricine ar fi făcut greşeala să se uite la ea prea mult timp.

— Să vină Claudio şi Tricks, zise el. Aduceţi-i repede. Puştiul pune ceva la cale.

— Avem o problemă, spuse ’Cimi.

Ochii lui Balazar săriră de la uşa băii la ’Cimi.

— O, din astea am deja destule, zise el. Care-i cea nouă, ’Cimi?

’Cimi se linse pe buze. Nu-i plăcea să-i dea lui *Da Boss* veşti rele nici în cele mai fericite împrejurări, darămite când arăta aşa…

— Păi, făcu el şi îşi umezi iar buzele. Vezi tu…

— *Vrei să te grăbeşti dracului odată*? ţipă Balazar.

xix

Mânerul din lemn de santal al revolverului era atât de neted, încât după ce-l primi, Eddie fu aproape să şi-l scape pe degetele de la picior. Arma era atât de mare încât părea un obiect preistoric şi atât de grea încât el ştiu că va trebui să o ridice cu ambele mâini. *Reculul*, îşi spune, *sigur m-ar arunca prin cel mai apropiat perete. Asta dacă va funcţiona*. Şi totuşi, o parte din el *voia* să-l ţină, o parte din el reacţiona la menirea lui perfect exprimată, simţea istoria lui sumbră şi sângeroasă şi voia să i se alăture.

Doar cei mai buni au ţinut frumuseţea asta în mână, gândi Eddie. *Până acum, cel puţin*.

— Eşti pregătit? întrebă Roland.

— Nu, dar să trecem la fapte.

Apucă încheietura stângă a lui Roland cu mâna sa stângă. Roland petrecu braţul drept, care ardea ca focul, pe după umerii goi ai lui Eddie.

Împreună trecură pragul din întunericul vântos al plajei din lumea decadentă a lui Roland în lumina fluorescentă şi calmă a băii private a lui Balazar din Turnul Înclinat.

Eddie clipi, acomodându-şi ochii cu lumina, şi-l auzi pe

’Cimi Dretto în cealaltă cameră. „Avem o problemă“, spunea ’Cimi. *Nu avem cu toţii*? gândi Eddie, după care ochii îi fură atraşi de trusa medicală a lui Balazar. Era deschisă.

În gând, îl auzi pe Balazar spunându-i lui Jack să scotocească baia şi pe Andolini întrebând dacă e vreun loc acolo de care el nu ştie. Balazar pregetase o clipă înainte să răspundă. *E un panou mic în spatele dulăpiorului cu medicamente*, zisese. *Ţin câteva lucruri personale acolo*.

Andolini dăduse la o parte panoul metalic, dar uitase să-l mai pună la loc.

— Roland! şuşoti el.

Roland ridică pistolul şi lipi ţeava de buze, făcându-i semn să tacă. Eddie se apropie încet de trusa medicinală.

Câteva lucruri personale – era o sticlă cu supozitoare, un exemplar al unei reviste cu circuit închis intitulată *Child’s Play* (pe copertă apăreau două fetiţe goale, cam de opt ani fiecare, sărutându-se cu foc)… şi opt sau zece cutii-mostră de Keflex. Eddie ştia ce este Keflex-ul. Narcomanii, predispuşi cum erau la infecţii deopotrivă generale şi locale, de regulă ştiau.

Keflex era un antibiotic.

— O, din astea am deja destule, spunea Balazar. Părea grăbit. Care-i cea nouă, ’Cimi?

Dacă asta n-o să distrugă ce i-a atacat organismul, nu mai sunt speranţe, gândi Eddie. Începu să ia cutiile şi să le îndese în buzunare, când îşi dădu seama că *nu avea* buzunare şi scoase un hohot aspru care nici nu se apropia de sunetul unui râs.

Începu să le arunce în chiuvetă. Va trebui să le ia mai târziu… dacă *va fi* un mai târziu.

— Păi, zicea ’Cimi, vezi tu…

— *Vrei să te grăbeşti dracului odată*? ţipă Balazar.

— E vorba de fratele puştiului, spuse ’Cimi şi Eddie îngheţă cu ultimele două cutii de Keflex în mână, cu capul înclinat. Acum semăna mai mult ca oricând cu Nipper, căţelul de pe vechile discuri RCA Victor.

— Ce-i cu el? întrebă răstit Balazar.

— A murit, răspunse ’Cimi.

Eddie scăpă Keflex-ul în chiuvetă şi se întoarse spre Roland.

— Mi-au omorât fratele, spuse el.

xx

Balazar tocmai deschidea gura ca să-i spună lui ’Cimi să nu-l deranjeze cu asemenea prostii când avea lucruri importante de care să se ocupe – cum ar fi fost sentimentul acela imposibil de alungat că puştiul avea să-l fenteze, cu tot cu încrederea pe care şi-o pusese în Andolini – când îl auzi pe puşti la fel de clar cum fără-ndoială că puştiul îi auzise pe el şi pe ’Cimi.

— Mi-au omorât fratele, zise puştiul.

Dintr-odată, lui Balazar nu-i mai păsa de marfă, de întrebările fără răspuns sau de orice altceva în afară de pecetluirea grabnică a situaţiei, înainte ca aceasta să avanseze şi mai mult pe tărâmul straniului.

— *Omoară-l, Jack*! strigă el.

Niciun răspuns. Apoi îl auzi pe puşti repetând:

— Mi-au omorât fratele. L-au omorât pe Henry.

Balazar ştiu atunci – *ştiu* sigur – că nu lui Jack i se adresa puştiul.

— Cheamă toţi gentlemenii, îi porunci lui ’Cimi. Toţi, *toţi*. O să-i punem curu’ pe plită, iar după ce moare o să-l ducem în bucătărie şi o să-l descăpăţânez cu mâna mea.

xxi

— Mi-au omorât fratele, zise prizonierul.

Pistolarul nu spuse nimic. Se uită doar şi gândi: *Sticluţele. Din chiuvetă.*

De aia am nevoie – sau de aia crede el că am nevoie. Cutiile. Nu uita. Nu uita.

Din cealaltă cameră:

— *Omoară-l, Jack*!

Nici Eddie şi nici pistolarul nu auziră asta.

— Mi-au omorât fratele. L-au omorât pe Henry.

În cealaltă cameră, Balazar spunea acum că va lua capul lui Eddie ca trofeu.

Pistolarul găsi asta într-un fel reconfortant: aparent, nu totul în lumea aceasta era diferit de lumea lui.

Cel pe nume 'Cimi începu să strige răguşit după ceilalţi. Se auzi un tropotit dezordonat de picioare care alergau.

— Vrei să faci ceva în privinţa asta sau vrei doar să stai aici? întrebă pistolarul.

— O, vreau să fac ceva, zise Eddie şi ridică revolverul pistolarului. Deşi cu doar câteva clipe în urmă credea că va avea nevoie de ambele mâini pentru asta, descoperi că nu-i cerea mare efort.

— Şi ce anume vrei să faci? întrebă Roland, şi vocea i se părea lui însuşi departe. Era bolnav, răvăşit de febră, însă ceea ce i se întâmpla acum era începutul unui alt fel de febră, una care-i era mult prea familiară. Era febra care îl cuprinsese în Tull. Era focul luptei, cea care înceţoşa orice gând, lăsând liberă doar nevoia de a nu mai gândi şi a deschide focul.

— Vreau să plec la război, zise Eddie Dean cu calm.

— Nu ştii despre ce vorbeşti, spuse Roland, dar o să afli pe pielea ta.

Când ieşim pe uşa aia, tu o iei la dreapta. Eu trebuie să o iau la stânga. Din cauza mâinii.

Eddie încuviinţă. Şi plecară împreună la război.

xxii

Balazar se aşteptase să iasă Eddie, sau Andolini, sau amândoi. Însă nu se aşteptase să iasă Eddie şi un străin, un om înalt cu păr gri-închis murdar şi o faţă parcă cioplită în piatră de un zeu dement. O clipă nu fu sigur în ce direcţie să tragă.

'Cimi însă nu avea asemenea dileme. *Da Boss* era nervos pe Eddie. Prin urmare, pe Eddie avea să-l rezolve întâi şi-ntâi şi abia după aceea avea să se ocupe de celălalt *cazzaro*. 'Cimi se întoarse greoi spre Eddie şi apăsă de trei ori trăgaciul pistolului său automat. Tuburile gloanţelor săriră, scânteind în

aer. Eddie îl văzu răsucindu-se şi se lansă într-o patinare iute pe podea, şuierând ca un puşti la un concurs disco, un puşti atât de mult furat de moment încât nu-şi dădea seama că-şi uitase costumaţia de John Travolta, cu tot cu chiloţi; patină cu mădularul bălăngănindu-i-se şi cu genunchii goi la început încălzindu-se, apoi, când forţa de frecare crescu, frigându-l. Deasupra capului, în panourile de plastic care imitau scânduri noduroase de pin, apărură găuri. Aşchii din ele îi căzură peste umeri şi în păr.

Doamne, nu mă lăsa să mor gol-puşcă şi fără doza de heroină, se rugă el, ştiind că o astfel de rugăciune era mai mult decât blasfematorie; era o absurditate.

Şi totuşi nu se putea abţine. *Sunt gata să mor, dar te rog lasă-mă să mai iau încă o…*

Revolverul din mâna stângă a pistolarului răsună. Pe plajă, sunetul lui fusese puternic; acolo era asurzitor.

— *O, Iisuse*! strigă ’Cimi Dretto cu o voce gâtuită, fără aer. Era de mirare că mai putea totuşi să strige. Pieptul i se afundă imediat, de parcă cineva ar fi lovit cu barosul un butoi. Pe cămaşa lui albă începură să apară pete roşii, ca şi cum i-ar fi înflorit maci pe ea. *O, Iisuse*! *O, Iisuse*! *O, Iisu…*

Claudio Andolini îl împinse în lături. ’Cimi se prăbuşi cu un bufnet surd.

Două dintre pozele înrămate de pe perete căzură şi se făcură ţăndări. Cea în care *Da Boss* apărea oferind trofeul Sportivul Anului unui tânăr surâzător la banchetul Ligii Atletice a Poliţiei ateriză în capul lui ’Cimi. Cioburi de sticlă îi curseră pe umeri.

— *O, Iisuse*, şopti el cu o voce stinsă şi sângele începu să facă bulbuci la gura lui.

După Claudio veniră Tricks şi unul dintre cei care aşteptau în camera de depozitare. Claudio avea câte un pistol automat în fiecare mână; tipul din camera de depozitare avea o puşcă Remington cu ţeava tăiată atât de scurt, încât semăna cu un pistol de buzunar suferind de oreion; Tricks Postino avea la el ceea ce numea Extraordinara Mitralieră Rambo – adică o armă de asalt M-16 cu foc repetat.

— Unde-i fratele meu, seringar nenorocit? strigă Claudio. Ce i-ai făcut lui Jack?

Răspunsul nu părea să-l intereseze prea tare, pentru că începu să tragă cu ambele arme cât încă striga. *Sunt fript*, gândi Eddie, şi atunci Roland trase din nou. Claudio Andolini fu propulsat în spate într-un nor format din propriu-i sânge. Pistoalele automate îi zburară din mâini şi alunecară peste masa lui Balazar. Căzură pe covor însoţite de un stol de cărţi de joc. Bună parte din maţele lui Claudio se lipiră de perete cu o secundă înaintea lui.

— *Pe el*! striga Balazar. *Prindeţi jigodia*! *Nu puştiu-i periculos*! *El nu-i decât un narcoman în curu' gol*! *Prindeţi jigodia*! *Faceţi-l fărâme*!

Apăsă de două ori trăgaciul armei. Magnumul era aproape la fel de zgomotos ca revolverul lui Roland. Nu făcu găuri perfecte în peretele lângă care Roland stătea pe vine; de o parte şi de cealaltă a capului pistolarului, în lemnul fals, gloanţele căscară plăgi mari prin care lumina albă răzbătu din baie în raze imprecise.

Roland apăsă trăgaciul revolverului său.

Doar un clic sec.

Un rateu.

— *Eddie*! strigă pistolarul şi Eddie ridică arma lui şi apăsă trăgaciul.

Detunătura fu atât de puternică, încât preţ de un moment, crezu că pistolul îi explodase în mână, aşa cum se întâmplase cu pistolul lui Jack. Reculul nu-l proiectă în spate prin perete, dar îi săltă braţul cu violenţă într-un arc care-i întinse toate tendoanele.

Văzu o parte din umărul lui Balazar dezintegrându-se într-o ploaie roşie, îl auzi pe Balazar chiuind ca o pisică rănită şi strigă:

— *Narcomanul nu-i periculos, aşa ai spus*? *Aşa, labă tristă*? *Te pui cu mine şi cu fratele meu*? *Îţi arăt eu cine-i periculos*? *Îţi ar…*

Se auzi un bubuit ca de grenadă când tipul din camera de depozitare deschise focul cu puşca. Eddie se rostogoli şi în pereţi şi în uşa băii apărură o sută de găuri mici. Pielea lui

goală fu arsă de alice în mai multe locuri, dar Eddie înţelese că dacă tipul ar fi fost mai aproape, unde raza de acţiune a armei era mai strânsă, ar fi fost spulberat.

La naiba, oricum sunt deja mort, gândi, uitându-se cum tipul din camera de depozitare îndoi Remingtonul, introduse cartuşe noi, apoi îl îndreptă pe antebraţ. Rânjea. Dinţii lui erau extrem de galbeni – Eddie nu credea că mai văzuseră periuţa de dinţi de foarte mult timp.

Hristoase, o să mor de mâna unui tăntălău cu dinţi galbeni, pe care nici măcar nu ştiu cum îl cheamă, gândi el în treacăt. *Măcar am reuşit să-l răznesc pe Balazar. Măcar atât am făcut.* Se întrebă dacă Roland mai avea un glonţ.

Nu-şi amintea.

— Al meu e! strigă vesel Tricks Postino. Dă-te la o parte, Dario!

Şi înainte ca Dario să se poată feri sau să schiţeze măcar un gest, Tricks deschise focul cu Extraordinara Mitralieră Rambo. Bubuitul greu al focului de mitralieră umplu biroul lui Balazar. Primul rezultat al acestui baraj a fost salvarea vieţii lui Eddie Dean. Dario îl avea în cătarea puştii cu ţeava tăiată, dar înainte să poată apăsa trăgacele duble, Tricks îl tăie în două.

— *Termină, idiotule*! strigă Balazar.

Dar Tricks fie nu auzise, fie nu putea, fie nu *voia* să termine. Cu buzele trase în spate, aşa încât dinţii strălucind de salivă erau dezgoliţi într-un rânjet de rechin, mătură camera dintr-un capăt în celălalt, făcând ţăndări două dintre panourile de perete, transformând fotografiile înrămate în nori de cioburi zburătoare, smulgând din balamale uşa de la baie. Sticla givrată a duşului explodă. Trofeul pe care Balazar îl primise cu un an în urmă pentru meritele în lupta împotriva poliomielitei scoase un dangăt ca de clopot când un glonţ îl străpunse.

În filme, oamenii chiar mor pe capete când tragi cu mitraliera. În viaţa reală, asta se întâmplă rareori. Şi când se întâmplă, se întâmplă doar la primele patru sau cinci gloanţe trase (cum ar fi putut mărturisi nefericitul Dario, dacă ar fi

fost în stare să mai mărturisească ceva vreodată). După primele patru sau cinci, două lucruri se întâmplă cu persoana – chiar şi una vânjoasă – care încearcă să controleze o astfel de armă. Vârful ţevii începe să urce şi trăgătorul însuşi începe să se rotească fie spre dreapta, fie spre stânga, în funcţie de umărul cu care a avut proasta inspiraţie să primească reculul. Pe scurt, doar un cretin sau o vedetă de cinema ar încerca să folosească o asemenea armă; era ca şi când ai fi încercat să înţepi pe cineva cu un burghiu pneumatic.

Un moment, Eddie nu fu în stare de ceva mai constructiv decât să asiste la acel exemplu perfect de idioţenie. Apoi văzu alţi oameni înghesuindu-se pe uşă în urma lui Tricks şi ridică revolverul lui Roland.

— *Al meu e*! striga Tricks cu veselia isterică a unuia care a văzut prea multe filme pentru a mai fi în stare să facă distincţia între ceea ce scenariul din mintea sa spune că ar trebui să se întâmple şi ceea ce se întâmplă cu adevărat.

Al meu e! *Al meu*! *Al…*

Eddie apăsă trăgaciul şi-l spulberă pe Tricks de la sprâncene în sus. Judecând după comportamentul omului, asta nu-l afecta cine ştie cât.

Iisuse Hristoase, da' ştiu că atunci când arma asta se hotărăşte să tragă, face totul praf, nu se încurcă, gândi el.

Din stânga lui Eddie se auzi un *CA-BUM*. Ceva cald îi perforă bicepsul stâng subdezvoltat. Îl văzu pe Balazar îndreptând Magnumul spre el, de după colţul mesei pline de cărţi de joc. Umărul lui era o chiseliţă supurândă. Când Magnumul bubui din nou, Eddie se trase în jos.

xxiii

Roland reuşi să se lase pe vine, ţinti spre primul dintre cei nou-intraţi pe uşă şi apăsă trăgaciul. Deschisese butoiaşul, aruncase gloanţele folosite şi pe cele oarbe pe covor şi-l încărcase la loc. Făcuse totul cu dinţii. Balazar îl ţintuise pe Eddie la pământ. *Dacă şi glonţul ăsta-i orb, cred că am sfeclit-o*

amândoi.

Nu era. Pistolul răsună, îi tresări în mână şi Jimmy Haspio se roti pe o parte, 45-ul căzându-i dintre degetele moarte.

Roland îl văzu pe celălalt ferindu-se înapoi. După aceea începu să se târască prin aşchiile de lemn şi cioburile de pe jos. Îşi lăsă revolverul să cadă înapoi în toc. Ideea unei noi reîncărcări când îi lipseau două degete era o glumă.

Eddie se descurca bine. Pistolarul estimă cât de bine după faptul că lupta gol.

Asta era greu de făcut. Uneori imposibil.

Pistolarul luă unul dintre pistoalele automate pe care le scăpase Claudio Andolini.

— *Voi ceilalţi ce aşteptaţi*? strigă Balazar. *Iisuse*! *Luaţi-le* gâtul *ăstora doi*!

Uriaşul George Biondi şi celălalt gentleman din camera de depozitare dădură buzna pe uşă. Cel din camera de depozitare urla ceva în italiană.

Roland se târî până la colţul biroului. Eddie se ridică, ţintind spre uşă şi spre oamenii care veneau de-a valma. *Ştie că Balazar e acolo, aşteaptă, dar crede că acum doar el e înarmat dintre noi doi*, gândi Roland. *Iată încă unul gata să moară pentru tine, Roland. Cu ce ai putut greşi cândva atât de tare, încât să inspiri o loialitate atât de aprigă în atât de mulţi oameni*?

Balazar se ridică, nevăzând că pistolarul era acum pe partea lui. Balazar se gândea doar la un singur lucru: să-i facă în sfârşit felul narcomanului nenorocit care-i adusese dezastrul ăsta pe cap.

— Nu, zise pistolarul şi Balazar coborî privirea, cu o expresie de mirare adânc gravată în trăsăturile feţei.

— Să te fu…, începu Balazar, întorcând Magnumul.

Pistolarul îl împuşcă de patru ori cu pistolul automat al lui Claudio. Era o jucărioară ieftină, scârboasă la atingere, însă probabil că aşa trebuia să fie: un om abject ucis cu o armă abjectă.

Enrico Balazar muri cu o expresie de mirare fatală pe rămăşiţele feţei lui.

— Bună, George! spuse Eddie şi apăsă trăgaciul

revolverului primit de la pistolar.

Detunătura aceea satisfăcătoare se făcu auzită din nou. *Niciun glonţ orb în frumuseţea asta*, îşi spuse Eddie cu încântare. *Se pare că eu m-am ales cu aia bună*.

George izbuti să tragă un foc înainte ca glonţul lui Eddie să-l arunce înapoi peste cel care urla, doborându-l la pământ, dar nu-şi atinse ţinta. Îl năpădi un sentiment iraţional, dar extrem de insistent: sentimentul că arma lui Roland deţinea o putere protectoare magică, talismanică. Atât timp cât îl avea în mână, nu putea să păţească nimic.

Atunci se lăsă tăcerea, o tăcere în care Eddie nu auzea decât gemetele celui de sub Uriaşul George (când George aterizase peste Rudy Vecchio, cum îl chema pe nefericitul acela, îi fracturase trei coaste) şi ţiuitul ascuţit al urechilor sale. Se întrebă dacă va mai auzi vreodată bine. Împuşcăturile care acum păreau să se fi încheiat făceau, prin comparaţie, cel mai zgomotos concert rock să semene cu un radio auzit de la două cvartale distanţă.

Biroul lui Balazar nu mai semăna deloc cu o cameră. Funcţia lui anterioară nu mai avea nicio însemnătate. Eddie se uită în jur cu ochii mari şi întrebători ai unui tânăr care vede aşa ceva pentru prima dată, dar pentru Roland era o imagine familiară, întotdeauna la fel. Că era un câmp de luptă pe care oamenii au murit cu miile răpuşi de tunuri, puşti, săbii şi halebarde, ori o cămăruţă unde cinci sau şase oameni s-au împuşcat între ei, era acelaşi lucru, întotdeauna era acelaşi lucru: o altă casă a morţii, puţind a cordită şi a carne crudă.

Din peretele dintre baie şi birou nu mai rămăseseră decât câţiva stâlpi.

Peste tot sclipeau cioburi de sticlă. Panourile de tavan ferfeniţite de extravaganta, dar inutila demonstraţie de forţă a lui Tricks Postino cu mitraliera M-16 atârnau ca nişte bucăţi de piele exfoliată.

Eddie tuşi sec. Acum auzea şi alte sunete – un murmur de conversaţie aprinsă, voci care strigau afară din bar şi, în depărtare, tânguit de sirene.

— Câţi? îl întrebă pistolarul pe Eddie. I-am eliminat oare pe

toţi?

— Da, aşa cred…

— Am ceva pentru tine, Eddie, spuse Kevin Blake din hol. Mă gândeam c-o să-l vrei, un fel de suvenir, înţelegi?

Ceea ce Balazar nu reuşise să-i facă celui mai tânăr dintre fraţii Dean, Kevin reuşise să-i facă celui mai mare. Aruncă prin uşă capul separat de corp al lui Henry Dean.

Eddie văzu ce era şi strigă. Alergă spre uşă, nepăsător la cioburile de sticlă şi la aşchiile de lemn care-i înţepau picioarele goale, strigând, trăgând din mers ultimul glonţ din revolverul cel mare.

— Nu, *Eddie*! strigă Roland, dar Eddie nu-l auzi. Era surd la tot ce se întâmpla.

Trase, şi al şaselea glonţ se dovedi orb, dar deja nu mai era atent la altceva decât la faptul că Henry era mort, *Henry*, îi tăiaseră capul, un căcat puturos tăiase *capul* lui Henry, iar căcatul acela avea să *plătească*, o, da, putea fi sigur de asta.

Aşa că alergă spre uşă, apăsând trăgaciul iar şi iar, nedându-şi seama că nu se întâmpla nimic, nedându-şi seama că picioarele i se înroşiseră de sânge, şi Kevin Blake păşi în prag în întâmpinarea lui, aplecat în faţă, cu un pistol automat Llama 38 în mână. Părul lui roşcat forma în jurul capului o aură de zulufi. Surâdea.

xxiv

O să tragă de jos, gândi pistolarul, ştiind că doar norocul îl putea ajuta să atingă ţinta cu jucărioara aceea amatorească, chiar dacă intuiţia lui se dovedea adevărată.

Când văzu că şiretlicul soldatului lui Balazar avea să-l scoată pe Eddie din scenă, Roland se ridică în genunchi şi îşi ţinu mâna stângă cu cea dreaptă, ignorând cu dârzenie strigătul de durere scos de mâna aceea când se făcu pumn. Nu avea decât o şansă. Durerea nu conta.

Atunci roşcovanul păşi în prag, zâmbind, şi ca de fiecare dată creierul lui Roland se făcu nevăzut; ochii lui văzură,

mâna lui trase şi, cât ai clipi, roşcovanul zăcea la baza peretelui din coridor, cu ochii deschişi şi o gaură mică şi albastră în frunte. Eddie stătea deasupra lui, strigând şi suspinând, trăgând în gol cu revolverul cu mâner de santal iar şi iar, de parcă roşcovanul n-ar fi putut niciodată să fie destul de mort.

Pistolarul aşteptă focul încrucişat care avea să-l taie pe Eddie în două şi când acesta nu veni, ştiu că înfruntarea se terminase cu adevărat. Dacă mai fuseseră alţi soldaţi, precis îşi luaseră tălpăşiţa.

Se ridică obosit în picioare, se clătină, după care se apropie încet de locul unde stătea Eddie Dean.

— Termină, spuse el.

Eddie îl ignoră şi continuă să tragă în gol spre mort.

— Termină, Eddie, a murit. Toţi au murit. Îţi sângerează picioarele.

Eddie îl ignoră şi continuă să apese trăgaciul revolverului. Vociferările de afară erau mai aproape. La fel şi sirenele.

Pistolarul se întinse după pistol şi trase de el. Eddie se întoarse spre el şi, înainte ca Roland să-şi dea bine seama ce se întâmpla, tânărul îl lovi peste cap cu propria-i armă. Roland simţi un fir de sânge cald şi se sprijini de perete.

Se strădui să rămână în picioare – trebuia să plece de acolo, şi încă repede. Dar în ciuda efortului, simţea cum aluneca pe lângă perete, după care lumea dispăru pentru scurt timp într-un ocean cenuşiu.

XXV

Lipsi preţ de nu mai mult de două minute, după care reuşi să repună lucrurile la locul lor şi să se ridice în picioare. Eddie nu mai era în hol. Pistolul lui Roland era aşezat pe pieptul mortului cu păr roşcat. Pistolarul se aplecă, împotrivindu-se unui val de ameţeală, îl luă şi-l lăsă să cadă în toc cu o mişcare încordată, nenaturală.

Fir-ar să fie, îmi vreau degetele înapoi, gândi el obosit şi

suspină.

Se duse în biroul distrus, încercând să păşească normal şi reuşind doar să-şi tragă picioarele după el. Se opri, se aplecă şi culese toate hainele lui Eddie pe care le putu ţine cu braţul stâng îndoit. Sirenele aproape că ajunseseră la destinaţie. Roland credea că cei din spatele lor făceau probabil parte dintr-o miliţie, o organizaţie de apărare a legii, ceva de genul acesta… dar mai exista şi varianta să fie alţi oameni ai lui Balazar.

— Eddie, hârâi el.

Îl durea gâtul, îi pulsa din nou – mai rău decât locul umflat de la tâmplă, unde-l lovise Eddie cu revolverul.

Eddie nu-l băgă în seamă. Şedea pe jos, cu capul fratelui lui în poală. Plângea şi tremura din tot corpul. Pistolarul se uită după uşă, n-o văzu şi simţi un junghi urât, parcă de teroare. Apoi îşi aminti. Cum amândoi erau de partea aceasta, singurul mod de a face uşa să apară era să ia contact fizic cu Eddie.

Se întinse spre el, dar Eddie se feri, continuând să plângă.

— Nu mă atinge, spuse el.

— Eddie, s-a terminat. Sunt morţi toţi. Şi fratele tău e mort.

— *Nu te lega de fratele meu*! strigă Eddie copilăreşte şi-l mai străbătu un acces de tremurat. Strânse capul retezat la piept şi-l legănă. Ridică ochii înlăcrimaţi spre faţa pistolarului.

— Tot timpul a avut grijă de mine, bătrâne, zise el suspinând atât de tare, încât pistolarul abia îl înţelese. Tot timpul. Eu de ce n-am putut avea grijă de el măcar acum, după toţi anii câţi a avut el grijă de mine?

Ce să spun, a avut grijă de tine, gândi Roland necruţător. *Uită-te la tine cum stai acolo şi tremuri ca şi când ai fi mâncat un măr din copacul febrei. Mare grijă a avut el de tine*!

— Trebuie să plecăm.

— Să plecăm?

Pentru prima dată, o boare de înţelegere trecu peste chipul lui Eddie, urmată imediat de panică.

— Nu mă duc nicăieri. Cu atât mai puţin în locul ăla, unde homarii ăia mari sau ce-or fi fost l-au mâncat pe Jack.

Cineva bătea la uşă, striga să i se deschidă.

— Vrei să rămâi aici şi să le explici toate cadavrele astea? întrebă pistolarul.

— Nu-mi pasă, zise Eddie. Fără Henry, nu contează. Nimic nu mai contează.

— Poate că pentru tine nu contează, spuse Roland, dar tu nu eşti singurul implicat, prizonierule.

— *Nu-mi spune aşa*! se răsti Eddie.

— *Ba o să-ţi spun aşa până când îmi demonstrezi că ai puterea să ieşi din celula în care te afli*! se răsti şi Roland. Îl durea gâtul să strige şi cu toate acestea striga. *Aruncă din mâini bucata aia de carne putredă şi termină cu smiorcăitul*!

Eddie se uită la el. Avea obrajii uzi, ochii larg deschişi. Era înspăimântat.

— *ASTA-I ULTIMA ŞANSĂ*! spuse de afară o voce amplificată. Lui Eddie, i se părea că seamănă cu vocea unui prezentator de emisiune-concurs.

A AJUNS ECHIPA DE INTERVENŢIE RAPIDĂ. *REPET*: *A AJUNS ECHIPA DE INTERVENŢIE RAPIDĂ*!

— Ce mă aşteaptă de cealaltă parte a uşii? îl întrebă Eddie pe pistolar în şoaptă. Haide, spune-mi. Dacă-mi poţi spune, poate că voi veni. Dar dacă minţi, o să-mi dau seama.

— Probabil moartea, zise pistolarul. Dar până atunci, nu cred că o să te plictiseşti. Vreau să-mi fii alături pe drumul pe care îl am de făcut. Sigur, probabil că totul se va sfârşi în moarte – moarte pentru noi patru într-un loc străin. Dar dacă va fi să răzbim… Ochii îi scânteiară. Dacă răzbim, Eddie, o să vezi ceva ce va întrece tot ceea ce ai crezut vreodată în visele tale.

— Ce?

— Turnul Întunecat.

— Unde-i Turnul ăsta?

— Departe de plaja unde m-ai găsit. Cât de departe, asta nu ştiu.

— *Ce* este Turnul?

— Nici asta nu ştiu – decât că ar putea fi un soi de… un soi de pivot. Un ax central care ţine laolaltă toate planurile existenţei. Toate timpurile, toate dimensiunile.

— Ai spus patru. Cine sunt ceilalţi doi?

— Nu-i cunosc, căci ei încă aşteaptă să fie aleşi.

— Cum am fost ales eu. Sau cum ai vrea tu să mă alegi.

— Da.

De afară se auzi o explozie ca un tir de mortier. Sticla vitrinei din faţă a Turnului Înclinat se sparse înăuntru. Sala barului începu să se umple cu nori sufocanţi de gaz lacrimogen.

— Ei? întrebă Roland.

Putea să-l apuce pe Eddie, să forţeze apariţia uşii prin atingerea lor şi să sară împreună cu el de partea cealaltă. Dar îl văzuse riscându-şi viaţa pentru el; îl văzuse pe omul acesta hăituit comportându-se cu toată demnitatea unui pistolar înnăscut, în pofida dependenţei lui şi a faptului că fusese forţat să lupte gol ca-n ziua în care venise pe lume, şi voia ca Eddie să decidă singur.

— Căutări, aventuri, turnuri, lumi de cucerit, zise Eddie şi surâse strâmb. Niciunul dintre ei nu se întoarse când noi grenade cu gaz lacrimogen fură aruncate prin vitrina spartă, aterizând înăuntru, explodând şi începând să fâsâie. Primele fuioare înţepătoare de gaz se infiltrau acum în biroul lui Balazar. Sună mai bine decât o carte de-a lui Edgar Rice Burroughs despre Marte, din care Henry îmi citea uneori când eram mici. Ai uitat totuşi un element.

— Care?

— Fetele frumoase cu sânii goi.

Pistolarul surâse.

— În drum spre Turnul Întunecat, spuse el, orice este posibil.

Un nou fior zgudui trupul lui Eddie. Ridică la buze căpăţâna lui Henry, îi sărută un obraz rece şi cadaveric şi, cu tandreţe, puse relicva aceea mânjită de sânge deoparte. Se ridică în picioare.

— Bine, zise el. Oricum nu aveam alte planuri pentru seara asta.

— Ia astea, spuse Roland şi aruncă hainele spre el. Ia-ţi măcar încălţările, dacă nu şi altceva. Te-ai tăiat la picioare.

Afară, pe trotuar, doi poliţişti cu măşti din plexiglas şi veste antiglonţ spărseseră uşa din faţă a Turnului Înclinat. În baie, Eddie (în chiloţi, tenişi şi nimic altceva) îi dădu cutiile-mostră de Keflex lui Roland una câte una şi Roland le puse în buzunarele jeanşilor noului său tovarăş de drum. După ce le văzu pe toate la loc sigur, Roland îşi petrecu iarăşi braţul drept pe după gâtul lui Eddie şi Eddie îl apucă pe Roland de mâna stângă. Uşa apăru dintr-odată, un dreptunghi de întuneric. Eddie simţi cum vântul din cealaltă lume îi sufla de pe frunte părul transpirat. Auzi valurile rostogolindu-se pe plaja aceea pietroasă. Simţi înţepătura izului salin de mare. Şi în ciuda tuturor lucrurilor, a durerii şi a chinului sufletesc, îşi dori brusc să vadă Turnul despre care vorbea Roland. Îşi dorea foarte tare să-l vadă. Şi cum Henry era mort, ce mai rămăsese pentru el pe lumea aceasta? Părinţii lor muriseră şi, de trei ani, de când se apucase serios de heroină, nu mai avusese o relaţie stabilă cu o fată, ci doar o nesfârşită paradă de târfe amatoare de cocaină şi heroină. Niciuna de treabă.

La naiba cu viaţa aia.

Păşiră dincolo, Eddie chiar puţin în faţă.

De cealaltă parte îl cuprinseră dintr-odată noi fiori şi chinuitoare crampe musculare – primele simptome ale lipsei heroinei. Şi odată cu asta încercă şi primele semne de panică, primele regrete.

— Stai! strigă el. Vreau să mă întorc un minut! În masa lui! În masa lui sau în celălalt birou! Heroina! Dacă-l ţinea pe Henry drogat, tre' să fie undeva! Heroina! Am nevoie de ea! Am nevoie de ea!

Se uită rugător la Roland, dar faţa pistolarului era de piatră.

— Partea aia a vieţii tale s-a sfârşit, Eddie, zise el şi întinse mâna stângă.

— *Ba nu*! strigă Eddie, zgâriindu-l. *Ba nu, nu pricepi, am nevoie de ea*! *AM NEVOIE DE EA*!

La fel de bine putea zgâria o stâncă.

Pistolarul închise uşor uşa.

Aceasta scoase un pocnet sec, expresia perfectă a

ireversibilităţii, şi se prăbuşi pe spate în nisip. De sub ea se ridică puţin praf. Nu era nimic în spatele uşii, iar acum nici nu mai scria nimic pe ea. Portalul acela dintre lumi se închisese pe vecie.

— *NU*! strigă Eddie şi pescăruşii strigară înapoi la el, parcă îngânându-l; homaroşeniile îi adresară întrebări, poate sugerându-i că le va auzi mai bine dacă s-ar apropia puţin, şi Eddie căzu pe o parte, plângând şi cutremurându-se şi zvârcolindu-se de crampe.

— Nevoia va trece, spuse pistolarul şi reuşi să scoată din jeanşii lui Eddie, care semănau atât de mult cu ai săi, o cutie-mostră. Din nou, ştiu să citească o parte din litere, dar nu toate. *Cheflet*, părea să fie cuvântul.

Cheflet.

Leac din cealaltă lume.

— Mori sau te vindeci, murmură Roland şi înghiţi pe sec două capsule.

Apoi luă celelalte trei *astine* şi se întinse lângă Eddie. Îl cuprinse cu braţele cât de bine putu şi, după un timp greu, adormiră amândoi.

AMESTECARE

amestecare

Pentru Roland, timpul scurs după noaptea aceea fusese un timp frânt, timp care nu existase deloc ca timp adevărat. Ce-şi amintea era doar o serie de imagini, momente, discuţii rupte de context; imagini care defilau asemenea unor valeţi chiori, treiari şi nouari, Regină de Pică uneori, Târfa Neagră, ca într-o amestecare rapidă a unui jucător profesionist.

Mai târziu îl întrebă pe Eddie cât ţinuse acel timp, dar nici Eddie nu ştia. Timpul fusese distrus pentru amândoi. Timpul nu există în iad şi fiecare se afla în propriul lui iad: Roland în iadul febrei şi al infecţiei, Eddie în iadul sevrajului.

— Mai puţin de o săptămână, spuse Eddie. Asta-i tot ce ştiu sigur.

— De unde ştii?

— N-am avut să-ţi dau pastile decât pentru o săptămână. După asta, trebuia să faci singur una sau cealaltă.

— Să mă însănătoşesc sau să mor.

— Corect.

amestecare

Pe când lumina crepusculului se stinge în întuneric, se aude un foc de armă, un pocnet uscat care se suprapune pe sunetul inevitabil şi ineluctabil al valurilor care îşi dau duhul pe plaja

pustie: *CA-BUM*! Simte iz de cordită.

Probleme, gândeşte pistolarul fără vlagă şi dibuie după revolverele care nu sunt acolo. *O*, *nu*, *e sfârşitul*, *e*…

Dar nu mai e nimic… şi ceva începe să miroasă

amestecare

bine în întuneric. Ceva, după atât timp în întuneric şi absenţă, ceva se *găteşte*. Nu e doar mirosul. Aude pocnetul vreascurilor, vede pâlpâitul portocaliu al focului în aer liber. Uneori, când vântul adie dinspre mare, pe lângă mirosul acela apetisant simte şi aroma fumului. *Mâncare*, gândeşte. *Doamne*, *mi-e foame*? *Dacă mi-e foame*, *poate că mă însănătoşesc*.

Eddie, încearcă el să spună, dar nu mai are voce. Îl doare gâtul, îl doare atât de tare! *Trebuia să fi adus şi nişte* astină, gândeşte el, apoi încearcă să râdă: toate drogurile pentru el, nimic pentru Eddie.

Eddie apare. Are o farfurie de tablă, una pe care pistolarul ar recunoaşte-o dintr-o mie: a scos-o, la urma urmei, din desaga lui. Pe ea sunt bucăţi aburinde de carne roz-albicioasă.

Ce-i? încearcă să întrebe şi pe gură nu-i iese decât un ţiuit forţat, ca o băşină.

Eddie îi citeşte pe buze.

— De unde să ştiu *eu*? spune el îmbufnat. Tot ce ştiu e că nu m-a omorât. Mănâncă, fir-ai să fii!

Vede că Eddie e foarte palid, Eddie tremură şi miroase ceva ce vine dinspre Eddie, ceva care este fie rahat, fie moarte, şi ştie că Eddie se simte rău. Întinde o mână nesigură, vrând să-i ofere alinare. Eddie i-o loveşte, îndepărtând-o.

— Îţi dau să mănânci, spune el îmbufnat. Al dracului să fiu dacă ştiu de ce. Ar trebui să te omor. Şi aş face-o, dacă n-aş crede că aşa cum ai putut intra în lumea mea o dată, poate o vei mai face din nou.

Eddie se uită în jur.

— Şi dacă n-aş rămâne sigur. Cu excepţia *lor*.

Se uită înapoi la Roland şi-l cuprinde un acces de tremurat

– e atât de puternic, încât aproape că scapă bucăţile de carne din farfuria de tablă. În cele din urmă, îi trece.

— Mănâncă, fir-ai blestemat!

Pistolarul mănâncă. Carnea nu e nici pe departe rea; carnea e delicioasă.

Reuşeşte să înghită trei bucăţi, după care totul devine neclar într-o nouă

amestecare

încercare de-a vorbi, dar nu reuşeşte decât să şoptească. Ghiocul urechii lui Eddie e lipit de buzele lui, doar că din când în când se îndepărtează, tremurând, când Eddie e cuprins din nou de spasme. El repetă.

— Nord. Pe plajă în… în sus.

— De unde ştii?

— Ştiu, şopteşte el.

Eddie îl priveşte.

— Eşti nebun, spune.

Pistolarul zâmbeşte şi încearcă să cadă în leşin, dar Eddie îl pălmuieşte, îl pălmuieşte tare. Ochii lui albaştri se deschid brusc şi un moment sunt atât de vii şi electrici, că Eddie rămâne descumpănit. Apoi buzele lui se întind într-un zâmbet care e mai mult rictus.

— Da, poţi să adormi, spune el, dar mai întâi tre' să-ţi iei drogul. E timpul.

Aşa spune soarele, cel puţin. Presupun. N-am fost niciodată cercetaş, aşa că nu ştiu bine. Dar e suficient pentru ce mi se cere. Gura mare, Roland. Gura mare pentru doctorul Eddie, răpitor nenorocit.

Pistolarul deschide gura ca un bebeluş care aşteaptă sânul mamei. Eddie îi pune două pilule pe limbă şi apoi îi toarnă fără grijă apă în gură. Roland bănuieşte că provine dintr-un pârâu de undeva dinspre răsărit. Ar putea fi otrăvită; Eddie n-are de unde să ştie care e apă bună de băut şi care e rea. Pe de altă parte, Eddie pare să nu aibă nimic, aşa că nu prea are de

ales, nu? Nu.

Înghite, tuşeşte şi aproape că se sufocă sub ochii indiferenţi ai lui Eddie.

Roland întinde mâna spre el.

Eddie încearcă să se tragă în spate.

Ochii de ţintaş ai pistolarului îi comandă.

Roland îl trage aproape, atât de aproape că simte putoarea bolii lui Eddie şi Eddie o simte pe a sa; combinaţia îi îngreţoşează pe amândoi.

— Doar două variante aici, şopteşte Roland. Nu ştiu cum e-n lumea ta, dar aici sunt doar două variante. Capul sus şi poate vei trăi sau mori în genunchi cu fruntea-n pământ şi cu putoarea propriilor subsuori în nas. Nimic…

Tuşeşte. Nimic pentru mine.

— *Cine eşti*? strigă Eddie la el.

— Destinul tău, Eddie, şopteşte pistolarul.

— Ce-ar fi să-ţi ţii gura şi să crăpi? îl întreabă Eddie.

Pistolarul încearcă să vorbească, dar nu apucă şi cade în derivă, iar cărţile se

amestecă

CA-BUM!

Roland deschide ochii şi vede un miliard de stele mişcându-se în întuneric, apoi îi închide la loc.

Nu ştie ce se întâmplă, dar presupune că totul e bine. Jocul merge mai departe, cărţile continuă să se

amestece

Alte bucăţi dulci şi gustoase de carne. Se simte mai bine. Eddie arată mai bine şi el. Dar arată de asemenea îngrijorat.

— Se apropie, spune el. Or fi ele urâte, dar nu-s tocmai proaste. Ştiu ce am făcut. Nu ştiu cum, dar ştiu şi nu le place. Noapte de noapte se apropie câte puţin. Ar fi bine să mergem mai departe la ivirea zorilor, dacă poţi. Altfel ar putea fi

ultimii zori pe care-i vom vedea.

— Ce?

Asta nu este tocmai o şoaptă, ci un pas intermediar între şoaptă şi vorbire adevărată.

— *Ele*, spune Eddie şi arată spre plajă. *Dad-a-chack*, *dum-a-chum* şi toate celelalte prostii. Cred că sunt ca noi, Roland – ar mânca orice, dar nu le prea încântă ideea de a fi mâncate.

Brusc, cu un fior de groază extremă, Roland înţelege ce au fost bucăţile de carne roz-albicioasă pe care i le-a dat Eddie să le mănânce. Nu poate vorbi; scârba îi răpeşte şi firava voce pe care a reuşit să o recapete. Dar Eddie vede pe faţa lui tot ce ar vrea să spună.

— Tu ce credeai că am făcut? aproape pufneşte el. Aveai impresia că am făcut o comandă la domiciliu la Homarul Roşu?

— Sunt otrăvitoare, şopteşte Roland. De asta…

— Da, de asta ai ajuns tu *hors de combat*. Însă, Roland, eu încerc să te-mpiedic să devii şi *hors d'oeuvre*. Cât despre otravă, se ştie că şerpii-cu-clopoţei sunt otrăvitori, şi oamenii tot îi mănâncă. Şarpele-cu-clopoţei e foarte gustos. Are gust de pui. Am citit asta undeva. Iar bestiile astea mie mi se pare că seamănă cu homarii, aşa că am decis să fac o încercare. Ce altceva era să mâncăm? Pământ? Am împuşcat una şi am fript-o până n-a mai ştiut de ea. Altceva nu era. Şi sincer să fiu, sunt destul de gustoase. Am împuşcat câte una pe noapte imediat ce soarele începea să apună. Nu sunt foarte agere decât după ce se face complet întuneric. Nu te-am văzut refuzându-le carnea.

Eddie zâmbeşte.

— Îmi place să cred că am nimerit-o pe aia care l-a mâncat pe Jack. Îmi place să cred că-l mănânc pe nesuferitul ăla. Mă linişteşte, înţelegi ce spun?

— Una dintre ele a mâncat şi o parte din mine, rosteşte pistolarul fără vlagă. Două degete de la mână şi unul de la picior.

— Şi asta-mi surâde, spune Eddie şi continuă să zâmbească.

Faţa lui este palidă, aduce puţin cu un rechin… dar un

dram din reavoinţa zugrăvită pe ea a dispărut acum, iar mirosul de rahat şi moarte care îl învăluise ca un giulgiu pare să se risipească şi el.

— Du-te dracului, spune pistolarul.

— Ia te uită! strigă Eddie. Roland îşi recapătă vlaga! Poate că totuşi n-o să mori, scumpule! Asta mi se pare *fantastic*!

— Trăiesc, spune Roland. Vocea i-a redevenit o şoaptă. Gâtul i se strânge din nou.

— Da? Eddie se uită la el, apoi încuviinţează şi-şi răspunde singur: Da. Te cred în stare. O dată am crezut că te vei stinge şi altă dată am crezut că te-ai stins deja. Acum pare că o să te faci mai bine. Te ajută şi antibioticele, presupun, dar cel mai mult cred că te ajută *voinţa* ta. Pentru ce? De ce te străduieşti din răsputeri să rămâi în viaţă pe plaja asta mizerabilă?

Turnul, rosteşte el fără sunet, pentru că acum nici în şoaptă nu mai poate vorbi.

— Tu şi Turnul tău nenorocit, zise Eddie, dă să se întoarcă, apoi revine cu faţa, surprins când mâna lui Roland îl apucă de braţ ca o cătuşă.

Se privesc reciproc în ochi şi Eddie spune:

— Prea bine. Prea *bine*!

Nord, spune pistolarul pe muteşte. *La nord, îţi spun*. Oare chiar i-a spus asta? Aşa crede, dar s-a pierdut. S-a pierdut în amestecare.

— De unde *ştii*? strigă Eddie la el, dintr-odată frustrat. Ridică pumnii ca pentru a-l lovi pe Roland, apoi îi lasă jos.

Ştiu şi atât – aşa că de ce-mi iroseşti timpul şi energia cu întrebări prosteşti? vrea el să răspundă, dar înainte să apuce, cărţile se

amestecă

este târât pe jos, sare şi tresaltă, capul mişcându-i-se neputincios dintr-o parte în cealaltă, legat de un soi ciudat de targă cu propriile centuri, şi-l aude pe Eddie Dean cum cântă ceva atât de familiar, încât, la început, Roland crede că acesta

nu poate fi decât un vis, un delir:

— *Heyyy Jude… don't make it bad… take a saaad song… and make it better…*

Unde l-ai auzit? vrea să întrebe. *M-ai auzit pe mine cântându-l, Eddie*? *Şi unde ne aflăm*?

Dar înainte să apuce să întrebe ceva

amestecare

Cort i-ar sparge puştiului capul dacă ar vedea drăcia asta, gândeşte Roland, uitându-se la targa pe care şi-a petrecut ziua, şi râde. Nu e un râs adevărat.

Seamănă cu valurile care îşi depun pe plajă încărcătura de pietre. Nu ştie cât de departe au ajuns, dar trebuie să fie destul de departe, pentru că Eddie e sleit de puteri. Şade pe o stâncă în lumina lungă cu un revolver al pistolarului în poală şi o ploscă pe jumătate plină într-o parte. Buzunarul de la piept îi e puţin umflat. Înăuntru sunt gloanţele din partea din spate a centurilor – rezerva tot mai redusă de gloanţe „bune". Eddie le-a legat într-o bucată din propria-i cămaşă. Principalul motiv pentru care rezerva de gloanţe „bune" scade atât de repede este acela că unul la fiecare patru sau cinci s-a dovedit a fi tot un glonţ orb.

Eddie, pe care aproape îl furase somnul, ridică acum ochii.

— De ce râzi? întreabă.

Pistolarul flutură a nepăsare din mână şi scutură din cap. Pentru că a greşit, îşi dă seama. Cort nu i-ar sparge capul lui Eddie pentru targă, chiar dacă aceasta era o făcătură ciudată. Roland crede că ar fi posibil ca bunul Cort chiar să-l complimenteze în felul său reţinut – un lucru atât de rar, încât băiatul căruia nu i se întâmpla aproape niciodată nu ştia ce reacţie să aibă; rămânea cu gura căscată ca un peşte tocmai scos din butoiul bucătarului.

Barele principale erau două crengi de plop de aproximativ aceeaşi lungime şi grosime. Doborâte de vânt, bănuia pistolarul. Pentru a le uni folosise ramuri mai mici, legate cu

tot ce găsise: centurile, banda adezivă cu care fusese lipit praful-diavolului de pieptul lui, chiar şi nojiţa de piele de la pălăria pistolarului şi propriile lui şireturi de la tenişi. Peste acestea întinsese pătura lui Roland.

Cort nu l-ar fi lovit pentru că, aşa bolnav, Eddie măcar nu stătuse pe fund şi-şi jelise soarta. El făcuse *ceva*. *Încercase*.

Şi Cort i-ar fi oferit un compliment din acela abrupt, aproape morocănos, pentru că, indiferent cât de aiurea arăta, drăcia *funcţiona*. Dârele lungi care coborau spre plajă, până la un punct în depărtare, unde păreau să se întâlnească, dovedeau asta.

— Ai văzut vreuna? întreabă Eddie.

Soarele apune, brăzdând o cărare portocalie peste apă, aşa încât pistolarul estimează că, de data aceasta, a dormit mai bine de şase ore. Se simte mai în putere. Se ridică în şezut şi se uită spre apă. Nici plaja, nici terenul care duce la colinele vestice ale munţilor nu s-au schimbat mult; vede mici variaţii ale peisajului şi resturi (un pescăruş mort, de pildă, într-o grămăjoară de pene, pe nisip, cam la douăzeci de metri în stânga sa şi la treizeci sau aşa ceva în direcţia apei), dar în afară de asta, la fel de bine s-ar putea afla în locul de unde au plecat.

— Nu, spune pistolarul. Apoi: Ba da. Este una.

Indică locul. Eddie mijeşte ochii, apoi aprobă din cap. În timp ce soarele coboară şi dâra portocalie începe să semene din ce în ce mai mult cu o dâră de sânge, primele homaroşenii ies din valuri rostogolindu-se şi încep să se târască pe plajă în sus.

Două dintre ele se avântă împiedicat spre pescăruşul mort. Câştigătoarea sare pe el, îl sfâşie şi începe să-şi îndese în gură bucăţile de carne putredă.

— *Did-a-chick*? întreabă ea.

— *Dum-a-chum*? răspunde cea care a pierdut. *Dod-a…*

CA-BUM!

Pistolul lui Roland curmă întrebările celei de-a doua creaturi. Eddie se duce şi o ia de spate, cu ochii în patru la surata ei. Cealaltă, însă, nu prezintă niciun pericol; e ocupată

cu pescăruşul. Eddie aduce prada înapoi. Încă zvâcneşte, ridicând şi coborând cleştii, dar în câteva clipe rămâne nemişcată.

Coada se arcuieşte o ultimă oară, apoi pur şi simplu cade, în loc să se îndoaie în jos. Cleştii de boxer atârnă flasci.

— Cina fa fi zervită imediat, ştăpâne, zise Eddie. La alegere: file de târâtoare spurcată sau file de târâtoare spurcată. Care vă surâde, ştăpâne?

— Nu te-nţeleg, spune pistolarul.

— Ba mă-nţelegi, zice Eddie. Doar că nu ai simţul umorului. Ce ai făcut cu el?

— A pierit într-un război sau altul, presupun.

Eddie zâmbeşte la asta.

— Arăţi şi vorbeşti puţin mai cu vlagă-n seara asta, Roland.

— Da, aşa mi se pare şi mie.

— Ei, poate că mâine o să reuşeşti să faci şi câţiva paşi. Cu toată sinceritatea îţi spun, prietene, nu-i deloc floare la ureche să te trag după mine.

— O să-ncerc.

— Chiar te rog.

— Şi tu arăţi puţin mai bine, se aventurează Roland. Vocea i se sparge la ultimele două cuvinte, ca vocea unui băieţel. *Dacă nu mă opresc acum*, îşi spune, *n-o să mai pot vorbi niciodată*.

— N-o să mor, se pare. Se uită la Roland fără nicio expresie. Însă n-o să ştii niciodată cât de aproape am fost de asta de vreo două ori. O dată am luat un pistol de la tine şi mi l-am lipit de ţeastă. L-am armat, l-am ţinut acolo o vreme, apoi l-am îndepărtat. Am coborât încet cocoşul şi l-am pus înapoi în tocul tău. Într-o altă noapte am avut o convulsie. Cred că a fost a doua noapte, dar nu-s sigur. Clatină din cap şi spune ceva ce pistolarul înţelege şi, totodată, nu înţelege: Acum, Michigan mi se pare doar un vis.

Deşi vocea i-a redevenit şoapta aceea uscată şi ştie că n-ar trebui să vorbească, pistolarul trebuie să afle un lucru:

— Ce te-a împiedicat să apeşi pe trăgaci?

— Păi, asta-i singura pereche de pantaloni pe care o am,

spune Eddie. În ultima secundă mi-am spus că, dacă apăs trăgaciul şi am noroc de un glonţ orb, n-o să-mi mai adun niciodată curajul s-o fac din nou… şi odată ce te-ai căcat în pantaloni, tre' să-i speli imediat, altfel nu mai iese putoarea din ei. Aşa mi-a spus Henry. A spus că a învăţat-o în Vietnam. Şi cum era noapte şi Homarul Lester era în libertate, ca să nu mai zic nimic de prietenii lui…

Dar pistolarul râde, râde în hohote, deşi de pe buze-i scapă doar câte un cârâit din când în când. Surâzând el însuşi, Eddie spune:

— Am impresia că, în războiul ăla, nu ţi-ai pierdut simţul umorului decât de la cot încolo.

Se ridică şi lui Roland i se pare că se pregăteşte să urce panta până acolo unde va găsi vreascuri pentru foc.

— Stai, şopteşte şi Eddie îşi îndreaptă ochii spre el. Serios, de ce?

— Cred că pentru că aveai nevoie de mine. Dacă m-aş fi sinucis, ai fi murit. Mai târziu, după ce-ţi vei recăpăta forţele, s-ar putea, cum se zice, să-mi reevaluez opţiunile.

Se uită în jur şi suspină adânc.

— Poate că undeva în lumea ta o fi existând un Disneyland sau o Coney Island, Roland, dar cât am văzut până acum din ea nu-mi prea stârneşte interesul.

Dă să plece, se opreşte şi se uită înapoi la Roland. Are o expresie tristă pe chip, deşi paloarea bolnăvicioasă i s-a mai retras. Frisoanele au început să-l cuprindă mai rar.

— Uneori chiar nu înţelegi ce spun, nu-i aşa?

— Da, şopteşte pistolarul. Uneori nu înţeleg.

— Atunci o să-ţi explic. Unii oameni au nevoie de oameni care să aibă nevoie de ei. Tu nu înţelegi pentru că nu faci parte dintre aceştia. Tu te-ai folosi de mine şi m-ai arunca la o parte ca pe o pungă de hârtie, dacă la asta s-ar ajunge. Dumnezeu şi-a bătut joc de tine, prietene. Ţi-a dat destulă judecată cât să te doară dacă faci asta şi destulă tărie cât să treci totuşi la fapte. N-ai putea să te înfrânezi. Dacă aş cădea pe plajă şi aş striga după ajutor, tu ai păşi peste mine, dacă m-aş afla între tine şi blestematul ăla de Turn al tău. Nu-i aşa că

m-am apropiat de adevăr?

Roland nu spune nimic, ci se uită doar la Eddie.

— Dar nu toţi sunt aşa. Sunt oameni care au nevoie ca alţii să aibă nevoie de ei. Ca-n cântecul Barbarei Streisand. Dulceag, dar adevărat. Doar un alt fel de dependenţă.

Eddie nu-l slăbeşte din ochi.

— Dar tu, desigur, eşti imun la asta, nu?

Roland îl scrutează cu privirea.

— Cu excepţia Turnului tău. Eddie scoate un râs scurt. Tu eşti dependent de Turn, Roland.

— Tu în ce război ai luptat? şopteşte pistolarul.

— Poftim?

— Cel în care ţi-ai pierdut simţul nobleţei şi-al voinţei?

Eddie se dă în spate ca şi când Roland l-ar fi pălmuit.

— Mă duc după nişte apă, spune el scurt. Fii cu ochii-n patru la târâtoarele alea spurcate. Am făcut drum lung azi, dar încă nu ştiu dacă vorbesc între ele sau nu.

Apoi se întoarce, dar nu înainte ca Roland să vadă ultimele raze roşii ale apusului reflectându-se pe obrajii lui umezi.

Roland se întoarce şi el. Se întoarce spre plajă şi priveşte. Homaroşeniile se târăsc şi întreabă, întreabă şi se târăsc, dar ambele activităţi par futile; deţin o urmă de inteligenţă, dar nu suficientă cât să comunice între ele.

Dumnezeu nu-ţi taie întotdeauna craca de sub picioare, gândeşte Roland.

O face des, dar nu întotdeauna.

Eddie se întoarce cu lemnele.

— Ei? întrebă el. Ce părere ai?

— Suntem în siguranţă, murmură pistolarul şi Eddie dă să spună ceva, dar Roland e obosit acum şi se lasă pe spate şi se uită la primele stele care se iţesc pe bolta cerului violet şi

amestecare

în următoarele trei zile, starea pistolarului se amelioră constant. Liniile roşii care îi urcau pe braţe începură să-şi

inverseze sensul, apoi se estompară şi dispărură. În ziua următoare, când merse singur, când îl lăsă pe Eddie să-l tragă cu targa. În ziua de după aceea, nu mai trebui tras deloc; o dată la o oră sau două se opreau doar puţin, până când el simţea că-i revine forţa în picioare.

În timpul acelor pauze şi-n perioada de după ce terminau de mâncat, dar înainte ca focul să se stingă de tot şi ei să adoarmă, pistolarul ascultă povestea fraţilor Dean. Îşi aminti că se întrebase ce se putuse întâmpla ca relaţia lor să se complice atât de tare, dar după ce Eddie începu să povestească, ezitant şi cu genul acela de mânie indignată care se naşte din marile dureri, pistolarul l-ar fi putut opri, i-ar fi putut spune: *Nu te osteni, Eddie. Înţeleg totul.*

Numai că asta nu l-ar fi ajutat pe Eddie. Eddie nu vorbea pentru a-l ajuta pe Henry, pentru că Henry era mort. El vorbea pentru a-l îngropa definitiv pe Henry. Şi pentru a-şi reaminti că, deşi Henry era mort, el, Eddie, nu era.

Aşa că pistolarul ascultă şi nu spuse nimic.

Fondul problemei era simplu: Eddie credea că furase viaţa fratelui lui. Şi Henry credea asta. Poate că Henry ajunsese singur la o asemenea concluzie sau poate că-i fusese inculcată de mama lor, care-i ţinea mereu predici lui Eddie, reamintindu-i cât de multe sacrificaseră ea şi Henry pentru ca el să ducă o viaţă cât mai sigură posibil în oraşul acela ca o junglă, ca el să poată fi *fericit*, cât de fericit se putea în oraşul acela ca o junglă, ca el să nu ajungă ca sărmana lui soră pe care nici măcar n-o mai ţinea minte, dar care fusese atât de frumoasă, Domnul s-o aibă în pază. Ea era alături de îngeri, iar acela era categoric un loc frumos, dar ea nu voia ca Eddie să ajungă deocamdată alături de îngeri, călcat pe drum de vreun şofer beat, ca sora lui, sau spintecat de vreun copil drogat pentru cei douăzeci şi cinci de cenţi din buzunar şi lăsat cu maţele scurse pe trotuar, şi pentru că nu credea că *Eddie* îşi dorea să ajungă deocamdată alături de îngeri, ar face bine să asculte de fratele lui mai mare şi să facă ce-i spune fratele lui mai mare şi să ţină mereu minte că Henry făcea un sacrificiu din iubire.

Eddie îi spuse pistolarului că se îndoia că mama lui ştia ce făceau ei, de fapt – şterpeleau comicsuri de la bufetul de pe Rincon Avenue şi fumau în spatele fabricii Bonded Electroplate de pe Cohoes Street.

O dată văzuseră un Chevrolet cu cheile în contact şi, cu toate că Henry nu prea ştia să conducă – avea şaisprezece ani pe atunci, iar Eddie opt – îşi vârâse fratele în maşină şi-l anunţase că vor merge la New York City. Eddie era speriat, plângea, Henry era speriat şi el, şi nervos pe Eddie, îi spunea să tacă din gură, îi spunea să nu facă naibii pe copilul, el avea zece dolari şi Eddie avea trei sau patru, puteau să se ducă la filme toată ziua şi să ia un tren Pelham şi să fie înapoi înainte ca mama lor să aibă timp să pună cina pe masă şi să se întrebe unde sunt ei. Dar Eddie continua să plângă şi aproape de podul Queensboro văzuseră o maşină de poliţie pe o stradă lăturalnică şi deşi Eddie era sigur că poliţistul din ea nici măcar nu se uitase în direcţia lor, spusese *Da* când Henry îl întrebase în şoaptă, cu o voce tremurată, dacă credea că-i văzuse curcanul ăla. Henry se făcuse alb la faţă şi trăsese pe dreapta atât de repede, încât aproape amputase un hidrant. O luase la fugă pe stradă în jos în timp ce Eddie, cuprins şi el de panică, încă se lupta cu mânerul nefamiliar al portierei. Henry se oprise, venise înapoi şi-l trăsese afară din maşină. Îl mai şi pălmuise de două ori. Apoi făcuseră pe jos – ei bine, de fapt se *furişaseră* – tot drumul până în Brooklyn. Le luase aproape tot restul zilei şi când îi întrebase mama de ce erau atât de transpiraţi şi de obosiţi, Henry spusese că toată ziua îl învăţase pe Eddie cum să joace baschet pe terenul din spatele străzii.

Apoi au venit nişte băieţi mai mari şi ei au trebuit să fugă. Mama lor îl sărutase pe Henry şi lui Eddie îi aruncase o privire aprigă. Îl întrebase dacă nu-i aşa că are cel mai bun frate din lume. Eddie spusese da, aşa era. Şi o spunea cu sinceritate. Chiar avea cel mai bun frate din lume.

— Atunci, şi el s-a temut la fel de mult ca mine, îi spuse Eddie lui Roland pe când şedeau şi urmăreau ultimele vestigii ale zilei stingându-se în apă, unde curând singura lumină va fi

aceea a stelelor oglindite. Ba chiar mai mult, pentru că el a crezut că poliţistul ne văzuse, iar eu ştiam că nu era aşa. De aia a şi fugit. Dar s-a întors. Asta-i partea importantă. *S-a întors*.

Roland nu spuse nimic.

— Înţelegi asta, nu-i aşa?

Eddie se uita la Roland cu ochi aspri, întrebători.

— Înţeleg.

— Întotdeauna s-a temut şi întotdeauna s-a întors.

Roland credea că ar fi fost mai bine pentru Eddie, mai bine pentru amândoi pe termen lung, dacă Henry ar fi continuat să alerge mâncând pământul în ziua aceea… sau în oricare alta. Dar cei ca Henry nu făceau niciodată asta.

Cei ca Henry întotdeauna se întorceau, pentru că ştiau cum să se folosească de încredere. De fapt, acesta era *singurul* lucru pe care Henry ştia să-l folosească.

Întâi transformau încrederea în nevoie, apoi transformau nevoia într-un drog, şi odată ce reuşeau asta, ei… care era cuvântul folosit de Eddie?

A, da, „dealer“. Ei se transformau în dealeri.

— Cred c-am să mă culc, spuse pistolarul.

A doua zi, Eddie continuă povestea, dar Roland o ştia deja pe toată. Henry nu practicase sporturi în liceu pentru că Henry nu putea rămâne după cursuri la antrenament. Henry trebuia să aibă grijă de Eddie. Faptul că Henry era uscăţiv şi împiedicat şi că nu se dădea în vânt după sporturi nu avea nicio relevanţă, desigur; Henry ar fi devenit un *fantastic* aruncător de baseball sau un baschetbalist din aceia care săreau la coş, nu înceta să-i asigure mama lor.

Notele lui Henry erau mici şi trebuia să repete câteva materii – dar asta nu pentru că Henry ar fi fost prost; Eddie şi doamna Dean ştiau amândoi că Henry era deşteptăciunea întruchipată. Dar Henry trebuia să-şi petreacă timpul alocat studiului şi temelor de casă având grijă de Eddie (faptul că asta se întâmpla de obicei în livingul familiei Dean, unde amândoi băieţii stăteau tolăniţi pe sofa şi se uitau la televizor

sau se luptau pe covor, nu părea să aibă nici el vreo relevanţă). După liceu, din cauza notelor mici, singura alegere care-i rămăsese lui Henry era Universitatea New York, dar ei nu-şi permiteau asta, pentru că din cauza notelor mici bursa de studiu ieşea din discuţie, aşa că Henry a fost luat în armată şi apoi a ajuns în Vietnam, unde Henry s-a ales cu genunchiul făcut ţăndări, şi durerea a fost insuportabilă, aşa că medicii i-au dat un medicament cu bază largă de morfină, iar când şi-a revenit i-au redus doza, doar că nu le-a ieşit prea bine, pentru că la întoarcerea în New York, Henry încă mai avea o maimuţă în spinare, o maimuţă înfometată care cerea mâncare, şi după o lună sau două se dusese la o întâlnire cu cineva, şi aproximativ patru luni mai târziu, la mai puţin de o lună după moartea mamei lor, Eddie îşi văzuse pentru prima dată fratele trăgând pe nas un praf alb presărat pe o oglindă. Eddie bănuise că era cocaină. Aflase apoi că era, de fapt, heroină. Şi dacă mergeai înapoi în timp, a cui era cu adevărat vina?

Roland nu spuse nimic, dar auzi în gând vocea lui Cort: *Vina se găseşte întotdeauna în acelaşi loc, copilaşii mei: la cel îndeajuns de slab încât să nu şi-o poată asuma*.

Când descoperise adevărul, Eddie fusese şocat, apoi nervos. Henry reacţionase nu promiţând să se lase de droguri, ci spunându-i lui Eddie că nu-l învinovăţeşte fiindcă e nervos, ştia că Vietnamul îl transformase într-o cârpă nefolositoare, era slab, va pleca, asta era cel mai bine, Eddie avea dreptate, numai de un narcoman jegos, care să-i întoarcă lucrurile pe dos, nu avea el nevoie. Spera doar ca Eddie să nu-l învinuiască prea tare. Da, recunoştea, devenise slab; ceva din Vietnam îl făcuse slab, îl şubrezise aşa cum umezeala şubrezeşte şireturile tenişilor şi elasticul indispensabililor. Aparent, însă, în Vietnam era ceva care îţi şubrezea şi inima, îi spusese Henry cu lacrimi în ochi.

Spera doar ca Eddie să-şi amintească toţi anii când încercase să fie tare.

Pentru Eddie.

Pentru mama.

Aşa că Henry încercase să plece. Şi Eddie, sigur, nu-l putuse lăsa. Eddie era ros de vină. Eddie văzuse grozăvia cicatrizată care fusese cândva un picior perfect sănătos, un picior care acum avea în el mai mult teflon decât os. Au strigat unul la celălalt în hol, Henry stând acolo într-o pereche veche de pantaloni kaki, cu sacul lui de militar într-o mână şi cu cearcăne vineţii la ochi, Eddie îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri îngălbeniţi, Henry spunând: Nu mai ai nevoie de mine aici, Eddie, sunt o otravă pentru tine şi tu ştii asta, şi Eddie strigându-i înapoi: Nu pleci nicăieri, treci înapoi în cameră, şi tot aşa până când doamna McGursky ieşise din camera *ei* şi ţipase: *Du-te sau rămâi, mi se rupe-n paişpe, da' ai face bine să te hotărăşti repede, că altfel sun la poliţie*.

Doamna McGursky păruse că mai vrea să adauge câteva ameninţări, dar tocmai atunci văzuse că Eddie nu avea pe el decât o pereche de chiloţi. Adăugase doar asta: *Şi tu eşti indecent, Eddie Dean*! apoi dispăruse. Parcă ar fi văzut un drăcuşor pe arcuri filmat în sens invers. Eddie se uitase la Henry. Henry se uitase la Eddie. *Se pare că vecinica a luat ceva-n greutate*, a spus Henry cu o voce joasă, apoi amândoi au izbucnit în râs, ţinându-se reciproc şi lovindu-se cu pumnii, şi Henry s-a întors în cameră şi, aproximativ două săptămâni mai târziu, Eddie trăgea şi el praf pe nas şi nu reuşea să înţeleagă de ce naiba făcuse, totuşi, atâta tămbălău pe subiectul ăsta, trăgeai doar pe nas, *prizai*, la naiba, te deconecta, şi cum spunea Henry (pe care Eddie avea până la urmă să-l numească ilustrul narcoman eminent şi docent): Într-o lume care se ducea clar dracului cu capul înainte, de ce era atât de rău să te simţi bine?

Timpul trecu. Eddie nu spuse cât de mult. Pistolarul nu întrebă. Bănuia că Eddie ştia că existau o mie de scuze, dar niciun motiv, pentru a te droga, şi că el îşi ţinuse binişor sub control obiceiul. Şi că Henry reuşise *şi el* să şi-l ţină sub control. Nu la fel de bine ca Eddie, dar destul pentru a nu se prăbuşi.

Căci indiferent dacă Eddie înţelegea sau nu adevărul (în sinea lui, Roland credea că îl înţelegea), Henry sigur îl ştiuse:

dată fiind situaţia, făcuseră schimb de locuri. Acum Eddie îl ţinea pe Henry de mână când traversau strada.

Şi venise ziua în care Eddie îl surprinsese pe Henry nu prizând, ci injectându-se. Avusese loc o nouă ceartă isterică, o reluare aproape identică a primeia, doar că avusese loc în camera lui Henry. Se sfârşise exact în acelaşi fel, cu Henry plângând şi recurgând la acelaşi implacabil şi inatacabil sistem de apărare, cedarea definitivă, recunoaşterea absolută: Eddie avea dreptate, nu merita să facă umbră pământului, nu merita să mănânce din mizerii din şanţ.

Va pleca. Eddie nu va trebui să-l mai vadă vreodată. Spera doar ca el să-şi amintească toţi…

Totul se stingea într-un murmur nu foarte diferit de vuietul valurilor care se spărgeau pe plajă. Roland ştia povestea şi nu spunea nimic. *Eddie* era cel care nu ştia povestea, un Eddie care avea mintea limpede pentru prima dată în zece ani sau mai mulţi. Nu Eddie îi spunea lui Roland povestea; Eddie în sfârşit îşi spunea sieşi povestea.

Asta era bine. Atâta vreme cât pistolarul vedea, timpul era ceva ce aveau din belşug. Vorba era un mod ca oricare altul pentru a-l umple.

Eddie spuse că-l obseda genunchiul lui Henry, cicatricea care i se întindea pe picior (sigur că rana i se vindecase complet, Henry aproape că nu mai şchiopăta… decât atunci când se certa cu Eddie; atunci, şchiopătatul părea întotdeauna să se agraveze); îl obsedau toate lucrurile la care Henry renunţase pentru el şi îl obseda ceva mult mai pragmatic: Henry n-ar fi rezistat singur pe stradă. Ar fi fost ca un iepure eliberat într-o junglă plină de tigri. Singur, Henry ar fi ajuns la închisoare sau într-un azil înainte să treacă o săptămână.

Aşa că-l implorase. Şi Henry, în cele din urmă, îi făcuse pe plac şi acceptase să nu plece. Şase luni mai târziu, Eddie avea şi el braţul plin de înţepături.

Din acel moment, lucrurile începuseră să se mişte inevitabil şi constant într-o spirală descendentă care se terminase cu drumul lui Eddie în Bahamas şi neaşteptata apariţie a lui Roland în viaţa lui.

Un alt om, mai puţin pragmatic şi mai introspectiv decât Roland, s-ar fi întrebat – sau ar fi întrebat cu voce tare: *De ce el*? *De ce omul ăsta şi nu altul*?

De ce un om care pare să promită slăbiciune şi anormalitate şi chiar ghinion, pur şi simplu?

Întrebări pe care pistolarul nu doar că nu şi le puse, dar nici nu-i încolţiră în gând. Cuthbert ar fi întrebat; Cuthbert punea totul sub semnul întrebării, suferea de mania întrebării, murise cu o întrebare pe buze. Acum toţi erau morţi. Ultimii pistolari ai lui Cort, cei treisprezece supravieţuitori ai unei clase care la început numărase cincizeci şi şase de învăţăcei. Toţi morţi, mai puţin Roland. El era ultimul pistolar, urmându-şi cu obstinaţie drumul într-o lume care devenise stătută şi sterilă şi goală.

Treisprezece, îşi amintea că spusese Cort în ziua dinaintea Ceremoniilor de Prezentare. *Ăsta e un număr malefic*. Şi în ziua următoare, pentru prima dată în treizeci de ani, Cort nu fusese prezent la Ceremonii. Ultimii absolvenţi se duseseră la coliba lui pentru a-i îngenunchea întâi la picioare, plecându-şi capetele vulnerabile, apoi pentru a se ridica, a primi sărutul de felicitare şi a-l lăsa pe el să le încarce pistoalele prima dată. Nouă săptămâni mai târziu, Cort era mort. Otrăvit, spuneau unii. La doi ani după moartea lui, ultimul război civil sângeros izbucnise. Măcelul atinsese ultima redută a civilizaţiei, a luminii şi raţiunii, şi răpise ceea ce toţi bănuiseră a fi nepieritor. Cu uşurinţa unui simplu val care dărâmă un castel de nisip pe plajă.

El era, deci, ultimul, şi poate că supravieţuise deoarece simţul practic şi simplitatea depăşeau întunecatul romantism al firii sale. Înţelegea că doar trei lucruri aveau importanţă: moartea, *ka* şi Turnul.

Destul cât să-i ţină mintea ocupată.

Eddie îşi încheie povestea în jurul orei patru într-a treia zi a călătoriei lor spre nord, de-a lungul plajei uniforme. Plaja însăşi părea imuabilă. Dacă voiau un semn al înaintării lor, îl găseau doar uitându-se la stânga, spre răsărit.

Acolo, piscurile zimţate ale munţilor începuseră să se

îmblânzească şi să scadă puţin. Era posibil ca, mergând destul de mult spre nord, munţii să devină simple coline.

Acum, că-şi spusese povestea, Eddie căzu în tăcere şi merseră fără să vorbească preţ de o jumătate de oră sau mai mult. Eddie arunca priviri furişe spre el.

Roland ştia că tânărul nu-şi dădea seama că el observa aceste priviri; încă era pierdut în propriile gânduri. Roland ştia şi ce aştepta Eddie: un răspuns.

Orice răspuns. De două ori tânărul deschise gura doar pentru a o închide la loc.

În cele din urmă, întrebă ceea ce pistolarul ştia că va întreba.

— Deci? Ce crezi?

— Cred că tu eşti aici.

Eddie se opri, cu pumnii înfipţi în şolduri.

— Asta-i *tot*?

— Asta-i tot ce ştiu, răspunse pistolarul.

Degetele care-i lipseau la mână şi picior pulsau şi-l furnicau. Şi-ar fi dorit nişte *astină* din aceea din lumea lui Eddie.

— N-ai nicio părere despre ce naiba ar putea *însemna* totul?

Pistolarul ar fi putut ridica mâna dreaptă mutilată, spunând: *Gândeşte-te la ce înseamnă* asta, *caraghiosule*, dar nu-i trecu prin gând să spună aşa ceva, cum nu-i trecuse nici să se întrebe de ce, dintre toţi oamenii din toate universurile posibile, tocmai pe Eddie îl alesese.

— Este *ka*, spuse el, privindu-l răbdător pe tânăr.

— Ce-i *ka*? Vocea lui Eddie era agresivă. N-am auzit niciodată de asta. Decât dacă o zici de două ori. Atunci iese ceea ce iese pe partea opusă gurii.

— N-am de unde şti asta, zise pistolarul. Aici înseamnă datorie sau destin sau, în sens popular, un loc unde trebuie să ajungi.

Eddie reuşi să pară în acelaşi timp consternat, dezgustat şi amuzat.

— Atunci spune-o de două ori, Roland, pentru că astfel de cuvinte, după mine, tot a rahat miros.

Pistolarul ridică din umeri.

— Nu mă pricep la filosofie. Şi nici la istorie. Ştiu doar că trecutul e trecut şi că viitorul e în faţă. Asta din urmă este *ka*, şi îşi e suficientă sieşi.

— Da? Eddie se uită spre nord. Păi, tot ce văd în faţă sunt aproximativ nouă miliarde de kilometri de plajă din asta enervantă. Dacă *asta* e în faţă, *ka* şi caca sunt unul şi acelaşi lucru. Poate mai avem destule gloanţe bune ca să omorâm încă cinci sau şase homari d-ăia scârboşi, dar după aia nu ne mai rămâne decât să dăm cu pietre după ei. Aşadar, încotro ne *îndreptăm*?

Roland se întrebă în treacăt dacă Eddie se gândise vreodată să-i pună fratelui său această întrebare. Dar asta n-ar fi fost decât o invitaţie la multe certuri fără rost. Aşa că arătă cu degetul mare spre nord şi spuse:

— Încolo. Pentru început.

Eddie se uită şi nu văzu decât aceeaşi întindere de prundiş cenuşiu presărat cu scoici şi stânci. Întoarse ochii înapoi la Roland, cu gândul de a-l lua peste picior, dar văzu siguranţa senină a chipului său şi se uită iar în zare.

Miji ochii. Duse mâna dreaptă la faţă pentru a bloca lumina soarelui la apus. Voia cu disperare să vadă ceva, *orice*, la naiba, şi un miraj ar fi fost bine, dar nu era nimic.

— Înşiră-mi câte gogoşi vrei, zise Eddie încet, dar eu tot la ideea mea rămân: toată treaba asta-i o glumă nesărată. Mi-am riscat viaţa pentru tine la Balazar.

— Ştiu asta. Pistolarul zâmbi – o raritate care-i lumină faţa ca o rază trecătoare de soare într-o zi disperat de mohorâtă. De asta am fost tot timpul franc cu tine, Eddie. E acolo. Am văzut-o acum o oră. La început am crezut că nu e decât un miraj sau o nălucă născută din dorinţa mea de a o vedea, însă e acolo, sunt sigur.

Eddie se uită din nou, se uită până când îi apărură lacrimi la colţurile ochilor. În cele din urmă, spuse:

— Nu văd în faţă decât plaja asta nesfârşită. Şi am ochi de ochi.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Înseamnă că dacă ar fi ceva acolo, aş *vedea*!

Dar se îndoia. Se întreba cu cât vedeau mai bine ochii albaştri de ţintaş ai pistolarului faţă de ai lui. Poate cu puţin.

Poate cu *mult*.

— O să o vezi, spuse pistolarul.

— *Ce* să văd?

— N-o să ajungem acolo azi, dar dacă ai ochi atât de buni pe cât zici, o să o vezi înainte ca soarele să se ducă la culcare. Asta dacă nu ai de gând să stai aici gură-cască, desigur.

— *Ka*, spuse Eddie pe o voce pierdută.

Roland încuviinţă.

— *Ka*.

— *Caca*, făcu Eddie şi râse. Haide, Roland. Să grăbim pasul. Şi dacă *nu* o să văd nimic până când soarele se va duce la culcare, îmi rămâi dator cu un pui fript la cină. Sau cu un Big Mac. Sau cu *orice* în afară de homar.

— Să mergem.

Porniră din nou la drum şi cu cel puţin o oră înainte ca discul solar să atingă linia orizontului, Eddie Dean începu să vadă forma din zare – vagă, tremurătoare, nedefinită, dar categoric *prezentă*. O prezenţă *nouă*.

— Okay, zise el. O văd. Se pare că ai ochi de Superman.

— De ce?

— Nu contează. Îţi dai seama ce falie culturală ne desparte?

— Poftim?

Eddie râse.

— Nu contează. Ce avem acolo?

— O să vezi.

Pistolarul o luă iar din loc înainte ca Eddie să-l mai poată întreba ceva.

Douăzeci de minute mai târziu, Eddie avu *impresia* că vede. După alte cincisprezece minute, fu sigur de asta. Până la obiectul de pe plajă mai erau trei, poate patru kilometri, dar el îl recunoscu imediat. O uşă, desigur.

O altă uşă.

Niciunul dintre ei nu dormi bine în noaptea aceea şi, înainte ca soarele să iasă de după contururile erodate ale

munţilor, erau treji şi porniseră deja la drum. Ajunseră la uşă tocmai când primele raze de soare ale dimineţii, atât de sublime şi atât de încremenite, se răsfrânseră asupra lor, luminându-le obrajii ţepoşi ca nişte reflectoare. Pe pistolar îl făcură să pară iar de patruzeci de ani, iar pe Eddie nu mai bătrân decât fusese Roland când se dusese să se lupte cu Cort împreună cu şoimul său pe nume David.

Uşa aceasta era exact ca prima. Mai puţin inscripţia de pe ea:

STĂPÂNA UMBRELOR

— Iată-ne, deci, făcu Eddie încet, uitându-se la uşa care pur şi simplu stătea acolo cu balamalele înfipte într-un canat invizibil încastrat între două lumi, între două universuri. Stătea acolo, prezentându-şi mesajul gravat, reală ca stânca şi străină ca lumina stelelor.

— Iată-ne, deci, repetă pistolarul.

— *Ka*.

— *Ka*.

— Aici îl vei alege pe al doilea dintre cei trei?

— Aşa se pare.

Pistolarul ştiu ce era în mintea lui Eddie chiar înaintea lui Eddie. Îl văzu pe Eddie mişcându-se înainte ca Eddie să ştie că se va mişca. S-ar fi putut întoarce să-i rupă braţul tânărului în două locuri înainte ca Eddie să-şi dea seama ce se întâmpla, dar nu schiţă niciun gest. Îl lăsă pe Eddie să-i scoată pistolul din tocul drept. Era pentru prima dată în viaţa sa când lăsa pe cineva să-i ia o armă fără a-i da permisiunea. Şi totuşi, nu schiţă niciun gest de a-l opri.

Se întoarse şi se uită la el calm, chiar blajin.

Chipul lui Eddie era livid, încordat. În jurul irişilor, albul ochilor i se vedea mai mult ca de obicei. Ţinea revolverul greu cu ambele mâini şi totuşi vârful ţevii se clătina dintr-o parte în alta, prinzând centrul, îndepărtându-se, prinzându-l din nou şi din nou îndepărtându-se.

— Deschide-o, spuse el.

— Nu vorbi prostii, zise pistolarul cu aceeaşi voce blândă. Habar nu avem unde duce uşa aia. Nu e obligatoriu să se deschidă spre *universul* tău, darămite spre lumea ta. Din câte ştim amândoi, Stăpâna Umbrelor ar putea avea opt ochi şi nouă braţe, ca Suvia{7}. Şi chiar dacă se deschide spre lumea ta, s-ar putea să fie spre un timp cu mult înainte să te fi născut tu sau cu mult după ce vei fi murit.

Eddie zâmbi strâmb.

— Să-ţi spun ceva, drăguţă: Sunt mai hotărât ca oricând să renunţ la găina de cauciuc şi la rahatul ăla de vacanţă pe malul mării în schimbul a ceea ce se află în spatele Uşii Nr. 2.

— Nu înţeleg ce vr…

— Ştiu că nu înţelegi. Nu contează. Deschide odată uşa, fir-ar să fie.

Pistolarul clătină din cap.

Stăteau acolo în lumina zorilor, uşa aruncându-şi pieziş umbra către marea cu fluxul în scădere.

— *Deschide-o*! strigă Eddie. Vin cu tine! Nu pricepi? Vin *cu* tine! Asta nu înseamnă că n-o să mă întorc. Poate că mă voi întoarce. Adică, *probabil* că mă voi întoarce. Presupun că măcar atâta îţi datorez. Ai fost sincer cu mine de la început, să nu crezi că n-am bifat lucrul ăsta. Dar cât timp tu te lămureşti cine-i Puicuţa asta a Umbrelor, eu o să dau o fugă la cel mai apropiat fast-food Chicken Delight şi o să iau nişte pui la pachet. Cred că meniul de familie, cu treizeci de bucăţi, ajunge pentru început.

— Tu rămâi aici.

— Crezi că nu vorbesc serios?

Eddie ridica tonul acum, gata-gata să clacheze. Pistolarul aproape că-l vedea cum scruta abisul rece al propriei lui damnări. Eddie trase cocoşul străvechi al revolverului. Vântul se oprise odată cu venirea zorilor şi cu scăderea fluxului, şi declicul cocoşului când Eddie armă pistolul se auzi foarte clar.

— Pune-mă doar la încercare.

— Aşa o să şi fac, spuse pistolarul.

— *O să te împuşc*! strigă Eddie.

— *Ka*, răspunse pistolarul cu nepăsare şi se întoarse spre

uşă.

Mâna lui se duse către clanţă, dar inima rămase în aşteptare, curioasă să vadă dacă va trăi sau va muri.

Ka.

2
STĂPÂNA UMBRELOR

Capitolul 1.
Detta şi Odetta

Lăsând jargonul deoparte, iată ce a afirmat Adler: schizofrenicul ideal – dacă există aşa ceva – este nu atât persoana care nu-şi conştientizează celelalte personalităţi, cât cea care trăieşte cu impresia că nimic nu este ieşit din comun în viaţa sa.

Adler ar fi trebuit să le întâlnească pe Detta Walker şi pe Odetta Holmes.

i

— …ultimul pistolar, zise Andrew.

Vorbea de ceva vreme, dar Andrew vorbea mereu şi, de obicei, Odetta lăsa cuvintele să curgă nebăgate în seamă, aşa cum curge apa caldă peste părul şi faţa ta atunci când faci duş. Dar asta nu-i reţinu pur şi simplu atenţia; i-o agăţă ca un spin.

— Cum ai spus?

— Oh, era într-un articol de ziar, spuse Andrew. Nu ştiu cine l-a scris. N-am băgat de seamă. Unu' dintre comentatorii ăia politici. Probabil că dumitale, donşoară Holmes, ţ-ar zice ceva numele lui. L-am iubit ş-am plâns în sara când a fo' ales…

Ea surâse, emoţionată fără să-şi dea seama. Andrew spunea că nu se putea împiedica să vorbească întruna, nu el era de vină, ci irlandezul din el, şi de cele mai multe ori vorbea lucruri neînsemnate – bârfe şi trăncăneli despre rude şi prieteni pe care ea nu avea să-i întâlnească niciodată, opinii politice semirumegate, ciudate comentarii ştiinţifice strânse de te miri unde (printre altele, Andrew credea cu tărie în existenţa farfuriilor zburătoare, cărora el le spunea *uoz-neiuri*)

– dar asta o atinse, pentru că şi ea plânsese în seara când el fusese ales.

— Da' n-am plâns când căcatu' ăla puturos – iartă-mi limbaju', donşoară Holmes – când căcatu' ăla de Oswald l-a-mpuşcat, şi de atunci n-am mai plâns, ş-au trecut… cât, două luni?

Trei luni şi două zile, gândi ea.

— Aşa ceva, cred.

Andrew încuviinţă.

— Apoi am citit articolu' ista – în *The Daily News*, cred c-a fo' – ieri, despre cum Johnson probabil c-o să facă o treabă bună, da' n-o să fie acelaşi lucru. Tipu' zicea că America a asistat la dispariţia ultimului pistolar din lume.

— După părerea mea, John Kennedy n-a fost deloc aşa ceva, zise Odetta şi dacă vocea ei era mai tăioasă decât aceea pe care Andrew era obişnuit să o audă (şi aşa trebuia să fie, pentru că ea îl văzu aruncând o ocheadă în retrovizor, o ocheadă care aducea mai degrabă a crispare), asta se datora faptului că ea însăşi se simţea emoţionată. Era absurd, dar aşa era. Ceva în propoziţia aceea – *America a asistat la dispariţia ultimului pistolar din lume* – rezona adânc în mintea ei. Era o afirmaţie urâtă, era o afirmaţie neadevărată – John Kennedy fusese un pacifist, nu un Billy the Kid necioplit, profilul ăsta i se potrivea mai mult lui Goldwater – dar, cine ştie de ce, îi făcuse pielea de găină.

— Păi, tipu' a zis că lumea n-o să ducă niciodată lipsă de maniaci cu pistolu-n mână, continuă Andrew, studiind-o încordat în retrovizor. L-a menţionat pe Jack Ruby, pentru început, şi pe Castro, şi un tip din Haiti…

— Duvalier, zise ea. Papa Doc.

— Mda, el, şi fraţii D…

— Fraţii Diem sunt morţi.

— Ei, el a zis că Jack Kennedy era diferit, atâta tot. A zis că el scotea pistolul doar dacă cineva mai slab avea nevoie de ajutorul lui şi numa' dacă nu mai exista altă cale. A zis că avea înţelepciunea de a şti că uneori discuţiile nu ajută la nimic. A zis că ştia că, dacă potaia face spume la gură, tre' s-o

împuşti.

Ochii lui continuau să o privească temători.

— Pe d-altă parte, n-a fo' decât un articol pe care l-am citit.

Limuzina rula acum pe Fifth Avenue, îndreptându-se spre Central Park West. Sigla Cadillac de pe capotă despica aerul glacial de februarie.

— Da, spuse Odetta cu blândeţe şi ochii lui Andrew se relaxară puţin. Înţeleg. Nu sunt de acord, dar înţeleg.

Eşti o mincinoasă, se făcu auzită o voce în mintea ei. Era o voce pe care o auzea destul de des. Îi dăduse chiar şi un nume. Era vocea Ghesului. *Înţelegi foarte bine şi eşti întru totul de acord. Minte-l pe Andrew, dacă simţi că e nevoie, dar, pentru Dumnezeu, nu te minţi şi pe tine, femeie.*

Şi totuşi, o parte din ea protesta, îngrozită. Într-o lume care devenise un butoi cu praf nuclear pe care stăteau aproape un miliard de oameni, a crede că există o diferenţă între pistolarii buni şi pistolarii răi era o greşeală – poate una de proporţii sinucigaşe. Erau mult prea multe mâini nesigure care ţineau brichete aprinse aproape de prea multe fitiluri. Lumea aceasta nu era făcută pentru pistolari. Dacă existase vreodată un timp al lor, acesta trecuse.

Nu-i aşa?

Închise pentru scurt timp ochii şi îşi masă tâmplele. Simţea că-i vine din nou o migrenă. Uneori o ameninţau, ca o acumulare rău prevestitoare de nori negri într-o după-amiază caniculară de vară, după care se retrăgeau… aşa cum furtunile alea urâte de vară uneori pur şi simplu îşi schimbau direcţia pentru a-şi descărca tunetele şi fulgere într-un alt loc.

De data aceasta însă credea că furtuna se va dezlănţui. Va veni cu tot cu tunete, fulgere şi grindină mare cât mingile de golf.

Lumina felinarelor de pe Fifth Avenue părea mult prea puternică.

— Şi cum a fo' la Oxford, donşoară Holmes? întrebă Andrew cu fereală.

— Umed. Foarte umed, chit că e februarie. Făcu o pauză, spunându-şi că nu va rosti cuvintele care îi dădeau buluc în

gât ca fierea, că le va înghiţi.

A le rosti ar fi fost o alegere inutil de brutală. Vorbăria lui Andrew despre ultimul pistolar din lume făcea doar parte din nesfârşita lui trăncăneală. Dar adăugată celorlalte probleme era pur şi simplu prea mult, drept pentru care ea le rosti totuşi, rosti ceea ce nu era cazul să rostească. Vocea ei suna la fel de calmă şi de fermă ca oricând, dar nu se lăsa ea păcălită: recunoştea o tiradă dintr-o mie. Garantul de cauţiuni a venit foarte prompt, desigur; fusese anunţat din timp. Pe noi, însă, ne-au ţinut cât au putut, şi eu am rezistat cât am putut, dar presupun că de data asta au câştigat ei, pentru că până la urmă mi-am dat drumul pe mine. Văzu ochii lui Andrew mijindu-se din nou şi îşi dori să se oprească, dar nu putu. Asta vor să te înveţe, înţelegi. Parţial pentru că sperie, presupun, şi sunt şanse mai puţine ca o persoană speriată să revină în Southlandul lor preţios ca să-i deranjeze din nou. Dar cred că cei mai mulţi dintre ei – chiar şi cei prostănaci, deşi nu toţi sunt prostănaci, nici pe departe – ştiu că schimbarea va veni până la urmă, orice ar face ei, aşa că profită de ocazie pentru a te umili cât încă mai pot. Ca să te înveţe că *poţi* fi umilit. Poţi jura înaintea lui Dumnezeu, a lui Hristos şi a întregii şlehte de Îngeri că sub nicio formă, *absolut* niciuna, nu-ţi vei da drumul pe tine, dar dacă ei te ţin suficient de mult, sigur că-ţi dai drumul. Lecţia spune că nu eşti decât un animal în cuşcă, nimic mai mult de atât, nimic mai *bun* de atât. Doar un animal în cuşcă. Aşa că mi-am dat drumul pe mine. Încă mai simt mirosul de urină uscată şi acela al celulei ăleia blestemate. Ei cred că noi ne tragem din maimuţe, înţelegi. Şi exact aşa simt că miros acum.

Ca o maimuţă.

Văzu ochii lui Andrew în retrovizor şi-i păru rău pentru felul în care arătau ochii aceia. Uneori, urina nu era singurul lucru pe care nu-l mai puteai ţine.

— Îmi pare rău, donşoară Holmes.

— Ba nu, spuse ea, masându-şi iar tâmplele. Mie îmi pare rău. Au fost trei zile dificile, Andrew.

— Cred şi eu, spuse el cu o voce şocată, de fată bătrână,

care o făcu să râdă fără voia ei.

Dar, una peste alta, el nu râdea. Crezuse că ştie în ce se implică, şi că anticipase perfect cât de gravă putea deveni situaţia. Se înşelase.

Trei zile dificile. Ei bine, se putea spune şi aşa. Altfel zis, acele trei zile petrecute în Oxford, Mississippi, fuseseră o scurtă escală în iad. Dar unele lucruri nu puteau fi rostite. Unele lucruri le duceai în mormânt… asta dacă nu erai chemat să te spovedeşti înaintea Tronului lui Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, acolo unde, bănuia ea, până şi adevărurile careţi provocau năprasnice furtuni cu fulgere în acea bizară materie cenuşie dintre urechi (cercetătorii spuneau că în materia aceea cenuşie nu existau terminaţii nervoase, iar dacă *asta* nu era o bazaconie şi jumătate, ea nu ştia ce altceva mai putea fi) trebuiau recunoscute.

— Vreau doar să ajung acasă şi să fac baie, baie, baie şi să dorm, dorm, dorm. Apoi, cred că o să fiu proaspătă ca o ploaie de primăvară.

— Ei, sigur! Exact ca o ploaie de primăvară!

Andrew voia să-şi ceară scuze pentru ceva, iar aceasta era cea mai bună performanţă de care era în stare. Dincolo de asta nu voia să mai lungească vorba. Aşa că străbătură în linişte restul drumului până la cenuşiul bloc cu apartamente în stil victorian de la colţul dintre Fifth şi Central Park South, un exclusivist bloc cu apartamente în stil victorian. Bănuia că asta făcea din ea un caz special. *Ştia* că în apartamentele acelea luxoase locuiau oameni care n-ar fi vorbit cu ea decât dacă erau prinşi la colţ. Dar ei nu-i păsa. Pe lângă asta, ea era deasupra lor, iar ei *ştiau* asta. Nu o singură dată îi trecuse prin gând că precis unii dintre ei sufereau în taină, ştiind că o negresă locuia în apartamentul penthouse al acelei venerabile şi splendide clădiri victoriene, unde, în alte vremuri, singurele mâini negre admise erau îmbrăcate în mănuşi albe sau poate în mănuşile subţiri din piele neagră ale unui şofer. Spera din suflet ca ei *să sufere* tare, şi se dojenea singură fiindcă era rea, fiindcă o animau sentimente *necreştineşti*, însă *tot* îşi dorea asta. În Oxford, nu reuşise să împiedice urina să-i îmbibe finii

chiloţi de mătase de import, iar acum nu reuşea să împiedice nici valul acesta de urină. Era o răutate, era un gest necreştinesc şi aproape la fel de grav… ba nu, *mai grav*, cel puţin în ceea ce privea Mişcarea, era contraproductiv. Avea să câştige drepturile ce trebuiau câştigate, şi probabil chiar în anul acela: Johnson, pătruns de moştenirea lăsată lui de preşedintele asasinat (şi poate sperând să mai bată un cui în sicriul lui Barry Goldwater), nu avea să se limiteze la vegherea aprobării proiectului de lege privitor la drepturile cetăţeneşti; la nevoie, avea să-l transforme în lege *cu forţa*. Prin urmare, era necesară reducerea fricţiunilor. Mai erau lucruri de făcut. Ura nu avea s-o ajute să le facă. De fapt, ura avea s-o împiedice.

Dar, uneori, nu puteai să pui hăţuri urii.

Aceasta era cealaltă lecţie pe care o învăţase în Oxford Town.

ii

Detta Walker nu manifesta absolut niciun interes pentru Mişcare şi avea preocupări mult mai modeste. Locuia în mansarda unei clădiri decrepite din Greenwich Village. Odetta nu ştia de mansardă şi Detta nu ştia de penthouse şi singurul care bănuia că ceva nu era tocmai în regulă era Andrew Feeny, şoferul.

El intrase în serviciul tatălui Odettei pe când ea avea paisprezece ani şi Detta Walker aproape că nici nu exista.

Uneori, Odetta dispărea. Putea fi vorba de câteva ore sau câteva zile.

Vara trecută dispăruse trei săptămâni şi Andrew se pregătea să sune la poliţie, când Odetta îl sunase *pe el* într-o seară şi-i ceruse să treacă pe la ea cu maşina a doua zi în jur de ora zece – avea de gând să facă nişte cumpărături, spusese ea.

Îi stătuse pe buze să strige cât putea *Donşoară Holmes*! *Da' unde aţi fost*?

Dar o mai întrebase asta înainte şi primise doar priviri

nedumerite – *sincer* nedumerite, era sigur. *Chiar aici*, spunea ea. *Păi, chiar aici, Andrew – doar m-ai dus cu maşina în vreo două sau trei locuri în fiecare zi, nu*? *Sper că nu începi să te ramoleşti, nu*? Apoi râdea şi, dacă se simţea deosebit de bine (cum deseori părea să se simtă după perioadele de absenţă), îl ciupea de obraz.

— Prea bine, donşoară Holmes, spusese el atunci. La zece va fi.

Andrew pusese receptorul jos, închisese ochii şi rostise o rugăciune scurtă închinată Sfintei Fecioare, mulţumind pentru întoarcerea cu bine a donşoarei Holmes. Apoi îl sunase pe Howard, uşierul de la clădirea ei.

— La cât a venit?

— Acum aproximativ douăzeci de minute, zisese Howard.

— Cine a adus-o?

— Nu şt'u. Ştii cum e. Altă maşină de fiecare dată. Uneori parchează după colţul străzii şi nu văd nimic, nici nu ştiu că s-a-ntors până n-aud interfonu' şi mă uit afară şi o văd acolo. Howard se oprise, apoi urmase: Are o vânătaie urâtă pe obraz.

Howard avea dreptate. Era o vânătaie tare urâtă, iar acum se vindeca.

Andrew nu voia să-şi imagineze cum arătase când fusese proaspătă. Donşoara Holmes apăruse prompt la ora zece în dimineaţa următoare, îmbrăcată într-o rochie de vară cu bretele subţiri (era la sfârşit de iulie) şi deja vânătaia începuse să se îngălbenească. Făcuse doar o tentativă palidă de a o acoperi cu machiaj, parcă ştiind că exagerând cu fondul de ten nu făcea decât să atragă şi mai mult atenţia asupra ei.

— Cum v-aţi ales cu *aia*, donşoară Holmes? a întrebat el.

Ea a râs veselă.

— Ştii cum sunt, Andrew – mereu împiedicată. Mi-a alunecat ieri mâna pe bară când ieşeam din cadă – mă grăbeam să prind ştirile naţionale. Am căzut şi m-am lovit. (A cercetat cu atenţie faţa şoferului.) Te pregăteşti să-ncepi poliloghia cu doctorii şi analizele, aşa-i? Nu te deranja să-mi răspunzi; după atâţia ani ştiu să te citesc ca pe o carte. Nu mă duc, aşa că nu te deranja să întrebi. Mai bine nici că m-aş

putea simţi. Să plecăm, Andrew! Am de gând să cumpăr jumătate din Saks, tot ce au la Gimbels şi, între ele, să trec pe la Four Seasons şi să mănânc tot ce au în meniu.

— Da, donşoară Holmes, spusese el şi zâmbise. Era un zâmbet forţat şi nu-i fusese uşor să-l forţeze. Vânătaia aia nu era veche de *o zi*; era veche de o săptămână, cel puţin… Şi el ştia asta, nu? În ultima săptămână o sunase seară de seară în jur de ora şapte, pentru că dacă aveai şanse să dai peste donşoara Holmes acasă, asta era doar în timpul emisiunii Huntley-Brinkley Report. Mare dependentă de ştiri, donşoara Holmes. O sunase seară de seară, mai puţin seara trecută. Atunci venise în persoană şi obţinuse cheia ei de la Howard. Îl rodea tot mai tare convingerea că suferise tocmai genul de accident pe care i-l descrisese… doar că în loc să se aleagă cu o vânătaie sau un os rupt, ea murise, murise singură, şi zăcea acolo moartă chiar în clipa aceea. Intrase în apartament, cu inima bubuindu-i tare, simţindu-se ca o pisică într-o cameră întunecată, plină de corzi de pian întinse. Doar că nu existase vreun motiv să-şi facă griji. Pe tejgheaua din bucătărie era o farfurioară pentru unt şi, chiar dacă untul fusese acoperit, era afară de destul de mult timp încât pe el să fi crescut o recoltă bogată de mucegai. Ajunsese acolo la şapte şi zece şi plecase cinci minute mai târziu. În cursul rapidei cercetări a apartamentului, aruncase o privire în baie. Cada era uscată, prosoapele frumos – chiar auster – aranjate, multele mânere de sprijin lustruite lună şi bec, fără nicio urmă de apă pe ele.

Ştia că accidentul descris nu avusese loc.

Dar Andrew nu crezuse nici că ea minţea. Ea *credea* ceea ce-i spusese.

Se uită iarăşi în retrovizor şi văzu că ea îşi masa tâmplele cu vârful degetelor. Nu-i plăcea. O văzuse prea des făcând asta înainte să dispară.

iii

Andrew lăsă motorul pornit ca să nu se răcească în maşină,

apoi coborî şi merse la portbagaj. Se uită la cele două valize ale ei cu o nouă crispare.

Arătau ca şi când nişte oameni nervoşi cu minţi mici şi corpuri mari le şutaseră fără încetare de colo-colo, răvăşindu-le aşa cum îndrăzneala nu-i lăsa să o răvăşească pe donşoara Holmes însăşi – aşa cum l-ar fi răvăşit pe *el*, de pildă, dacă ar fi fost acolo. Problema n-o constituia doar faptul că era femeie; era o negresă, o negresă impertinentă din Nord, care-şi vâra nasul unde nu-i fierbea oala, iar ei probabil că-şi făceau socoteala că o astfel de femeie merita cu prisosinţă tratamentul acela. Însă donşoara Holmes era, pe deasupra, o negresă *bogată*. Şi chiar mai mult, era cunoscută de publicul american aproape la fel ca Medgar Evers sau Martin Luther King. Şi, ca şi când asta n-ar fi fost destul, faţa ei de negresă bogată apăruse şi pe coperta revistei *Time*. Drept pentru care era puţin cam greu să cotonogeşti o astfel de persoană şi apoi să spui: *Poftim*? *Nu, dom'le şăf, n-am văz't pe nime' cum ziceţi p-acilea şa, n-am dreptate, băieţi*? Mai mult, era puţin cam greu să te convingi să-i faci rău singurei moştenitoare a Holmes Dental Industries, când în însoritul Sud se găseau douăsprezece fabrici Holmes, dintre care una taman în ţinutul învecinat cu Oxford Town.

Aşa că le făcuseră valizelor ei ceea ce nu-i putuseră face ei înseşi.

Andrew studie aceste mărturii mute ale şederii ei în Oxford Town cu ruşine şi furie şi dragoste, emoţii la fel de mute ca urmele de pe bagajele care plecaseră la drum în perfectă stare şi reveneau întoarse pe dos. Le studie, pentru moment neputându-se clinti din loc, şi respiraţia lui scotea vălătuci de aburi în aerul glacial.

Howard tocmai ieşea să ajute, dar Andrew mai pregetă un moment înainte să apuce mânerele valizelor. *Cine sunteţi, donşoară Holmes*? *Cine sunteţi, de fapt*? *Unde mergeţi uneori şi ce faceţi atât de rău, de trebuie să vă spuneţi şi dumneavoastră înşivă poveşti mincinoase care să acopere orele sau zilele de absenţă*?

Şi mai gândi ceva în clipa dinainte să vină Howard, ceva ciudat de nimerit:

Unde e restul fiinţei dumneavoastră?

Nu mai gândi aşa, nu e bine. Dacă cineva de aici are dreptul să gândească aşa, aceea ar fi donşoara Holmes, dar ea n-o face şi nici tu n-ai de ce s-o faci.

Andrew scoase valizele din portbagaj şi i le dădu lui Howard, care întrebă cu o voce joasă:

— Se simte bine?

— Aşa cred, răspunse Andrew tot cu o voce joasă. Doar obosită, atâta tot.

Obosită până-n măduva oaselor.

Howard încuviinţă din cap, luă valizele scâlciate şi plecă spre intrarea în clădire. Întârzie doar cât să-şi scoată pălăria în faţa Odettei Holmes – care era aproape invizibilă în spatele geamurilor fumurii – într-un salut respectuos.

Când plecă, Andrew scoase din portbagaj angrenajul de oţel inoxidabil pliat şi începu să-l desfacă. Era un scaun cu rotile.

Din 19 august 1959, cu aproximativ cinci ani şi jumătate în urmă, partea de la genunchi în jos a Odettei Holmes era un vid asemănător perioadelor ei de absenţă.

iv

Înaintea incidentului de la metrou, Detta Walker nu cunoscuse decât puţine momente de luciditate – ca nişte insule de coral care îi par izolate celui care le priveşte de sus, dar care, de fapt, sunt doar protuberanţele spinării unui lung arhipelag aflat în cea mai mare parte sub ape. Odetta nu bănuia deloc existenţa Dettei, iar Detta habar nu avea de o persoană pe nume Odetta… dar Detta, cel puţin, ştia clar că *ceva* nu era bine, că cineva se juca tot timpul cu viaţa ei. Imaginaţia Odettei scornea tot soiul de lucruri care, chipurile, se petreceau atunci când Detta era stăpână pe corpul ei; Detta nu era atât de deşteaptă. Ea *credea* că-şi aminteşte ceva, ceva măcar, dar cel mai des nu-şi amintea nimic.

Detta era, cel puţin, parţial conştientă de *absenţe*.

Îşi amintea farfuria de porţelan. Asta îşi amintea. Îşi amintea că o strecurase în buzunarul rochiei, că se uitase continuu peste umăr, pentru a se asigura că Femeia Albastră

nu era acolo, trăgând cu ochiul. Trebuia să fie sigură, pentru că farfuria de porţelan aparţinea Femeii Albastre. Farfuria de porţelan, înţelegea Detta într-un fel vag, era *pentru ocazii speciale*. Din cauza asta o luase ea. Detta îşi amintea că o dusese într-un loc pe care îl ştia (cu toate că habar nu avea cum de ştia asta) drept Vanele, o groapă de gunoi fumegând unde odată văzuse arzând un copil cu piele de plastic. Îşi amintea că pusese farfuria atent pe pământul pietros şi apoi dăduse să calce pe ea şi se oprise, amintindu-şi să-şi dea jos chiloţeii de bumbac şi să-i pună în buzunar, în locul farfuriei, şi apoi să frece încet degetul arătător de la mâna stângă peste crestătura corpului ei, acolo unde Dumnezeu, Bătrânul Pişicher, o încheiase pe ea şi pe toate fetele şi femeile imperfect, dar *ceva* la locul acela trebuia să fie bun, pentru că îşi amintea fiorul, îşi amintea dorinţa de a apăsa, îşi amintea că nu apăsase, îşi amintea cât de bine se simţise cu păsărica goală, fără chiloţeii de bumbac între ea şi restul lumii, şi nu apăsase, n-o făcuse până când pantoful ei nu apăsase, pantoful ei de piele neagră, până când pantoful ei nu apăsase pe farfurie, *apoi* apăsase şi ea pe crestătură cu degetul, aşa cum apăsa cu piciorul pe farfuria de porţelan *pentru ocazii speciale* a Femeii Albastre, îşi amintea cum pantoful de piele neagră acoperise dantelăria delicată şi albastră de pe marginea farfuriei, îşi amintea *apăsarea*, da, îşi amintea cum apăsase în Vane, apăsase cu degetul şi cu piciorul, îşi amintea delicioasa promisiune a degetului şi crestăturii, îşi amintea că atunci când farfuria pocnise cu un pocnet sfărâmicios, o similară plăcere sfărâmicioasă pornise în sus de la crestătura aceea, prin viscerele ei, ca o săgeată, îşi amintea strigătul care îi scăpase de pe buze, un cârâit neplăcut, ca sunetul scos de o cioară alungată dintr-un lan de porumb, îşi amintea că se uitase tâmp la bucăţile de farfurie şi apoi scosese încet din buzunarul rochiei chiloţeii de bumbac alb şi-i îmbrăcase, *budigăi*, aşa auzise ea că le spunea într-un timp căzut în uitare ca o piatră în apele unui lac de munte, *budigăi*, da, întâi îi dădeai jos pentru a-ţi rezolva treaba şi după aceea îi luai înapoi pe tine, mai întâi un pantof lucios de piele şi apoi

celălalt, bun, chiloţeii erau buni, îşi amintea foarte clar că-i trăsese pe picioare în sus, îi trăsese peste genunchi, pe cel stâng era o coajă aproape gata să cadă şi să lase în urmă pielea roz şi nouă, ca de bebeluş, îşi amintea atât de clar, încât putea să nu fi trecut săptămână sau o zi de atunci, ci doar un singur moment, îşi amintea cum betelia ajunsese la tivul rochiei ei de petrecere, contrastul puternic al bumbacului alb pe pielea cafenie, ca frişca, da, chiar aşa, frişca dintr-o ulcică în clipa dinainte să întâlnească maroniul cafelei, textura, chiloţeii dispărând sub tivul rochiei, doar că atunci rochia era de un portocaliu aprins şi chiloţeii nu urcau, ci coborau, însă tot albi erau, dar nu de bumbac, erau de nailon, chiloţei de nailon ieftini, transparenţi, ieftini nu doar într-un singur sens, şi îşi amintea că şi-i trăsese de pe picioare, îşi amintea cum licăreau pe covoraşul autovehiculului Dodge DeSoto model ’46, da, cât erau de albi, cât erau de ieftini, fata era ieftină şi era bine să fii ieftină, era bine să fii de vânzare, să fii pe trotuar nici măcar ca târfă, ci ca o scroafă de prăsilă; îşi amintea nu o farfurie rotundă de porţelan, ci faţa albă şi rotundă a unui băiat, un student beat şi năuc, el nu era o farfurie de porţelan, dar faţa lui era la fel de *rotundă* cum fusese farfuria de porţelan a Femeii Albastre, şi era o dantelărie pe obrajii lui, iar dantelăria aceea părea la fel de albastră cum fusese dantelăria de pe farfuria de porţelan *pentru ocazii speciale* a Femeii Albastre, dar asta numai pentru că neonul era roşu, neonul era puternic, în întuneric neonul care lumina firma tavernei făcea sângele care şiroia din locurile de pe obrajii lui unde ea îl zgâriase *să pară* albastru, şi el spusese *De ce ai de ce ai de ce ai făcut*, după care coborâse geamul ca să poată scoate capul afară şi să vomite şi ea îşi amintea că-l auzise pe Dodie Stevens la tonomat, cânta despre pantofi cafenii cu şireturi roz şi o pălărie panama mare cu bentiţă purpurie, îşi amintea că sunetul pe care îl scotea el când vomita semăna cu scrâşnetul pietrişului într-o betonieră, şi penisul lui, care cu câteva momente înainte fusese un semn de exclamare livid înălţându-se din tufişul încâlcit al părului pubian, se transforma într-un semn de întrebare alb, flasc; îşi

amintea că sunetul ca de pietriş al vomitatului se oprise şi apoi începuse din nou şi ea îşi spusese: *Eh, se pare că încă n-a făcut destul pentru fundaţie*, şi râsese şi apăsase degetul (care acum era dotat cu o unghie lungă, îngrijită) pe păsărica ei goală, dar nu cu adevărat, pentru că acum era acoperită şi ea de un tufiş încâlcit de păr aspru, şi avusese loc acelaşi trosnet sfărâmicios înăuntrul ei, şi era tot un amestec egal de durere şi plăcere (dar mai bine, mult mai bine, decât nimic), şi apoi el bâjbâise orbeşte după ea spunând pe un ton tremurat, îndurerat *Negresă blestemată*, *pizdă neagră*, şi ea continuase totuşi să râdă, împingându-l fără probleme şi luându-şi chiloţeii şi deschizând portiera din partea ei, simţind ultima atingere oarbă a degetelor lui pe spatele bluzei sale în timp ce ea alerga într-o noapte de mai în care se simţea deja parfum de caprifoi, lumina roz-roşiatică a unui neon pâlpâia reflectată în pietrişul unei parcări postbelice, îşi amintea că îndesase chiloţeii, ieftinii chiloţei de nailon lucios nu în buzunarul rochiei, ci într-o poşetă plină de o gamă adolescentină de cosmetice, alerga, lumina pâlpâia, şi apoi avea douăzeci şi trei de ani şi nu mai era vorba de chiloţei, ci de o eşarfă de vâscoză, şi o îndesa încet în poşetă când trecea pe lângă o casă de marcat de la raionul de mărunţişuri din Macy's – o eşarfă care, la vremea aceea, se vindea la preţul de 1,99 dolari.

Ieftin.

Ieftin precum chiloţeii albi de nailon.

Ieftin.

Ieftin

Ca ea.

Corpul pe care îl moştenise aparţinea unei femei care moştenise milioane, dar asta nu se ştia şi nu conta – eşarfa era albă, marginile albastre, şi simţise acelaşi fior sfărâmicios plăcut pe când stătea pe bancheta din spate a taxiului şi, nepăsându-i de şofer, ţinuse eşarfa într-o mână, privind-o fix, în vreme ce pe cealaltă o strecurase sub fusta de tweed şi sub elasticul chiloţeilor albi, şi degetul acela lung şi negru rezolvă treaba care trebuia rezolvată dintr-o singură mişcare violentă.

Aşa că uneori se întreba, într-un fel distrat, unde se afla

când nu era *acolo*, dar cel mai adesea nevoile ei erau prea bruşte şi prea presante pentru a se gândi prea mult la asta. Se limita să satisfacă ceea ce trebuia satisfăcut, făcea ceea ce se cerea făcut.

Roland ar fi înţeles.

v

Odetta ar fi putut merge cu limuzina oriunde, chiar şi în 1959 – chiar dacă tatăl ei încă trăia şi ea nu era atât de extraordinar de bogată cum avea să devină la moartea lui, în 1962, banii puşi deoparte pentru ea deveniseră ai ei când împlinise douăzeci şi cinci de ani, aşa că avea libertatea de a face cam tot ce dorea. Însă ei nu-i plăcea deloc o expresie pe care editorialiştii conservatori o încetăţeniseră cu un an sau doi înainte – expresia era „liberal limuzină“ şi ea avea naivitatea vârstei de a nu-şi dori să fie confundată cu aşa ceva, chiar dacă aşa ceva *era*. Nu avea însă naivitatea (sau prostia) de a crede că cele câteva perechi de jeanşi prespălaţi şi cămăşi kaki pe care le purta de obicei îi schimbau în vreun fel real statutul fundamental, sau faptul că mergea cu autobuzul ori cu metroul, când ar fi putut folosi maşina (fusese însă destul de egoistă ca să nu vadă adânca nedumerire a lui Andrew, şi că şoferul se simţea jignit; lui îi plăcea de ea şi lua personal refuzul serviciilor sale). Vârsta îi mai dădea şi naivitatea de a crede că gestul acesta ar putea birui (sau cel puţin răsturna) uneori adevărul.

În seara zilei de 19 august 1959, plăti pentru gestul acesta cu jumătate din picioare… şi cu jumătate din mintea sa.

vi

Odetta fusese întâi trasă, apoi împinsă şi-n cele din urmă prinsă în curentul care până la urmă avea să se transforme într-un val uriaş. În 1957, când se implicase ea, ceea ce urma să fie cunoscut drept Mişcarea nu avea un nume.

Cunoştea o parte din istoria ei, ştia că lupta pentru egalitatea în drepturi începuse nu cu Proclamaţia de Emancipare, ci cu primii sclavi aduşi de peste ocean în America (în Georgia, de fapt, colonia pe care britanicii o fondaseră pentru a scăpa de criminalii şi datornicii lor), însă pentru Odetta părea să înceapă în acelaşi loc, cu aceleaşi cinci cuvinte: *Nu mă mişc de aici.*

Locul fusese un autobuz din Montgomery, Alabama, iar cuvintele fuseseră rostite de o femeie de culoare pe nume Rosa Lee Parks, iar ceea ce Rosa Lee Parks refuza era să se mute de pe un loc din faţă al autobuzului pe unul din spate, unde, desigur, era locul tuturor cioroilor în orice autobuz. Mult mai târziu, Odetta avea să cânte împreună cu ceilalţi „Pe noi nu ne mută nimeni“ şi întotdeauna gândul avea să-i zboare la Rosa Lee Parks, şi niciodată nu cânta fără să o cuprindă ruşinea. Ce uşor era să cânţi *noi* cu braţele legate de braţele unei mulţimi întregi; era uşor chiar şi pentru o femeie fără picioare.

Ce uşor era să cânţi noi, ce uşor era să *fii* noi. În autobuzul acela, *noi* nu existase, în autobuzul acela în care trebuie să fi plutit mirosul greu al pielii vechi şi al fumului de trabuc şi ţigară strâns cu anii, autobuzul acela cu înscrisuri publicitare care spuneau LUCKY STRIKE L.S.M.F.T. şi MERGEŢI LA CE BISERICĂ DORIŢI, NUMAI MERGEŢI şi BEŢI OVALTINE! VĂ VA FACE TARE BINE! şi CHESTERFIELD, DOUĂZECI ŞI UNA DE ŢIGĂRI ALESE PENTRU DOUĂZECI ŞI UNU DE MOMENTE RELAXANTE, nici urmă de *noi* sub privirile incredule ale şoferului şi ale pasagerilor albi între care Rosa Lee Parks şedea, sub privirile nu mai puţin incredule ale fraţilor şi surorilor de culoare din spate.

Nici urmă de *noi.*

Nici urmă de mulţimi mărşăluitoare.

Doar Rosa Lee Parks, declanşând un val de proporţii cu câteva cuvinte:

Nu mă mişc de aici.

Odetta îşi spunea: *Dacă aş putea să fac aşa ceva – dacă aş putea să fiu curajoasă – cred că aş putea să fiu fericită pentru tot restul vieţii mele. Dar felul ăsta de curaj nu-mi stă în fire.*

Citise despre incidentul Parks, dar la început nu se arătase foarte interesată.

Interesul crescuse puţin câte puţin. Era greu de spus cu exactitate când sau cum îi fusese prinsă şi aprinsă imaginaţia de acel la început aproape surd seism rasial care începuse să scuture Sudul.

Un an sau doi mai târziu, tânărul cu care se vedea oarecum regulat începu să o aducă în Village, unde câţiva dintre cântăreţii folk tineri (şi albi, cei mai mulţi) îşi completaseră repertoriul cu cântece noi şi neaşteptate – dintr-odată, pe lângă vechile piese răsuflate despre John Henry care şi-a luat ciocanul şi a bătut mai multe piese decât noul ciocan cu abur din fabrică (pierzându-şi, printre altele, şi viaţa, o, Doamne, o, Doamne) şi despre Bar'bry Allen care şi-a refuzat cu cruzime peţitorul îmbolnăvit de dragoste (şi a sfârşit murind de ruşine, o, Doamne, o, Doamne), erau cântece despre cum era să te simţi cu moralul la pământ, ignorat în propriu-ţi oraş, despre cum era să nu primeşti o slujbă din cauză că nu aveai culoarea de piele potrivită, despre cum era să fii dus într-o celulă de închisoare şi biciuit de dl Charlie pentru că, deşi aveai pielea neagră, ai îndrăznit, o, Doamne, o, Doamne, să te aşezi în secţiunea rezervată albilor în cafeneaua magazinului F.W. Woolworths' din Montgomery, Alabama.

Incredibil sau nu, abia atunci începuse să fie curioasă cu privire la propriii părinţi, şi la părinţii *lor*, şi la părinţii *părinţilor* lor. Nu avea să citească niciodată *Roots* – ea se afla într-o altă lume şi-n alt timp, cu mult înainte ca Alex Haley să fi scris măcar un rând din acea carte sau poate chiar înainte ca acestuia să-i fi venit ideea de a o scrie – dar în acel moment absurd de întârziat al vieţii ei se întâmplă să înţeleagă bine că nu cu foarte multe generaţii în urmă, strămoşii ei fuseseră luaţi de albi ca sclavi. Cu siguranţă, *informaţia* îi ajunsese la urechi înainte, însă fără a o afecta la un nivel lăuntric. Ca o ecuaţie, niciodată ca un factor cu înrâuriri profunde asupra propriei sale vieţi.

Odetta recapitulă, trase linie şi fu îngrozită să constate cât de puţine lucruri ştia. Ştia că mama ei se născuse în Odetta,

Arkansas, oraşul după care ea (singurul copil) fusese botezată. Ştia că tatăl ei fusese un dentist de provincie care inventase şi patentase o nouă tehnică de aplicare a coroanelor dentare, care trecuse neobservată vreme de zece ani şi care, dintr-odată, îl transformase într-un om relativ bogat. Ştia că mai inventase câteva procedee dentare în cei zece ani dinainte şi în cei patru de după ce banii începuseră să vină, majoritatea de natură fie stomatologică, fie cosmetică, şi că la scurt timp după ce se mutase în New York împreună cu soţia şi fiica lui (care se născuse la patru ani după înscrierea brevetului iniţial), fondase o companie numită Holmes Dental Industries, care acum era pentru dantură ceea ce Squibb era pentru antibiotice.

Dar când îl întreba cum trăise în toţi acei ani dinaintea reuşitei – anii când ea încă nu venise pe lume şi anii de după aceea – tatăl ei refuza să-i răspundă.

Spunea tot soiul de lucruri, dar niciunul nu constituia un *răspuns*. Izola faţă de ea partea aceea a fiinţei lui. Într-o zi, mama Odettei, Alice – el îi spunea mami sau uneori Allie, dacă băuse puţin sau se simţea bine – îi zisese:

„Povesteşte-i, Dan, de atunci când oamenii ăia au tras spre tine, când ai trecut peste podul acoperit cu Fordul“, şi Odetta îl văzuse aruncându-i lui mami o privire atât de sumbră, atât de peremptorie, încât mami, fire sensibilă, se făcuse mică în scaun şi altceva nu mai spusese.

Odetta îşi mai iscodise mama o dată sau de două ori după seara aceea, dar efortul fusese în zadar. Dacă ar fi încercat înainte, poate că ar fi scos ceva de la ea, dar pentru că el refuza să vorbească, refuza şi ea – iar pentru el, înţelesese ea, trecutul – familia, drumurile de pământ roşu, magazinele, barăcile cu podele de pământ şi ferestre fără sticlă, ferestrele văduvite de cea mai ieftină perdea, momentele când suferise şi fusese umilit, copiii vecinilor care umblau îmbrăcaţi în halate confecţionate din foşti saci de făină – toate acestea erau îngropate pentru el ca nişte dinţi morţi sub coroane perfecte, de un alb orbitor. Refuza să vorbească, poate nu *putea* s-o facă, poate îşi autoindusese o amnezie selectivă; dintele cu

coroană era viaţa lor în clădirea cu apartamente Greymarl din Central Park South. Tot restul era ascuns dincolo de învelişul acela impenetrabil. Trecutul lui era atât de bine păzit, încât nu fusese chip să se strecoare, să treacă de bariera acelei danturi impecabile şi să ajungă în gâtlejul revelaţiei.

Detta ştia câte ceva, dar Detta nu avea cunoştinţă de Odetta şi nici Odetta de Detta, aşa că, încă o dată, dantura reprezenta un obstacol la fel de neted şi de inexpugnabil ca meterezele unei fortăreţe.

Avea în ea ceva din timiditatea mamei ei şi ceva din tenacitatea impasibilă (chiar dacă mută) a tatălui ei, şi singura dată când găsise îndrăzneala de a-l chestiona din nou asupra subiectului, de a-i sugera că ceea ce-i nega de fapt era încrederea pe care ea credea că o merită, se întâmplase într-o seară, în biblioteca de acasă. El scuturase puţin *Wall Street Journal*, pe care îl citea, îl închisese, îl împăturise şi-l pusese pe măsuţa cu de toate de lângă veioza cu picior. Îşi dăduse jos ochelarii fără rame şi-i aşezase peste ziar. Apoi o privise, un bărbat negru slab, atât de slab încât ai fi spus că e în pragul emacierii, cu părul cărunt rărindu-se tot mai mult la scobiturile tot mai adânci ale tâmplelor unde vene fine, ca nişte arcuri de ceasornic, fremătau necontenit, şi-i spusese doar atât:

Odetta, eu nu vorbesc niciodată despre partea aia a vieţii mele, ba mai mult, nici nu mă gândesc la ea. N-ar avea niciun rost. Lumea a mers mai departe de atunci.

Roland ar fi înţeles.

vii

Când Roland deschise uşa pe care scria STĂPÂNA UMBRELOR, văzu lucruri pe care nu le înţelegea defel – dar înţelegea că acestea nu aveau importanţă.

Era lumea lui Eddie Dean, dar dincolo de asta nu era decât un talmeş-balmeş de lumini, oameni şi obiecte – mai multe obiecte decât văzuse el toată viaţa.

Obiecte femeieşti, după cum arătau, şi aparent scoase la vânzare. Unele sub sticlă, altele aranjate în piramide ademenitoare şi pe rafturi. Niciunul nu conta mai mult decât mişcarea care făcea ca lumea aceea să treacă pe lângă marginile uşii din faţa sa. Uşa reprezenta ochii Stăpânei. Se uita prin ei aşa cum se uitase prin ochii lui Eddie atunci când el înaintase pe intervalul caleştii-zburătoare.

Eddie, pe de altă parte, era bulversat. Revolverul din mâna lui tremură şi coborî puţin. Pistolarul ar fi putut să i-l ia fără probleme, dar nu o făcu. Se mulţumi să rămână acolo, fără a scoate o vorbă. Acesta era un truc pe care îl învăţase cu mult timp în urmă.

Acum, imaginea din cadrul uşii făcu o rotire din acelea care pistolarului i se păreau atât de ameţitoare – însă aceeaşi răsucire bruscă lui Eddie i se păru, în chip straniu, reconfortantă. Roland nu văzuse niciodată un film. Eddie văzuse cu miile, iar asta era ca un efect cinematografic, vederea prin ochii protagonistului, cum văzuse în *Halloween* şi *The Shining*. Ştia chiar şi cum se numea şmecheria cu care cineaştii realizau lucrul acesta. Steadi-Cam. Asta era.

— Şi în *Războiul Stelelor*, murmură el. Pe Steaua Morţii. Fanta aia nenorocită, ţi-aminteşti?

Roland se uită la el şi nu spuse nimic.

Mâini – mâini de un maroniu-închis – intrară în cadrul a ceea ce Roland vedea ca fiind o uşă, iar Eddie deja începea să considere un fel de ecran magic de cinematograf… un ecran de cinematograf în care puteai intra, în anumite împrejurări, ca în *Trandafirul roşu din Cairo*, doar că tipul de acolo *ieşea* din ecran şi intra în lumea reală. Mişto film.

Abia acum înţelegea Eddie cât de mişto.

Doar că filmul acela nu fusese încă turnat de cealaltă parte a uşii prin care se uita el. Era vorba de New York, da – într-un fel, simplul sunet al claxoanelor de taxiuri, chiar aşa înfundat cum era, proclama lucrul ăsta – şi era vorba de un magazin universal din New York în care intrase şi el cândva, însă era… era…

— E mai vechi, murmură Eddie.

— Înaintea *cândului* tău? întrebă pistolarul.

Eddie întoarse ochii spre el şi râse scurt.

— Aha. Poţi spune şi aşa, dacă vrei.

— Bună ziua, domnişoară Walker, spuse o voce ezitantă. Imaginea din cadrul uşii urcă atât de brusc, încât şi Eddie ameţi puţin. În cadru apăru o vânzătoare care era clar că recunoştea persoana ale căreia erau mâinile acelea negre – o recunoştea şi fie nu-i plăcea de ea, fie se temea de ea. Sau amândouă. Cu ce vă pot ajuta astăzi?

— Cu asta. Proprietara mâinilor ridică o eşarfă albă cu margini albastru-intens. Nu te obosi să o împachetezi, scumpo, pune-o doar într-o pungă.

— Cash sau…

— Cash. Aşa e de fiecare dată, nu?

— Da, domnişoară Walker. Prea bine.

— Mă bucur că eşti de acord, scumpo.

Pe faţa vânzătoarei licări o grimasă – Eddie o surprinse tocmai când ea se întorcea cu spatele. Reacţia putea fi pusă pe seama modului în care i se adresase o femeie pe care vânzătoarea o considera ca fiind o „negresă înţepată“ (iarăşi, gândul acesta se datora mai mult experienţei lui de cinefil decât vreunei cunoaşteri a istoriei ori măcar a vieţii pe care o dusese el pe străzi, pentru că acum avea impresia că se uită la un film care fie fusese turnat în anii şaizeci, fie reflecta atmosfera de atunci, ceva ca *În arşiţa nopţii*, cu Sidney Steiger şi Rod Poitier{8}, dar explicaţia putea fi şi ceva mai simplă: neagră sau albă, Stăpâna Umbrelor a lui Roland era o scorpie nesuferită.

La drept vorbind, asta nu avea niciun dram de importanţă, nu? Nimic nu avea vreo importanţă. Lui îi păsa de un lucru şi doar de unul singur, iar acela era să scape dracului de acolo.

Acela era New Yorkul, aproape că-i simţea *mirosul*.

Şi cine spunea New York spunea heroină.

Aproape că simţea şi mirosul ei.

Doar că exista o chichiţă.

O chichiţă mare cât roata carului.

viii

Roland îl ţinu pe Eddie sub ochi şi, cu toate că ar fi putut să-l ucidă de câte şase ori o dată oricând ar fi vrut, alesese să rămână nemişcat şi mut şi să-l lase pe Eddie să rezolve singur situaţia. Eddie era în multe feluri, iar multe dintre ele nu erau plăcute (fiind el însuşi un om care lăsase un copil să cadă spre moarte sigură; pistolarul cunoştea diferenţa dintre drăguţ şi nu tocmai bine), dar Eddie categoric nu era prost.

Era un tânăr deştept.

Avea să se lămurească singur.

Şi se lămurise.

Întoarse ochii spre Roland, surâse fără a-şi arăta dinţii, roti revolverul pistolarului pe deget, nepriceput, parodiind gestul de final al unui trăgător la ţintă, apoi i-l întinse ţinându-l de ţeavă.

— La cât îmi foloseşte mie, chestia asta ar putea foarte bine să fie un cârnat de căcat, am dreptate?

Când vrei, ştii să vorbeşti frumos, gândi Roland. *Şi atunci, de ce alegi mereu să vorbeşti prostii, Eddie*? *Să fie oare pentru că aşa ai impresia că se vorbea acolo unde fratele tău s-a dus înarmat până-n dinţi*?

— Am dreptate? repetă Eddie.

Roland încuviinţă din cap.

— Dacă *te-aş fi* rezolvat, ce s-ar fi întâmplat cu uşa aia?

— Nu ştiu. Presupun că nu putem afla decât încercând.

— Ete na! Tu ce *crezi* că s-ar întâmpla?

— Cred că ar dispărea.

Eddie aprobă din cap. Asta credea şi el. Buf! Ca o demonstraţie de magie!

Ochii la mine, prieteni, acum o vedeţi, e aici, şi iată, acum nu mai e. La drept vorbind, nu era cu nimic diferit de ce s-ar întâmpla dacă un proiecţionist de cinema ar scoate pistolul şi ar împuşca aparatul de proiecţie, nu?

Dacă împuşcai aparatul de proiecţie, filmul se oprea.

Eddie nu voia să se oprească filmul.

Eddie voia să vadă ce plătise ca să vadă.

— Poţi să treci dincolo de unul singur, zise Eddie încet.

— Da.

— Aşa ceva.

— Da.

— O să ajungi în capul ei. Aşa cum ai ajuns într-al meu.

— Da.

— Deci poţi intra cu autostopul în lumea mea, dar asta-i tot.

Roland nu spuse nimic. *Autostop* era unul dintre cuvintele pe care Eddie le folosea uneori şi pe care el nu le înţelegea bine… dar reţinuse esenţialul.

— Dar *ai putut* trece dincolo în corpul tău. Ca la Balazar. Vorbea cu voce tare, dar de fapt vorbea cu sine însuşi. Doar că pentru aia ai avut nevoie de mine, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci, ia-mă cu tine.

Pistolarul deschise gura, dar Eddie se grăbi să continue:

— Nu acum, nu la acum mă refer, spuse el. Ştiu că ar ieşi cu tămbălău sau ceva la fel de urât dacă pur şi simplu… ne-am materializa acolo. Râse cam isteric. Ca doi iepuri pe care iluzionistul îi scoate din joben… doar că jobenul nu există, clar. O să aşteptăm până când o să fie singură şi…

— Nu.

— Dar o să vin cu tine înapoi, spuse Eddie. Ţi-o jur, Roland. Da, ştiu că ai o treabă de făcut şi ştiu că eu sunt parte din ea. Ştiu că mi-ai salvat pielea la vamă, dar cred că eu ţi-am salvat-o pe a ta la Balazar – tu ce crezi?

— Cred că ai dreptate, zise Roland. Îşi amintea cum se ridicase Eddie din spatele mesei, nepăsându-i de riscul la care se expunea, şi un moment îl încercă îndoiala.

Dar numai un moment.

— Deci? Serviciu contra serviciu. O mână o spală pe cealaltă. Vreau să merg înapoi doar pentru câteva ore. Să iau nişte pui la pachet, poate o cutie de Dunkin Donuts. Eddie înclină din cap spre uşă, unde imaginea reîncepuse să se mişte. Deci, ce spui?

— Nu, zise pistolarul, dar un moment gândul numai la

Eddie nu-i stătu.

Mişcarea aceea pe interval – Stăpâna, oricine ar fi fost ea, nu se mişca aşa cum se mişcă o persoană normală – nu se mişca, de pildă, aşa cum se mişcase Eddie atunci când Roland privise prin ochii lui sau (acum că se gândea mai bine, ceea ce nu făcuse niciodată înainte, la fel cum nu se gândise la prezenţa constantă a propriului său nas în partea de jos a vederii periferice) aşa cum el însuşi se mişca. Când o persoană păşea, imaginea pendula uşor: piciorul stâng, piciorul drept, stâng, drept, lumea legănându-se de la stânga la dreapta atât de uşor şi de blând, încât după o vreme – la scurt timp după ce învăţai să umbli, bănuia – pur şi simplu nu mai băgai de seamă. Mişcarea aceea pendulatoare lipsea din mersul Stăpânei – ea înainta lin de-a lungul intervalului, ca şi când ar fi mers pe şine. În mod ironic, Eddie remarcase şi el lucrul acesta… doar că el îl asemuise cu un cadru filmat folosind o Steadi-Cam. Dar i se păruse reconfortant pentru că era ceva familiar.

Pentru Roland era complet străin… însă atunci vocea ridicată a lui Eddie răzbătu la suprafaţă.

— De ce nu? Spune-mi de ce naiba nu?

— Pentru că tu nu vrei pui, zise pistolarul. Ştiu bine cum le zici tu lucrurilor pe care le vrei, Eddie. Tu vrei o „doză“. Tu vrei să „te încarci“.

— Şi ce dacă? strigă Eddie – aproape ţipă. Şi ce dacă vreau asta? Am spus c-o să vin înapoi cu tine! Ai promisiunea mea! Ce naiba, ai PROMISIUNEA mea! Ce mai vrei? Vrei să jur pe numele mamei mele? Bine, jur pe numele mamei mele! Vrei să jur pe numele fratelui meu Henry? Bine, jur! Jur! JUR!

Enrico Balazar i-ar fi putut spune, dar pistolarul nu avea nevoie să primească lecţii de viaţă de la cei de teapa lui Balazar: Nu te încrede niciodată într-un narcoman.

Roland înclină din cap spre uşă.

— Până când ajungem la Turn, cel puţin, partea aia a vieţii tale s-a încheiat. După aia, nu-mi mai pasă. După aia eşti liber să te duci dracului în ce fel îţi place. Dar până atunci am nevoie de tine.

— O, mincinos de două parale ce eşti, spuse Eddie pe un ton scăzut, lipsit de emoţie. Pistolarul însă văzu licărul lacrimilor din ochii lui şi nu zise nimic. Ştii foarte bine că nu va fi un „după“, nici pentru mine, nici pentru ea, nici pentru oricine dă Dumnezeu să fie al treilea ales. Probabil că nici pentru tine – ai acelaşi aer sfârşit pe care îl avea Henry în momentele cele mai rele. Dacă n-o să murim în drum spre Turnul ăsta al tău, pun gâtul jos c-o să murim când ajungem acolo, *aşa că de ce mă minţi*?

Pistolarul simţi un soi surd de ruşine, dar se mulţumi să repete:

— Măcar pentru moment, partea aia a vieţii tale s-a încheiat.

— Da? făcu Eddie. Ei bine, am o veste pentru tine, Roland. Ştiu ce-o să se întâmple cu corpul tău *real* după ce o să treci dincolo, în capul femeii ăleia. Ştiu pentru că am mai văzut asta. N-am nevoie de armele tale. Te-am prins de părţile alea unde părul creşte creţ, prietene. Dacă vrei, poţi chiar să întorci capul ei aşa cum l-ai întors pe al meu şi să asişti la ce-o să fac cu tine cât timp nu eşti altceva decât un *ka* blestemat. Mi-ar plăcea să aştept căderea nopţii şi apoi să te târăsc lângă apă. Atunci o să poţi vedea homarii cum te molfăie până la ultima îmbucătură. Dar mă tem că n-o să poţi face asta, pentru c-o să fii prea ocupat să te-ntorci fuga-fuguţa.

Eddie făcu o pauză. Vuietul valurilor care se spărgeau şi şuieratul necontenit şi cavernos al vântului păreau foarte puternice.

— Aşa că mă gândesc să-ţi tai pur şi simplu gâtul cu propriu-ţi cuţit.

— Şi să închizi uşa aia pentru totdeauna?

— Ai spus că partea aia a vieţii mele s-a încheiat. Şi nu te refereai doar la heroină. Te refereai la New York, la America, la timpul meu, la *tot*. Dacă aşa stau lucrurile, vreau s-o lichidez şi cu partea asta. Decorul e de rahat, iar actorii put de la o poştă. Sunt momente, Roland, când în comparaţie cu tine, Jimmy Swaggart{9} pare aproape om sănătos la cap.

— Ne aşteaptă mari minunăţii, spuse Roland. Mari

aventuri. Mai mult decât atât, aveam de pornit într-o căutare, o ocazie de a-ţi recâştiga onoarea. Şi mai e ceva. Ai putea deveni pistolar. În definitiv, nu e musai să fiu eu ultimul. O ai în sânge, Eddie. O văd. O *simt*.

Eddie râse, dar acum lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— O, minunat. *Minunat*! Exact asta îmi trebuie. Fratele meu Henry. *El* a fost un pistolar. Într-un loc numit Vietnam, acolo. I-a prins tare bine. De l-ai fi văzut când era serios drogat, Roland. Nici până la baie nu ştia să ajungă fără ajutor. Şi dacă nu era nimeni să-l ajute, rămânea pe loc şi se uita la *Big Time Wrestling* şi făcea în pantaloni. E minunat să fii pistolar. Îmi dau seama şi singur. Fratele meu a fost un narcoman şi tu ţi-ai ieşit complet din minţi.

— Poate că fratele tău a fost un om care nu ştia bine ce este onoarea.

— Posibil. În suburbii, n-am avut niciodată ocazia să înţelegem ca lumea ce-i asta. Era doar un cuvânt care definea calitatea „instanţei“ când se întâmpla să fii prins fumând un joint sau furând capacele de la roţile Thunderbirdului cuiva şi erai târât în faţa justiţiei.

Eddie plângea mai tare acum, dar şi râdea.

— Să trecem la prietenii tăi. Tipu’ ăsta despre care vorbeşti în somn, de pildă, Cuthbert ăsta…

Fără voia lui, pistolarul făcu ochii mari. Nici toţi lungii săi ani de pregătire nu-l puteau face să-şi înfrâneze privirea aceea.

— *Ei* au avut parte de toate grozăviile astea despre care vorbeşti ca un sergent de recrutări pentru puşcaşii marini? Aventură, căutări, onoare?

— Ei ştiau ce este onoarea, da, spuse Roland încet, gândindu-se la toţi cei dispăruţi.

— Şi i-a ajutat la mai multe decât l-a ajutat pistolăritul pe fratele meu?

Pistolarul nu spuse nimic.

— Ştiu ce eşti, zise Eddie. Am văzut o grămadă de oameni ca tine. Eşti unul dintre mulţii scrântiţi care cântă „La luptă, soldaţi creştini“ cu un steag într-o mână şi o armă în cealaltă.

Mie nu-mi trebuie onoare. Vreau doar nişte pui la masă şi o doză. În ordinea asta. Aşa că-ţi spun: treci dincolo. O poţi face. Dar în clipa în care ai plecat, s-a zis cu ce rămâne aici din tine.

Pistolarul tăcu.

Eddie zâmbi strâmb şi îşi şterse lacrimile de pe obraji cu dosul palmelor.

— Ştii cum numim noi asta?

— Cum?

— Meci nul.

Un moment, nu făcură altceva decât să se privească reciproc, după care Roland întoarse brusc ochii către uşă. Amândoi fuseseră parţial conştienţi – Roland ceva mai mult decât Eddie – că imaginea se rotise încă o dată, spre stânga.

Acum se vedea un sortiment bogat de bijuterii scânteietoare. Unele erau sub panouri protectore de sticlă, dar cum majoritatea nu erau protejate în vreun fel, pistolarul trase concluzia că erau imitaţii… ceea ce Eddie ar fi numit bijuterii de duzină. Mâinile cafenii examinară câteva într-un fel aparent nepăsător, după care apăruse o altă vânzătoare. Avusese loc o conversaţie pe care niciunul dintre ei n-o urmărise cu adevărat, şi Stăpâna (halal Stăpână, gândi Eddie) ceruse să vadă altceva. Vânzătoarea plecase şi acela era momentul în care ochii lui Roland se întorseseră brusc spre uşă.

Mâinile cafenii reapărură, doar că acum ţineau o poşetă. Aceasta se deschise.

Şi dintr-odată, mâinile începură să verse bijuterii – aparent, aproape sigur, la întâmplare – în poşetă.

— Ce să zic, îţi aduni o echipă de pomină, Roland, rosti Eddie amuzat şi trist. Întâi alegi un drogat alb, apoi alegi o hoaţă neagră…

Dar Roland se apropia deja de uşa dintre lumi, mişcându-se ager, neuitându-se deloc la Eddie.

— Vorbesc serios! strigă tânărul. Dacă treci pe uşa aia, îţi tai gâtul, îţi tai dracului gâ…

Înainte să termine, pistolarul dispăru. În urma lui rămase

doar corpul său inert, dar viu, întins pe plajă.

Un moment, Eddie încremeni locului, nevenindu-i să creadă că Roland o făcuse, că se aruncase cu capul înainte şi făcuse idioţenia asta în pofida faptului că-l avertizase – îi *promisese* cu toată sinceritatea, fără doar şi poate – ce consecinţe va avea asta.

Rămase aşa un moment, dându-şi ochii peste cap ca un armăsar speriat la primele semne ale unei furtuni cu tunete… doar că, sigur, nu există o asemenea furtună, decât poate cea din capul său.

Prea bine. Prea bine, fir-ar să fie.

Era posibil să aibă la dispoziţie doar un moment. Poate că doar atât îi va lăsa pistolarul, iar Eddie ştia asta al naibii de bine. Aruncă o privire la uşă şi văzu mâinile negre încremenind cu un colier de aur jumătate înăuntrul şi jumătate în afara poşetei care scânteia deja ca adâncurile grotei cu comori a unui pirat. Deşi nu auzea nimic, Eddie simţea cumva că Roland vorbea cu proprietara acelor mâini negre.

Scoase cuţitul din desaga pistolarului, după care rostogoli pe spate corpul inert şi viu întins în faţa uşii. Ochii erau deschişi, dar goi. Doar albul lor era vizibil.

— Fii atent aici, Roland! strigă Eddie. Vântul acela monoton, imbecil, neîncetat îi sufla în urechi. Hristoase, altceva nu-ţi mai trebuia ca să-ţi iei câmpii. Fii foarte atent! Vreau să-ţi desăvârşesc dracului educaţia! Vreau să-ţi arăt ce se întâmplă când te pui cu fraţii Dean!

Apropie cuţitul de gâtul pistolarului.

Capitolul 2.
Două din una

i

August 1959:

Când ieşi, o jumătate de oră mai târziu, George îl găsi pe Julio sprijinit de ambulanţa încă parcată în zona de urgenţe a spitalului Sisters of Mercy de pe 23rd Street. Tocul uneia dintre cizmele cu vârf ascuţit ale lui Julio era agăţat de bara din faţă. Se schimbase într-o pereche de pantaloni roz-aprins şi o cămaşă albastră pe al cărei buzunar din partea stângă era cusut, cu fir auriu, numele lui; era ţinuta lui de bowling. George se uită la ceasul de la mână şi văzu că echipa lui Julio – Supremaţia Hispanicilor – era, probabil, deja pe drum.

— Credeam că ai plecat, spuse George Shavers, medic stagiar la Sisters of Mercy. Cum or să câştige colegii tăi fără Jucătorul Minune?

— M-au înlocuit cu Miguel Basale. Are momente mai slabe, dar uneori se încinge. Or să se descurce ei. Julio făcu o pauză. Sunt curios cum a mers.

El era şoferul ambulanţei, un cubanez cu un simţ al umorului pe care George nu era prea sigur că Julio ştia că-l are. Se uită în jur. Niciunul dintre paramedicii care-i însoţeau la urgenţe nu era prin zonă.

— Unde au plecat? întrebă George.

— Cine? Gemenii Bobbsey? Tu unde crezi că s-au dus nerozii ăia? În Village, să-şi găsească nişte fofoloance de Minnesota. Crezi că tipa o să supravieţuiască?

— Nu ştiu.

Încerca să lase impresia că necunoscutul nu însemna nimic pentru el, atoateştiutorul. Dar după ce rezidentul de serviciu şi apoi doi chirurgi îi luaseră negresa de pe mâini mai repede decât ar fi putut spune *Ave Maria cea plină de har* (şi tocmai

asta-i stătea pe limbă să spună – negresa într-adevăr nu părea că va rezista foarte mult), o astfel de tentativă era compromisă din start.

— A pierdut al naibii de mult sânge.

— Cred şi eu.

George era unul dintre cei şaisprezece rezidenţi de la Sisters of Mercy şi unul dintre cei opt înregistraţi într-un nou program numit Unitatea Mobilă de Urgenţă. Teoria spunea că, dacă cei doi paramedici erau însoţiţi de un rezident, într-o situaţie de urgenţă asta putea să facă uneori diferenţa dintre viaţă şi moarte. George ştia că majoritatea şoferilor şi paramedicilor nutreau sentimentul că rezidenţii cu caş la gură puteau salva un pacient în stare critică în aceeaşi măsură în care îl puteau ucide, dar George considera că noul sistem putea da rezultate.

Uneori.

În orice caz, spitalul avea de câştigat la nivelul imaginii şi, chiar dacă rezidenţilor înscrişi în program le plăcea să se plângă de cele opt ore suplimentare (neplătite) pe care li le răpea săptămânal, George Shavers credea că majoritatea încercau şi ei sentimentele sale de mândrie, dârzenie, utilitate.

Apoi venise seara în care aeronava Tri-Star a companiei TWA se prăbuşise la Idlewind. Avea şaizeci şi cinci de pasageri la bord, dintre care pe şaizeci Julio Estavez îi trecuse pe listă la rubrica MPL – Morţi pe Loc – iar trei dintre cei cinci rămaşi în viaţă semănau cu reziduurile de pe fundul unei centrale pe cărbuni… doar că reziduurile acelea nu gem şi nu strigă şi nu imploră să le dea cineva morfină sau să-i omoare, nu? *Dacă poţi să faci faţă la asta*, îşi spusese mai târziu, amintindu-şi membrele retezate împrăştiate printre flapsurile de aluminiu şi umplutura scaunelor şi o bucată contorsionată de coadă pe care erau inscripţionate numărul 17 şi o literă T mare şi roşie şi o parte dintr-un W, amintindu-şi ochiul pe care îl văzuse pe o valiză Samsonite carbonizată, amintindu-şi ursuleţul de pluş cu ochi din nasturi zăcând lângă un tenis mic şi roşu din care încă ieşea picioruşul unui copil, *dacă poţi să faci faţă la asta, poţi să faci faţă la orice*. Şi făcuse faţă foarte bine. Făcuse faţă

bine mersi tot drumul până acasă. Făcuse faţă bine mersi tot timpul cât mâncase o cină târzie constând dintr-o caserolă Swanson's cu carne de curcan. Reuşise să adoarmă fără absolut nicio problemă, ceea ce dovedea o dată în plus, fără umbră de *îndoială*, că făcea faţă bine mersi. Apoi, la o oră întunecată a dimineţii, se trezise dintr-un coşmar oribil în care, la locul prăbuşirii, văzuse nu ursuleţul de pluş, ci *capul mamei lui*, şi ochii se deschiseseră, şi ochii erau scrum; erau ochii holbaţi şi inexpresivi ai ursuleţului de pluş, ochi făcuţi din nasturi, şi gura se deschisese, expunând colţii rupţi care înlocuiau dinţii pe care îi avusese înainte ca aeronava Tri-Star a companiei TWA să fie lovită de fulger în timpul ultimei manevre dinaintea aterizării, şi şoptise: *Nu m-ai putut salva, George*; *ne-am strâmtorat pentru tine, am economisit pentru tine, am rămas fără de-ale gurii pentru tine, taică-tău s-a dat peste cap să te scape de necaz când ai călcat strâmb cu fata aia şi tu TOT NU M-AI PUTUT SALVA BLESTEMAT SĂ FII*, şi se trezise strigând, şi auzea vag un bubuit în perete, dar deja intra valvârtej în baie, şi nici nu căzuse bine în genunchi, în poziţia penitenţei, în faţa altarului de porţelan, când cina urcă din stomac cu liftul de urgenţă. Livrare specială, caldă şi aburindă şi încă mirosind a curcan gătit. Stătuse îngenuncheat acolo, uitându-se în vasul de WC la bucăţile de carne semidigerată şi la cartofii care nu-şi pierduseră deloc culoarea vie, şi cuvintele acestea îi apăruseră în minte scrise cu litere mari, roşii:

PREA MULT

Corect.
Era:

PREA MULT.

Avea să iasă din branşa felcerilor. Avea să iasă pentru că:

CE-I PREA MULT E PREA MULT.

Avea să iasă pentru că mottoul lui Popeye era: *Asta-i tot ce pot suporta şi mai mult nu suport*, şi Popeye avea perfectă dreptate.

Trăsese apa şi se întorsese în pat şi adormise aproape imediat şi se trezise uimit să descopere că încă-şi mai dorea să devină doctor, iar ăsta era un lucru al naibii de bine de ştiut, poate şi numai datorită lui programul făcea toţi banii, fie că-i spunea Unitatea Mobilă de Urgenţă sau Sânge cu Găleata sau Câte Degete Vezi.

Încă-şi mai dorea să devină doctor.

Cunoştea o femeie pricepută la lucrul de mână. Îi dăduse zece dolari – pe care cu greu şi-i permisese – pentru a-i face o broderie mică, puţin demodată după aspect. Pe ea scria:

DACĂ POŢI SĂ FACI FAŢĂ LA ASTA,
POŢI SĂ FACI FAŢĂ LA ORICE.

Da. Corect.

Nenorocirea sângeroasă de la metrou avu loc patru săptămâni mai târziu.

ii

— A naibii de ciudată femeia aia, ştii? zise Julio.

George inspiră, suspinând pe dinăuntru. Dacă Julio n-ar fi deschis subiectul, el, unul, bănuia că n-ar fi avut curajul să o facă. El era rezident şi într-o zi avea să devină doctor cu acte în regulă, acum credea asta cu tărie, dar Julio era *veteran* şi nu cădea bine să spui ceva prostesc în faţa unui *veteran*.

N-ar fi făcut decât să râdă şi să spună: *La naiba, băiete, eu am văzut nenorociri din astea cu miile. Fă bine şi ia un prosop şi şterge-ţi caşul de la gură, pen' că-i ud şi-ţi curge pe piept*.

Dar din câte se părea, Julio *nu* văzuse nenorociri din acelea cu miile, iar asta era bine, pentru că George *voia* să discute despre asta.

— Ciudată, că bine zici. Parcă ar fi fost două persoane

distincte.

Îl uimi să vadă că acum *Julio* era cel care părea uşurat, şi asta îl făcu pe dată să se simtă ruşinat. Julio Estavez, care tot restul vieţii nu avea să facă altceva decât să conducă o maşină cu girofaruri roşii, tocmai dăduse dovadă de mai mult curaj decât reuşise el să arate.

— Ai nimerit-o, doctore. Sută la sută.

Scoase un pachet de Chesterfield şi îşi vârî o ţigară în colţul gurii.

— Astea or să te omoare, bătrâne, spuse George.

Julio încuviinţă fără un cuvânt şi-i întinse pachetul.

O vreme, fumară în linişte. Paramedicii poate că plecaseră la vânătoare de fofoloance, cum spusese Julio… sau poate că pur şi simplu ajunseseră şi ei la concluzia că ce-i prea mult e prea mult. *George* fusese speriat, da, *asta* era clar.

Dar ştia şi că *el* fusese cel care o salvase pe femeie, nu paramedicii, şi ştia că Julio ştia şi el asta. Poate că din cauza aceasta rămăsese Julio în urmă. Negresa bătrână fusese de ajutor, iar băiatul alb care sunase la poliţie în timp ce toţi ceilalţi (cu excepţia negresei bătrâne) stăteau gură-cască în jur ca şi când s-ar fi uitat la un film sau la un serial sau la ceva, la o scenă dintr-un episod din *Peter Gunn*, poate, dar în cele din urmă tot greul căzuse pe umerii lui George Shavers, un tânăr panicat care-şi făcea datoria cât putea de bine.

Femeia aştepta garnitura pe care Duke Ellington o preţuia atât de tare: legendarul metrou de Linie A. O tânără femeie de culoare, frumuşică, îmbrăcată în jeanşi şi o cămaşă kaki, aşteptând legendarul metrou A, ca să poată ajunge undeva în centrul oraşului.

Şi cineva o împinsese.

George Shavers nu avea habar dacă poliţia îl prinsese pe descreieratul care o făcuse – asta nu era treaba lui. Treaba lui era femeia care căzuse pe şine în faţa legendarului metrou A, strigând. Era o minune că nu căzuse şi pe a treia şină; legendara a treia şină i-ar fi făcut ceea ce autorităţile statului New York le făceau la Sing-Sing băieţilor răi care primeau un bilet gratuit pe legendarul metrou A numit de condamnaţi

Scaunul Puterii.

O, miracolele electricităţii.

Femeia încercase să se târască din calea pericolului, dar nu avusese destul timp şi legendarul metrou A intrase în staţie scrâşnind şi ţiuind şi scuipând scântei, deoarece conductorul o văzuse, dar era prea târziu, prea târziu pentru el şi prea târziu pentru ea. Roţile de oţel ale legendarului metrou A îi tăiaseră picioarele puţin deasupra genunchilor. Şi-n timp ce toată lumea (cu excepţia băiatului alb care sunase la poliţie) stătea acolo impasibilă cu mâinile în sân (sau în cur, i se părea mai potrivit lui George), negresa bătrână sărise pe linii, reuşind cu această ocazie să-şi disloce şoldul (mai târziu avea să primească o Medalie pentru Curaj din partea primarului), şi folosise năframa de pe cap în chip de garou, legând una dintre coapsele însângerate ale tinerei femei.

Băiatul alb striga după o ambulanţă pe strada de lângă staţie şi negresa bătrână striga să o ajute cineva, să-i dea o cravată, pentru Dumnezeu, sau orice, absolut orice, şi-n cele din urmă un tip alb mai în vârstă, cu alură de afacerist, renunţase fără tragere de inimă la curea, şi negresa bătrână ridicase ochii spre el şi rostise cuvintele care, a doua zi, deveniseră titlul de primă pagină al *New York Daily News*, cuvintele care o transformaseră într-o autentică eroină americană de ocazie: „Mersi, frate.“ Apoi petrecuse cureaua în jurul piciorului stâng al tinerei femei, la jumătatea distanţei dintre pelvis şi locul unde fusese genunchiul înainte să vină legendarul metrou A.

George auzise pe cineva spunându-i altcuiva că ultimele cuvinte ale tinerei negrese, înainte să leşine, fuseseră: *CIN' FU JGODIAIA*? *PUI IO LABA PĂ IEL ŞI-I IAU GÂTU'*!

Cureaua nu avea destule găuri şi negresa bătrână nu o putuse strânge destul de tare, aşa că o ţinuse cu mâna, cu o voinţă de fier, până la sosirea lui Julio, a lui George şi a paramedicilor.

George îşi amintea de linia galbenă, cum îi spusese mama lui că nu trebuie niciodată, niciodată, *niciodată* să treacă de linia galbenă cât timp aştepta metroul (legendar sau

altcumva), îşi amintea izul greu de ulei şi electricitate când sărise pe şine, îşi amintea cât era de cald. Căldura emana în valuri din el, din negresa bătrână, din negresa tânără, din metrou, tunel, cerul nevăzut de sus şi iadul de jos. Îşi amintea că-şi spusese incoerent: *Dacă cineva mi-ar lua tensiunea acum, acul tensiometrului ar ieşi din cadran*, apoi îşi recăpătase controlul şi strigase să i se aducă geanta, şi când unul dintre paramedici coborâse cu ea, el îi spusese să se care dracului de acolo, şi paramedicul făcuse o figură mirată, ca şi când atunci l-ar fi văzut pentru prima dată pe George Shavers, după care *se cărase* dracului de acolo.

George închisese cât de multe vene şi artere putuse şi când inima ei începuse să bată mai alert, îi administrase o doză întreagă de Digitalin.

Veniseră pungile cu sânge. Le aduseseră poliţiştii. *Vrei s-o ducem sus, doctore*? întrebase unul dintre ei şi George îi spusese că nu încă, şi scosese acul şi îi băgase sângele în venă ca şi când femeia ar fi fost o narcomană disperată după heroină.

Apoi le dădu voie să o ducă sus.

Apoi o duseseră la spital.

Pe drum, ea se trezise.

Apoi începuseră lucrurile ciudate.

iii

După ce paramedicii o urcară în ambulanţă, George îi făcu o injecţie cu Demerol. Tânăra începuse să se agite şi să strige fără forţă. George îi dădu o doză suficient de mare, încât să fie sigur că pacienta va sta liniştită până când vor ajunge la Sisters of Mercy. Era nouăzeci la sută sigur că ea *va mai fi* printre ei odată ajunşi la destinaţie, iar ăsta era un punct marcat în favoarea echipei băieţilor buni.

Totuşi, când erau la şase străzi distanţă de spital, pleoapele ei începură să fluture. Şi scoase un geamăt gutural.

— Îi mai putem administra o doză, doctore, zise un paramedic.

George nici nu băgă de seamă că era prima dată când un

paramedic considerase de cuviinţă să-i spună altfel decât George sau, mai rău, Georgie.

— Eşti nebun? Aş prefera să nu trec pe fişă „supradoză“ la motivul decesului înaintea internării, dacă n-ai nimic împotrivă.

Paramedicul se trase în spate.

George întoarse ochii spre tânăra negresă şi văzu că ochii care-i întorceau privirea erau treji şi conştienţi.

— Ce s-a întâmplat cu mine? întrebă ea.

George îşi aminti de bărbatul care-i spusese altui bărbat ce avea el impresia că rostise femeia (cum va pune ea laba pe jigodia aia şi-i va lua gâtul etc. etc.).

Bărbatul acela era alb. George trase acum concluzia că aceea nu putea fi decât o pură scorneală inspirată fie de acea stranie dorinţă a oamenilor de a face ca situaţiile deja dramatice să pară şi mai dramatice, fie doar de o prejudecată rasială.

Femeia era o persoană cultivată, inteligentă.

— Ai suferit un accident, spuse el. Ai…

Ea închise uşor ochii şi el crezu că va adormi la loc. Bun. N-avea decât să-i spună altcineva că îşi pierduse ambele picioare. Cineva care câştiga mai mult de şapte mii şase sute de dolari pe an. Se răsuci puţin la stânga, intenţionând să verifice din nou tensiunea arterială, când ea redeschise ochii. Privind-o atunci, George Shavers fu sigur că privea o cu totul altă femeie.

— ’tu-i gura lui, m-a tăiat pişoarele. Am simţit cân’ am rămas făr’ ele. Unde-s acu’, ’ntr-o ambulanţă?

— D-d-da, făcu George.

Dintr-odată, simţea nevoia să bea ceva. Nu neapărat alcool. Doar ceva lichid.

Avea gâtul uscat. Era ca şi când l-ar fi văzut pe Spencer Tracy în *Doctorul Jekyll şi domnul Hyde*, doar că de-adevăratelea.

— Pus-au laba pă jigodia dă faţă palidă?

— Nu, zise George, iar în gând: *Tipul a auzit bine, blestemăţia naibii, tipul chiar a auzit bine*.

Era vag conştient că paramedicii, care până atunci stătuseră în preajmă (sperând poate ca el să o dea în bară cu ceva), se retrăgeau.

— Bun. Pen' că sticleţ-ăia oricum i-ar fi dat iară drumu'. Da' pui io laba pe iel. Tai io pula lui. Gâtu' mă-sii dă jivină! Vă zâc io ce-i fac lu' jivină ăla! Vă zâc un lucru, feţe palide borâte! O s' vă zâc… zâc…

Din nou o fluturare a pleoapelor şi George îşi spuse: *Da, culcă-te,* te rog *să te culci, nu-s plătit pentru asta, nu înţeleg asta, ne-au ţinut cursuri despre starea de şoc, dar nimeni n-a suflat o vorbă cum că schizofrenia ar fi unul dintre…*

Ochii se deschiseră. Era prima femeie.

— Ce fel de accident a fost? întrebă ea. Mi-amintesc că ieşeam din Mare…

— Din mare? spuse el tâmp.

Ea surâse. Era un surâs mic, dureros.

— Din Sete Mare. E o cafenea.

— O, da, aşa e.

Cealaltă, furioasă sau nu, îl făcuse să se simtă murdar şi puţin scârbit.

Aceasta îl făcea să se simtă ca un cavaler al Mesei Rotunde, un cavaler care tocmai a izbutit să o salveze pe Domniţa bălaie din ghearele dragonului.

— Mi-amintesc că eram pe scări, coboram spre peron, şi după aia…

— Te-a împins cineva.

Suna absurd, spus aşa. Şi de ce nu? *Chiar* era absurd.

— M-a împins în faţa metroului?

— Da.

— Mi-am pierdut picioarele?

George încercă să înghită şi nu reuşi. Părea că nu mai are nimic în gât ca să ungă angrenajul.

— Nu de tot, zise el lamentabil şi ea închise ochii.

Fă să fie un leşin, îşi spuse el atunci, *te rog, fă să fie un le…*

Se deschiseră, aruncând foc şi pară. O mână se ridică şi brăzdă iute de cinci ori aerul la doi centimetri de faţa lui – puţin mai aproape şi George, în loc să stea la o ţigară cu Julio

Estavez, ar fi ajuns la Urgenţe pentru a-i fi cusut obrazul.

— *NU SUNTEŢ' NI'C AL'CEVA DĂCÂT O ŞLEAHTĂ DE FEŢE PALIDE JIGĂRITE*! strigă ea. Faţa ei era monstruoasă, cu ochii aprinşi de lumina iadului. Nu era nici măcar faţa unei fiinţe umane. *O S' IAU GÂTU' LA TĂTE FEŢELE PALIDE DĂ CARE DAU CU OCHII*! *VĂ JUGĂNESC ÎNTR-O CLIPITĂ*! *VĂ TAI COAIELE ŞI VI LE-ARUNC ÎN MUTRĂ*! *VĂ…*

Era o nebunie. Femeia vorbea ca o negresă din desenele animate, Butterfly McQueen versiunea Loony Tunes. Pe deasupra, ea – sau monstrul ăla – părea animată de o forţă supraumană. Arătarea aceea urlătoare, zvârcolitoare, era imposibil să fi suferit cu doar o jumătate de oră în urmă o operaţie ad hoc de amputare din partea unei garnituri de metrou. Dădea să muşte. Dădea să-l zgârie iar şi iar. Îi săreau mucii din nas. Îi sărea saliva de pe buze. Din gură i se revărsau numai mizerii.

— *Fă-i un calmant, doctore*! ţipă unul dintre paramedici. Era alb la faţă. *Hristoase mare, fă-i un calmant*!

Paramedicul se întinse spre trusa medicală. George îl lovi peste mână.

— Valea, fricosule.

George se întoarse la pacienta lui şi văzu ochii calmi şi cultivaţi ai celeilalte femei uitându-se la el.

— O să trăiesc? întrebă ea pe tonul unei discuţii la ora ceaiului.

El îşi spuse: *Nu ştie de momentele de absenţă. Nu ştie absolut nimic*. Şi, după un moment: *La drept vorbind*, nici *cealaltă nu ştie*.

— Păi…

Înghiţi în sec, îşi masă inima zbuciumată prin vestă, apoi îşi comandă să-şi recapete controlul. Doar îi salvase viaţa. Problemele ei mentale nu-l priveau.

— Dar *tu* eşti bine? întrebă ea şi îngrijorarea sinceră din vocea ei îl făcu să surâdă puţin – *ea* îl întreba *pe el*.

— Da, doamnă.

— La care întrebare îmi răspunzi acum?

Un moment, el nu înţelese, apoi se lămuri.

— La amândouă, zise şi o luă de mână. Ea îl strânse şi el se uită în ochii ei strălucitori şi gândi: *Ţi-ar fi uşor să te îndrăgosteşti de ea*, şi-n clipa aceea mâna ei se transformă într-o gheară şi începu să-i spună că este o faţă palidă borâtă şi că lui n-o să-i *smulgă* numa' coaiele, o să i le şi *ronţăie*, în morţii mă-sii.

El se trase înapoi, uitându-se dacă nu sângera la mână, spunându-şi incoerent că dacă sângera, va trebui să se dezinfecteze, pentru că femeia era plină de otravă, femeia era veninoasă, şi că a fi muşcat de ea ar fi cam cum te-ar muşca un şarpe-mocasin sau un şarpe-cu-clopoţei. Nici urmă de sânge.

Şi când se uită iar la ea, era din nou cealaltă femeie – prima.

— Te rog, spuse ea. Nu vreau să mor. Te…

Şi atunci chiar adormi, iar asta *era* bine. Pentru toată lumea.

iv

— Deci ce crezi tu? întrebă Julio.

— Despre cine o să intre în campionat? George stinse chiştocul sub tocul pantofului. White Sox. Aşa zice pronosticul meu.

— Ce crezi despre femeia aia?

— Cred că e posibil să fie schizofrenică, spuse George răspicat.

— Da, *asta* ştiu. Ce-o să se întâmple cu ea, asta zic.

— Nu ştiu.

— Are nevoie de ajutor, prietene. Cine o să i-l dea?

— Păi, eu am ajutat-o deja o dată, spuse George, dar îşi simţea faţa încinsă, ca şi când s-ar fi îmbujorat.

Julio se uită la el.

— Dacă i-ai dat deja tot ajutorul pe care i-l poţi da, doctore, atunci trebuia s-o laşi să moară.

George se uită la Julio un moment, dar descoperi că nu putea îndura ce vedea în ochii lui – nu acuzare, ci tristeţe.

Aşa că plecă.

Avea treabă.

v

Momentul Alegerii:

După accident, cea mai mare parte a timpului tot Odetta Holmes menţinuse controlul, însă Detta Walker ieşise la suprafaţă din ce în ce mai mult, iar ceea ce-i plăcea cel mai mult Dettei era să fure. Nu avea importanţă că prada ei era întotdeauna lipsită de valoare, aşa cum nu avea importanţă nici că deseori o arunca mai târziu.

Important era faptul că o *lua*.

Când pistolarul intră în capul ei în magazinul Macy's, Detta strigă cu o combinaţie de furie şi groază şi teroare, mâinile încremenindu-i pe bijuteriile de două parale pe care le îngrămădea în poşeta sa.

Strigă pentru că, atunci când Roland intră în mintea ei, atunci când el *veni în faţă*, ea o simţi pentru un moment pe *cealaltă*, ca şi când o uşă ar fi fost deschidă în capul ei.

Şi strigă pentru că prezenţa invadatoare şi violatoare era o faţă palidă.

Nu avea cum să-l vadă, însă putea *să simtă* albul pielii lui.

Oamenii întoarseră capul. Un paznic văzu femeia care striga în scaunul cu rotile, văzu mâna ei îngheţând în timp ce îndesa bijuterii ieftine într-o poşetă care, după cum arăta (şi de la treizeci de paşi depărtare), valora de trei ori mai mult decât lucrurile pe care femeia le fura.

— *Hei*, *Jimmy*! strigă paznicul şi Jimmy Halvorsen, unul dintre detectivii de casă ai magazinului Macy's, întoarse capul şi văzu ce se petrecea.

Porni în pas alergător spre negresă. Nu putea să nu fugă – vreme de optsprezece ani fusese poliţist şi reacţia aceasta îi intrase în sânge – dar deja îşi spunea că va fi nasol. Copii, handicapaţi, călugăriţe; întotdeauna ieşea nasol cu ei. Prinzându-i asupra faptei era ca şi când i-ai fi tras un şut unui beţiv. Plângeau puţin în faţa judecătorului şi scăpau basma

curată. Era greu să convingi judecătorii că şi handicapaţii pot fi canalii.

Dar el porni în pas alergător.

vi

Pe moment, Roland fu îngrozit de haznaua plină de ură şi repulsie în care se trezi… apoi o auzi pe femeie strigând, îl văzu pe bărbatul masiv şi pântecos alergând spre ea/el, îi văzu pe oamenii care se zgâiau şi preluă controlul.

Brusc, Roland *fu* femeia cu mâini tuciurii. Simţi o dualitate stranie înăuntrul ei, dar acum nu se putea concentra pe asta.

Roti scaunul şi dădu să-l împingă înainte. Intervalul începu să defileze pe lângă el/ea. Oamenii se feriră din cale, trăgându-se de o parte şi de alta.

Poşeta căzu, împrăştiind pe jos, într-o trenă lungă, actele Dettei şi comorile furate. Bărbatul cu burtă mare patină pe lănţişoare din aur fals şi tuburi de ruj şi ateriză în fund.

vii

Rahat! îşi spuse furios Halvorsen şi, preţ de un moment, mâna lui dibui sub haina sport unde ţinea un calibru 38 într-un toc mic. Apoi luciditatea îşi reintră în drepturi. Aici nu era vorba de o operaţiune de arestare a vreunor traficanţi de droguri sau de un jaf armat; aici era vorba de o negresă oloagă într-un scaun cu rotile. Sigur, îl manevra ca şi când ar fi fost un bolid de cursă, însă tot o simplă negresă oloagă rămânea. Ce voia să facă, să o împuşte?

Asta ar fi de pomină, nu-i aşa? Şi unde oare avea ea să se ducă? În capătul intervalului nu erau decât două cabine de probă.

Se ridică de la pământ, masându-şi fundul afectat, şi porni după ea, şchiopătând puţin.

Scaunul cu rotile dispăru cu viteză în una dintre cabine. Uşa se trânti, trecând la câţiva milimetri de mânerele de

împingere ale scaunului.

Te-am prins, căţea, gândi Jimmy. *Şi-ţi arăt eu acum ce înseamnă să-ţi fie frică. Puţin îmi pasă dacă ai cinci copii orfani şi doar un an de trăit. N-o să pun mâna pe tine, dar, scumpo, o să-ţi pun nervii pe bigudiuri.*

Ajunse la cabina de probă înaintea paznicului şi deschise uşa violent cu umărul stâng. Cabina era goală.

Nici urmă de negresă.

Nici urmă de scaun cu rotile.

Nici urmă de nimic.

Se uită la paznic cu o privire năucă.

— Cealaltă! ţipă paznicul. Cealaltă!

Înainte ca Jimmy să se poată mişca, paznicul trântise deja de perete uşa celeilalte cabine. O femeie într-o jupă de nailon şi un sutien Playtex Living urlă sfredelitor şi îşi încrucişă braţele peste piept. Era extrem de albă şi categoric nu era oloagă.

— Scuzaţi-mă, spuse paznicul, simţind că-i iau foc obrajii.

— *Ieşi de aici, perversule*! strigă femeia în jupă de nailon şi sutien.

— Da, doamnă, spuse paznicul şi închise uşa.

La Macy's, clientul avea întotdeauna dreptate.

Se uită la Halvorsen.

Halvorsen se uită înapoi la el.

— Ce înseamnă drăcovenia asta? întrebă Halvorsen. A intrat acolo sau nu?

— Da, a intrat.

— Şi atunci unde este?

Paznicul nu putu decât să clatine din cap.

— Hai înapoi, să strângem de pe jos.

— Strânge *tu* de pe jos, zise Jimmy Halvorsen. Eu mă simt ca şi când tocmai mi-aş fi fracturat curu-n nouă locuri. Făcu o pauză. Sincer să fiu, bunul meu prieten, mă simt şi extrem de confuz.

Imediat ce pistolarul auzi uşa cabinei de probă închizându-se în urma lui, roti căruciorul o jumătate de cursă, căutând cealaltă uşă. Dacă Eddie îşi ţinuse promisiunea, aceasta n-ar mai fi fost de găsit.

Dar era acolo, încă deschisă, şi Roland o împinse prin ea pe Stăpâna Umbrelor.

Capitolul 3.
Odetta de cealaltă parte

i

Nu după mult timp, Roland avea să-şi spună: *Orice altă femeie, oloagă sau nu, împinsă fără veste pe intervalul magazinului în care-şi făcea cumpărăturile – din care fura, mai degrabă – de un străin din capul său, împinsă într-o cameră mică în vreme ce un bărbat urla în spatele ei să se oprească, apoi răsucită dintr-o mişcare, împinsă iarăşi acolo unde n-ar mai fi trebuit să fie loc de împingere, ca apoi să se trezească într-o clipită într-o lume cu totul diferită… Cred că orice altă femeie, în împrejurările astea, cel mai probabil ar fi întrebat „Unde mă aflu?“ înainte de orice.*

În schimb, Odetta Holmes întrebă aproape afabil:

— Tinere, ce ai de gând să faci cu cuţitul acela, mai exact?

ii

Roland ridică ochii spre Eddie, care stătea ghemuit cu cuţitul la mai puţin de o jumătate de centimetru deasupra pielii lui. În ciuda vitezei sale incredibile, pistolarul nu s-ar fi putut mişca suficient de iute pentru a scăpa de lamă, dacă Eddie se hotăra să o folosească.

— Da, spuse Roland. *Ce* ai de gând să faci cu el?

— Nu ştiu, zise Eddie, părând complet dezgustat de sine. Tai momeală, am impresia. Fiindcă, după câte se pare, sigur n-am venit aici ca să pescuiesc, nu-i aşa?

Azvârli cuţitul spre scaunul Stăpânei, dar mult în dreapta. Acesta se înfipse în nisip, trepidând, până la plăsele.

Atunci Stăpâna întoarse capul şi începu:

— Mă întrebam dacă ai putea, te rog, să-mi explici unde m-

ai adu…

Se opri. Spusese *Mă întrebam dacă* înainte să poată întoarce capul suficient încât să vadă că nu era nimeni în spatele ei, dar pistolarul observă cu un oarecare interes că ea totuşi continuă să vorbească un moment, pentru că starea ei medicală reclama în viaţa ei un set de adevăruri elementare – cum ar fi, de pildă, acela că dacă se mişcase, cineva trebuia s-o fi împins. Dar nu era nimeni în spatele ei.

Absolut nimeni.

Se uită înapoi spre Eddie şi pistolar, cu ochii negri tulburaţi, confuzi şi alarmaţi, şi acum întrebă:

— Unde mă aflu? Cine m-a împins? Cum e posibil să fiu aici? Cum e posibil să fiu îmbrăcată, când de fapt eram acasă şi mă uitam la ştirile de la douăsprezece, în capot? Cine sunt eu? Unde e locul ăsta? Voi cine sunteţi?

„*Cine sunt eu*?“ *a întrebat*, gândi pistolarul. *Digul s-a spart şi acum venea potopul întrebărilor*; *asta era de aşteptat*. *Dar întrebarea aceea – „Cine sunt eu*?“ *– nici acum nu cred că ştie că a rostit-o*.

Sau când a rostit-o.

Pentru că o rostise *înainte*.

Înainte să fi întrebat cine erau *ei*, întrebase cine era *ea*.

iii

Eddie se uită de la încântătorul chip tânăr/bătrân al negresei din scaunul cu rotile la faţa lui Roland.

— Cum de nu ştie?

— Nu-mi dau seama. Din cauza şocului, presupun.

— Din cauza şocului îşi aminteşte doar că era în living, înainte să plece la Macy’s? Vrei să spui că ultimul lucru pe care şi-l aminteşte e că stătea în capot şi urmărea nu ştiu ce ins spilcuit vorbind despre cum l-au găsit ei pe tăntălăul ăla în insulele Floridei şi că avea mâna stângă a Cristei McAuliff agăţată pe peretele din salon alături de adoratul lui peşte-spadă împăiat?

Roland nu răspunse.

Mai nedumerită ca oricând, Stăpâna spuse:

— Cine este Crista McAuliff? E cumva unul dintre Militanţii pentru Libertate dispăruţi?

Acum fu rândul lui Eddie să nu răspundă. Militanţii pentru Libertate?

Ăştia cine naiba erau?

Pistolarul aruncă o ocheadă spre el şi Eddie recunoscu dojana lui: Nu vezi că femeia e în stare de şoc?

Ştiu ce spui, prietene Roland, dar are şi şocul limitele lui. Şi eu m-am simţit puţin şocat când ai dat buzna în capul meu ca un Walter Payton drogat, dar asta nu m-a făcut să-mi pierd o bună parte din memorie.

Că venise vorba de şoc, suferise şi el unul frumuşel când apăruse femeia.

Stătea îngenuncheat deasupra trupului inert al lui Roland, cu cuţitul la mică distanţă de pielea vulnerabilă a gâtului… dar adevărul era că Eddie oricum n-ar fi putut face nimic – nu atunci, în orice caz. Se uita hipnotizat la uşă, urmărind cum intervalul din Macy's gonea în faţă – îşi reamintise din nou de *The Shining*, când vedeai ce vedea băieţelul ăla când mergea cu tricicleta pe holurile acelui hotel bântuit. Îşi amintea că băieţelul văzuse pe unul dintre holuri două fete gemene sinistre. Capătul intervalului era însă mult mai banal: o uşă albă. Pe ea erau imprimate cuvintele VĂ RUGĂM NU INTRAŢI CU MAI MULT DE DOUĂ PIESE VESTIMENTARE, cu litere discrete. Mda, Macy's era, clar. Fără îndoială.

O mână neagră se întinse şi trânti uşa de perete în timp ce vocea bărbătească (o voce de poliţist, recunoscuse Eddie, şi el auzise multe voci de poliţişti la viaţa lui) strigă din spate să se oprească, pe acolo nu avea ieşire, nu făcea decât să-şi înrăutăţească situaţia, şi Eddie o zări scurt pe negresa în scaun cu rotile în oglinda din stânga, şi îşi amintea că-şi spusese: *Iisuse, Roland a pus stăpânire pe ea, asta-i sigur, da' ea e clar că nu pare bucuroasă de asta.*

Apoi imaginea pivotă *şi Eddie se văzu pe sine însuşi.* Imaginea se apropia fulgerător de privitor şi el vru să ridice

mâna în care ţinea cuţitul pentru a-şi feri ochii, deoarece dintr-odată senzaţia că privea prin două perechi de ochi era prea intensă, prea buimăcitoare, avea să-i *fure* minţile dacă nu o înlătura, dar totul se întâmplă prea repede pentru ca el să facă ceva.

Scaunul cu rotile trecu prin uşă. Abia încăpu; Eddie îi auzi osiile scrâşnind pe canaturi. În aceeaşi clipă, auzi un alt sunet: un *sfâşiat* gros care-l duse cu gândul la un cuvânt

(*placentar*)

pe care nu reuşea să-l articuleze şi asta pentru că nu ştia că-l ştie. Apoi femeia veni spre el pe nisipul tasat şi nu mai părea nebună – de fapt, aproape că nu mai semăna deloc cu femeia pe care Eddie o zărise în oglindă, dar bănuia că *asta* nu era surprinzător; când treceai într-o clipă dintr-o cabină de probă din Macy's pe plaja unei lumi uitate de Dumnezeu, unde homarii erau mari cât nişte căţeluşi Collie, ţi se cam tăia avântul. Asupra acestui lucru Eddie Dean simţea că poate depune personal mărturie.

Înainte să se oprească, ea se apropie aproximativ patru paşi, iar asta doar pentru că terenul era înclinat şi nisipul pietros bine tasat. Nu mai acţiona roţile cu mâinile, cum trebuie să fi făcut înainte (*când o să te trezeşti mâine cu dureri de umeri o să poţi da vina pe Sir Roland, lady*, îşi spuse Eddie cu amărăciune).

Le duse în schimb la braţele scaunului şi le strânse bine, privindu-i atentă pe cei doi bărbaţi.

În spatele ei, uşa deja dispăruse. Dispăruse? Nu tocmai. Păruse mai degrabă să *se plieze în sine*, ca un film dat înapoi. Asta începu să se întâmple tocmai când detectivul magazinului intra pe cealaltă uşă, mai ordinară – cea dintre magazin şi cabina de probă. Intra valvârtej, aşteptându-se ca hoaţa să fi încuiat uşa, şi Eddie îşi spuse că va trage o lovitură zdravănă în peretele opus, dar Eddie nu avea să-şi vadă profeţia confirmată sau infirmată. Înainte ca spaţiul de trecere dintre cele două lumi să se închidă complet, Eddie văzu totul de cealaltă parte îngheţând în loc.

Filmul devenise o fotografie.

Nu rămaseră decât cele două urme făcute de roţile scaunului, imprimate în nisip pe o distanţă de patru paşi.

— Vă rog, nu vrea cineva să-mi explice unde mă aflu şi cum am ajuns aici? întrebă femeia din cărucior, aproape rugător.

— Păi, un lucru e sigur, Dorothy, zise Eddie. Nu mai eşti în Kansas.

Ochii femeii se umplură de lacrimi. Eddie vedea că încerca să şi le reprime, dar fără prea mult succes. Începu să suspine.

Furios (dar şi dezgustat de sine), Eddie se întoarse spre pistolar, care se chinuia să se ridice în picioare. Roland se mişcă, dar nu spre Stăpâna plângătoare.

Se duse să-şi ia cuţitul de jos.

— Spune-i! strigă Eddie. Tu ai adus-o, *aşa că n-ai decât să-i spui, bătrâne*!

După un moment, adăugă pe un ton mai scăzut: Şi mie să-mi zici cum de nu-şi aminteşte cine este.

iv

Roland nu răspunse. Nu imediat. Se aplecă, prinse plăselele cuţitului între degetele rămase la mâna dreaptă, îl transferă cu mare băgare de seamă în mâna stângă şi-l vârî în teaca de la şold. Încă încerca să înţeleagă ce simţise în mintea Stăpânei. Spre deosebire de Eddie, ea i se împotrivise, se împotrivise ca o pisică, din clipa în care el *ieşise în faţă* până când trecuseră prin uşă.

Lupta începuse din clipa în care îl simţise. Nu fusese loc de preget, pentru că nu fusese loc de surpriză. Trecuse prin asta, dar nu înţelegea câtuşi de puţin fenomenul. Niciun semn de mirare la apariţia străinului invadator din mintea sa, doar furie, teroare şi începutul luptei de a scăpa de el. Femeia nu fusese nicio clipă pe punctul de a câştiga – nu putea, bănuia el – dar asta nu o împiedicase să dea tot ce putea. Roland simţise o femeie înnebunită de teamă şi furie şi ură.

Simţise doar întuneric în ea – aceea era o minte îngropată

într-o surpare de galerie.

Doar că…

Doar că, în clipa în care ieşiseră pe uşă şi se separaseră, el îşi dorise – îşi dorise *cu disperare* – să mai poată zăbovi un moment. Un moment în plus i-ar fi spus atât de multe. Pentru că femeia pe care o aveau acum înaintea lor nu era femeia în mintea căreia se aflase el. În mintea lui Eddie fusese ca într-o cameră cu pereţi fremătători, transpiraţi. În mintea Stăpânei fusese ca într-o beznă impenetrabilă, unde zăceai gol la pământ în vreme ce peste tine mişunau şerpi veninoşi.

Până la sfârşit.

La sfârşit, ea se schimbase.

Şi mai fusese ceva, ceva ce el considera a fi de o importanţă vitală, dar nici nu înţelegea ce, nici nu-şi amintea. Ceva asemănător cu

(*o privire*)

uşa însăşi, doar că în mintea ei. Ceva despre

(*ai spart farfuria* pentru ocazii speciale *tu ai făcut-o*)

un brusc fior de înţelegere. Ca la studii, când în sfârşit vedeai…

— Oh, duce-te-ai dracului, zise Eddie dezgustat. Nu eşti altceva decât o maşinărie blestemată.

Trecu în pas alert pe lângă Roland, se duse la femeie, îngenunche lângă ea şi când ea îl cuprinse în braţe, strângându-l cu forţa panicii, ca un om pe cale să se înece, el nu se trase înapoi, ci o cuprinse şi el în braţe.

— E-n regulă, spuse el. Adică, nu e ceva de vis, dar e-n regulă.

— *Unde ne aflăm*? plânse ea. *Eram acasă şi mă uitam la televizor, ca să văd dacă prietenii mei au scăpat teferi de la Oxford, şi acum sunt aici şi NICI MĂCAR NU ŞTIU CE ÎNSEAMNĂ AICI*!

— Ei bine, nici eu nu ştiu, spuse Eddie ţinând-o strâns, începând să o legene puţin, dar se pare că suntem împreună. Şi eu sunt de unde eşti tu, bătrânul New York City, şi am trecut prin acelaşi lucru – ei bine, a fost puţin diferit, dar principiul e la fel – şi o să-ţi fie bine. Ca şi când tocmai i-ar fi

venit ideea, completă: Atât timp cât îţi place homarul.

Ea îl îmbrăţişă şi plânse şi Eddie o ţinu şi o legănă şi Roland îşi spuse:

Pentru el, acum va fi bine. Fratele lui e mort, dar are pe altcineva de care să se îngrijească, aşa că va fi bine.

Dar asta îi strânse inima, îi dădu un junghi dureros de reproş. Era în stare să tragă cu arma – cu mâna stângă, măcar – să ucidă, să reziste, să străbată fără a crâcni kilometri şi ani, chiar şi dimensiuni, se părea, în căutarea Turnului.

Era în stare să supravieţuiască, uneori chiar să apere – îl salvase pe Jake de la moarte lentă la haltă şi, la baza munţilor, de hrăpăreaţa poftă sexuală a Oracolului, dar în cele din urmă lăsase ca Jake să moară. Şi nici măcar dintr-un accident; comisese un act conştient de damnare. Se uită la cei doi, se uită la Eddie cum o ţinea în braţe, asigurând-o că totul va fi bine. El n-ar fi fost în stare de asta, iar acum căinţei din sufletul său i se alătură o teamă tainică.

Dacă ai fi renunţat la suflet pentru Turn, Roland, deja ai fi pierdut. O creatură fără suflet este o creatură fără iubire, iar o creatură fără iubire este o bestie. Poate că e suportabil să fii bestie, cu toate că cel care devine asta îşi va plăti în timp tributul iadului, dar dacă ar fi să-ţi atingi obiectivul? Dacă, aşa fără suflet, ar fi să ataci Turnul Întunecat şi să-l cucereşti? Dacă în sufletul tău nu se află decât întuneric, ce altceva ai putea face dacă nu să degenerezi din bestie în monstru?

A-ţi atinge obiectivul în chip de bestie ar fi doar necruţător de comic, cum ar fi să-i dai o lupă unui elefant. *Dar a-ţi atinge obiectivul în chip de monstru…*

A plăti *tributul iadului e una. Dar chiar vrei să* fie al tău?

Se gândi la Allie şi la fata care, cândva, îl aşteptase la fereastră, se gândi la lacrimile pe care le vărsase peste trupul neînsufleţit al lui Cuthbert. Oh, atunci iubise. Da. Atunci.

Dar *vreau să iubesc*! plânse el, însă cu toate că Eddie plângea şi el puţin odată cu femeia din cărucior, ochii pistolarului rămaseră uscaţi ca deşertul pe care îl traversase pentru a ajunge la marea aceasta neînsorită.

v

Avea să răspundă la întrebarea lui Eddie mai târziu. Avea să o facă deoarece credea că ar fi spre binele lui Eddie să fie în gardă. Motivul pentru care ea nu-şi amintea era simplu: nu era o singură femeie, ci două.

Şi una dintre ele era periculoasă.

vi

Eddie îi spuse ce putu, exagerând episodul reglării conturilor, dar relatând restul cu sinceritate.

Când termină, femeia păstră o tăcere absolută o vreme, cu mâinile împreunate în poală.

De pe munţii scunzi se scurgeau pârâiaşe care, la câţiva kilometri spre est, dispăreau. Din acestea îşi luaseră Roland şi Eddie apa în drumul lor spre nord. La început, o luase Eddie pentru că Roland era prea slăbit. Mai târziu făcuseră cu rândul, nevoiţi mereu să meargă puţin mai departe şi să caute puţin mai mult înainte să găsească un pârâu. Pe măsură ce munţii descreşteau, cursul râurilor devenea tot mai leneş, dar apa nu-i îmbolnăvise.

Până acum.

Roland se dusese ieri şi, chiar dacă asta însemna că azi era rândul lui Eddie, se dusese din nou, aruncându-şi pe umeri ploştile din piele şi plecând fără o vorbă. Eddie găsi gestul acesta straniu de discret. Nu voia să se lase emoţionat de el – de nimic ce avea legătură cu Roland, la drept vorbind – dar descoperi că era, puţin.

Ea îl ascultă cu atenţie, fără a spune nimic, cu ochii aţintiţi spre el. Într-un moment, Eddie ar fi spus că are cu cinci ani mai mult ca el, dar în următorul ar fi spus că are cu cincisprezece. Totuşi, în privinţa unui lucru nu avea nicio îndoială: începea să se îndrăgostească de ea.

Când termină, ea păstră un moment tăcerea, uitându-se acum nu la el, ci dincolo de el, uitându-se la valurile care, la

căderea nopţii, aveau să aducă homarii cu întrebările lor stranii, imperative. Eddie le făcuse o descriere amănunţită. Mai bine ca ea să fie puţin speriată acum decât foarte speriată când arătările ieşeau la joacă. Bănuia că va refuza să-i mănânce, mai ales după ce auzise ce-i făcuseră lui Roland cu mâna şi piciorul, mai ales după ce va fi apucat să-i vadă bine. Dar până la urmă foamea avea să-şi spună cuvântul în faţa tuturor acelor *did-a-chick* şi *dum-a-chum*.

Ochii ei erau distanţi.

— Odetta? întrebă el după ce trecuseră aproximativ cinci minute.

Îi spusese cum o cheamă. Odetta Holmes. Lui i se părea un nume splendid.

Ea întoarse ochii către el, trezită din reverie. Surâse puţin. Rosti un singur cuvânt:

— Nu.

Se uită la ea, neputând să-i ofere un răspuns. Îşi spuse că până atunci nu înţelesese niciodată nemărginirea pe care o putea exprima o simplă negaţie.

— Nu pricep, spuse el până la urmă. La ce spui nu?

— La toate astea.

Odetta făcu o mişcare amplă cu braţul (avea braţe foarte puternice, observă el – catifelate, dar foarte puternice), arătând spre mare, spre cer, spre plajă, spre colinele răsfirate unde pistolarul acum căuta după apă (sau poate era mâncat de viu de cine ştie ce nou şi interesant monstru, lucru la care Eddie nu avea chef să se gândească). Arătând, pe scurt, spre întreaga lume.

— Înţeleg cum te simţi. La început, nici mie nu mi-a venit să cred ce vedeam.

Dar *aşa* era? Privind înapoi, i se părea că pur şi simplu acceptase situaţia, poate pentru că era bolnav, tremura mai-mai să se facă ţăndări, în sevraj.

— Îţi trece.

— Nu, spuse ea din nou. Cred că s-a întâmplat unul din nouă lucruri, şi indiferent care ar fi, încă mă aflu la Oxford, Mississippi. Nimic din toate astea nu e real.

Continuă să vorbească. Dacă vocea ei ar fi fost mai tare (sau poate dacă el nu ar fi căzut în mrejele iubirii), aproape că ar fi sunat ca o predică. Aşa însă, părea mai mult peroraţie poetică decât predică.

Numai că, trebuia el să-şi tot reamintească, *de fapt nu-i decât un mare rahat, iar tu trebuie să o convingi de asta. Pentru binele ei.*

— Poate că am suferit o lovitură la cap, spuse ea. Cei din Oxford Town sunt celebri pentru priceperea cu care mânuiesc topoare şi bâte.

Oxford Town.

Asta atinse încet o coardă a memoriei în mintea lui Eddie. Femeia rosti cuvintele cu o anumită cadenţă pe care el, cine ştie de ce, o asocia cu Henry…

Henry şi scutece ude. De ce? Cum? Nu conta acum.

— Încerci să spui că, după tine, ăsta nu-i decât un vis pe care îl ai în timp ce eşti în stare de inconştienţă?

— Sau în comă, spuse ea. Şi nu e nevoie să te uiţi la mine ca şi când ai crede că e ceva strigător la cer, pentru că nu este. Uite aici.

Îşi dădu părul pe stânga şi Eddie văzu că-l purta în felul acela nu pentru că îi plăcea cum arăta. Rana veche de sub podoaba părului ei era cicatrizată şi urâtă, nu maronie, ci alb-cenuşie.

— Am impresia că ghinionul s-a cam ţinut scai de tine, zise el.

Ea ridică din umeri cu nepăsare.

— Ghinion cu carul şi noroc cu camionul, spuse ea. Presupun că există un echilibru. Ţi-am arătat-o doar pentru că am stat în comă vreme de trei săptămâni când aveam cinci ani. Am visat mult atunci. Nu-mi amintesc despre ce, dar ştiu că mama zicea că ei ştiau că nu voi muri atât timp cât continuam să vorbesc şi se pare că am vorbit întruna, chiar dacă ei au spus că n-au reuşit să priceapă mare lucru. Îmi amintesc, *totuşi,* că visele erau foarte vii.

Făcu o pauză, uitându-se în jur.

— La fel de vii cum pare să fie şi locul ăsta. Şi *tu,* Eddie.

Când îi rosti numele, pe el îl furnicară braţele. O, i se aprinseseră călcâiele, sigur. Luaseră foc de-a dreptul.

— Şi *el*, urmă femeia străbătută de un fior. *El* pare a fi mai viu decât orice.

— E de înţeles. Doar *suntem* reali, orice ai crede tu.

Ea îi adresă un surâs blând. Exprima neîncrederea ei totală.

— Cum ai căpătat-o? întrebă el. Rana de la cap, mă refer.

— Nu contează. Subliniam doar că ceea ce s-a întâmplat o dată e foarte posibil să se întâmple din nou.

— Nu, dar sunt curios.

— M-a lovit o cărămidă. Era primul nostru drum în Nord. Am ajuns într-un oraş numit Elizabeth, New Jersey. Am ajuns cu trenul, cu vagonul Jim Crow.

— Ce-i aia?

Ea se uită la el neîncrezătoare, aproape dispreţuitoare.

— Unde ai trăit, Eddie? Într-un adăpost antiatomic?

— Sunt dintr-un alt timp, spuse el. Pot să te întreb câţi ani ai, Odetta?

— Suficienţi ca să pot vota şi insuficienţi ca să fiu luată în evidenţă de asigurările sociale.

— Bun, m-ai pus la locul meu, am impresia.

— Dar cu tact, sper, spuse ea şi zâmbi în felul acela radios care lui îi dădea furnicături pe braţe.

— Eu am douăzeci şi trei, zise el, dar m-am născut în 1964 – anul în care te-a luat Roland.

— Vorbeşti fără tine.

— Ba nu. Când m-a luat *pe mine*, era anul 1987.

— Ei, ce să zic, spuse ea după un moment. Treaba asta cu siguranţă aduce un argument în plus pledoariei tale cum că asta ar fi realitatea, Eddie.

— Vagonul Jim Crow… era cumva cel rezervat negrilor?

— Celor de culoare, îl corectă ea. Nu ţi se pare că a ne spune „negri“ e puţin nepoliticos?

— Până-n 1980, mai mult sau mai puţin, toţi o să vă spuneţi singuri aşa, zise Eddie. Când eram eu mic, dacă-i spuneai „negru“ unui băiat de culoare, sărea la bătaie. Era aproape ca şi când i-ai fi spus „negrotei“.

Un moment, ea se uită nedumerită la el, apoi clătină iarăşi din cap.

— Povesteşte-mi despre cărămidă, atunci.

— Sora mai mică a mamei urma să se mărite, spuse Odetta. O chema Sophia, dar mama îi spunea mereu Sora Albastră, pentru că îi plăcea tare mult culoarea asta. „Sau cel puţin îi plăcea să-i placă“, aşa zicea mama. Aşa că eu îi spuneam Mătuşa Albastră, chiar dinainte să o întâlnesc. A fost o nuntă foarte frumoasă. După ea a avut loc o petrecere. Mi-amintesc toate cadourile.

Râse.

— Cadourile au ceva minunat pentru un copil, nu-i aşa, Eddie?

El zâmbi.

— Ah, categoric. Nu uiţi niciodată un cadou. Nici ce ai primit tu, nici ce a primit altcineva.

— Tata începuse deja să facă bani, dar eu ştiam doar că *progresăm*. Aşa spunea mereu mama şi o dată, când i-am zis că o fetiţă cu care mă jucam a întrebat dacă tata e bogat, mama m-a instruit că asta trebuie să spun dacă vreun alt prieten îmi pune aceeaşi întrebare. Că *progresam*. Aşa că şi-au permit să-i dăruiască Mătuşii Albastre un set minunat de porţelanuri şi-mi amintesc…

Vocea îi tremură. Duse o mână la tâmplă şi se masă absentă, ca şi când ar fi simţit un început de migrenă.

— Ce-ţi aminteşti, Odetta?

— Mi-amintesc că mama i-a dat o farfurie *pentru ocazii speciale*.

— O ce?

— Îmi pare rău. Mă doare capul şi mi s-a încâlcit limba. Şi oricum, nu ştiu de ce pierd vremea spunându-ţi toate astea.

— Te deranjează?

— Nu. Nu mă deranjează. *Voiam* să spun că mama i-a dat un platou special. Era alb cu broderii albastre delicate pe margine.

Odetta surâse puţin. Lui Eddie nu i se păru un surâs întru totul liniştit.

Ceva o deranja la amintirea aceasta, iar repeziciunea cu care părea să fi trimis în plan secund situaţia extrem de ciudată în care se găsea Odetta, o situaţie care ar fi trebuit să-i reţină toată sau mare parte din atenţie, îl deranja *pe el*.

— Văd farfuria aia la fel de bine cum te văd pe tine acum, Eddie. Mama i-a dat-o Mătuşii Albastre şi a plâns cu lacrimi uriaşe când a văzut-o. Cred că văzuse una asemănătoare când ea şi mama erau mici, doar că părinţii lor sigur că nu-şi puteau permite aşa ceva. Nimeni nu avea parte în copilărie de ceva *pentru ocazii speciale*. După petrecere, Mătuşa Albastră şi soţul ei au plecat în luna de miere în Smoky Mountains. Au plecat cu trenul.

Odetta se uită la Eddie.

— Cu vagonul Jimmy Crow, spuse el.

— Aşa e! Cu vagonul Crow! Pe atunci, oamenii de culoare doar cu ăsta călătoreau, acolo şi mâncau. Asta încercăm noi să schimbăm în Oxford Town.

Se uită la el, aproape sigur aşteptându-se ca el să insiste că ea era *acolo*, însă el era prins din nou în ţesătura propriei memorii: scutece ude şi cuvintele alea. Oxford Town. Doar că, dintr-odată, îi veniră şi alte cuvinte, o singură propoziţie, dar şi-l amintea pe Henry cântând-o iar şi iar, până când mama îl întrebase dacă nu poate să tacă din gură, ca să-l asculte pe Walter Cronkite.

Cineva să cerceteze lucrurile iute{10}. Astea erau cuvintele. Cântate iar şi iar de Henry, nazal şi monoton. Încercă să-şi mai amintească ceva, dar nu reuşi.

Şi nu era de mirare; la vremea aceea, el nu putea să aibă mai mult de trei ani.

Cineva să cerceteze lucrurile iute. Cuvintele astea îi dădeau fiori.

— Eddie, te simţi bine?

— Da. De ce?

— Tremurai.

El râse.

— Mi-o fi călcat pe mormânt Răţoiul Donald.

Ea râse.

— În orice caz, măcar n-am stricat nunta. S-a întâmplat când ne întorceam la gară. Peste noapte am stat la o prietenă a Mătuşii Albastre, iar dimineaţa tata a chemat un taxi. Maşina a venit aproape imediat, dar când şoferul a văzut că eram de culoare, a plecat de parcă i-ar fi luat foc capul şi se temea să nu i se aprindă şi fundul. Prietena Mătuşii Albastre plecase deja înainte cu bagajele noastre – şi aveam destule, pentru că urma să petrecem o săptămână în New York. Mi-amintesc că tata a spus că abia aşteaptă să vadă cum mi se luminează faţa când ceasul din Central Park va marca ora exactă şi toate animalele vor dansa.

Tata a propus să mergem pe jos până la gară. Mama a fost de acord în doi timpi şi trei mişcări, lăudându-i ideea, nu era decât un kilometru şi ceva până acolo şi ne-ar prinde bine să ne întindem picioarele după cele trei zile petrecute în tren la venire şi încă o jumătate de zi care ne aştepta. Tata a încuviinţat, şi pe deasupra, vremea era splendidă, dar cred că am înţeles chiar şi la cinci ani că el era nervos şi ea ruşinată şi amândoi se temeau să mai cheme un taxi, pentru că puteau păţi acelaşi lucru.

Aşa că am luat-o pe jos de-a lungul străzii. Eu mergeam pe interior, pentru că mama se temea să nu mă apropii prea mult de maşinile de pe stradă. Ţin minte că mă întrebam dacă tati voia să spună că faţa mea chiar va începe să *strălucească* atunci când aveam să văd ceasul din Central Park, şi dacă asta nu mă va durea, şi atunci mi-a căzut cărămida în cap. Totul s-a întunecat o vreme. Apoi au început visele. Vise vii.

Ea zâmbi.

— Ca visul *ăsta*, Eddie.

— Cărămida a căzut singură sau a aruncat-o cineva intenţionat?

— N-au găsit pe nimeni. Poliţia (mama mi-a spus la mult timp după, când aveam şaisprezece ani sau aşa ceva) a găsit presupusul loc unde se aflase cărămida înainte, dar mai lipseau şi altele şi unele erau desprinse. Era chiar sub geamul unei camere de la etajul trei al unei clădiri cu apartamente care fusese trecută pe lista de demolare. Dar sigur că,

indiferent de asta, mulţi oameni stăteau prin preajmă. Mai ales noaptea.

— Sigur, spuse Eddie.

— Nimeni n-a văzut pe cineva ieşind din clădire, aşa că s-a tras concluzia că a fost un accident. Mama spunea că ea asta şi crede că a fost, dar eu cred că minţea. Nu s-a deranjat nici măcar să-mi spună ce părere avea tata. Continuau să discute încinşi despre felul în care taximetristul aruncase o privire la noi şi plecase. Asta mai mult ca orice îi făcea să creadă că cineva fusese acolo sus, la fereastră, şi ne văzuse venind, şi hotărâse să arunce cu cărămida în negrotei. N-o să vină în curând creaturile alea de care ziceai, homarii?

— Nu, spuse Eddie. Doar la apus. Deci una dintre ideile tale este că tot ce vezi e un vis pe care îl ai în stare de comă, ca acelea pe care le-ai avut când ţi-a căzut o cărămidă în cap. Doar că acum bănuieşti că lovitura a fost de bâtă sau de altceva.

— Da.

— Care-i cealaltă idee?

Chipul şi vocea Odettei erau relativ calme, dar mintea îi era plină de o sumedenie de imagini urâte care duceau, într-un fel sau altul, la Oxford Town, Oxford Town. Cum spunea cântecul? *Sub clar de lună, două cadavre mute / Cineva să cerceteze lucrurile iute*. Nu tocmai aşa, dar pe aproape. Pe aproape.

— Că am luat-o razna, răspunse ea.

vii

Primele cuvinte care-i veniră lui Eddie în minte fură: *Dacă crezi că ai luat-o razna, Odetta, eşti ţicnită.*

La o scurtă analiză, totuşi, modul acesta de abordare i se păru contraproductiv.

Rămase tăcut un timp, şezând lângă scaunul cu rotile, cu genunchii la piept, ţinându-se cu mâinile de încheieturi.

— Ai fost într-adevăr dependent de heroină?

— *Încă* sunt, spuse el. E ca şi cu alcoolul sau crack-ul. Nu-i ceva ce poţi lăsa în urmă. Înainte, auzeam asta şi ziceam: „Da, da, da, da“, în cap, ştii, dar acum înţeleg. Încă mai simt dorinţa şi o parte din minte presupun că o va simţi *mereu*, dar partea fizică a renunţat la ea.

— Ce-i aia crack? întrebă ea.

— Ceva ce nu s-a inventat în *cândul* tău. E un procedeu de preparare a cocainei, doar că e ca şi cum ai transforma dinamita într-o bombă atomică.

— Ai făcut şi tu asta?

— Hristoase, nu. Eu eram cu heroina. Ţi-am spus.

— Nu semeni cu un dependent.

De fapt, Eddie era destul de stilat… asta, desigur, dacă ignorai mirosul de vânat pe care îl emanau corpul şi hainele sale (putea să se spele şi chiar o făcea, putea să-şi spele hainele şi chiar o făcea, dar în lipsa săpunului rezultatul era nemulţumitor). Când Roland intrase în viaţa lui, Eddie avea părul scurt (ca să treacă mai uşor prin vamă, dragul meu, şi ce mare glumă se dovedise a fi *asta*) şi încă mai avea o lungime respectabilă. Se bărbierea în fiecare dimineaţă, folosind tăişul ascuţit al cuţitului lui Roland, precaut la început, dar apoi din ce în ce mai hotărât. Când Henry plecase în Vietnam, el era prea tânăr pentru ca bărbieritul să fie o parte a vieţii sale, iar pe atunci nici pentru Henry nu reprezenta o mare problemă; nu-şi lăsase niciodată barbă, dar uneori treceau trei sau patru zile înainte ca mama să-l tachineze, spunându-i să-şi „tundă gazonul“. Dar când se întorsese, Henry devenise un maniac pe acest subiect (cum era şi pe alte câteva – pudra pentru picioare după duş; periatul dinţilor de trei sau patru ori pe zi, fiecare repriză fiind urmată de o gargară cu apă de gură; hainele puse întotdeauna pe umeraş) şi-l transformase şi pe Eddie într-un fanatic. Gazonul era tuns în fiecare dimineaţă şi-n fiecare seară. Acum, obiceiul era adânc inculcat, asemenea celorlalte deprinse de la Henry. Inclusiv, desigur, cel pentru care aveai nevoie de un ac şi o seringă.

— Sunt prea bine făcut? o întrebă el, rânjind.

— Eşti prea alb, spuse ea tăios, apoi tăcu un moment,

uitându-se cu severitate către mare.

Şi Eddie păstră tăcerea. Dacă la asta mai puteai spune ceva, el habar n-avea ce.

— Îmi pare rău, zise ea. A fost nedrept din partea mea şi foarte necaracteristic mie.

— Nu face nimic.

— Ba *face*. E ca şi când un alb ar spune ceva de genul: „Iisuse, n-aş fi spus nici în ruptul capului că eşti negrotei“ cuiva cu un ten foarte deschis.

— Îţi place să te consideri o persoană imparţială, zise Eddie.

— Cum ne considerăm şi cum suntem cu adevărat sunt rareori unul şi acelaşi lucru, aş zice, dar da… îmi place să mă consider o persoană imparţială. Aşa că te rog să-mi accepţi scuzele, Eddie.

— Cu o singură condiţie.

— Care?

Odetta surâdea iarăşi puţin. Asta era bine. Îi plăcea când o făcea să surâdă.

— Dă-i şi *la asta* o şansă egală. Iată condiţia.

— *Cui* să dau o şansă egală?

Părea puţin amuzată. Pe Eddie l-ar fi ofensat tonul acela în vocea altcuiva, i-ar fi lăsat impresia că persoana în cauză se plictiseşte, dar cu ea era altfel. Cu ea era în regulă. Bănuia că în relaţia cu ea aproape orice ar fi fost în regulă.

— Că există o a treia variantă. Că asta se întâmplă aievea. Adică… Eddie îşi drese vocea. Nu mă pricep foarte bine la filosofiile astea de rahat sau, ştii, la metamorfoze sau cum mama naibii îi spuse…

— Vrei să spui „metafizică“?

— Poate. Nu ştiu. Aşa cred. Dar ştiu că nu poţi continua să negi ce-ţi spun simţurile. Păi, dacă ideea ta cum că totul e un vis este corectă…

— N-am spus un *vis*…

— Orice-ai fi spus, la asta se reduce, nu? O realitate falsă?

Dacă ar fi fost ceva chiar şi doar vag condescendent în vocea ei cu un moment în urmă, acum nu mai era.

— Poate că propensiunea ta nu sunt filosofia şi metafizica, Eddie, dar sunt sigură că la şcoală ai fost un partener de dezbateri redutabil.

— N-am participat niciodată la cercul de dezbateri. Aia era o chestie pentru gay şi pentru urâte şi pentru tăntălăi. La fel şi clubul de şah. Cum adică propensiune? Ce-i aia propensiune?

— O înclinaţie, ceva ce-ţi place. Dar *tu*, cum adică gay? Ce-i aia *gay*?

El o privi un moment, apoi ridică din umeri.

— Homo, curişti. Nu contează. Am putea sta toată ziua să facem schimb de argou şi tot n-am ajunge nicăieri. Ce încerc să spun este că, dacă totul e un vis, acela ar fi visul meu, nu al tău. *Tu* ai putea fi o plăsmuire a imaginaţiei *mele*.

Surâsul ei se ofili.

— Tu… pe tine nu te-a pocnit nimeni.

— Nici *pe tine* nu te-a pocnit nimeni.

Acum zâmbetul ei dispăruse complet.

— Nimeni de care să-mi *amintesc*, sări ea cu o corecţie.

— Şi eu la fel! spuse el. Ziceai că cei din Oxford sunt aprigi. Ei bine, nici tipii de la vamă n-au fost în culmea fericirii când n-au găsit drogurile pe care le căutau. Unul dintre ei putea să mă fi lovit peste cap cu mânerul pistolului. Aş putea să zac într-o secţie din Bellevue chiar acum, visându-te pe tine şi pe Roland în vreme ce ei îşi scriu rapoartele, explicând cum, în timpul interogatoriului, am devenit violent şi au fost nevoiţi să mă readucă la ordine.

— Nu-i acelaşi lucru.

— De ce? Pentru că eşti o negresă inteligentă, activă social, fără picioare, iar eu nu sunt decât un tip de la periferie?

O spuse cu un rânjet, cu intenţia de a face o poantă jovială, dar ea îl săgetă cu privirea.

— Mi-aş dori să nu-mi mai spui *negresă*!

El suspină.

— Okay, da' o să-mi ia ceva timp să mă obişnuiesc.

— Oricum, ar fi trebuit să faci parte din clubul de dezbateri.

— Mă fut, exclamă el şi felul în care ea căscă ochii îl făcu

să înţeleagă din nou că diferenţa dintre ei nu se limita doar la culoarea pielii; îşi vorbeau unul altuia de pe două insule distincte. Apa dintre ei era timpul. Nu conta. Cuvântul îi reţinuse atenţia. Nu vreau să port o dezbatere cu tine. Vreau să te trezesc la realitatea faptului că *eşti* trează, atâta tot.

— Aş putea cel puţin să mă conformez provizoriu principiilor celei de a treia ipoteze enunţate de tine atât timp cât… situaţia asta… continuă să persiste, cu excepţia unui lucru: Există o diferenţă fundamentală între ce ţi s-a întâmplat ţie şi ce mi s-a întâmplat mie. Atât de mare, încât tu n-ai văzut-o.

— Atunci, arată-mi-o.

— Conştiinţa ta nu a înregistrat nicio ruptură. Într-a mea există una foarte mare.

— Nu înţeleg.

— Spun că tu ştii ce ai făcut clipă de clipă, zise Odetta. Povestea ta nu arde etapele: avionul, invadarea de către… de către… *el*…

Înclină din cap spre coline cu un dezgust evident.

— Dosirea drogurilor, ofiţerii care te-au luat în custodie, tot restul. E o poveste fantastică, nu-i lipseşte nicio verigă. Cât despre mine, eu m-am întors din Oxford, mă aştepta Andrew, şoferul meu, care m-a dus la clădirea mea.

Am făcut baie şi am vrut să mă culc – simţeam începutul unei migrene cumplite şi somnul este singurul medicament care mă ajută cât de cât cu cele cu adevărat rele. Dar era aproape de miezul nopţii şi m-am gândit să mă uit întâi la ştiri. Câţiva fuseserăm eliberaţi, dar destul de mulţi rămăseseră acolo.

Voiam să aflu dacă se rezolvaseră cazurile lor. M-am şters cu prosopul, am luat capotul pe mine şi m-am dus în living. Am deschis televizorul la ştiri.

Prezentatorul a început să vorbească despre un discurs pe care Hruşciov tocmai îl ţinuse cu privire la prezenţa americană în Vietnam. El spunea: „Avem un reportaj filmat din partea…“, după care a dispărut şi eu m-am trezit în cărucior pe plaja asta. Tu spui că m-am văzut într-o uşă

fermecată care acum nu mai e şi că eram în Macy's şi că furam. Toate acestea sunt, sigur, suficient de scandaloase, dar chiar dacă ar fi aşa, cred că aş găsi de furat ceva mai bun decât nişte bijuterii de duzină. Eu nu port bijuterii.

— Ai face bine să te uiţi din nou la mâinile tale, Odetta, spuse Eddie răspicat.

Foarte mult timp, ea se uită de la „diamantul" de pe degetul mic de la mâna stângă, prea mare şi prea grosolan pentru a fi altceva decât un fals, la uriaşul opal de pe inelarul mâinii drepte, care părea prea mare şi prea grosolan pentru a nu fi veritabil.

— Nimic din asta nu e real, repetă ea cu fermitate.

— Parcă ai fi un disc stricat! Pentru întâia dată, Eddie era sincer enervat. De fiecare dată când cineva îţi demontează o bucăţică din povestioara ta frumoasă, apelezi imediat la porcăria asta cu „nimic nu e real". Trebuie să-ţi vină mintea la cap, 'Detta.

— *Nu-mi spune aşa*! *Urăsc numele ăsta*! răbufni ea atât de violent, încât Eddie se trase în spate.

— Scuze. Iisuse! Nu ştiam.

— Am făcut saltul de la noapte la zi, de la capot la haine de stradă, din livingul meu pe plaja asta pustie. Şi explicaţia e că un poliţai necioplit cu burta mare m-a lovit peste cap cu o bâtă *şi asta e tot*!

— Dar amintirile tale nu se opresc în Oxford, spuse el încet.

— Po-poftim?

Din nou nesiguranţă. Sau poate refuza să-şi creadă ochilor. Ca în cazul inelelor.

— Dacă ai fost pocnită în Oxford, cum de amintirile nu ţi se opresc acolo?

— Lucrurile de felul acesta nu sunt întotdeauna foarte logice. Iarăşi se masa la tâmple. Iar acum, dacă nu ai nimic împotrivă, Eddie, aş prefera să închidem discuţia. Mi-a revenit migrena. Şi e una urâtă.

— Presupun că rolul logicii în treaba asta depinde de ce vrei tu să crezi. Te-am *văzut* în Macy's, Odetta. Te-am *văzut* furând. Tu spui că nu faci aşa ceva, dar tot tu mi-ai spus că nu

porţi bijuterii. Mi-ai spus asta chiar dacă te-ai uitat la mâinile tale de mai multe ori în timp ce discutam. Inelele alea erau acolo şi atunci, *dar e ca şi când nu le-ai putut vedea până când nu ţi-am atras eu atenţia asupra lor şi te-am forţat să le vezi*.

— Nu vreau să vorbesc despre asta! strigă ea. Mă doare capul!

— Prea bine. Dar ştii când ai pierdut şirul timpului şi ştii că nu a fost în Oxford.

— Lasă-mă în pace, zise ea surd.

Eddie îl văzu pe pistolar înapoindu-se cu două ploşti pline, una legată la brâu şi cealaltă aruncată peste umăr. Arăta extrem de obosit.

— Mi-aş dori să te pot ajuta, zise Eddie, dar pentru a face asta, presupun că ar trebui să fiu real.

Rămase lângă ea încă un moment, dar ea ţinea capul plecat, masându-şi tâmplele cu buricele degetelor.

Eddie se duse în întâmpinarea lui Roland.

viii

— Stai jos. Eddie luă ploştile. Pari sleit de puteri.

— Aşa mă şi simt. Îmi revine boala.

Eddie se uită la fruntea şi la obrajii înroşiţi ai pistolarului, la buzele lui crăpate, şi aprobă din cap.

— Speram să nu se întâmple, dar nu mă surprinde atât de tare, bătrâne. N-ai ieşit din perioada de risc. Balazar n-a avut destul Keflex.

— Nu te înţeleg.

— Dacă nu iei un medicament pe bază de penicilină destul de mult timp, nu distrugi infecţia. O faci doar să se retragă, iar după câteva zile revine. O să mai avem nevoie de pastile, dar măcar mai avem o uşă de deschis. Între timp, va trebui să nu depui efort.

Dar Eddie se gândea întristat la picioarele lipsă ale Odettei şi la drumurile din ce în ce mai lungi pe care erau nevoiţi să le facă pentru a găsi apă. Se întrebă dacă Roland nu-şi putuse

alege un moment mai rău să se reîmbolnăvească.

Bănuia că era posibil; doar că nu vedea cum.

— Trebuie să-ţi spun ceva despre Odetta.

— Aşa o cheamă?

— Îhî.

— E foarte frumos, zise pistolarul.

— Da. Aşa am spus şi eu. Ce nu-i la fel de frumos e reacţia ei la locul ăsta.

Crede că, de fapt, nici nu e aici.

— Ştiu. Şi nu-i place de mine, nu-i aşa?

Nu, gândi Eddie, *dar asta n-o împiedică să creadă că eşti o halucinaţie dată naibii*. N-o spuse cu voce tare. Aprobă doar din cap.

— Motivele sunt aproape aceleaşi, spuse pistolarul. Vezi tu, ea nu-i femeia pe care am adus-o din partea cealaltă. Absolut deloc.

Eddie făcu ochii mari, apoi, dintr-odată emoţionat, încuviinţă. Imaginea aceea neclară zărită în oglindă… faţa aceea schimonosită… Pistolarul avea dreptate. Iisuse Hristoase, sigur că aşa era! Aceea nu fusese Odetta.

Apoi îşi aminti mâinile care scotociseră cu nepăsare printre eşarfe şi, cu aceeaşi nepăsare, trecuse la îndesatul bijuteriilor false în poşeta ei mare – aproape ca şi când, ai fi spus, femeia ar fi *vrut* să fie prinsă.

Inelele fuseseră pe degete.

Aceleaşi inele.

Dar asta nu e musai să însemne că şi mâinile *erau aceleaşi*, gândi el aproape isteric, dar supoziţia aceasta nu rezistă decât o secundă. Îi studiase bine mâinile.

Erau aceleaşi; degete lungi şi delicate.

— Nu, continuă pistolarul. Nu este.

Ochii lui albaştri îl studiau atent pe Eddie.

— Dar mâinile ei…

— Ascultă, îl întrerupse pistolarul, şi ascultă bine. Vieţile noastre ar putea să depindă de asta – a mea pentru că mă atacă iarăşi boala şi a ta pentru că te-ai îndrăgostit de ea.

Eddie nu protestă.

— Ele sunt două femei în *acelaşi corp*. Era o femeie când am intrat în ea şi o alta când m-am întors aici.

Acum, Eddie *nu putea* să protesteze.

— Dar mai era ceva, ceva ciudat, şi fie n-am înţeles eu, fie am înţeles şi mi-a scăpat printre degete. Părea important.

Roland se uită pe după Eddie, se uită la scaunul cu rotile eşuat, stând singur la capătul urmelor din nisip care veneau de nicăieri. După aceea se uită înapoi la Eddie.

— Înţeleg foarte puţin din treaba asta şi nu înţeleg aproape deloc cât de gravă ar putea să fie, dar *tu trebuie să fii în gardă*. Ai înţeles?

— Da.

Eddie simţea că are foarte puţin aer în plămâni. Înţelegea – sau, cel puţin, cinefilul din el înţelegea despre ce anume vorbea pistolarul – dar nu avea suflu să explice, nu încă. Se simţea ca şi când Roland l-ar fi lovit în plex, lăsându-l fără aer.

— Bine. Pentru că femeia în care am intrat de cealaltă parte a uşii era la fel de periculoasă ca homarii ăia hidoşi care ies din mare noaptea.

Capitolul 4.
Detta de cealaltă parte

i

Trebuie să fii în gardă, spusese pistolarul şi Eddie consimţise, însă pistolarul ştia că Eddie habar nu avea despre ce vorbea el; mesajul nu ajunse în partea lui de creier unde instinctul de supravieţuire există sau nu.

Pistolarul văzuse asta.

Norocul lui Eddie că o văzuse.

ii

În crucea nopţii, ochii Dettei Walker se deschiseră brusc. Erau plini de lumina stelelor şi perfect conştienţi de situaţie.

Îşi amintea totul: cum se luptase cu ei, cum o legaseră în scaun, cum o tachinaseră, spunându-i *curvă neagră, curvă neagră*.

Îşi amintea monştri care ieşeau din valuri şi îşi amintea cum unul dintre bărbaţi – cel mai în vârstă – omorâse unul. Cel tânăr făcuse focul şi-l gătise şi apoi, rânjind, îi oferise carne de monstru afumată pe băţ. Îşi amintea că-l scuipase în faţă, îşi amintea rânjetul lui transformându-se într-o încruntare de faţă palidă furioasă. O lovise peste faţă şi-i spusese: *Ei bine, nu face nimic, o să te dai tu pe brazdă, curvă neagră. Aşteaptă şi o să vezi*. Apoi el şi Omul Foarte Rău râseseră şi Omul Foarte Rău scosese o pulpă de vită pe care o trăsese în ţepuşă şi o prăjise încet deasupra focului de pe plaja locului aceluia străin în care o aduseseră.

Mireasma cărnii de vită prăjindu-se încet fusese ademenitoare, dar ea nu-şi trădase pofta. Chiar şi atunci când tânărul îi fluturase o îmbucătură prin faţa gurii, cântând

Muşcă din ea, curvă neagră, haide, muşcă, ea rămăsese ca o stană de piatră, controlându-se.

Apoi dormise, iar acum era trează şi frânghiile cu care o legaseră dispăruseră. Nu mai stătea în scaun, ci era întinsă pe o pătură şi era acoperită cu alta, departe de linia fluxului, unde homarii ăia hidoşi încă hoinăreau şi puneau întrebări şi doborau din aer câte un pescăruş nefericit.

Se uită în stânga şi nu văzu nimic.

Se uită în dreapta şi-i văzu pe cei doi bărbaţi dormind înfăşuraţi în pături, două mormane indefinite. Tânărul era mai aproape, iar Omul Foarte Rău îşi dăduse jos curelele cu pistoale şi le aşezase alături de el.

Pistoalele erau în tocuri.

Mare greşeal-ai făcut, jigodie, gândi Detta şi se rostogoli pe dreapta.

Scrâşnetul şi scârţâitul scoase de trupul ei pe nisip fură acoperite de vânt, de valuri, de creaturile întrebătoare. Se târî încet pe nisip (ca o homaroşenie din aceea), ochii licărindu-i.

Ajunse la curele şi scoase un pistol din toc.

Era foarte greu, mânerul era neted şi, în mâna ei, arma părea cumva mortală, independent de ea. Faptul că era grea nu o deranja. Detta Walker avea braţe puternice.

Se târî puţin mai departe.

Tânărul era ca o stâncă sforăitoare, dar Omul Foarte Rău se mişcă puţin în somn şi ea îngheţă cu buzele schimonosite până când el se linişti din nou.

Iel e o jigodie tare jmecheră. Verifică, Detta. Verifică să fii sigură.

Găsi piedica butoiaşului, încercă să tragă de ea, nu reuşi, aşa că o împinse.

Butoiaşul se deschise.

Încă'cat! *Zuper, cum trebe*! *Te ocupi prima-ntâi d-ăla tânăr şi dacă Omu' Foa'te Rău deşchide ochii, i-arăţi un rânjet maaare*: *râzi, scumpişor, ca s' te văd ma' bine – ş-apoi îi faci felu' cum ştii tu.*

Împinse butoiaşul la loc, începu să tragă cocoşul… apoi aşteptă.

Când vântul se înteţi, trase cocoşul până la capăt.

Detta îndreptă pistolul lui Roland spre tâmpla lui Eddie.

iii

Pistolarul asista la toate acestea cu un ochi întredeschis. Febra se întorsese, dar încă nu era mare, nu atât de mare încât să nu mai poată avea încredere în el însuşi. Aşa că aşteptă, acel ochi întredeschis fiind degetul aşezat pe trăgaciul corpului său, corpul care întotdeauna fusese revolverul lui atunci când nu avea la îndemână un revolver adevărat.

Ea apăsă pe trăgaci.

Clic.

Sigur că *clic*.

Când el şi Eddie se întorseseră cu ploştile după ce stătuseră la palavre, Odetta Holmes dormea adânc în cărucior, căzută pe o parte. Îi pregătiseră patul pe nisip cât de bine se pricepuseră şi o duseseră încet de la scaun la păturile întinse pe jos. Eddie fusese sigur că se va trezi, dar Roland ştia că nu va fi aşa.

El vânase, Eddie făcuse focul şi mâncaseră împreună, punând deoparte o porţie pentru Odetta, pentru dimineaţă.

Apoi discutaseră şi Eddie spusese ceva care avusese asupra lui Roland efectul unei neaşteptate lumini de fulger. Era prea luminoasă şi prea scurtă pentru a aduce înţelegerea totală, dar văzuse multe, aşa cum o singură izbucnire de fulger te poate ajuta să discerni relieful terenului din jur într-o fracţiune de secundă.

I-ar fi putut spune lui Eddie atunci, dar n-o făcuse. Înţelegea că el trebuia să fie Cort pentru Eddie, iar când unul dintre elevii lui Cort avea de suferit şi sângera în urma unei lovituri neaşteptate, răspunsul lui Cort era întotdeauna acelaşi: *Copilul nu pricepe ce-i acela ciocan până când nu-şi dă cu el peste un deget. Ridică-te şi nu te mai smiorcăi, vierme*! *Ai uitat chipul tatălui tău*!

Aşa că Eddie adormise, chiar dacă Roland îi spusese că

trebuie să stea de gardă, iar când Roland era sigur că amândoi dormeau (aşteptase mai mult după Stăpână, care putea să se prefacă, bănuia el), încărcase pistoalele cu tuburi goale, le dezlegase de la şolduri (asta îi provocase un fior de durere) şi le aşezase lângă Eddie.

Apoi aşteptase.

O oră; două; trei.

La jumătatea celei de a patra ore, când trupul lui ostenit şi febril încerca să moţăie, o simţi mai mult decât o văzu pe Stăpână trezindu-se şi se trezi complet şi el.

Se uită la ea cum se rostogoli. Se uită la ea cum îşi transformă mâinile în gheare şi se târî pe nisip spre locul unde erau curelele lui cu pistoale. Se uită la ea cum scoase unul din toc, cum se apropie de Eddie şi apoi pregetă, cu capul înclinat, cu nările umflându-i-se şi dezumflându-i-se, nu doar adulmecând aerul, ci *gustându-l*.

Da. Aceasta era femeia pe care o adusese din partea cealaltă.

Când femeia coborî ochii spre pistolar, el nu se prefăcu doar că doarme, pentru că ea ar fi simţit înşelătoria; el *adormi* de a dreptul. Când simţi privirea ei îndepărtându-se, se trezi şi întredeschise din nou ochiul. O văzu cum ridică pistolul – făcu asta cu mai puţin efort decât vădise Eddie prima dată când Roland îl văzuse făcând acelaşi lucru – şi-l îndreptă spre capul tânărului. Apoi se opri, trăsăturile feţei ei umplându-se de o viclenie inexprimabilă.

În acel moment îi aminti de Marten.

Încercă să deschidă butoiaşul, nu reuşi la început, apoi înţelese mecanismul şi-l deschise. Se uită la capetele gloanţelor. Roland se încordă, aşteptând să vadă dacă-şi va da seama că gloanţele aveau capsele deja explodate, aşteptând apoi să vadă dacă va întoarce pistolul, dacă se va uita în celălalt capăt al butoiaşului şi va vedea că în loc de plumbi era gol (se gândise să încarce pistolul cu gloanţe care deja dăduseră rateu, dar abandonase repede gândul; Cort îi învăţase că fiecare armă în parte nu răspunde decât în faţa Încornoratului şi că un glonţ care a dat rateu o dată s-ar putea

să nu dea şi a doua oară). Dacă avea să facă asta, el n-ar mai fi stat pe gânduri nicio secundă şi ar fi acţionat.

Dar ea împinse butoiaşul la loc, începu să tragă cocoşul… şi se opri din nou.

Se opri în aşteptarea vântului care să acopere păcănitul lui sec.

Roland îşi spuse: *Uite încă unul. Doamne, e malefică şi nu are picioare, dar e un pistolar la fel de adevărat cum este Eddie*.

Aşteptă odată cu ea.

Vântul suflă.

Ea trase cocoşul până la capăt şi apropie ţeava la un centimetru de tâmpla lui Eddie. Cu un rânjet ca grimasa unui hoţ de cadavre, apăsă trăgaciul.

Clic.

Roland aşteptă.

Femeia îl apăsă din nou. Şi din nou. Şi din nou.

Clic-clic-clic.

— *Zda MĂ-SII*! strigă ea şi întoarse pistolul cu o graţie fluidă.

Roland se încordă, dar nu sări. *Copilul nu pricepe ce-i acela ciocan până când nu-şi dă cu el peste un deget*.

Dacă-l omoară pe el, te omoară şi pe tine.

Nu contează, răspunse inexorabil vocea lui Cort.

Eddie se trezi. Şi reflexele lui erau rele; se mişcă destul de iute încât să scape de riscul de a fi ucis sau aruncat în inconştienţă. În loc să cadă peste tâmpla lui vulnerabilă, mânerul greu al pistolului îl pocni peste maxilar, într-o parte.

— Ce… Iisuse!

— *ZDAMĂ-TII*! *ZDAMĂ-TII FAŢĂ PALIDĂ*! urlă Detta şi Roland o văzu ridicând pistolul încă o dată.

Şi chiar dacă ea era infirmă şi Eddie se rostogolise pe o parte, pistolarul nu îndrăzni să întârzie mai mult. Dacă Eddie nu învăţa acum lecţia, nu avea să o înveţe niciodată. Data viitoare când Roland îi va spune să fie în gardă, Eddie *va fi* în gardă. Şi, pe deasupra, vipera aia era iute. N-ar fi fost înţelept să se bizuie mai mult de atât pe agilitatea lui Eddie sau pe infirmitatea Stăpânei.

Se desprinse de la sol, sărind peste Eddie şi doborând-o pe femeie pe spate, rămânând deasupra ei.

— *Vrei şi tu, jigodie*? strigă ea la el, frecându-se în acelaşi timp cu pubisul de vintrele lui şi ridicând deasupra capului mâna în care încă mai ţinea pistolul.

Vrei şi tu? *'Ţi dau şi ţie, cum nu*!

— *Eddie*! strigă el din nou, nu un simplu strigăt acum, ci o *comandă*.

Un moment, Eddie rămase acolo tânguindu-se, cu ochii larg deschişi, cu sângele picurându-i de pe bărbie (începuse deja să se umfle), nevenindu-i să-şi creadă ochilor. *Mişcă-te, nu poţi să te mişti*? îşi spuse. *Sau oare nu vrei să te mişti*?

Îl lăsau puterile acum şi următoarea lovitură de pistol avea să-i rupă braţul… asta dacă apuca să-l ridice la timp. Dacă nu, femeia avea să-i spargă *capul*.

Atunci Eddie se mişcă. Prinse pistolul în timp ce acesta descria un arc de cerc prin aer şi femeia urlă, întorcându-se spre el, dând să-l muşte ca un vampir, înjurându-l într-un grai atât de accentuat sudist, că Eddie nici nu-l înţelegea; lui Roland i se părea că femeia începuse brusc să vorbească într-o limbă străină.

Dar Eddie izbuti să-i smulgă pistolul din mână şi acum, că obiectul ameninţării dispăruse, Roland reuşi să o ţintuiască la pământ.

Nici atunci ea nu se dădu bătută, ci continuă să se zvârcolească şi să înjure, cu faţa neagră plină de transpiraţie.

Eddie era prostrat, deschizând şi închizând gura ca un peşte. Îşi atinse ezitant maxilarul, se crispă, îşi trase degetele înapoi şi cercetă sângele de pe ele.

Femeia urla că-i va omorî pe amândoi; puteau încerca să o violeze, dar ea-i va omorî cu pizda ei, să fie siguri de asta, avea o văgăună dată naibii, cu dinţi la intrare, şi dacă voiau să încerce s-o exploreze, aveau să afle pe pielea lor.

— Ce mama naibii…, făcu Eddie debusolat.

— O curea, gâfâi pistolarul aspru spre el. Adu-o. O să mă rostogolesc cu ea peste mine şi tu o să-i apuci mâinile şi o să i le legi la spate.

— *Ba nici POHVESTE*! ţipă Detta şi zvâcni din trupul ei olog cu o asemenea forţă, încât aproape îl dădu jos pe Roland de pe ea. El o simţi că încerca să lovească în sus cu ciotul coapsei drepte, iar şi iar, vrând să-l lovească în boaşe.

— Eu… eu… ea…

— *Mişcă-te, blestemat fie chipul tatălui tău*! răcni Roland şi, în sfârşit, Eddie se mişcă.

iv

În timp ce o legau, de două ori aproape că o pierduseră de sub control. Dar Eddie reuşi până la urmă să înfăşoare cureaua lui Roland pe după încheieturile ei, când Roland – apelând la toată forţa lui – îi aduse amândouă mâinile la spate (ferindu-se continuu de muşcătura ei, ca o mangustă de un şarpe; de muşcătură reuşi să se ferească, dar înainte ca Eddie să termine, pistolarul era leoarcă de salivă) şi Eddie o târî de acolo, trăgând-o de bucata scurtă de curea rămasă. Nu voia să rănească vietatea aceea zbuciumată, strigătoare, cu gura spurcată. Era de departe o privelişte mai urâtă decât a homaroşeniilor, din pricina gradului ridicat de inteligenţă pe care o poseda, dar ştia că putea fi şi o fiinţă frumoasă. Nu voia s-o rănească pe cealaltă persoană aflată undeva înăuntrul acelei făpturi (ca un porumbel viu adânc în compartimentele secrete ale cutiei unui magician).

Odetta Holmes se afla undeva înăuntrul vietăţii aceleia demente.

v

Deşi ultimul lui mijloc de transport – un catâr – murise de prea mult timp pentru ca amintirea lui să mai dăinuie, pistolarul încă mai păstra o bucată din funia lui de priponire (care, la rândul ei, fusese cândva un excelent lasou).

Se folosiră de ea pentru a o lega în scaunul cu rotile, aşa cum ea îşi închipuise (sau îşi amintise greşit, deşi, până la urmă, erau unul şi acelaşi lucru, nu?) că ei făcuseră deja. Apoi

se îndepărtară de ea.

Dacă n-ar fi fost târâtoarele acelea cu chip de homar, Eddie s-ar fi dus la apă ca să se spele pe mâini.

— Am impresia că o să vomit, spuse el cu vocea nesigură a unui adolescent.

— *Ce-aţ' zice dacă v-aţ' hali unu' altuia PULELE*? cârâi arătarea zbuciumată din cărucior. *Ce-aţ' zice s' faceţ' asta, dacă v-i frică de păzărica unei negreze*? *Daţi-i drumu'*! *Cum nu*! *Sujeţi-vă cariciu' unu' la altu'*! *Faceţi-o cât mai aveţ' ocazia, pen' că Detta Walker o s' scape dân scaunu' ista şi-o s' vă taie zbârciturile alea albe la amândoi şi-o să le dau la bâzdâgăniile alea de colo-şa să le halească*!

— *Ea* e femeia în care am intrat. Acum mă crezi?

— Te-am crezut şi *înainte*, spuse Eddie. Ţi-am *spus* doar.

— Ai *crezut* că crezi. Ai crezut la suprafaţa minţii. Acum crezi cu toată mintea? Până în ultimul cotlon al ei?

Eddie se uită la fiinţa zvârcolitoare din cărucior, apoi se uită în altă parte, alb la faţă cu excepţia tăieturii de la barbă, din care sângele încă mai curgea puţin. Partea aceea a feţei lui începea să semene puţin cu un balon.

— Da, spuse el. Doamne, da.

— Femeia asta e un monstru.

Eddie începu să plângă.

Pistolarul ar fi vrut să-l consoleze, dar nu putea comite un asemenea sacrilegiu (îşi amintea mult prea bine de Jack), aşa că plecă în noapte cu febra reaprinsă chinuitor în corp.

vi

Mult mai devreme în noaptea aceea, când Odetta încă dormea, Eddie spuse că s-ar putea să înţeleagă ce nu este în regulă cu ea. *S-ar putea*. Pistolarul îi ceru să detalieze.

— Ar putea să sufere de schizofrenie.

Roland clătină din cap şi atât. Eddie îi explică ce înţelegea el că este schizofrenia, informaţii culese din filme precum *Cele trei feţe ale Evei* şi diverse seriale TV (în cea mai mare parte telenovele la care el şi Henry se uitau deseori când erau drogaţi). Roland dădu din cap. Da. Boala descrisă de el părea

să se potrivească. O femeie cu două feţe, una luminoasă şi alta întunecată. O faţă ca aceea pe care omul în negru i-o arătase pe a cincea carte de tarot.

— Şi ei nu ştiu – schizofrenicii ăştia – că au o altă personalitate?

— Nu, spuse Eddie. Dar…

Lăsă vorba neîncheiată, uitându-se îngândurat la homaroşeniile care se târau şi întrebau, se târau şi întrebau.

— Dar ce?

— Nu-s scormonitor de creiere, spuse Eddie, aşa că nu ştiu prea bine…

— *Scormonitor de creiere*? Ce-i asta?

Eddie se lovi cu degetul la tâmplă.

— Doctor pentru căpăţână. Doctor pentru minte. Se numesc de fapt psihiatri.

Roland aprobă din cap. Îi plăcea mai mult *scormonitor de creiere* şi asta pentru că mintea Stăpânei era într-o dezordine cumplită. Avea mare nevoie de cineva care să-i scormonească în ea şi să i-o ordoneze.

— Dar cred că schizofrenicii ştiu întotdeauna că *ceva* nu e în regulă cu ei, continuă Eddie. Pentru că au perioade de absenţă. Poate greşesc, dar întotdeauna am avut impresia că sunt de fapt doi oameni care se cred bolnavi de amnezie parţială, din cauza golurilor de memorie care apar atunci când la cârmă este cealaltă personalitate. *Ea*… ea spune că-şi aminteşte totul. Ea *chiar crede* că-şi aminteşte totul.

— Parcă ziceai că a refuzat să creadă că toate astea se întâmplă aievea.

— Da, făcu Eddie, dar lasă asta pentru moment. Încerc să spun că orice ar *crede* ea, *amintirile* ei fac un salt din livingul ei, unde stătea în capot şi urmărea ştirile de la miezul nopţii, direct aici. Fără conştiinţa vreunei rupturi. Nu are nici măcar impresia că o altă persoană a preluat controlul din acel punct până când ai înşfăcat-o tu din Macy's. Asta, fir-ar să fie, ar putea însemna o perioadă de o zi sau chiar de câteva *săptămâni*. Ce ştiu e că era tot iarnă, pentru că majoritatea cumpărătorilor din magazin purtau paltoane…

Pistolarul încuviinţă. Simţul observaţiei la Eddie era tot mai ascuţit. Asta era bine. Nu observase ghetele şi fularele, mănuşile care se iţeau din buzunarele paltoanelor, dar era un început.

— …dar altfel e imposibil să ne dăm seama cât timp Odetta a fost cealaltă femeie, pentru că ea, una, nu ştie. Cred că e într-o situaţie în care n-a mai fost niciodată şi modul ei de a-şi proteja flancurile e povestea asta despre cum a fost lovită în cap.

Roland încuviinţă din nou.

— Şi inelele. A fost foarte zdruncinată când le-a văzut. A încercat să nu lase să se vadă, dar s-a văzut, şi încă bine.

Roland întrebă:

— Dacă cele două femei nu ştiu că există în acelaşi corp şi dacă nici măcar nu bănuiesc că ar putea fi ceva nelalocul lui, dacă fiecare are propriul ei şir al amintirilor, parţial reale, dar parţial născocite pentru a acoperi timpul cât cealaltă este activă, ce putem noi să facem cu ea? Cum o să putem convieţui cu ea?

Eddie ridică din umeri.

— Nu mă întreba pe mine. E problema ta. Tu eşti cel care spune că are nevoie de ea. Fir-ar, ţi-ai riscat gâtul pentru a o aduce aici.

Eddie cumpăni la asta un moment, îşi aminti cum stătuse aplecat deasupra corpului lui Roland cu cuţitul la gâtul lui, şi râse brusc şi fără umor.

LITERALMENTE ţi-ai riscat gâtul, bătrâne, îşi spuse.

Între ei se lăsă tăcerea. Odetta deja respira regulat. Tocmai când pistolarul voia să-i reamintească lui Eddie să fie în gardă şi să-i strige (suficient de tare încât să audă şi Stăpâna, dacă doar se prefăcea că doarme) că el se va duce la culcare, Eddie spuse acel lucru care lumină mintea lui Roland cu claritatea unui fulger, lucrul care-l făcu să înţeleagă măcar o parte din ceea ce avea atâta nevoie să ştie.

La sfârşit, când trecuseră prin uşă.

Ea se transformase la sfârşit.

Şi el *văzuse* ceva, *ceva*…

— Să-ţi spun un lucru, zise Eddie, scormonind îngândurat în rămăşiţele focului cu o bucată de cleşte rămasă din prada acelei nopţi, când ai trecut cu ea în lumea asta, am avut impresia că eu însumi sunt schizofrenic.

— De ce?

Eddie se gândi la întrebare, apoi ridică din umeri. Era prea greu de explicat sau poate că era el prea obosit.

— Nu e important.

— *De ce*?

Eddie se uită la Roland, văzu că acesta punea o întrebare serioasă dintr-un motiv serios – sau aşa credea el – şi stătu un moment pe gânduri.

— E tare greu de descris, bătrâne. Faptul că m-am uitat în uşa aia. Asta m-a îngrozit la culme. Când te uiţi la cineva care se mişcă în cadrul uşii e ca şi când te-ai mişca şi tu odată cu el. Ştii despre ce vorbesc.

Roland încuviinţă.

— Păi, am privit totul ca şi când ar fi fost un film – nu contează, asta nu e important – până aproape de sfârşit. Apoi tu ai întors-o spre partea *asta* a uşii şi pentru prima dată *m-am văzut pe mine însumi*. A fost ca şi când… Îşi căută cuvintele şi nu găsi nimic. Nu ştiu. Ar fi trebuit să fie ca şi când m-aş uita într-o oglindă, presupun, dar n-a fost aşa, pentru că… pentru că a fost ca şi când m-aş fi uitat la o altă persoană. Ca şi când aş fi fost întors pe dos. Ca şi când aş fi fost în două locuri simultan. Aiurea, nu ştiu.

Dar pistolarul avu o revelaţie. *Asta* simţise el când trecuse de partea aceasta; *asta* se întâmplase cu ea, nu, nu doar cu *ea*, cu *ele*: preţ de o clipă, Detta şi Odetta se priviseră una pe cealaltă, dar nu aşa cum ţi-ai privi imaginea din oglindă, ci ca *două persoane distincte*; oglinda devenise o fereastră şi, un moment, Odetta o văzuse pe Detta şi Detta o văzuse pe Odetta şi amândouă fuseseră la fel de îngrozite.

Au ştiut amândouă, îşi spuse pistolarul, înfrigurat. *Poate că înainte n-au ştiut, dar atunci au ştiut. Pot încerca să o ascundă de ele însele, dar pentru un moment au văzut, au ştiut. Şi această ştiinţă sigur persistă şi acum.*

— Roland?

— Ce-i?

— Voiam să fiu sigur că n-ai adormit cu ochii deschişi. Pentru că un minut aşa mi s-a părut. Ştii tu, că eşti plecat departe în timp şi spaţiu.

— Dacă aşa a fost, acum m-am întors, spuse pistolarul. Mă duc la culcare. Ţine minte ce ţi-am zis, Eddie: ţine garda sus.

— O să stau de veghe, promise, dar Roland ştia că, bolnav sau nu, el va fi cel care va sta de veghe în noaptea aceea.

Toate celelalte veniră după asta.

vii

După încăierare, Eddie şi Detta Walker adormiră la loc până la urmă (ea nu căzu în somn, ci mai degrabă într-o stare de inconştienţă, atârnând pe o parte în scaun, ţinută de frânghia cu care era legată).

Pistolarul, însă, rămase treaz.

Va trebui să le fac să se înfrunte reciproc, gândi el, dar nu avea nevoie să-i spună un „scormonitor de creiere“ de-ai lui Eddie că o astfel de luptă ar putea fi pe viaţă şi pe moarte. *Dacă partea luminoasă, Odetta, ar fi să câştige lupta, încă s-ar putea să iasă bine totul. Dar dacă ar fi să câştige cea întunecată, cu siguranţă totul va fi pierdut pentru ea*.

Şi totuşi, simţea că ceea ce trebuia făcut, de fapt, era nu să distrugă, ci să *îmbine*. Deja recunoscuse mult din ce avea valoare pentru el – pentru *ei* – în tăria visceralã a Dettei Walker, şi o voia – dar o voia ţinută sub control. Era drum lung până acolo. Detta credea că el şi Eddie erau monştri dintr-o specie pe care o numea *Feţe Palide Borâte*. Asta nu era decât o iluzie periculoasă, dar ei aveau să întâlnească monştri adevăraţi de-a lungul drumului – homaroşeniile nu erau nici primii, nici ultimii. Femeia gata să lupte până la ultima suflare în care intrase şi care ieşise din ascunzătoare din nou în noaptea aceea se putea dovedi foarte utilă într-o luptă cu astfel de monştri, dacă putea fi temperată de calmul şi

umanitatea Odettei Holmes – mai ales acum, când el avea cu două degete mai puţin la o mână, când aproape rămăsese fără gloanţe şi febra îi creştea tot mai mult.

Dar mai e până la asta. Cred că, dacă reuşesc să le conving să-şi admită reciproc existenţa, confruntarea va fi inevitabilă. Dar cum să fac asta?

Rămase treaz cât fu noaptea de lungă, cumpănind, şi chiar dacă simţi febra crescând în el, nu găsi răspuns la întrebarea sa.

viii

Eddie se trezi la scurt timp după ivirea zorilor, îl văzu pe pistolar aşezat lângă cenuşa focului din noaptea trecută, înfăşurat cu pătura ca un indian, şi se duse lângă el.

— Cum te simţi? întrebă Eddie cu o voce joasă.

Stăpâna încă dormea legată fedeleş, chiar dacă uneori tresărea şi bâiguia şi gemea.

— Bine.

Eddie îi aruncă o privire critică.

— Nu mi se pare că arăţi bine.

— Mulţumesc, Eddie, spuse sec pistolarul.

— Tremuri.

— O să-mi treacă.

Stăpâna tresări şi gemu din nou, bâiguind – de data aceasta un cuvânt aproape inteligibil. *Oxford*, probabil.

— Doamne, nu-mi place să o văd aşa legată, murmură Eddie. Ca un viţel în grajd.

— Imediat o să se trezească. Tot ce se poate s-o dezlegăm atunci.

Mai mult de atât nu îndrăznea niciunul dintre ei să spună cu voce tare – că, atunci când Stăpâna din cărucior va deschide ochii, i-ar putea întâmpina privirea calmă, dar puţin nedumerită, a Odettei Holmes.

Cincisprezece minute mai târziu, când primele raze de soare apărură peste dealuri, ochii aceia chiar se deschiseră –

dar ce văzură ei nu fu privirea calmă a Odettei Holmes, ci căutătura nebună a Dettei Walker.

— De câte ori m-aţ' violat cât am fo' adormită? întrebă ea. 'Mi simt pizda lipicioasă ş-umflată ca ş' când mi-ar fi sfredelit-o cineva cu doo cariciuri d-ălea mici şi albe la care voi, albicioşii borâţi, le ziceţi pule.

Roland suspină.

— Să mergem, spuse el şi se ridică în picioare, făcând o grimasă de durere.

— Io nu mă duc nicăieri cu *voi*, jigodii, protestă Detta cu dispreţ.

— Ba o să vii, spuse Eddie. Sunt dezolat, scumpa mea.

— Şi un' crezi că m-oi duce?

— Păi, făcu Eddie, ce era în spatele Uşii Numărul Unu nu mă prea încânta, iar ce era în spatele Uşii Numărul Doi nici pe atât, aşa că acum, în loc să ne dăm bătuţi ca nişte oameni sănătoşi la cap, o să ţinem drumul drept şi o să vedem ce-i dincolo de Uşa Numărul Trei. După cum au mers lucrurile, cred că sunt şanse bune să dăm peste Godzilla sau peste Hidra, Monstrul cu Trei Capete, dar, vezi tu, eu sunt un optimist incurabil. Încă sper să dăm peste setul de oale din inox.

— Io nu mă duc.

— Aşa e, ai dreptate, spuse Eddie şi se duse în spatele scaunului.

Ea începu iar să se zbată, dar pistolarul făcuse trei noduri şi zbaterile ei doar le strângeau mai tare. În scurt timp înţelese şi ea asta şi se opri. Era plină de venin, dar nici pe departe proastă. Se uită peste umăr la Eddie cu un rânjet care-l făcu pe tânăr să se tragă puţin în spate. Lui i se păru cea mai malefică expresie pe care o văzuse vreodată pe faţa unui om.

— Ei, poa' c-o să merg o ţâr', zise ea, da' poa' că n-atât de departe cât crezi tu, albuşule. Ş' sigur n-atât de repede.

— Cum adică?

Din nou rânjetul acela peste umăr.

— O s' vezi tu, albuşule. Ochii ei, demenţi, dar convingători, se mutară scurt la pistolar. Amnâdoi o s' vedeţi *cum*.

Eddie strânse mâinile pe mânerele din spatele căruciorului şi porniră din nou spre nord, acum lăsând după ei pe plaja aparent nesfârşită nu doar urme de paşi, ci şi dârele paralele ale scaunului Stăpânei.

ix

Ziua fu un coşmar.

Era greu să calculezi distanţa parcursă când străbăteai un peisaj atât de puţin variat, dar Eddie ştia că abia se târau.

Şi ştia cine era răspunzător pentru asta.

O, da.

Amnâdoi *o s' vedeţi cum*, spusese Detta şi nu porniseră la drum decât de o jumătate de oră, că şi începuseră să vadă cum.

Împinsul.

Ăsta era primul lucru. Împinsul scaunului cu rotile pe o plajă cu nisip fin ar fi fost imposibil, aşa cum era să conduci maşina printr-un strat gros de zăpadă. Pe plaja aceea, cu suprafaţa ei pietroasă, împinsul scaunului era posibil, dar nici pe departe uşor. O vreme, roţile rulau destul de bine, spărgând sub ele scoici şi aruncând pietricele de o parte şi de alta a cauciucurilor tari… apoi întâlneau o adâncitură umplută de vânt cu nisip mai fin şi Eddie trebuia să împingă din toţi rărunchii, icnind, pentru a reuşi să scoată de acolo scaunul cu ocupantul lui impasibil. Roţile se afundau în nisipul hulpav. Trebuia să împingi şi, în acelaşi timp, să-ţi arunci toată greutatea în mânerele scaunului, apăsând, altfel ocupantul lui legat s-ar fi prăvălit cu capul înainte.

În timp ce el încerca să înainteze fără a o răsturna, Detta hohotea.

— 'Ţi mere bine colo-n spate, scumpişol? întreba ea de fiecare dată când scaunul intra într-o groapă cu nisip.

Când pistolarul venea să-i dea o mână de ajutor, Eddie îi făcea semn să plece.

— O să-ţi vină şi ţie rândul, spunea. Când facem schimb.

Dar am impresia că rândurile tale vor fi mult mai lungi decât ale lui, rosti o voce în mintea sa. *După cum arată, nu peste mult timp o să-i fie greu să-şi mişte propriile picioare, darămite să mişte scaunul femeii. Nu, dom'le Eddie, mă tem că asta-i sarcina ta. Răzbunarea lui Dumnezeu, înţelegi? După atâţia ani în care ai tras pe nas, uite c-a venit vremea să mai şi împingi*!

Scoase un râs scurt şi fără vlagă.

— Ce-i 'şa comic, albuşule? întrebă Detta şi, cu toate că Eddie avu impresia că voia să fie sarcastică, vorbele femeii păreră doar puţin nervoase.

După ea, n-am voie să găsesc nimic comic în situaţia asta, gândi el. *Absolut nimic*.

— N-ai înţelege, drăguţă. Las-o moartă.

— Pui pariu că *pe tine* o să te las mort, 'nainte să s' gate tărăşeni-asta, spuse ea. O s' vă las pă tine şi pă duru' d-amicu' tău morţi pă plaj-asta-n bucăţi. Cum nu. Da-ntre timp, bine ar fi să nu-ţ' iroseşti suflu' şi să-mpingi colo-şa. Deja parc-ar 'ncepe să-ţ' piară suflu'.

— Ei, atunci vorbeşte tu şi pentru mine, gâfâi Eddie. Am impresia că tu nu rămâi *niciodată* fără suflu.

— Io o s' trag un suflu *pă cur*, palidule! O s' ţi-l trag drept în faţă cân' n-o să mai respiri!

— Promisiuni, promisiuni.

Eddie scoase roţile din nisip, împingându-le pe suprafaţa relativ mai compactă – pentru o vreme, cel puţin. Soarele nu urcase complet pe cer, dar el deja era lac de sudoare.

O să fie o zi amuzantă şi educativă, gândi. *Deja se vede asta*.

Oprirea.

Ăsta era următorul lucru.

Ajunseseră pe o porţiune de plajă mai compactă. Eddie împinse scaunul mai repede, spunându-şi într-un colţ al minţii că dacă va putea menţine viteza, poate va reuşi să treacă din avânt peste următoarea groapă cu nisip pe care o va întâlni.

Şi dintr-odată, scaunul se opri. Încremeni în loc. Bara spătarului îl lovi tare în piept. Icni. Roland întoarse capul, dar nici măcar reflexele de felină ale pistolarului nu puteau împiedica scaunul Stăpânei să basculeze aşa cum ameninţase

la fiecare capcană de nisip. Acum se răsturnă şi Detta se răsturnă odată cu el, legată, neputincioasă, dar hohotind bezmetic. Încă mai hohotea când Roland şi Eddie în sfârşit reuşiră să repună scaunul pe roţi. Frânghia se strânsese atât de tare în unele locuri, încât probabil că-i întrerupsese circulaţia spre extremităţi; era tăiată la frunte şi sângele îi şiroia în sprâncene. Şi ea totuşi continua să hohotească.

Când scaunul era din nou pus pe roţi, amândoi bărbaţii gâfâiau cu răsuflarea tăiată. Greutatea lui, combinată cu a femeii, probabil că ajungea la o sută douăzeci de kilograme, procentul cel mai mare venind din partea scaunului. Lui Eddie îi trecu prin gând că, dacă pistolarul ar fi adus-o pe Detta din *cândul* lui, 1987, scaunul ar fi putut cântări şi cu treizeci de kilograme mai puţin.

Detta chicotea, pufnea pe nas, clipea pentru a alunga sângele din ochi.

— Iha-ha, băieţ', că m-aţ' răzturnat, zise ea.

— Sună-ţi avocatul, murmură Eddie. Dă-ne în judecată.

— Ş' v-aţ' spetit să m-aduceţ' iar la verticală. Arătaţ' ca dracu'. Cre' că v-a luat v'o zece minute, dacă nu ma' mult.

Pistolarul rupse o bucată din cămaşă – ce mai rămase din ea aproape că nu mai conta – şi întinse mâna stângă pentru a şterge sângele de la tăietura de pe fruntea ei. Femeia sări la el şi, judecând după pocnetul sălbatic pe care îl scoaseră dinţii ei întâlnindu-se, Eddie crezu că dacă Roland s-ar fi ferit cu o clipă mai târziu, Detta Walker i-ar mai fi ciuntit mâna de un deget.

Ea ricană şi îl ţintui cu ochi vesel-malefici, dar pistolarul văzu în spatele lor, ascunsă bine, teama. Femeia se temea de el. Se temea pentru că el era Omul Foarte Rău.

De ce era el Omul Foarte Rău? Poate pentru că, la un nivel profund, Detta simţea ce ştia el despre ea.

— Cât pe ce s' te prind, palidule, spuse ea. Cât pe ce s' te prind acuma.

Şi chicoti, hlizindu-se ca o vrăjitoare.

— Ţine-o de cap, spuse liniştit pistolarul. Muşcă mai rău ca o nevăstuică.

Eddie o ţinu şi pistolarul îi curăţă temeinic rana. Nu era largă şi nu părea adâncă, dar Roland nu voia să rişte; se duse încet până la apă, înmuie bucata de cămaşă în marea sărată, apoi se întoarse.

La apropierea lui, ea începu să strige.

— Nu cumva s' m-atingi cu câcatu' ăla! Nu cumva s' m-atingi cu apă din care ies bestiile alea otrăvitoare! Pleacă d-aci cu ea! Pleacă *d-aci* cu ea!

— Ţine-o de cap, zise Roland la fel de liniştit. Detta îl smucea dintr-o parte în alta. Nu vreau să risc.

Eddie o ţinu… şi o strânse când ea încercă să scape. Femeia înţelese că treaba era serioasă şi imediat rămase nemişcată, nemaitemându-se de cârpa umedă. Nu fusese decât o prefăcătorie, în definitiv.

Îi surâse lui Roland în timp ce el îi oblojea tăietura, îndepărtând cu grijă ultimele fire de nisip.

— *Tu* văz acuma că n-arăţ' numa' ca dracu', rosti Detta. Tu pari *bolnav*, palidule. Nu crez că ieşti în stare de drum lung. Nu crez *deloc* că ieşti în stare.

Eddie cercetă comenzile rudimentare ale scaunului. Avea o frână de mână care bloca roţile. Detta furişase mâna pe ea, aşteptase răbdătoare până când crezuse că Eddie prinsese suficientă viteză şi apoi acţionase frâna, răsturnându-se intenţionat la pământ. De ce? Ca să le încetinească înaintarea, de aceea. Nu exista un motiv pentru o asemenea faptă, dar Eddie credea că o femeie ca Detta nu avea nevoie de motive. O femeie ca Detta era oricând pregătită să facă aşa ceva din răutate pură.

Roland îi desfăcu puţin legăturile, astfel încât sângele să poată circula mai liber, apoi îi legă bine mâna, departe de maneta de frână.

— Ista nu face nimic, dom'le bărbat, zise Detta, oferindu-i un zâmbet radios plin de prea mulţi dinţi. Tot aia-i. Oi găsi io alte moduri de a vă-ncetini, băieţi. Tot *soiu'* de moduri.

— Să mergem, propuse apatic pistolarul.

— Eşti bine, bătrâne? întrebă Eddie.

Pistolarul părea foarte palid.

— Da. Să mergem.

Porniră mai departe pe plajă.

x

Pistolarul insistă să împingă şi el o oră şi Eddie îi făcu loc cu reticenţă.

Roland trecu singur de prima capcană de nisip, dar Eddie trebui să-i dea o mână de ajutor la a doua. Pistolarul gâfâia, cu fruntea plină de broboane mari de sudoare.

Eddie îl mai lăsă să meargă puţin şi Roland se dovedi destul de priceput în a evita locurile unde nisipul era suficient de fin încât să împotmolească roţile, dar până la urmă scaunul se bloca din nou şi Eddie îndură doar câteva momente să-l vadă pe Roland cum se opintea să-l scoată de acolo, gâfâind, pieptul tresăltându-i, în vreme ce vrăjitoarea (căci asta ajunsese Eddie să o considere) râdea în hohote şi chiar îşi arunca greutatea în spate pentru a zădărnici şi mai mult eforturile bărbatului – şi atunci îl împinse pe pistolar deoparte şi scoase roţile din nisip dintr-o singură smucitură nervoasă. Scaunul se clătină şi el o văzu/simţi pe femeie cum îşi muta greutatea *în faţă*, atât de mult cât îi permiteau legăturile, făcând asta cu o stranie intuiţie a momentului perfect care i-ar fi permis să răstoarne din nou scaunul.

Roland se lăsă cu toată forţa pe spătarul scaunului, alături de Eddie, şi tentativa ei eşuă.

Detta întoarse capul şi le făcu repede cu ochiul cu o complicitate atât de obscenă, încât Eddie simţi că i se face pielea de găină pe braţe.

— Cât pe ce s' mă răzturnaţ' *din nou*, băieţ', spuse ea. Aţ' face bine s-aveţ' grijă de mine. Nu-s decât o bătrână oloagă, aş' că aveţ' grijă de mine.

Râse… râse cu gura până la urechi.

Cu toate că Eddie ţinea la cealaltă femeie care ocupa corpul ei – aproape că o iubea, şi asta doar după puţinul timp petrecut cu ea în discuţii – simţi că-l furnică mâinile să o

strângă de gât şi să-i sufoce râsul ăla, să-l sufoce până când ea n-ar mai fi putut râde niciodată.

Femeia trase iar o ocheadă în spate, văzu ce gândea Eddie ca şi când ar fi avut gândurile imprimate pe faţă cu cerneală roşie şi râse cu atât mai tare.

Ochii ei îl provocau. *Hai, palidule. Hai. Vrei s-o faci. Hai şi fă-o.*

Cu alte cuvinte, nu răsturna doar scaunul; răstoarnă femeia, gândi Eddie.

Răstoarn-o o dată pentru totdeauna. Asta-şi doreşte. Pentru Detta, a fi ucisă de un alb s-ar putea să fie singurul ţel adevărat pe care şi l-a fixat în viaţă.

— Haide, spuse el şi reîncepu să împingă. O să facem un tur al coastei, scumpete, că-ţi place ori ba.

— Să te fut, ripostă ea.

— Ţine-ţi pliscul, scârbă, răspunse Eddie afabil, pornind la drum.

Pistolarul îl urmă cu ochii în pământ.

xi

Când soarele anunţa cu aproximaţie ora unsprezece, ajunseră la un grup mare de stânci şi acolo se opriră pentru aproape o oră, adăpostindu-se la umbră cât timp astrul urca spre zenit. Eddie şi pistolarul mâncară ce rămăsese din carnea de cu seară. Eddie îi oferi o porţie Dettei, care refuză din nou, spunându-i că ştie ea ce vor ei să facă şi că, dacă voiau s-o facă, era mai bine să treacă la fapte cu mâinile goale, nu să încerce să o otrăvească. Asta, spuse ea, era metoda laşilor.

Eddie are dreptate, gândi pistolarul. *Femeia asta şi-a clădit propriul şir de amintiri. Ştie tot ce i s-a întâmplat noaptea trecută, chiar dacă, de fapt, dormea buştean.*

Credea că ei îi dăduseră bucăţi de carne care miroseau a moarte şi putreziciune în timp ce ei înşişi mâncau vită sărată şi beau din butelci un soi de bere.

Credea că ei, din când în când, îi întinseseră bucăţi din

hrana lor nepângărită şi, când ea încerca să le apuce cu dinţii, le trăgeau în ultimul moment – râzând, desigur. În lumea (sau cel puţin în mintea) Dettei Walker, *Feţele Palide Borâte* nu le făceau decât două lucruri femeilor mai închise la culoare: le violau sau râdeau de ele. Sau amândouă în acelaşi timp.

Era aproape comic. Eddie Dean văzuse vită ultima dată în timpul drumului cu caleaşca-zburătoare, iar Roland nu văzuse nicio fărâmă de când înghiţise ultima bucată de carne uscată şi numai Dumnezeu ştia cât timp trecuse de atunci. Cât despre bere… Se întoarse cu mintea în timp.

Tull.

Fusese bere în Tull. Bere şi vită.

Doamne, ce bine ar fi să bea o bere. Îl ustura gâtul şi i-ar pica atât de bine să bea o bere, i-ar alina usturimea aceea. Ar fi fost mai bună chiar şi decât *astina* din lumea lui Eddie.

Se duseră la oarecare distanţă de ea.

— Nu-s o comp'nie dăstul dă bună pen' nişte albituri ca voi? urlă ea în urma lor. Sau vreţ' numa' să vă trageţ' puţân unu' de cariciu' ăluilalt?

Lăsă capul pe spate şi izbucni într-un râs puternic, care sperie pescăruşii, făcându-i să se ridice în zbor, cârâind, de pe stâncile pe care se adunaseră la sfat, cinci sute de metri mai încolo.

Pistolarul se aşeză cu mâinile atârnate între genunchi, căzut pe gânduri.

În cele din urmă, ridică fruntea şi-i spuse lui Eddie:

— Din zece cuvinte pe care le scoate nu înţeleg decât cel mult unul.

— Ţi-am luat-o înainte, replică Eddie. Eu pricep cel puţin două din trei. Dar nu contează. Cele mai multe se reduc la *feţe palide borâte*.

Roland încuviinţă.

— De unde vii tu sunt mulţi oameni închişi la piele care vorbesc aşa? *Cealaltă* vorbea normal.

Eddie clătină din cap şi râse.

— Nu. Şi o să-ţi spun ceva oarecum nostim – cel puţin mie mi se pare oarecum nostim, dar asta poate doar pentru că pe

aici nu găseşti multe motive să râzi. Nu e de-adevăratelea. Nu e deloc şi ea nici măcar nu ştie asta.

Roland se uită la el fără a scoate un cuvânt.

— Ţi-aminteşti când i-ai curăţat fruntea, cum s-a prefăcut că se teme de apă?

— Da.

— Ţi-ai dat seama că se preface?

— Nu la început, dar am înţeles repede.

Eddie aprobă din cap.

— A fost un rol şi ea *ştia* că este un rol. Dar e o actriţă destul de bună şi ne-a dus de nas pe amândoi câteva secunde. Şi felul cum vorbeşte ţine de rol. Da' interpretarea lasă de dorit. E atât de prostesc, atât de al naibii de *fals*!

— Crezi că se preface bine doar atunci când ştie că o face?

— Da. Pare o încrucişare dintre negroteiul dintr-o carte intitulată *Mandingo* pe care am citit-o odată şi Butterfly McQueen, care a jucat în *Pe aripile vântului*. Ştiu că numele astea nu-ţi spun nimic, dar ideea mea e că ea vorbeşte în clişee. Cunoşti cuvântul ăsta?

— Înseamnă ceva ce spun sau cred oamenii care gândesc puţin sau deloc.

— Da. N-aş fi putut găsi o definiţie mai bună.

— N-aţ' terminat de frecat cariciu', băieţ'? Vocea Dettei era mai aspră şi spartă. Sau poa' că nu-l găsiţ'. Asta-i?

— Haide, zise pistolarul şi se ridică încet în picioare. Se clătină un moment, văzu că Eddie se uită la el şi zâmbi. Mă descurc.

— Cât timp?

— Atâta cât va fi nevoie, răspunse pistolarul şi seninătatea din vocea lui îi îngheţă lui Eddie inima.

xii

În seara aceea, pistolarul folosi ultimul cartuş de care era sigur pentru a aduce carne la masă. A doua zi avea să înceapă să le testeze sistematic pe cele despre care credea că erau

oarbe, dar considera că situaţia stătea, în linii mari, aşa cum o descrisese Eddie: Ajunseseră să omoare blestemăţiile alea în bătaie.

Lucrurile decurseră ca în celelalte seri: pregătirea focului, prăjirea cărnii, mâncatul – acesta din urmă fu marcat acum de lentoare şi apatie. *Ne alimentăm doar*, gândi Eddie. Îi oferiră hrană Dettei, care strigă şi râse şi înjură şi întrebă cât timp o vor mai lua de proastă, apoi începu să se bălăngănească sălbatic dintr-o parte în alta, nepăsându-i că legăturile se strângeau mai tare, încercând doar să răstoarne scaunul pentru ca ei să fie nevoiţi să o ridice înainte să se poată aşeza la masă.

Cu o clipă înainte să-i iasă schema, Eddie o apucă ferm şi Roland aşeză pietre de ambele părţi ale roţilor.

— Desfac puţin frânghia, dacă nu te mai agiţi, îi spuse Roland.

— Mâncă-mi câcatu' drept din cur, jigodie!

— N-am înţeles dacă asta înseamnă da sau nu.

Femeia se uită la el cu ochii mijiţi, bănuind un ghimpe maliţios îngropat în calmul vocii lui (şi Eddie era în dubiu) şi, după un moment, spuse posomorâtă:

— Nu m-agit. 'S prea-nfometată ca să fac ca dracu'. Îmi daţ', băieţ', ceva mâncare adevărată sau mă lăsaţ' s' mor de foame? Asta vreţ'? N-aveţ' sânge-n voi să mă strângeţ' de gât şi io n-o să-nghit-n *veci* otravă, aşa că ăsta tre' să vă fie planu'. Scăpaţ' de mine-nfometându-mă. Ei, om vedea, cum nu. Om vedea noi. Sigur c-om vedea.

Le oferi din nou rânjetul ei ca o seceră, care îngheţa şi măduva în oase.

Nu mult timp după, adormi.

Eddie atinse obrazul lui Roland. Pistolarul se uită la el, dar nu se feri de atingerea lui.

— Sunt bine.

— Mda, eşti un model de bine. Ei, îţi spun un lucru, modelule, azi n-am ajuns prea departe.

— Ştiu.

Şi mai era problema ultimului glonţ bun pe care îl folosise,

dar lucrul acesta Eddie putea să nu-l afle – cel puţin, în seara aceea. Eddie nu era bolnav, dar era istovit. Prea istovit pentru a primi noi veşti rele.

Nu, nu e bolnav, nu încă, dar dacă o să-i lipsească odihna prea mult timp, dacă se oboseşte destul, sigur o să se îmbolnăvească.

Într-un fel, Eddie deja era bolnav; amândoi erau. La colţurile gurii lui apăruseră băşicuţe de herpes şi avea porţiuni de piele jupuite. Pistolarul simţea că i se mişcă dinţii în gingii şi pielea dintre degetele de la picioare începuse să-i crape şi să sângereze, la fel şi cea dintre degetele rămase de la mâini. Nu sufereau de malnutriţie, dar mâncau acelaşi lucru zi de zi. Puteau continua în felul acesta o vreme, dar în cele din urmă aveau să moară sigur.

Suferim de scorbut, îşi spuse Roland. *Boala marinarilor pe uscat. Simplu ca bună ziua. Ce ciudat*! *Avem nevoie de fructe. Avem nevoie de verdeţuri.*

Eddie înclină din cap spre Stăpână.

— O să continue să ne facă viaţa un calvar.

— Doar dacă cealaltă din ea nu se întoarce.

— Mi-ar plăcea să fie aşa, dar nu ne putem baza pe asta, zise Eddie. Luă o bucată de cleşte înnegrit şi începu să scurme în ţărână desene fără sens. Ai idee cât ar mai putea fi până la următoarea uşă?

Roland clătină din cap.

— Întreb doar pentru că, dacă distanţa dintre Numărul Doi şi Numărul Trei este aceeaşi cu distanţa dintre Numărul Unu şi Numărul Doi, s-ar putea să dăm de dracu'.

— Am dat deja de el.

— Şi-ncă cum, aprobă Eddie indispus. Mă întreb doar cât voi mai rezista stresului.

Roland îl lovi peste umăr, un gest de afecţiune atât de rar, încât lui Eddie i se umeziră ochii.

— Ăsta-i un lucru pe care Stăpâna nu-l ştie, spuse el.

— Hm? Care?

— Că noi, *Feţele Palide Borâte*, rezistăm mult la stres.

Eddie râse, râse bine, acoperindu-şi gura cu braţul ca să nu o trezească pe Detta. Se săturase de ea pe ziua aceea,

mulţumesc foarte mult.

Pistolarul îl privi cu un zâmbet.

— Mă duc la culcare, spuse. Să fii…

— …în gardă. Da, o să fiu.

xiii

Urmă strigătul.

Eddie adormi în clipa în care puse capul pe cămaşa făcută ghem şi, parcă doar cinci minute mai târziu, Detta începu să strige.

Se trezi pe dată, pregătit pentru orice, chiar şi pentru Regele Homar ieşit din adâncuri în dorinţa de a-şi răzbuna copiii ucişi sau pentru vreun monstru coborât dintre coline. I se *păru* că este dintr-odată treaz, în orice caz, dar pistolarul era deja în picioare, cu pistolul în mâna stângă.

Când văzu că amândoi erau treji, Detta se opri imediat din strigat.

— Vroiam numa' să vă trag alarma, băieţ', zise ea. Ar putea s' fie lupi. Pare c-au loc dăstul p-aci. Vroiam să fiu sigură că dac' văz un lup apropiindu-se, vă poci traje alarma.

Dar în ochii ei nu se vedea nici urmă de frică; în ei licărea o veselie răutăcioasă.

— Hristoase, spuse Eddie somnoros.

Luna era pe cer, dar urcase puţin; dormeau de nici două ore.

Pistolarul puse pistolul în toc.

— Nu mai face asta, o sfătui pe Stăpâna din cărucior.

— Şi ce-o s' faci dac' mai fac? Mă violez'?

— Dacă voiam să te violăm, deja ai fi violată temeinic de la un capăt la altul, spuse pistolarul monoton. Nu mai face asta.

Se întinse la loc, trăgând pătura peste el.

Dumnezeule, *Doamne Dumnezeule*, gândi Eddie, *ce bâlci e aici, a dracului de…*, şi mai departe nu ajunse cu gândul, căci alunecă din nou, epuizat, în somn. După care Detta sfredeli aerul cu noi ţipete, ţipete ca o alarmă de pompieri, şi Eddie sări din nou, adrenalina gonindu-i prin organism, încleştând pumnii. Apoi ea începu să râdă, cu vocea aspră şi tăioasă.

Eddie ridică ochii şi văzu că luna înaintase mai puţin de zece grade de când ea-i trezise prima oară.

Nu are de gând să se oprească, îşi spuse el istovit. *Are de gând să stea trează cu ochii la noi, iar când va fi sigură că dormim adânc, că am ajuns cu mintea în locul acela unde-ţi reîncarci bateriile, va deschide gura şi va reîncepe să urle*.

Va urla şi va urla şi va urla până când va rămâne fără voce.

Râsul ei se opri brusc. Roland se apropia de ea, o siluetă întunecată decupată în clarul de lună.

— Nu t-apropia d' mine, palidule, zise Detta, dar i se simţea un tremur în voce. S' nu pui mâna pe mine.

Roland rămase în faţa ei şi, un moment, Eddie fu sigur, absolut sigur, că pistolarul ajunsese la capătul răbdării şi o va distruge ca pe o muscă. În schimb, uimitor, se lăsă într-un genunchi înaintea ei, ca un peţitor care voia să o ceară în căsătorie.

— Ascultă, spuse el şi Eddie cu greu se convinse că auzea bine tonul blând din vocea lui Roland. Vedea şi pe chipul Dettei o uimire aproape la fel de mare, doar că acolo se mai găsea şi teama. Ascultă la mine, Odetta.

— Cui zici tu O-Detta? Ista nu-i numele meu.

— Tacă-ţi fleanca, scorpie, spuse pistolarul scrâşnit şi apoi, reluându-şi vocea blândă: Dacă mă auzi şi dacă o poţi controla cât de cât…

— Di ce-mi vorbeşti 'şa? Di ce vorbeşti ca ş' când ai vorbi c-altcineva? Termină cu jmecheri-asta dă faţă palidă! Termină acuma, m-auz'?

— …fă-o să tacă. Îi pot pune căluş în gură, dar nu vreau să fac asta. E periculos să fac asta. S-ar putea sufoca.

— *TERMINĂ ACUMA, JIGODIE VOODOO CU FAŢĂ PALIDĂ BORÂTĂ*!

— Odetta.

Vocea lui era o şoaptă, ca primele picături de ploaie.

Ea tăcu, uitându-se la el cu ochi mari. Eddie nu văzuse în viaţa lui o atare combinaţie de ură şi teamă în ochii cuiva.

— Nu cred că scorpiei ăsteia i-ar *păsa* dacă ar muri sufocată de căluş. Ea vrea să moară, poate chiar mai mult, vrea să mori

tu. Dar tu *nu* ai murit, până acum, şi nu cred că Detta e o noutate absolută în viaţa ta. Se simte prea acasă în tine, aşa că poate reuşeşti să auzi ce spun şi poate reuşeşti să menţii un oarecare control asupra ei, chiar dacă încă nu poţi ieşi la suprafaţă. N-o lăsa să ne trezească a treia oară, Odetta. Nu vreau să-i pun căluş. Dar dacă n-o să am încotro, o voi face.

Pistolarul se ridică, plecă fără să se uite înapoi, se înfăşură cu pătura şi adormi cât ai clipi.

Ea continua să se uite la el cu ochi mari, cu nările fremătând.

— Căcat voodoo dă faţă palidă, şopti ea.

Eddie se întinse pe spate, dar acum îi luă mai mult să-l cuprindă somnul, în ciuda oboselii accentuate. Ajungea în pragul somnului, se aştepta să audă strigăte şi se trezea imediat.

Aproximativ trei ore mai târziu, când luna începea să coboare pe cer, în sfârşit adormi.

Detta nu mai strigă noaptea aceea, fie pentru că Roland o speriase, fie pentru că voia să-şi păstreze vocea pentru viitoare alarme, fie – o posibilitate îndepărtată – pentru că Odetta auzise şi exercitase controlul pe care i-l ceruse pistolarul.

Eddie adormi până la urmă, dar se trezi lac de sudoare şi tot obosit. Se uită spre scaun, sperând cu naivitate că acolo va fi Odetta, te rog, Doamne, fă să fie Odetta în dimineaţa asta…

— ’Neaţa, albuşor, zise Detta şi-i arătă rânjetul ei de rechin. Credeam c-o s’ dormi pân’ la prânz. Da’ tu asta nu poci s’ fa’, n’aşa? Tre’ să ne luăm pişoarel’a spinare, ca s’ zic aşa, n’adevărat? Cum nu! Şi crez că *tu* ieşti ăl’ ce tre’ să tragă ma’ tare, pen’ c-ălălal’, ăl’ cu ochi voodoo, ăla-i tăt ma’ stins, pă bune că da! Da! Io nu crez c-o ma’ mânca *ceva* mul’ timp, nici carn-aia afumată pă care voi, albicioşilor, o ţineţ’ pen’ când aţ’ terminat s’ vă frecaţ’ unu’ altuia cariciu’. Aşa că să plecăm, albuşor! Detta nu vrea s’ vă ţină-n loc.

Vocea ei scăzu puţin şi pleoapele coborâră peste ochii care-l priveau viclean.

— Nu, Detta nu vre-asta.

Oi ţin’ tu minte ziu-asta, albuşule, promiteau ochii ei vicleni.

Oi ţin’ tu minte ziu-asta mul’, tare mul’ timp.

Cum nu.

xiv

Făcură cinci kilometri în ziua aceea, poate ceva mai puţin. Scaunul Dettei se răsturnă de două ori. O dată îl răsturnă chiar ea, furişând din nou degetele spre maneta de frână şi trăgând-o. A doua oară reuşi Eddie isprava fără niciun ajutor, împingând prea tare într-o capcană din aceea de nisip nenorocită. Asta era spre sfârşitul zilei şi el intră de a dreptul în panică, spunându-şi că de data asta nu va fi *în stare* să o scoată, pur şi simplu *nu va fi*. Aşa că împinsese cu toată forţa, braţele tremurându-i, şi sigur că exagerase, iar ea se prăvălise pe o rână ca Humpty Dumpty căzând de pe zid, şi el şi Roland se luptaseră pentru a o readuce la verticală. Terminaseră treaba tocmai la timp. Frânghia de sub sânii ei era acum încordată peste trahee. Nodul mobil expert făcut de pistolar risca să o omoare prin sufocare. Se făcuse de un albăstriu ciudat la faţă, era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa, însă tot continua să hohotească dizgraţios.

De ce te mai sinchiseşti? aproape că-l întrebă Eddie pe Roland, când acesta se aplecă înainte ca să slăbească nodul. *Las-o să se sufoce*! *Nu ştiu dacă vrea să moară, cum ai spus tu, dar ştiu că vrea să ne vină NOUĂ de petrecanie… aşa că las-o naibii*!

Atunci îşi aminti de Odetta (deşi întâlnirea lor fusese atât de scurtă şi părea atât de îndepărtată în timp, încât amintirea ei începea să se şteargă) şi sări să-l ajute.

Pistolarul îl împinse iute cu o mână.

— Nu-i loc decât pentru unul.

După ce frânghia fu slăbită şi Stăpâna gâfâia aspru după aer (pe care îl scotea din piept în rafale de râs dement), Roland se întoarse şi-l privi grav pe Eddie.

— Cred că ar trebui să ne oprim până mâine.

— Încă puţin. (Aproape îl implora.) Mai pot merge încă

puţin.

— Cum nu! Tipu'-i tare rezistent. Ar putea s' mai taie un rând de bumbac ş-*încă* s' mai aibă forţ' să-ţ' sugă caricu' *ca la carte*, la noapte.

Detta refuza în continuare să mănânce şi începea să slăbească la faţă. Ochii ei scânteiau în fundul găvanelor tot mai adânci.

Roland n-o băgă în seamă; îl iscodi bine pe Eddie. Într-un final, încuviinţă.

— Bine, încă puţin. Nu mult.

Douăzeci de minute mai târziu, Eddie aruncă şi el prosopul. Îşi simţea braţele ca de jeleu.

Se aşezară la umbra stâncilor, ascultând pescăruşii, uitându-se la flux, aşteptând să coboare soarele şi să iasă homaroşeniile şi să-şi înceapă interogatoriile.

Roland îi spuse lui Eddie cu o voce prea joasă pentru a fi auzită de Detta că nu mai aveau gloanţe uscate. Eddie strânse puţin din buze, dar atât. Roland era mulţumit.

— Aşa că va trebui să omori una cu mâinile goale, zise Roland. Eu sunt prea slăbit pentru a ridica o piatră suficient de mare ca s-o omor pe loc.

Acum fu rândul lui Eddie să-l iscodească. Nu-i plăcea deloc ce vedea.

Pistolarul făcu un gest de indiferenţă.

— Nu contează, spuse el. Nu contează, Eddie. Ce va fi *va fi*.

— *Ka*, zise Eddie.

Pistolarul încuviinţă şi surâse slab.

— *Ka*.

— Kaka, rosti Eddie şi se priviră reciproc şi râseră amândoi.

Roland păru surprins şi poate chiar puţin speriat de hârâitul uscat care-i ieşi pe gură. Râsul lui nu ţinu mult. Când încetă, el părea distant şi melancolic.

— Dac' râdeţ' înseamnă c-aţ' reuşit să v-o frecaţ'? strigă Detta spre ei cu o voce aspră şi slăbită. Cân' o să treceţ' la cordeală? Io aia voi s' văz! Cordeala!

xv

Eddie doborî un homar.

Detta refuză să mănânce, ca înainte. Eddie muşcă demonstrativ jumătate de bucată şi oferi jumătatea rămasă.

— Nu zău! făcu ea cu un licăr în ochi. Nu *ZĂU*! Ai pus otrava-n capătu' ăl'lalt. Ăl' de-ncerci să mi-l dai mie.

Fără alt cuvânt, Eddie luă cealaltă bucată, o puse în gură, o mestecă, o înghiţi.

— Nu mă convinji, spuse Detta ursuză. Las'-mă-n pace, palidule.

Eddie refuză. Îi aduse altă bucată.

— Rupe-o *tu* în două. Dă-mi care bucată vrei tu şi o voi mânca. Apoi tu mănânci ce-a rămas.

— Nu pui io botu' la trucurile tale dă faţă palidă, dom' Cha'lie. Las'-mă-n pace ţ-am zis ş-asta vreau s' faci.

xvi

Nu scoase strigăte în cursul nopţii… dar dimineaţă tot ea era acolo.

xvii

În ziua aceea făcură doar trei kilometri, chiar dacă Detta nu încercă deloc să răstoarne scaunul; Eddie credea că începea să fie prea slăbită pentru alte tentative de sabotaj. Sau poate înţelesese că nu mai era nevoie. Trei factori concurau la instituirea unei probleme inexorabile: epuizarea lui Eddie, terenul – care, după nesfârşite zile de nesfârşită monotonie, în sfârşit începea să se modifice – şi starea tot mai gravă a sănătăţii lui Roland.

Capcanele de nisip erau mai puţine, dar asta nu le uşura greul. Terenul devenea treptat mai zgrunţuros, semăna din ce în ce mai mult cu pământul nefertil şi din ce în ce mai puţin cu nisipul (pe alocuri creşteau smocuri de iarbă, părând

aproape stinghere acolo), şi acum ieşeau atât de multe stânci din această combinaţie ciudată de nisip cu pământ, încât Eddie se văzu nevoit să le ocolească aşa cum înainte ocolea capcanele de nisip. Şi nu peste mult timp, vedea bine, plaja avea să dispară complet. Dealurile, cocoaşe maronii şi mohorâte, erau tot mai aproape. Eddie vedea viroagele care şerpuiau printre ei, despicături parcă făcute de un uriaş neîndemânatic înarmat cu un satâr bont.

În noaptea aceea, înainte să adoarmă, auzi departe, între dealuri, ceva ce semăna cu strigătul unei enorme pisici sălbatice.

Plaja păruse nesfârşită, dar acum începea să vadă că totuşi se sfârşea undeva.

Undeva înainte, dealurile acelea aveau pur şi simplu s-o strângă până nu mai rămânea nimic din ea, apoi aveau să se avânte către mare şi să pătrundă în ea.

Acolo, dealurile s-ar fi transformat într-un promontoriu sau un soi de peninsulă, apoi într-o serie de arhipelaguri.

Asta îl îngrijora, dar ce-l îngrijora şi mai tare era sănătatea lui Roland.

Acum, pistolarul părea nu atât să ardă, cât să *se stingă*, pierzându-şi substanţa, devenind translucid.

Liniile roşii reapăruseră şi urcau fără oprelişti pe partea interioară a antebraţului drept, către cot.

În ultimele două zile, Eddie ţinuse ochii drept în faţă, mijindu-i în depărtare, sperând să vadă o uşă, acea uşă, uşa magică. În ultimele două zile, aşteptase întruna reapariţia Odettei.

Aşteptări zadarnice.

Înainte să adoarmă în noaptea aceea, două gânduri teribile îl vizitară, ca o glumă cu poantă dublă:

Şi dacă nu exista încă o uşă?

Şi dacă Odetta Holmes era moartă?

— Trezirea, faţă palidă! urlă Detta, smulgându-l din coma sa nocturnă. Cre' c-am rămas numa' noi doi, şcumpule. Cre' că pretinu' tău a dat în sfârşit ortu' popii. Cre' că pretinu' tău dă acu' mâna cu dracu-n fundu' iadului.

Eddie se uită la forma ghemuită a corpului lui Roland şi preţ de o clipă îngrozitoare crezu că scorpia avea dreptate. Apoi pistolarul se mişcă, gemu slab şi se ridică cu greu în şezut.

— Ei, ca s' vezi!

Detta strigase atât de mult, încât acum erau momente în care vocea îi dispărea aproape complet, transformată într-o simplă şoaptă stranie, ca vântul de iarnă pe sub uşă.

— T-am crezut mort, dom' Bărbat!

Roland se ridica încet în picioare. Mişcările lui îl duceau pe Eddie cu gândul la un om care se ţine de treptele unei scări invizibile. Tânărul simţi un soi mânios de milă, iar ăsta era un sentiment familiar, nostalgic într-un fel ciudat.

După un moment, înţelese. Era ca atunci când el şi Henry urmăreau la televizor meciuri de lupte libere şi unul dintre luptători îl lovea pe celălalt, îl lovea tare, iar şi iar, şi mulţimea ovaţiona însetată de sânge, şi *Henry* ovaţiona însetat de sânge, dar Eddie nu se clintea, încremenit în sentimentul acela de milă mânioasă, în acel dezgust paralizant; stătea acolo şi-i spunea telepatic arbitrului:

Opreşte lupta, prietene, eşti orb sau ce naiba? *Omu' ăla* moare *acolo*! *MOARE*! *Opreşte-n mă-ta lupta*!

Dar lupta aceasta nu putea fi oprită.

Roland se uită la ea cu ochii înroşiţi de febră şi hăituiţi.

— Mulţi au crezut asta, Detta. Întoarse privirea spre Eddie. Eşti pregătit?

— Da, aşa cred. Dar *tu*?

— Da.

— Eşti în stare?

— Da.

Merseră mai departe.

În jurul orei zece, Detta începu să-şi maseze tâmplele.

— Staţi, spuse ea. Mi-e rău. Cre' c-o să vomit.

— Probabil fiindcă ai mâncat prea mult aseară, spuse Eddie şi continuă să împingă. Trebuia să sari peste desert. Ţi-am spus că prăjitura aia cu ciocolată e grea la stomac.

— O s' vomit! O…

— Stai, Eddie! spuse pistolarul.

Eddie se opri.

Femeia din cărucior se contorsionată dintr-odată fulgerător, ca şi când ar fi străbătut-o o undă de curent electric. Ochii i se deschiseră larg, holbându-se în gol.

— *IO Ţ-AM SPART FARFURIA BĂTRÂNĂ ALBASTRĂ PUTUROASĂ*! strigă ea. *IO Ţ-AM SPART-O ŞI-S ÎN AL NOULEA CER PEN' C-AM FĂ…*

Fără veste, se lăsă grea înainte. Dacă n-ar fi fost legăturile, ar fi căzut din scaun.

Hristoase, a murit, a făcut o comoţie cerebrală şi a murit, gândi Eddie. Dădu să ocolească scaunul, îşi aminti cât de vicleană ştia femeia să fie şi se opri la fel de repede cum se pusese în mişcare. Se uită la Roland. Roland se uită la el, fără ca ochii lui să trădeze ceva.

Apoi femeia gemu. Şi deschise ochii.

Ochii *ei*.

Ochii *Odettei*.

— Dumnezeule mare, iar am leşinat, aşa-i? întrebă ea. Îmi pare rău că a trebuit să mă legaţi. Picioarele astea blestemate! Acum cred că m-aş putea ridica puţin dacă…

Dar în clipa aceea picioarele lui Roland fură cele care se tăiară de sub el şi pistolarul îşi pierdu cunoştinţa la aproximativ cincizeci de kilometri de locul unde plaja Mării Vestului se sfârşea.

RE-AMESTECARE

i

Lui Eddie Dean nu i se mai părea că el şi Stăpâna avansează greoi pe porţiunea de plajă rămasă. I se părea că *zboară*.

Roland încă nu-i inspira Odettei Holmes nici afecţiune, nici încredere, asta era clar, dar ea înţelegea cât de disperată devenise starea lui şi reacţiona în consecinţă. Acum, în loc să împingă o masă inertă de oţel şi cauciuc de care se găsea ataşat un om, Eddie aproape avea impresia că împinge un planor.

Du-te cu ea. Înainte trebuia să-ţi port de grijă, şi asta era important. Acum doar v-aş ţine în urmă.

Aproape din prima clipă îşi dăduse seama că pistolarul avea dreptate.

El împingea scaunul şi Odetta acţiona roţile.

La betelia pantalonilor avea unul dintre revolverele pistolarului.

Ţi-aduci aminte când ţi-am spus să fii în gardă şi tu n-ai fost?

Da.

Îţi repet îndemnul: Fii în gardă. *Clipă de clipă. Dacă se întoarce* cealaltă, *nu sta nicio clipă pe gânduri. Loveşte-o în cap.*

Şi dacă o omor?

Atunci totul s-a sfârşit. Dar asta e valabil şi dacă te omoară ea *pe tine. Şi dacă o să se întoarcă, o să încerce s-o facă. O să încerce.*

Eddie nu voise să-l lase singur. Nu era vorba doar de strigătul acela de pisică sălbatică din toiul nopţii (deşi tot la el se gândea), ci pur şi simplu de faptul că Roland devenise singura lui legătură cu lumea aceasta în care nici el, nici Odetta nu-şi aveau locul.

Şi totuşi, înţelegea că pistolarul avusese dreptate.

— Vrei să te odihneşti? o întrebă el pe Odetta. Mai este mâncare. Puţină.

— Nu încă, răspunse ea, deşi după voce părea obosită. Imediat.

— Bine, dar măcar nu mai învârti roţile. Eşti slăbită. Stomacul tău…

— Bine.

Ea se întoarse (avea faţa plină de transpiraţie) şi-i oferi un surâs care avu asupra lui două efecte contrare: îi slăbi puterile şi-l umplu de forţă. Şi-ar fi dat viaţa pentru un asemenea zâmbet… şi bănuia că tocmai asta va face, dacă împrejurările aveau să i-o ceară.

Sigur, spera din suflet să nu i-o ceară, dar această posibilitate categoric nu putea fi scoasă din discuţie. Timpul devenise un factor dureros de hotărâtor.

Odetta îşi aşeză mâinile în poală şi el continuă să împingă. Urmele lăsate de scaun erau acum mai puţin vizibile; plaja devenise tot mai compactă, dar era de asemenea presărată cu pietre care puteau provoca accidente. La viteza cu care înaintau nu era nevoie de cine ştie ce ajutor pentru asta. Un accident foarte grav ar fi putut-o răni pe Odetta şi asta era rău; în urma unui astfel de accident şi scaunul ar fi putut avea de suferit, iar asta ar fi fost rău pentru ei, dar probabil că şi mai rău ar fi fost pentru pistolar, care aproape sigur ar fi murit singur. Şi dacă Roland murea, ei aveau să rămână blocaţi în lumea aceea pentru totdeauna.

Cum Roland era prea bolnav şi slăbit ca să meargă pe picioare, Eddie fusese nevoit să recunoască un adevăr simplu: erau trei la număr acolo, dar doi dintre ei erau infirmi.

Care era speranţa, deci? Care era soluţia?

Scaunul.

Scaunul era speranţa, singura speranţă şi nimic altceva *decât* o speranţă.

Aşa că, Domnul fie cu ei.

ii

Pistolarul îşi recăpătase cunoştinţa la scurt timp după ce Eddie îl trăsese la umbra unui grup de stânci. Faţa lui, acolo unde nu era pământie, era de un roşu aprins. Pieptul i se umfla şi se dezumfla cu rapiditate. Braţul drept era o reţea de linii roşii şerpuite.

— Dă-i să mănânce, hârâi el la Eddie.

— Tu…

— Lasă-mă pe mine. O să fiu bine. Dă-i să mănânce. Acum cred că o să mănânce. Şi o să ai nevoie de forţa ei.

— Roland, dar dacă numai se *preface* că este…

Pistolarul gesticulă agitat.

— Nu se preface decât că nu ştie de existenţa celeilalte personalităţi. Ştim amândoi asta. I se citeşte pe faţă. Dă-i să mănânce, pentru numele tatălui tău, şi cât timp mănâncă, tu vino înapoi la mine. Acum contează fiecare minut.

Fiecare *secundă*.

Eddie se ridică şi pistolarul îl trase înapoi cu mâna stângă. Bolnav sau nu, forţa nu-i scăzuse deloc.

— Şi nu scoate o vorbă despre *cealaltă*. Orice ţi-ar spune ea, orice ţi-ar explica, *nu o contrazice*.

— De ce?

— Nu ştiu. Ştiu doar că ar fi o greşeală. Acum fă cum ţi-am spus şi nu mai pierde timpul!

Odetta stătea în scaunul ei şi se uita la mare cu o expresie de uimire blândă.

Când Eddie îi oferi bucăţile de homar rămase din seara precedentă, ea surâse cu tristeţe.

— Cu plăcere, dacă aş putea, dar ştii ce se întâmplă.

Eddie, care habar nu avea la ce se referea, ridică doar din umeri şi spuse:

— N-ar strica să mai încerci o dată, Odetta. Trebuie să mănânci, ştii asta. Trebuie să mergem cât de repede putem.

Ea râse puţin şi-i atinse mâna. El se simţi străbătut ca de un curent electric.

Ea era, sigur; Odetta. Ştia asta la fel de bine ca Roland.

— Te iubesc, Eddie. Te-ai străduit atât de mult. Ai fost atât de răbdător.

La fel şi *el*… Înclină din cap spre locul unde pistolarul zăcea sprijinit de stânci, alert. Dar el e un om greu de iubit.

— Da. Mie-mi spui?

— O să mai încerc o dată.

— Pentru tine.

Ea surâse şi el simţi că lumea întreacă se mişca pentru ea, din cauza ei, şi îşi spuse: *Te rog, Doamne, n-am avut niciodată multe, aşa că te rog să nu o iei din nou de lângă mine. Te rog.*

Femeia luă bucăţile de carne de homar, strâmbă din nas într-un gest comic nereuşit şi se uită în sus la el.

— E musai?

— Fă doar o încercare, zise el.

— N-am mâncat niciodată crustacee, spuse ea.

— Poftim?

— Credeam că ţi-am povestit.

— Tot ce se poate, zise el şi râse nervos.

Ce-i spusese pistolarul, că nu trebuie sub nicio formă să sufle o vorbă în faţa ei despre *cealaltă*, îi reveni atunci în gând cu toată forţa.

— Am avut aşa ceva la masă odată, când aveam zece sau unsprezece ani. Nu mi-a plăcut deloc gustul lor, ca nişte mingiuţe de gumă, şi mai târziu am vomitat tot. N-am mai mâncat niciodată de atunci. Dar… Suspină. Cum spui tu, o să fac o încercare.

Puse o bucată în gură, ca un copil care acceptă o linguriţă de sirop despre care ştie că are gust rău. Mestecă încet la început, apoi mai repede. Înghiţi.

Mai luă o bucată. Mestecă, înghiţi. Încă una. Acum aproape că le *înfuleca*.

— Hopa, ia-o încet! spuse Eddie.

— Probabil că-i alt *soi*! Asta-i, *sigur* că da! Se uită la Eddie cu un aer vesel. Am înaintat pe plajă şi am întâlnit altă specie! Se pare că nu mai sunt alergică! Nu are gust *rău*, ca înainte… şi doar *am încercat* să nu vărs, nu-i aşa?

Se uită la el cu sinceritate. Am încercat *foarte* tare.

— Da.

În propriile-i urechi, vocea sa părea că iese dintr-un radio care nu prinde bine semnalul. *Crede că a mâncat zilnic şi apoi a dat totul la boboci. Crede că din cauza asta e atât de slăbită. Dumnezeule mare.*

— Da, ai încercat cu stoicism.

— Are gust… Cuvintele acestea erau greu de desluşit pentru că ea vorbea cu gura plină. Are gust atât de *bun*! Râse. Sunetul era delicat şi încântător. N-o să mai vărs! O să mă pot alimenta! Ştiu asta! *Simt* asta!

— Numai să nu exagerezi, o povăţui el şi-i dădu plosca. Nu eşti obişnuită cu mâncarea. După atâta… Înghiţi şi se auzi (auzi el, cel puţin) un clic în gât.

După atâta vărsat.

— Da. Da.

— Trebuie să discut cu Roland câteva minute.

— Bine.

Dar înainte să plece, ea îl prinse din nou de mână.

— Mulţumesc, Eddie. Mulţumesc fiindcă eşti atât de răbdător. Mulţumeşte-i şi *lui*. Făcu o pauză gravă. Mulţumeşte-i, dar nu-i spune că mă sperie.

— Nu-i spun, o linişti Eddie şi se întoarse la pistolar.

iii

Chiar şi când nu învârtea roţile, Odetta era de ajutor. Îl dirija cu precizia unei femei care a petrecut mult timp conducând un scaun cu rotile într-o lume care doar peste ani şi ani avea să devină conştientă de persoanele cu handicapul ei.

— Stânga, spunea ea şi Eddie vira la stânga, ocolind un bolovan care se iţea din pământul păstos ca un colţ putred. Poate că l-ar fi văzut şi singur… dar poate că nu.

— Dreapta, striga ea şi Eddie vira la dreapta, evitând la mustaţă una dintre tot mai rarele capcane de nisip.

În cele din urmă, se opriră şi Eddie se întinse pe pământ, respirând greu.

— Dormi, spuse Odetta. O oră. Te trezesc eu.

Eddie se uită la ea.

— Nu te mint. Am văzut în ce stare e prietenul tău, Eddie…

— Nu e tocmai prietenul meu, în…

— …şi ştiu ce important e timpul. N-o să te las să dormi mai mult de o oră din cine ştie ce sentiment greşit de milă. Ştiu să citesc ceasul după soare destul de bine. Nu-i faci omului niciun bine dacă te forţezi până la epuizare, nu crezi?

— Aşa-i, zise el, gândind: *Dar nu înţelegi. Dacă dorm şi Detta Walker se întoarce…*

— Dormi, Eddie, insistă ea şi, cum Eddie era prea istovit (şi prea îndrăgostit) pentru a nu se încrede în ea, îi dădu ascultare.

Dormi şi ea îl trezi când spusese că o va face şi era tot Odetta, şi merseră mai departe, şi acum ea manevra iarăşi roţile, ajutându-l. Se grăbiră pe plaja tot mai îngustă către uşa pe care Eddie o căuta întruna din priviri, înfrigurat, şi pe care încă nu o vedea.

iv

Când o lăsă pe Odetta să mănânce pentru prima dată de câteva zile bune şi se întoarse la pistolar, Roland părea puţin mai întremat.

— Lasă-te jos, îi spuse el lui Eddie.

Eddie se lăsă.

— Dacă-mi laşi plosca pe jumătate plină, altceva nu-mi mai trebuie. Du-te cu ea să cauţi uşa.

— Şi dacă nu…

— O găseşti? O vei găsi. Dacă le-am găsit pe primele două, o vei găsi şi pe asta. Dacă ajungi azi înainte să apună soarele, aşteaptă să se întunece şi atunci omoară doi homari. Trebuie să-i laşi mâncare şi să te asiguri că e adăpostită cât mai bine posibil. Dacă nu ajungi azi, omoară trei. Poftim.

Îi dădu unul dintre pistoalele sale.

Eddie îl acceptă cu deferenţă, surprins la fel ca prima dată de greutatea lui.

— Credeam că toate gloanţele sunt oarbe.

— Probabil că sunt. Dar le-am pus în el pe cele despre care cred că s-au udat ultimele – trei de la cureaua stângă, de lângă cataramă, şi trei de la cureaua dreaptă, din acelaşi loc. S-ar putea să explodeze unul. Două, dacă ai noroc. Nu le irosi pe homaroşenii. Ochii lui îl scrutară scurt. S-ar putea să vă aştepte alte lucruri acolo.

— Ai auzit-o şi tu, nu-i aşa?

— Dacă te referi la ceva care urla între dealuri, da. Dacă te referi la Omul Negru, cum spun ochii tăi, atunci nu. Am auzit o pisică sălbatică în hăţişuri, atâta tot, una poate cu o voce de patru ori mai mare decât corpul ei. Ar putea fi ceva ce poţi pune pe fugă cu un băţ. Dar trebuie să te gândeşti la ea. Dacă se întoarce *cealaltă*, s-ar putea să fii nevoit să…

— Refuz să o omor, dacă la asta te gândeşti!

— S-ar putea să fii nevoit să o împuşti în aripă. Înţelegi?

Eddie încuviinţă cu reticenţă. Gloanţele alea nenorocite probabil că oricum nu vor exploda, aşa că nu avea rost să se burzuluiască din cauza asta.

— Când ajungi la uşă, las-o acolo. Adăposteşte-o cât de bine poţi şi întoarce-te după mine cu scaunul.

— Şi pistolul?

Ochii pistolarului scăpărară atât de tare, încât Eddie trase capul în spate, ca şi când Roland ar fi dat să-l lovească în faţă cu o torţă aprinsă.

— Pe toţi zeii! Eşti zălud? S-o laşi cu o armă încărcată, când *cealaltă* se poate întoarce în orice moment?

— Dar gloanţele…

— Să le *fut* de gloanţe! strigă pistolarul şi o scădere neaşteptată a vântului permise cuvintelor să răsune departe. Odetta întoarse capul, se uită la ei un moment lung, după care îşi întoarse privirea spre mare. Nici să nu te gândeşti să-l laşi cu ea!

Eddie menţinu un ton jos, în caz că vântul s-ar fi domolit

din nou.

— Dacă vine ceva din hăţişuri cât eu sunt pe drum încoace? Vreo pisică sălbatică de patru ori mai mare decât vocea ei, şi nu invers? Ceva ce nu poţi pune pe fugă cu un băţ!

— Adună-i o grămadă de pietre, spuse pistolarul.

— *Pietre*! Iisuse Hristoase! Bătrâne, eşti un căcat ambulant!

— Eu, unul, *gândesc*, spuse pistolarul. Lucru de care tu pari incapabil. Ţi-am dat pistolul ca să o poţi apăra de pericolul despre care vorbeşti pe jumătate din drumul pe care îl ai de făcut. Ţi-ar conveni să iau revolverul înapoi? Aşa poate că ai *muri* pentru ea. *Asta* ţi-ar conveni? Foarte romantic… doar că atunci, în loc să o încurce doar ea, o încurcăm toţi trei.

— Foarte logic. Dar tot un căcat ambulant rămâi.

— Du-te sau stai. Dar nu mă mai jigni.

— Ai uitat ceva, spuse Eddie furios.

— Şi ce, mă rog?

— Ai uitat să-mi spui să mă maturizez. Asta-mi spunea Henry mereu. „O, maturizează-te, băiete.“

Pistolarul zâmbi; un zâmbet palid, straniu de frumos.

— Cred că *deja* te-ai maturizat. Deci: pleci sau stai?

— Plec, spuse Eddie. Tu ce-o să mănânci? A ras ea ce rămăsese.

— Căcatul ambulant se va descurca singur. Căcatul ambulant se descurcă singur de ani întregi.

Eddie îşi feri privirea.

— Îmi… Îmi pare rău că ţi-am spus aşa, Roland. A fost… Râse dintr-odată isteric. A fost o zi foarte solicitantă.

Roland zâmbi din nou.

— Da, spuse el. A fost.

v

În ziua aceea scoaseră cel mai bun timp de când plecaseră la drum, dar uşa tot nu se vedea în depărtare când soarele începu să-şi arunce dâra aurie peste apă. Deşi ea îi spuse că poate merge încă o jumătate de oră fără nicio problemă, el

anunţă că atât ajunge şi o ajută să coboare din scaun. O duse pe braţe la o porţiune dreaptă de pământ care părea relativ netedă, scoase pernele de pe şezutul şi spătarul scaunului şi le strecură sub ea.

— Doamne, ce bine e să-ţi întinzi oasele, suspină ea. Dar… Fruntea i se încruntă. Mă tot gândesc la cel pe care l-am lăsat în urmă, la Roland, de unul singur, şi nu pot să mă bucur. Eddie, cine e el? *Ce* este el? Şi, aproape ca un gând de pe urmă: Şi de ce *strigă* atât de mult?

— Asta e firea lui, presupun, spuse Eddie şi, fără veste, plecă să strângă pietre.

Roland nu striga aproape niciodată. Bănuia că Odetta se referă la dimineaţa aceea – *Să le FUT de gloanţe*! – dar şi la alte zile scoase din amintiri false: timpul când *credea* că fusese Odetta.

Omorî trei homari, cum îl instruise pistolarul, şi ultima pradă îi acapară atenţia atât de tare, încât puţin lipsi să devină el însuşi a patra pradă.

Homaroşenia se apropiase din dreapta şi, când el văzu cleştii pocnind în aer acolo unde cu o clipă înainte se aflase piciorul său, gândul îl duse imediat la degetele lipsă ale pistolarului.

Prăji vietăţile la un foc de lemne uscate – apropierea dealurilor şi vegetaţia mai bogată uşurau şi grăbeau mult căutarea combustibilului, asta era sigur – în timp ce ultimele vestigii ale zilei dispăreau pe cer înspre apus.

— Uite, Eddie! strigă ea, arătând cu degetul în sus.

El se uită şi văzu o singură stea licărind pe cerul nopţii.

— Nu-i aşa că e *frumoasă*?

— Da, spuse el şi, dintr-odată, fără motiv, ochii i se umplură de lacrimi.

Unde naiba fusese toată viaţa? Unde fusese, ce făcuse, cine fusese cu el în tot acel timp şi de ce se simţea acum atât de brutal, atât de fundamental abuzat de existenţă?

Chipul ei ridicat spre înaltul cerului era de o frumuseţe teribilă în lumina aceea, dar propria-i frumuseţe îi era necunoscută posesoarei ei, care se uita la steaua de pe cer cu

ochi mari de mirare şi râdea adorabil.

— Licăr de stea, foc de peruzea, spuse ea şi se opri. Se uită la el. O ştii, Eddie?

— Da.

Eddie rămase cu ochii în pământ. Vocea lui era suficient de clară, dar dacă ar fi ridicat privirea, ea ar fi văzut că lăcrima.

— Atunci, ajută-mă. Dar trebuie să te uiţi.

— Bine.

El îşi şterse lacrimile cu palma şi ridică ochii către stea împreună cu ea.

— Licăr de stea… Odetta se uită la el şi el i se alătură: Foc de *peruzea*…

Ea întinse mâna ezitant şi el i-o luă într-a sa, una de maroniul delicios al ciocolatei uşoare, cealaltă de albul delicios al pieptului de porumbel.

— Prim astru ce apari noaptea, rostiră împreună, cu solemnitate, deveniţi acum băiatul şi fata, nu bărbatul şi femeia cum aveau să fie mai târziu, când întunericul era complet şi ea îl va întreba dacă doarme şi el va spune nu şi ea va întreba dacă nu vrea să o ţină în braţe pentru că-i este frig. Ascultă bine dorinţa mea…

Se priviră unul pe celălalt şi el văzu lacrimi şiroind pe obrajii ei. Începu şi el să lăcrimeze din nou, şi nu se mai ascunse de ea. Nu era o ruşine, ci o inexprimabilă uşurare.

Îşi surâseră.

— Şi împlineşte-o, de s-o putea, spuse Eddie şi gândi: *Te rog, tu pentru totdeauna*.

— Şi împlineşte-o, de s-o putea, repetă ea şi gândi: *De va fi să mor în locul acesta straniu, te rog să nu fie o moarte grea şi te rog să-l am alături pe tânărul acesta bun*.

— Îmi pare rău că am plâns, spuse ea, ştergându-şi ochii. Nu plâng de obicei, dar a fost…

— O zi foarte solicitantă, încheie el în locul ei.

— Da. Şi tu trebuie să mănânci, Eddie.

— La fel şi tu.

— Sper doar să nu mi se facă iarăşi rău.

El îi zâmbi.

— Nu cred că ţi se va face.

vi

Mai târziu, când galaxii neştiute dansau menuet deasupra lor, se abandonară unul celuilalt, împărţind sentimentul că niciodată nu mai trăiseră actul iubirii cu atâta tandreţe, cu atâta plenitudine.

vii

Plecară la drum odată cu ivirea zorilor, într-un suflu, şi spre ora nouă, Eddie începu să regrete că nu-l întrebase pe Roland ce să facă dacă ajungeau la locul unde dealurile închideau plaja şi uşa continua să nu se arate. Părea o întrebare destul de importantă, deoarece plaja *urma* să se termine, asta era clar.

Dealurile se apropiau tot mai mult, venind pe diagonală către apă.

Plaja în sine deja nu mai era deloc o plajă, nu cu adevărat; solul era acum ferm şi relativ neted. Ceva – un curs de apă, bănuia el, sau inundaţiile dintr-un anotimp ploios (de când era el în lumea aceea nu căzuse nicio picătură; cerul se înnorase de câteva ori, dar apoi norii se risipiseră) – îndepărtase majoritatea pietrelor.

La nouă treizeci, Odetta strigă:

— Stai, Eddie! Stai!

El se opri atât de brusc, încât ea trebui să se ţină de braţele scaunului ca să nu cadă. Într-o clipă, el veni în faţa ei.

— Îmi pare rău, spuse Eddie. Eşti bine?

— Da.

Eddie văzu că luase emoţia drept spaimă. Ea arătă cu degetul.

— Acolo în faţă! Vezi ceva?

El îşi duse mâna streaşină la ochi, dar nu văzu nimic. Strânse din pleoape.

Preţ de-o singură clipă i se păru… ba nu, erau cu siguranţă doar valuri de căldură ridicându-se din solul compact.

— Nu cred, spuse el şi zâmbi. Decât poate proiecţia dorinţei tale.

— Eu cred că văd! Întoarse spre el chipul zâmbitor, plin de emoţie. O formă singură, în picioare! Aproape de locul în care se termină plaja.

Eddie se uită din nou, strânse şi mai tare din pleoape, atât de tare, încât ochii începură să i se umple de lacrimi. Din nou i se păru, pentru o clipă, că vede ceva. *Ba ai văzut*, îşi spuse şi zâmbi. *Ai văzut proiecţia dorinţei ei*.

— Poate, zise el nu pentru că ar fi crezut asta, ci pentru că o credea ea.

— Să mergem!

Eddie se duse în spatele scaunului, ezitând o clipă pentru a-şi masa şalele, unde i se instalase o durere intensă. Ea se uită înapoi.

— Ce mai *aştepţi*?

— Chiar crezi că ai văzut bine, nu-i aşa?

— Da!

— Ei bine, atunci să mergem!

Eddie reîncepu să împingă.

viii

O jumătate de oră mai târziu, o văzu şi el. *Iisuse*, gândi, *are ochi la fel de buni ca Roland. Poate şi mai buni*.

N-ar fi vrut să se oprească la prânz, dar amândoi simţeau nevoia să mănânce. Îşi încropiră în grabă ceva şi plecară mai departe. Fluxul începea să crească şi Eddie se uită în dreapta – spre asfinţit – cu o tulburare crescândă.

Erau în continuare mult deasupra liniei de alge care marca fluxul maxim, dar credea că atunci când vor ajunge la uşă se vor afla într-un neliniştitor unghi îngust, format de mare într-o parte şi de dealuri în cealaltă. Acum vedea foarte clar acele dealuri. Nu era nimic plăcut la ele. Erau stâncoase, presărate

cu arbuşti pitici care-şi răsuceau rădăcinile în pământ ca nişte degete artritice, agăţându-se de el cu îndârjire, şi cu tufişuri aparent spinoase.

Nu erau foarte abrupte, însă erau categoric prea abrupte pentru a fi urcate cu scaunul cu rotile. Poate că ar fi reuşit să o ducă pe braţe un timp, poate că tocmai asta va fi nevoit să facă, la drept vorbind, dar nu-i surâdea ideea de a o lăsa singură acolo.

Pentru prima dată, auzea zumzet de insecte. Sunetul semăna puţin cu al greierilor, dar era mai ascuţit şi-i lipseau modulaţiile ritmice – un simplu *riiiii* monoton, ca al firelor de curent. Pentru prima dată, vedea alte păsări în afară de pescăruşi. Unele erau chiar mari, zburau în cerc deasupra uscatului, cu aripi vânjoase. *Şoimi*, îşi spuse el. Le văzu cum îşi strângeau aripile din când în când şi plonjau asemenea unor bolovani. Vânau. Dar ce vânau? Păi, animale mici. Asta era în regulă.

Şi totuşi, el continua să se gândească la urletul pe care îl auzise în cursul nopţii.

Spre mijlocul după-amiezii, a treia uşă se distingea clar. Asemenea celorlalte două, era o imposibilitate care totuşi se afirma cu forţa evidenţei.

— Uimitor, o auzi el pe Odetta spunând încet. De-a dreptul uimitor.

Se afla exact unde bănuise el că va fi, în unghiul care marca sfârşitul porţiunii de drum spre nord care, acum vedea, fusese porţiunea cel mai uşor de parcurs. Stătea la mică distanţă de linia fluxului şi la mai puţin de nouăzeci de metri de locul unde dealurile se înălţau brusc din pământ ca o mână de uriaş acoperită nu cu păr, ci cu iarbă gri-verzuie.

În timp ce soarele cobora vertiginos spre apă, fluxul atinse punctul maxim.

Când probabil că era ora patru – aşa spunea Odetta şi, cum ea afirmase că ştie să citească ceasul după poziţia soarelui (şi pentru că era iubita lui), Eddie o credea – ajunseră la uşă.

ix

Rămaseră cu privirea încremenită la ea, Odetta în scaun cu mâinile în poală, Eddie alături de ea, pe partea dinspre mare. Într-un fel, o priviră aşa cum priviseră luceafărul în seara precedentă – cu alte cuvinte, aşa cum se uită copiii la lucruri – dar o priviră şi-n alt fel. Când îşi puseseră o dorinţă cu ochii la stea, fuseseră doi copii fericiţi. Acum erau solemni, gânditori, ca doi copii care se uită la întruchiparea clară a unui lucru care nu-şi are locul decât într-un basm.

Pe uşă era scris un singur cuvânt.

— Ce înseamnă asta? întrebă Odetta într-un târziu.

— Nu ştiu, spuse Eddie, dar acel cuvânt trezi în el fiorul rece al disperării; simţi că sufletul i se întunecă de umbra unei eclipse.

— Serios? întrebă ea, studiindu-l îndeaproape.

— Nu. Eu… Înghiţi. Nu.

Ea îl mai ţinu sub ochi un moment.

— Împinge-mă după ea, te rog. Vreau să văd ce e acolo. Ştiu că vrei să te întorci la el, dar îmi faci serviciul ăsta?

Cum să nu i-l facă?

Dădură să o ocolească pe partea opusă apei.

— Stai! strigă ea. Ai văzut?

— Ce?

— Du-te înapoi! Uite! Fii atent!

De data aceasta fu atent la uşă şi nu la eventualele obstacole din faţă. Apropiindu-se de ea, o văzu cum se îngustează în perspectivă, îi văzu balamalele, balamale aparent încastrate în absolut nimic, îi văzu cantul…

Şi atunci dispăru.

Cantul uşii dispăru.

Imaginea apei ar fi trebuit să fie acoperită de opt, poate zece centimetri de lemn solid (uşa părea extraordinar de robustă), dar nici urmă de aşa ceva.

Uşa dispăruse.

Umbra ei era prezentă, dar uşa în sine dispăruse.

Trase scaunul înapoi doi paşi, astfel încât să se afle la mică

distanţă de locul unde era uşa, şi cantul ei reapăru.

— Vezi şi tu asta? întrebă cu o voce nesigură.

— *Da*! A reapărut!

Împinse scaunul un pas înainte. Uşa era tot acolo. Încă cincisprezece centimetri. Tot acolo. Încă *cinci* centimetri. Tot acolo. Încă doi centimetri… şi dispăru. Se volatiliză.

— Iisuse, şopti el. Iisuse Hristoase!

— Crezi că ai putea-o deschide? întrebă ea. Sau eu?

El păşi încet în faţă şi prinse cu mâna clanţa uşii pe care era scris un singur cuvânt.

Încercă să o rotească în sensul acelor de ceasornic; încercă şi-n sens invers.

Clanţa nu se clinti.

— Prea bine. Vocea ei era calmă, resemnată. E pentru el, deci. Cred că amândoi ştiam asta. Du-te după el, Eddie. Imediat.

— Mai întâi trebuie să te pregătesc pe tine.

— Mă descurc eu.

— Ba nu. Eşti prea aproape de linia fluxului. Dacă te las aici, când se întunecă or să iasă homarii şi tu o să le fii ci…

Venind dinspre dealuri, un urlet gutural de pisică sălbatică îi tăie brusc vorbele, ca un cuţit care taie un şnur. Era la o distanţă apreciabilă, dar mai aproape decât fusese înainte.

Ochii ei fugiră un moment spre revolverul pistolarului, îndesat la betelia pantalonilor lui Eddie, apoi spre chipul lui. El simţi o căldură surdă în obraji.

— Ţi-a spus să nu mi-l laşi, nu-i aşa? rosti ea blând. Nu vrea să fie la mine. Din cine ştie ce motiv, nu vrea să fie la mine.

— Gloanţele s-au udat, spuse el stângaci. Probabil că oricum n-ar exploda.

— Înţeleg. Du-mă puţin pe pantă în sus, Eddie, bine? Ştiu cât de tare trebuie să te doară spatele – Andrew numeşte asta Junghi de Cărucior – dar dacă mă duci ceva mai sus, voi fi ferită de homari. Şi mă îndoiesc că vreo altă vietate se apropie foarte tare de teritoriul lor.

Eddie îşi spuse: *Probabil că aşa este când fluxul e la cotă*

maximă… dar ce se întâmplă când începe să se retragă?

— Dă-mi ceva de mâncare şi câteva pietre, zise ea şi faptul că, fără să ştie, repetă ce spusese pistolarul îl făcu pe Eddie să roşească din nou. Îşi simţea obrajii şi fruntea ca pereţii unui cuptor de cărămizi.

Ea îl privi, zâmbi şters şi clătină din cap ca şi când el ar fi vorbit cu voce tare.

— N-o să ne certăm din cauza asta. Am văzut cum merg lucrurile cu el. I-a rămas foarte puţin timp. Nu avem timp de discuţii. Du-mă ceva mai sus, dă-mi de mâncare şi câteva pietre, apoi ia scaunul şi du-te.

x

O instală cât de repede fu în stare, apoi scoase revolverul pistolarului şi i-l întinse ţinându-l de ţeavă. Dar ea clătină din cap.

— O să se mânie pe amândoi. Pe tine pentru că mi l-ai dat şi pe mine şi mai tare pentru că l-am luat.

— Aiurea! strigă Eddie. De unde ţi-a venit ideea asta?

— Ştiu, spuse ea şi o spuse cu o voce imperioasă.

— Bine, să presupunem că aşa este. Să presupunem de dragul discuţiei. Dacă *nu* îl iei, voi fi *eu* mânios pe tine.

— Pune-l la loc. Nu-mi plac armele. Nu ştiu să le folosesc. Dacă mă atacă ceva pe întuneric, primul lucru pe care îl fac e să-mi dau drumul pe mine. Al doilea e să ţin pistolul invers şi să mă împuşc singură. Se opri, uitându-se solemn la Eddie. Dar mai e ceva şi nu are rost să ţi-o ascund. Nu vreau să ating nimic ce-i aparţine lui. Nimic, *nimic*. Asupra mea, cred că lucrurile lui ar putea avea ceea ce Ma obişnuia să numească hoodoo. Îmi place să mă consider o femeie modernă… dar nu vreau să am niciun hoodoo cât timp eşti plecat şi întunericul mă împresoară.

Eddie se uită de la armă la Odetta şi ochii lui păreau în continuare întrebători.

— Pune-l *la loc*, insistă ea, severă ca o profesoară. Eddie

izbucni în râs şi se supuse.

— De ce râzi?

— Pentru că, spunând asta, ai semănat cu domnişoara Hathaway, învăţătoarea mea din clasa a treia.

Ea zâmbi scurt, fără a-şi dezlipi de el ochii luminoşi, şi cântă melodios, dulce:

— *Heavenly shades of night are falling… it's twilight time…*[{11}]

Lungi ultimele silabe şi se uitară amândoi spre soare-apune, dar steaua căreia îşi adresaseră dorinţa seara trecută nu apăruse încă, deşi umbrele lor se alungiseră.

— Sigur nu-ţi mai lipseşte nimic, Odetta?

Eddie simţea nevoia să întârzie momentul plecării. Bănuia că-l va părăsi odată pornit la drum, dar acum dorinţa de a profita de orice scuză pentru a rămâne părea foarte puternică.

— Un sărut. M-aş mulţumi cu atât, dacă nu te deranjează.

Aşa că o sărută prelung şi când îşi dezlipiră buzele, ea îl apucă de încheietura mâinii şi-l privi intens.

— Până noaptea trecută n-am făcut niciodată dragoste cu un alb, spuse ea. Nu ştiu dacă asta e important pentru tine sau nu. Nu ştiu nici măcar dacă e important pentru *mine*. Dar mă gândeam că trebuie să ştii.

El cumpăni.

— Pentru mine, nu, spuse. Pe întuneric, cred că amândoi eram gri. Te iubesc, Odetta.

Îi acoperi mâna cu a ei.

— Eşti un tânăr dulce şi poate că te iubesc şi eu, deşi e prea devreme pentru amândoi ca să…

În clipa aceea, dând parcă o replică, o pisică sălbatică scoase un urlet în ceea ce pistolarul numise hăţişuri. Încă părea la distanţă de şapte sau opt kilometri, dar asta era cu şapte sau opt kilometri mai aproape decât ultima dată când o auzise, şi părea un animal *mare*.

Întoarseră amândoi capul spre locul de unde venise sunetul. Eddie simţi firele de păr de la ceafă încercând să se ridice şi nereuşind prea bine. *Scuze, părule,* îşi spuse el fără noimă. *Cred că acum eşti puţin prea lung.*

Urletul crescu în intensitate până când deveni ceva ce

aducea cu ţipătul agonic al unei fiinţe prinse în ghearele unei morţi oribile (putea fi, la o adică, doar semnalul unei împerecheri reuşite). Se prelungi un moment aproape insuportabil şi apoi scăzu, trecând prin registre din ce în ce mai scăzute, până când se stinse sau dispăru sub vuietul neîncetat al vântului. Aşteptară să-l audă din nou, dar nu se repetă. În ce-l privea pe Eddie, asta nu avea importanţă.

Scoase din nou pistolul de la betelie şi i-l întinse Odettei.

— Ia-l şi nu te mai împotrivi. Dacă *va trebui* să-l foloseşti, nu va fi bun de nimic – aşa merg întotdeauna lucrurile astea – dar ia-l.

— Vrei să ne certăm?

— O, tu poţi să te cerţi. Poţi să te cerţi cât pofteşti.

După ce-l privi gânditoare în ochii aproape căprui, Odetta surâse puţin obosită.

— Presupun că n-o să mă cert. Luă pistolul. Te rog să te grăbeşti cât poţi.

— Aşa o să fac.

O sărută din nou, mai scurt de data aceasta, şi aproape îi spuse să aibă grijă… dar serios acuma, cât de atentă putea să fie, dată fiind situaţia în care se afla?

Îşi croi drum pe pantă în jos printre umbrele tot mai adânci (homaroşeniile nu ieşiseră încă, dar nici mult nu mai era până să-şi facă apariţia, ca în fiecare noapte) şi se uită din nou la cuvântul scris pe uşă. Acelaşi fior îi străbătu corpul.

Cât era de adevărat cuvântul acela! Doamne, crunt de adevărat. După care se uită înapoi, în susul pantei. Un moment, nu reuşi să o vadă, dar apoi zări ceva mişcându-se. Maroniul mai deschis al unei palme. Îi făcea cu mâna.

Îi răspunse şi el cu acelaşi gest, după care întoarse scaunul şi începu să alerge apăsându-i spătarul, aşa încât roţile mai mici şi delicate din faţă să nu atingă pământul. Alergă spre sud, înapoi pe unde venise. În prima jumătate de oră, umbra sa alergă odată cu el, umbra improbabilă a unui uriaş filiform lipit de el la nivelul tenişilor şi alungit cale de mulţi metri spre răsărit. Apoi soarele apuse, umbra lui dispăru şi homaroşeniile începură să se târască afară din valuri.

Trecuseră aproximativ zece minute de când auzise primele zumzete, când ridică ochii şi văzu luceafărul strălucind calm pe catifeaua albastru-închis a cerului.

Heavenly shades of night are falling… it's twilight time…

Fă să fie în siguranţă. Deja îl dureau picioarele, simţea aerul din plămâni prea cald şi greu şi, pe lângă drumul de întoarcere, îl mai aştepta unul, de data aceasta cu scaunul ocupat de pistolar. Chiar dacă ştia că Roland precis avea cu vreo patruzeci şi cinci de kilograme mai mult decât Odetta şi că ar fi trebuit să-şi păstreze forţele, Eddie nu încetini ritmul. *Fă să fie în siguranţă, asta-i dorinţa mea, fă ca iubita mea să fie în siguranţă.*

Şi ca un semn rău-prevestitor, o pisică sălbatică ţipă undeva în râpele şerpuite care brăzdau dealurile… doar că această pisică sălbatică păru mare cât un leu care rage într-o junglă africană.

Eddie alergă mai repede, împingând scaunul gol. În scurt timp, vântul începu să scoată un vaier subţire, fantomatic, suflând printre spiţele roţilor mici din faţă.

xi

Pistolarul auzi apropierea unui oftat subţire, se încordă un moment, apoi o respiraţie gâfâită şi se relaxă. Era Eddie. Ştia asta şi fără să deschidă ochii.

Când oftatul se stinse şi paşii grăbiţi încetiniră, Roland deschise ochii.

Eddie stătea gâfâind înaintea lui, cu transpiraţia curgându-i şiroaie pe faţă. Avea cămaşa lipită de piept, mototolită şi întunecată. Ultimele rămăşiţe ale alurii de student asupra căreia insistase Jack Andolini dispăruseră. Părul îi atârna peste frunte. Pantalonii i se crăpaseră între picioare. Imaginea era întregită de cearcănele viorii de sub ochi. Eddie Dean era într-o stare deplorabilă.

— Am reuşit, spuse el. Am ajuns. Se uită în jur, apoi întoarse privirea spre pistolar, ca şi când nu i-ar fi venit să

creadă. Iisuse Hristoase, chiar *am ajuns*.

— I-ai dat ei pistolul.

Lui Eddie i se părea că pistolarul arăta rău – la fel de rău ca înaintea primei runde scurte de Keflex, poate puţin mai rău. Căldura febrei părea să emane din el în valuri şi ştia că ar fi trebuit să-i fie milă de el, dar pe moment părea incapabil să simtă altceva decât o furie oarbă.

— Mă dau peste cap să ajung înapoi în timp-record şi tot ce poţi spune este „I-ai dat ei pistolul“. Mersi, bătrâne. Adică, mă aşteptam să dai dovadă de puţină recunoştinţă, dar asta e de-a dreptul *copleşitor*.

— Cred că am spus singurul lucru care contează.

— Ei bine, dacă tot ai amintit de asta, da, i l-am dat, spuse Eddie, punând mâinile în şolduri şi uitându-se încruntat la pistolar. Acum ai de ales. Poţi urca în scaun sau îl pot plia şi pot face o încercare de a ţi-l îndesa pe cur în sus. Ce preferi, stăpâne?

— Nici una, nici alta. Roland surâdea palid, surâsul unui om care nu *vrea* să surâdă, dar nu se poate abţine. Întâi o să dormi puţin, Eddie. Restul, o să vedem când o să vină timpul pentru văzut, dar acum ai nevoie de somn. Eşti epuizat.

— Vreau să mă întorc la ea.

— Şi eu. Dar dacă nu te odihneşti, o să cazi pe drum. Nimic mai complicat. Rău pentru tine, mai rău pentru mine şi cel mai rău pentru *ea*.

Eddie rămase o clipă în cumpănă.

— Ai scos un timp bun, admise pistolarul. Miji ochii spre soare. Acum e ora patru, poate şi un sfert. Dormi cinci, poate şapte ore, şi o să fie complet întuneric…

— Patru. Patru ore.

— Prea bine. Până se lasă noaptea; cred că asta e important. Apoi mănânci. Apoi ne punem în mişcare.

— Mănânci şi tu.

Iarăşi zâmbetul acela palid.

— O să încerc. Se uită la Eddie cu calm. Viaţa ta e-n mâinile mele acum; cred că ştii asta.

— Da.

— Eu te-am răpit.

— Da.

— Vrei să mă omori? Dacă da, mai bine fă-o acum, decât să ne supui pe toţi trei la…

Respiraţia lui şuieră moale. Eddie auzi hârâitul din pieptul lui şi nu se lăsă deloc impresionat.

— …la neplăceri inutile, încheie pistolarul.

— Nu vreau să te omor.

— Atunci… Fu întrerupt de un neaşteptat acces de tuse aspră… Întinde-te jos.

Eddie se întinse. Somnul nu-l învălui ca o aripă, cum se întâmpla uneori, ci îl cuprinse cu mâinile dure ale unei amante orbite de dorinţă. Îl auzi (sau poate că nu fu decât un vis) pe Roland spunând: *Dar nu trebuia să-i dai pistolul*, după care rămase în întuneric o perioadă indefinită de timp şi apoi Roland îl trezi, zgâlţâindu-l, şi când în sfârşit se ridică în şezut, în corpul lui nu părea să existe decât durere: durere şi greutate. Muşchii i se transformaseră în scripeţi ruginiţi într-o clădire părăsită. Încercarea de a se ridica în picioare nu dădu roade. Căzu greoi înapoi pe nisip. Reuşi totuşi la a doua încercare, dar i se păru că-i va lua douăzeci de minute doar ca să se întoarcă în loc. Şi că-l va durea să o facă.

Ochii lui Roland erau aţintiţi asupra lui, întrebători.

— Eşti pregătit?

Eddie încuviinţă.

— Da. Dar *tu*?

— Da.

— *Eşti* în stare?

— Da.

Aşa că mâncară… după care Eddie începu al treilea şi ultimul său drum de-a lungul acelei porţiuni blestemate de plajă.

xii

Parcurseră o distanţă bună în noaptea aceea, dar Eddie tot se arătă dezamăgit când pistolarul propuse un popas. Nu se împotrivi pentru că era pur şi simplu prea obosit ca să

continue fără a se odihni, dar sperase să ajungă mai departe. Greutatea. Asta era marea problemă. În comparaţie cu Odetta, a-l împinge pe Roland era ca şi cum ar împinge o legătură cu drugi de fier.

Eddie mai dormi patru ore înaintea zorilor, se trezi când soarele ieşea de după dealurile erodate, tot ce mai rămăsese din munţi, şi-l auzi pe pistolar cum tuşea. Era o tuse slabă, hârâită, tusea unui bătrân pe care-l paşte pneumonia.

Li se întâlniră ochii. Accesul de tuse al lui Roland se transformă în râs.

— Încă nu s-a zis cu mine, Eddie, indiferent cum aş horcăi. Tu?

Eddie se gândi la ochii Odettei şi clătină din cap.

— Nu, dar mi-ar prinde bine un cheeseburger şi o Bud.

— O Bud! zise pistolarul nedumerit, gândindu-se la merii înfloriţi din Grădinile Curţii Regale{12}.

— Lasă. Hopa sus în scaun, bătrâne. N-are cilindri în V şi nici geamuri automate, dar tot o să gonim cu o sută la oră.

Şi goniră, dar la apusul celei de-a doua zile de când Eddie o lăsase pe Odetta singură, încă mai aveau de mers până la a treia uşă. Eddie se întinse pe pământ, gândindu-se să mai tragă un somn de patru ore, dar strigătul dement al uneia dintre pisicile acelea sălbatice îl smulse din somn după doar două ore. Îi galopa inima în piept. Doamne, animalul acela părea după sunet de-a dreptul *uriaş*.

Îl văzu pe pistolar stând într-un cot, cu ochii licărindu-i în întuneric.

— Eşti pregătit? întrebă Eddie.

Se ridică încet în picioare, cu o grimasă de durere.

— Dar *tu*? întrebă Roland din nou, foarte încet.

Eddie îşi răsuci spatele. Se auzi un răpăit ca exploziile unui şirag de pocnitori mici.

— Mda. Dar aş prefera să mă-nfrupt din cheeseburgerul ăla.

— Parcă vorbeai de pui.

Eddie gemu.

— Mai lasă-mă-n pace, amice.

Când soarele urca deasupra dealurilor, cea de-a treia uşă

apăru clar în depărtare. Două ore mai târziu, ajunseră la ea.

Din nou toţi împreună, gândi Eddie, gata să cadă în fund.

Dar se înşela, din câte se părea. Nu era nici urmă de Odetta Holmes.

Absolut niciuna.

xiii

— *Odetta*! strigă Eddie şi acum vocea lui era spartă şi aspră ca vocea *celeilalte* feţe a Odettei.

Nu primi ca răspuns nici măcar un ecou, ceva ce să poată confunda măcar cu vocea Odettei. Dealurile acelea joase şi erodate refuzau să reverbereze sunetele.

Se auzea doar vuietul valurilor, mult mai puternic în spaţiul acela strâmt, bubuitul ritmic şi cavernos al fluxului lovindu-se de fundul unui tunel pe care îl săpase în roca friabilă, şi şuieratul constant al vântului.

— *Odetta*!

De data aceasta strigă atât de tare, că vocea i se întrerupse şi, un moment, ceva ascuţit – ca aşchia unui os de peşte – îi sfredeli corzile vocale. Ochii lui cercetau frenetic dealurile, căutând pata de maro-deschis a palmei ei, căutând vreo mişcare în timp ce se ridica… uitându-se (Dumnezeu să-l ierte) după urme roşii de sânge proaspăt pe suprafaţa roasă a stâncilor.

Se întrebă ce ar face dacă ar vedea sânge sau dacă ar găsit revolverul, acum cu urme adânci de dinţi în lemnul neted de santal al mânerului. O imagine ca aceasta îl putea arunca în braţele isteriei, putea chiar să-i fure minţile, însă el totuşi o căută cu privirea – sau căuta orice altă imagine.

Ochii lui nu vedeau nimic; urechile nu auzeau nici cel mai slab strigăt.

Între timp, pistolarul studie a treia uşă. Se aşteptase la alt cuvânt, la cuvântul pe care omul în negru îl folosise când întorsese a şasea carte de tarot pe golgota de pulbere unde pălăvrăgiseră. *Moartea*, spusese Walter, *dar nu pentru tine*,

pistolarule.

Pe uşa aceasta nu scria MOARTEA… scria cu totul altceva. Citi cuvântul din nou, mişcând din buze fără sunet:

UCIGAŞUL{13}

Şi totuşi, sensul *este moartea*, gândi Roland şi ştia că aşa era.

Ce-l făcu să întoarcă privirea în spate fu sunetul vocii lui Eddie, îndepărtându-se. Tânărul începuse să urce prima pantă, continuând să strige numele Odettei.

Un moment, Roland se gândi să-l lase să meargă.

Poate că avea să o găsească, poate chiar în viaţă, nu foarte grav rănită şi încă ea însăşi. Bănuia că amândoi ar putea chiar să-şi încropească o viaţă împreună acolo, că dragostea lui Eddie pentru Odetta şi a ei pentru el ar putea într-un fel să sufoce buruiana care-şi spunea Detta Walker. Da, între ei doi bănuia că era posibil ca Detta să fie strânsă până la dispariţie. În felul lui dur, Roland era un romantic… însă era şi destul de realist ca să ştie că uneori dragostea *chiar* triumfă în pofida tuturor. Cât despre el… Chiar dacă reuşea să obţină leacurile din lumea lui Eddie, care înainte aproape îl vindecaseră, oare de data aceasta îl vor mai putea vindeca – ori măcar să-l repună cât de cât pe picioare? Acum era foarte bolnav şi se trezea întrebându-se dacă nu cumva lucrurile merseseră prea departe. Îl dureau braţele şi picioarele, capul îi zvâcnea, îşi simţea pieptul greu şi plin de flegmă. Când tuşea simţea în partea stângă un râcâit dureros, ca şi când ar fi avut coastele rupte. Urechea stângă îi ardea. Poate că venise timpul să pună capăt la tot, îşi spunea; să se dea pur şi simplu bătut.

La aceasta, toată fiinţa lui protestă.

— *Eddie*! strigă el şi acum nu mai tuşi. Vocea lui era profundă şi puternică.

Eddie se întoarse, cu un picior pe pământ, cu celălalt urcat pe o limbă de stâncă.

— Du-te, spuse el şi făcu din mână un gest straniu, de îndemn, un gest care spunea că vrea să scape de pistolar ca să se poată ocupa de *adevărata* lui treabă, de treaba cea *importantă*, găsirea Odettei şi, dacă situaţia o cerea, salvarea ei. E-n regulă. Treci dincolo şi ia ce-ţi trebuie. Te aşteptăm

amândoi aici la întoarcere.

— Mă îndoiesc de asta.

— Trebuie să o găsesc. Eddie se uită la Roland şi privirea lui era foarte tânără şi de o sinceritate totală. Nu vorbesc aiurea, chiar *trebuie* să o găsesc.

— Îţi înţeleg dragostea şi nevoia, spuse pistolarul, dar vreau să vii cu mine de data asta, Eddie.

Eddie se uită la el mult timp, încercând parcă să priceapă ce auzise.

— Să vin cu tine, repetă el până la urmă, năucit. Să vin *cu tine*! Doamne sfinte, acum cred că le-am auzit într-adevăr pe toate. Pe toate-*toate*. Ultima dată erai aşa de hotărât să rămân aici, încât ai fost chiar dispus să-ţi asumi riscul ca eu să-ţi tai gâtul. Iar acum vrei să rişti ca nu ştiu ce creatură să o sfâşie *pe ea* în bucăţi!

— E posibil ca asta să se fi întâmplat deja, spuse Roland, deşi ştia că nu era aşa. Stăpâna poate că era rănită, dar ştia că nu era moartă.

Din nefericire, şi Eddie ştia. O săptămână sau zece zile de abstinenţă îi ascuţise mintea extraordinar de tare. Arătă cu degetul spre uşă.

— Ştii că nu-i aşa. Dacă ar fi aşa, blestemăţia aia ar fi dispărut. Doar dacă nu minţeai când ai spus că totul e pierdut fără noi trei.

Eddie se întoarse cu faţa la urcuş, dar ochii lui Roland îl ţineau în loc.

— Bine, spuse pistolarul. Vocea lui era aproape la fel de blândă ca atunci când vorbise cu femeia prizonieră în spatele măştii pline de ură a Dettei. E în viaţă. Dacă aşa stau lucrurile, de ce nu-ţi răspunde la chemare?

— Păi… poate că o pisică din aia sălbatică a dus-o departe.

Dar vocea lui Eddie era slabă.

— O pisică ar fi ucis-o, ar fi mâncat din ea pe săturate şi ar fi lăsat restul în urmă. Cel mult, i-ar fi tras corpul la umbră, ca să se poată întoarce la noapte şi să mănânce carnea pe care soarele nu a apucat să o strice. Dar dacă ar fi aşa, uşa ar fi dispărut. Pisicile sălbatice nu sunt ca unele insecte, care-şi

paralizează prada şi o duc cu ele pentru a o mânca mai târziu, ştii asta.

— Asta nu e neapărat adevărat, zise Eddie. Un moment o auzi pe Odetta spunând: *Ar fi trebuit să faci parte din clubul de dezbateri, Eddie*, şi alungă gândul. S-ar putea să o fi atacat o pisică şi ea să fi încercat să tragă, dar primele gloanţele din pistolul tău au dat rateu. La naiba, poate chiar primele patru sau cinci. Pisica a ajuns la ea, a muşcat-o şi înainte să o omoare… *BUM*! Eddie lovi cu pumnul în palmă, văzând clar totul cu ochiul minţii, ca şi când ar fi asistat la scenă. Glonţul a omorât pisica sălbatică, sau doar a rănit-o, sau poate doar a pus-o pe fugă. Ce zici de asta?

Cu calm, Roland spuse:

— Am fi auzit o împuşcătură.

Preţ de o clipă, Eddie nu putu decât să stea acolo mut, nevenindu-i în gând niciun contraargument. Sigur că ar fi auzit-o. Prima dată când auziseră urletul unei pisici sălbatice, animalul trebuia să se fi aflat la distanţă de douăzeci şi cinci, poate treizeci de kilometri. Un foc de pistol…

Se uită la Roland cu o neaşteptată viclenie.

— Poate că *tu* l-ai auzit, spuse. Poate că *tu* ai auzit o împuşcătură în timp ce eu dormeam.

— Te-ar fi trezit.

— Nu la cât eram de obosit, bătrâne. Când am adormit, parcă am fost…

— Parcă ai fost mort, spuse pistolarul cu aceeaşi voce calmă. Cunosc sentimentul.

— Atunci înţelegi…

— Dar nu e ca atunci când chiar *eşti* mort. Noaptea trecută aşa ai dormit, dar când a urlat o pisică, te-ai trezit şi ai fost în picioare în câteva secunde. Datorită grijii pe care i-o porţi. N-a fost nicio împuşcătură, Eddie, şi ştii şi tu asta. Ai fi auzit-o. Datorită grijii pe care i-o porţi.

— Atunci, poate că a lovit-o cu o piatră! strigă Eddie. De unde dracu' să ştiu eu, când stau aici şi mă cert cu tine în loc să verific posibilităţile? Adică, ar putea să zacă undeva pe acolo rănită, amice! Rănită sau sângerând de moarte! Ce-ai

zice dacă *aş veni* cu tine pe uşa aia şi ea ar muri până să ne întoarcem? Ce-ai zice dacă te-ai uita înapoi şi ai vedea uşa de acolo, apoi te-ai uita din nou şi ai vedea că a dispărut, ca şi când n-ar fi fost nicicând, pentru că *ea* a dispărut? Atunci ai fi tu blocat în lumea *mea*, şi nu invers!

Se opri, gâfâind şi săgetându-l pe pistolar cu privirea, strângând tare din pumni.

Roland se simţi puţin exasperat. Cineva – poate că fusese Cort, dar mai posibil era să fi fost tatăl lui – avea o vorbă: *Mai bine bei toată apa din ocean cu lingura decât să te contrazici cu un îndrăgostit*. Dacă era nevoie de vreo dovadă a adevărului acestei vorbe, dovada se afla ceva mai sus de el, într-o postură care exprima sfidare şi defensivă. Să te aud, spunea ţinuta lui Eddie Dean. *Să te aud, am răspuns la orice întrebare mi-ai pune*.

— Poate că nu o pisică sălbatică a găsit-o, spuse el acum. O fi asta lumea ta, dar nu cred că ai fost în partea asta a ei mai mult decât am fost eu în Borneo. Habar n-ai ce vietăţi ar putea cutreiera dealurile alea, nu-i aşa? Poate că a luat-o o maimuţă sau ceva asemănător.

— Ceva a luat-o, asta-i sigur, spuse pistolarul.

— Ei, slavă cerului că boala nu ţi-a răpit toată logica…

— Şi ştim amândoi cine a luat-o. Detta Walker. Ea a luat-o. Detta Walker.

Eddie deschise gura, dar pentru scurtă vreme – doar câteva secunde, însă destule ca amândoi să recunoască adevărul – chipul inexorabil al pistolarului îi reduse la tăcere orice argument.

xiv

— Nu ea *musai* să fie aşa.

— Vino puţin mai aproape. Dacă e să vorbim, hai să vorbim. De fiecare dată când trebuie să strig ca să mă auzi peste zgomotul valurilor, rămân fără o bucată din gât. Sau cel puţin asta simt.

— Ce ochi mari ai, bunicuţă, zise Eddie, fără a se mişca.

— Ce naiba spui acolo?

— Un basm. Eddie coborî totuşi puţin panta – patru metri, nu mai mult. Şi *basme* ai tu în cap dacă crezi că mă poţi convinge să mă apropii destul de mult de scaunul ăla.

— Destul de mult ca să *ce*? Nu înţeleg, spuse Roland, deşi înţelegea perfect.

De la aproximativ o sută cincizeci de metri în sus şi poate cinci sute spre est, ochi negri – ochi pe cât de inteligenţi, pe atât de nemiloşi – urmăreau cu atenţie acest tablou. Era imposibil să-ţi dai seama ce spuneau cei doi; vântul, valurile şi bubuitul cavernos al fluxului care îşi săpa canalul sub pământ aveau grijă de asta, dar Detta nu avea nevoie să audă ce *spuneau* ca să ştie despre ce *vorbeau*. Nu-i trebuia un telescop ca să vadă că Omul Foarte Rău era acum şi Omul Foarte Bolnav şi că poate Omul Foarte Rău era dispus să întârzie câteva zile sau chiar câteva săptămâni torturând o femeie de culoare fără picioare – după cum stăteau lucrurile pe acolo, era al naibii de greu să găseşti un mod de a te amuza – dar credea că Omul Foarte Bolnav îşi dorea un singur lucru, şi acela era să-şi care de acolo curu' lui de faţă palidă. Să folosească uşa aia magică şi să şi-l care dincolo. Dar înainte nu se grăbea să-şi care curu'.

Înainte nu se grăbea să care nimic. Înainte, Omul Foarte Rău nu se afla altundeva decât *în capul ei*. Încă nu-i plăcea să se gândească la asta, la cum se simţise, la cât de uşor îi respinsese toate încercările de a-l împinge afară, *departe*, de a-şi recăpăta controlul propriei fiinţe. Fusese îngrozitor. Teribil. Şi ce făcea să fie şi mai rău era lipsa ei de înţelegere. Care era, mai exact, adevărata sursă a terorii ei? Căci intruziunea în sine nu era îndeajuns de ameninţătoare.

Ştia că ar putea înţelege dacă s-ar examina mai îndeaproape, dar nu voia să facă asta. O atare examinare ar putea-o duce într-un loc ca acela de care marinarii se temeau în Antichitate, un loc care era nici mai mult şi nici mai puţin decât marginea lumii, un loc pe care cartografii îl marcaseră cu legenda AICI SUNT ŞERPI. Partea hidoasă a intruziunii Omului Foarte Rău fusese sentimentul de *familiaritate* pe care-l

adusese cu el, ca şi când lucrul acesta incredibil s-ar fi întâmplat şi înainte – nu o dată, ci de multe ori. Dar, speriată ori nu, ea îşi interzisese să intre în panică. Era cu ochii în patru chiar în timp ce se lupta, şi îşi amintise că se uitase în cadrul uşii aceleia atunci când pistolarul folosise mâinile ei ca să rotească scaunul într-acolo. Îşi amintise că văzuse trupul Omului Foarte Rău întins pe nisip şi pe Eddie ghemuit deasupra lui cu un cuţit în mână.

Ce n-ar fi dat ca Eddie să fi înfipt cuţitul ăla în gâtul Omului Foarte Rău!

Mai ceva ca sacrificarea unui porc! De zece ori mai bine!

Nu o făcuse, dar ea văzuse corpul Omului Foarte Rău. Respira, dar mai degrabă *cadavru* era cuvântul potrivit; nu fusese decât un *obiect* inutil, ca un sac aruncat la voia întâmplării, în care un idiot a îndesat buruieni sau pănuşe de porumb.

Poate că mintea Dettei era spurcată ca o ladă de gunoi, dar era mai ageră decât a lui Eddie. *Omu' Foarte Rău de colo ierea numa' pară ş' foc. Da' acu' nu mai ie. El ştie că-s acilea sus ş' nu vrea decât s' plece-nainte s' cobor şi să-i iau gâtu'. Da' pretinuşu' lui… iel* încă-*i în forţ' ş'ncă nu s-a săturat s' dea-n mine. Vrea s' vin-aci ş' să mă bată. Nu-i pas' de cum ie Omu' Foarte Rău. Cum nu. Iel 'şi zice*: *O curv' neagră făr' picioare nu se poa' pune c-un jmecher mare ca min'.*

Nu vreau s' fug. Vreau s' bat la curv-aia neagră de să-i meargă fuljii. Îi trag una sau doo, apoi *ne putem duce cum vrei tu. Asta-ş' zice, da' nu-i bai. Ie numa' bine, palidule. Dac' crez' că te poţ' pune cu Detta Walker, vino num-aci-n Vanele istea ş' fă o-ncercare. O s-afli că cân' te pui cu mine, te pui cu ăla mai bun, dulcicule*! *O s-afli că…*

Dar fu întreruptă din goana gândurilor de un sunet care ajunse până la ea clar în ciuda valurilor şi a vântului: bubuitul greu al unui foc de pistol.

— Cred că înţelegi mai bine decât laşi să se vadă, spuse Eddie. *Mult* mai bine. Ai vrea să mă apropii cât să poţi pune mâna pe mine, asta cred eu. Mişcă iute din cap spre uşă fără să-şi dezlipească ochii de la faţa lui Roland. Neştiind că nu foarte departe cineva gândea exact asta, adăugă: Bine, ştiu că eşti bolnav, dar poate că te prefaci mai bolnav decât eşti în realitate. Poate că exagerezi cu bună ştiinţă.

— Poate, spuse Roland, nezâmbitor, şi completă: Dar nu e aşa.

Însă era… puţin.

— Dar câţiva paşi în plus nu te costă nimic, nu? N-o să mai pot striga mult timp. Ultima silabă se transformă într-un orăcăit de broască, parcă pentru a-i sublinia ideea. Şi vreau să ştiu că reflectezi bine la ce faci… la ce *ai de gând* să faci. Dacă nu te pot convinge să vii cu mine, poate reuşesc măcar să te pun în gardă… din nou.

— De dragul Turnului tău preţios, pufni Eddie, dar se lăsă totuşi să alunece până la jumătatea porţiunii pe care o urcase, tenişii lui scâlciaţi iscând norişori de praf brun.

— De dragul Turnului meu preţios şi al sănătăţii *tale* preţioase, spuse pistolarul. Ca să nu mai vorbesc de preţioasa ta *viaţă*.

Scoase revolverul rămas din tocul stâng şi se uită la el cu o expresie deopotrivă tristă şi ciudată.

— Dacă ai impresia că mă poţi speria cu ăla…

— Nu am. Ştii bine că nu te pot împuşca, Eddie. Dar cred că ai nevoie de un exemplu concret pentru a vedea cât s-au schimbat lucrurile. Cât *de mult* s-au schimbat.

Roland ridică pistolul cu ţeava îndreptată nu spre Eddie, ci spre oceanul învolburat, şi trase cocoşul. Eddie se pregăti pentru bubuitul greu al armei.

Ghinion. Doar un declic sec.

Roland trase iar cocoşul. Butoiaşul se roti. Apăsă trăgaciul şi din nou se auzi un declic sec.

— Nu te mai obosi, spuse Eddie. De unde vin eu, Ministerul Apărării te-ar fi angajat după primul rateu. La fel de bine ai pu…

Dar violentul CA-BUM al revolverului reteză finalul cuvântului la fel de precis cum Roland retezase crenguţe din copaci în perioada formării sale, când exersa trasul la ţintă. Eddie tresări. Detunătura reduse pe moment la tăcere acel *riiii* constant al insectelor de pe dealuri. Reîncepură să se facă auzite încet, timid, doar după ce Roland aşeză pistolul în poală.

— Ce naiba dovedeşte asta?

— Presupun că totul depinde de ce alegi să asculţi şi ce refuzi să auzi, zise Roland puţin cam tăios. *Ar trebui* să dovedească faptul că nu toate gloanţele sunt oarbe. Mai mult, sugerează – sugerează *apăsat* – că unele, poate chiar *toate* gloanţele din pistolul pe care i l-ai dat Odettei ar putea fi bune.

— Prostii! Eddie făcu o pauză. De ce?

— Pentru că pistolul cu care tocmai am tras l-am încărcat cu gloanţe din partea din *spate* a curelelor – cu gloanţe care s-au udat cel mai tare, altfel spus. Am făcut-o doar ca să-mi treacă timpul cât ai fost plecat. Nu că ar lua mult să încarci o armă, chiar dacă-ţi lipsesc vreo două degete, înţelegi? Roland râse scurt şi râsul se transformă într-o tuse pe care şi-o înfundă cu pumnul ciuntit. Când îşi reveni, continuă: Dar după ce ai încercat să tragi cu gloanţe ude, trebuie să desfaci arma şi să o cureţi. *Desfaceţi arma, curăţaţi arma, viermilor* – asta ne-a băgat în cap Cort, instructorul nostru, prima dată. Nu ştiam cât îmi va lua să desfac pistolul, să-l curăţ şi să-l montez la loc doar cu o mână şi jumătate, dar mi-am spus că dacă am de gând să mai trăiesc – şi am, Eddie, chiar am – n-ar strica să aflu. Să aflu şi apoi să învăţ să mă mişc repede, nu eşti de acord cu mine? Vino puţin mai aproape, Eddie! Vino puţin mai aproape, pentru numele tatălui tău!

— Ca să te văd mai bine, copila mea, zise Eddie, dar făcu doi paşi spre Roland. *Doar* doi.

— Când glonţul a pornit de pe ţeavă la prima apăsare de trăgaci, era să fac pe mine, mărturisi pistolarul. Râse din nou. Şocat, Eddie îşi dădu seama că Roland ajunsese în pragul delirului. Primul glonţ, dar crede-mă când îţi spun că era

ultimul lucru la care mă aşteptam.

Eddie încercă să decidă dacă pistolarul minţea, dacă minţea în legătură cu pistolul, dar şi în legătură cu starea lui de sănătate. De bolnav era bolnav, sigur.

Dar era oare într-adevăr atât de bolnav? Eddie nu ştia. Dacă Roland se prefăcea, treaba îi ieşea de minune; cât despre pistoale, Eddie nu avea cum să-şi dea seama, pentru că el nu avea deloc experienţă în domeniu. Trăsese cu pistolul poate de trei ori în viaţă înainte să se trezească într-un schimb de focuri în localul lui Balazar. *Henry* ar fi ştiut, dar Henry era mort – un gând care reuşea mereu să-l surprindă şi să-i retrezească suferinţa.

— Niciunul dintre celelalte n-a explodat, continuă pistolarul, aşa că am curăţat arma, am reîncărcat-o şi am tras din nou toate gloanţele din butoiaş.

De data aceasta am folosit gloanţe luate de mai aproape de cataramă, care se udaseră mai puţin. Cele pe care le-am folosit ca să vânăm, cele uscate, erau cele mai apropiate de cataramă.

Făcu o pauză ca să tuşească sec în palmă, apoi continuă.

— La a doua încercare am avut două explozii. Am desfăcut iar arma, am curăţat-o şi am reîncărcat-o a treia oară. Tocmai m-ai văzut trăgând trei gloanţe din acea a treia încărcătură. Surâse firav. Ştii, după primele două declicuri am crezut că aş avea un noroc dat naibii să fi umplut butoiaşul doar cu gloanţe ude. N-ar fi fost foarte convingător, nu-i aşa? Poţi să te mai apropii puţin, Eddie?

— Deloc foarte convingător, spuse Eddie, şi cred că mai aproape de atât nu vin, mersi mult. Ce lecţie ar trebui să învăţ din toate astea, Roland?

Roland se uită la el cum te-ai uita la un imbecil.

— Să ştii că nu te-am trimis aici ca să mori. Nu v-am trimis pe *niciunul* dintre voi doi ca să muriţi aici. Zeilor mari, Eddie, unde ţi-e mintea? Femeia are la ea *gloanţe bune*! Ochii lui îl studiară bine. E undeva pe dealurile astea. Poate-ţi spui că îi poţi da de urmă, dar n-o să reuşeşti dacă terenul e la fel de pietros cum pare de aici. Aşteaptă acolo nu Odetta, ci Detta, aşteaptă acolo cu pistolul încărcat în mână. Dacă te las să te

duci după ea, o să-ţi zboare maţele pe gaura curului.

Încă un acces de tuse.

Eddie se uita atent la omul chinuit din scaunul cu rotile şi valurile bubuiau şi vântul sufla pe aceeaşi notă monotonă.

În cele din urmă, se auzi spunând:

— Poate ai păstrat un glonţ despre care ştiai *sigur* că este bun. Te-aş crede în stare de asta.

Şi, odată spusă cu voce tare, ştiu că este adevărat: nu doar de asta îl credea în stare pe Roland, ci şi de orice altceva.

Pentru Turnul lui.

Pentru Turnul lui blestemat.

Şi viclenia de a pune ultimul glonţ bun în *al treilea* butoiaş! Pentru a lasă necesara impresie a realităţii, nu? Atât cât să-ţi fie greu să nu crezi.

— În lumea mea avem o vorbă, spuse Eddie. „Tipu' ăla ar fi în stare să vândă frigidere eschimoşilor." Asta-i vorba.

— Ce înseamnă?

— Înseamnă că tipul în chestiune e un şmecher şi jumătate.

Pistolarul se uită la el mult timp, după care aprobă din cap.

— Vrei să rămâi. Prea bine. Cât e Detta, femeia e mai bine păzită de… de vieţuitoarele care hoinăresc pe aici… decât dacă ar fi Odetta, iar tu ar fi mai bine să nu te apropii de ea – cel puţin pentru moment – dar înţeleg situaţia. Nu-mi place, dar nici n-am timp să mă contrazic cu un nerod.

— Asta înseamnă că nici pe tine n-a încercat nimeni să te contrazică pe tema Turnului ăluia Întunecat la care eşti aşa chitit să ajungi? întrebă politicos Eddie.

Roland surâse obosit.

— Ba au încercat mulţi. Presupun că de asta ştiu că nu te vei răzgândi. Nerozii se recunosc între ei. În orice caz, sunt prea slăbit ca să te prind, iar tu eşti prea precaut ca să te laşi convins să vii destul de aproape încât să te înhaţ, şi nu mai e timp de discuţii. Nu pot decât să plec şi să sper că va ieşi cât mai bine. Înainte să plec, totuşi, îţi mai spun o ultimă dată, iar tu, Eddie, ascultă bine: *Fii în gardă*.

Apoi Roland făcu ceva care pe Eddie îl determină să se ruşineze de toate îndoielile lui (fără însă a-l clinti din

hotărârea sa): deschise butoiaşul revolverului cu o mişcare iute şi expertă din încheietura mâinii, scutură toate gloanţele oarbe şi le înlocui cu altele din găicile curelelor, aproape de catarame.

Cu o altă mişcare iute din încheietură, închise butoiaşul la loc.

— Acum nu mai este timp să curăţ arma, spuse, da' bag seama că asta nici n-o să conteze. Acum prinde-o şi vezi să n-o scapi – şi n-o murdări mai tare decât este deja. N-au mai rămas multe arme în lumea mea care să funcţioneze.

Aruncă pistolul. Înflăcărat cum era, Eddie aproape că-l *scăpă*. Apoi arma se odihni în siguranţă, la betelia pantalonilor lui.

Pistolarul coborî din scaun, fu cât pe ce să cadă când acesta alunecă în spate sub apăsarea mâinilor lui, după care se împletici către uşă. Prinse clanţa cu degetele; în mâna *lui*, clanţa se roti fără probleme. Eddie nu reuşi să vadă decorul spre care se deschise uşa, dar auzi larma înfundată a traficului.

Roland se uită înapoi la el, ochii albaştri de ţintaş sclipind pe faţa lui de un alb cadaveric.

xvi

Detta urmări toate acestea din ascunzătoarea ei, cu ochi ce sclipeau a ură neastâmpărată.

xvii

— Să nu uiţi, Eddie, spuse el cu o voce aspră şi trecu pragul.

Trupul lui se prăbuşi la pământ ca şi când ar fi întâlnit un zid de piatră şi nu un spaţiu gol.

Eddie simţi o dorinţă aproape de nestăpânit să se ducă la uşă, să se uite prin ea şi să vadă unde – şi în ce *când* – dădea. În schimb, se întoarse şi scrută din nou dealurile, cu mâna pe

mânerul pistolului.

Îţi mai spun o ultimă dată.

Brusc, scrutând dealurile brune şi pustii, Eddie se simţi speriat.

Fii în gardă.

În faţă, nu se mişca nimic. Nimic ce putea *vedea* el, cel puţin. Şi totuşi, simţea prezenţa ei.

Nu a Odettei; pistolarul avusese dreptate în privinţa asta.

El simţea prezenţa Dettei.

Înghiţi şi auzi un zgomot sec în gât.

În gardă.

Da. Dar de când se ştia nu simţise o atât de mare dorinţă de a dormi. Avea să-l cuprindă în curând; dacă nu ceda, somnul avea să-l fure.

Şi în timp ce el va dormi, Detta va veni.

Detta.

Eddie se împotrivi oboselii, se uită spre dealurile liniştite cu ochi umflaţi şi grei şi se întrebă cât ar putea trece până ce Roland se va întoarce cu al treilea – Ucigaşul, oricine ar fi fost acesta.

— Odetta? strigă el fără mari speranţe.

Doar tăcerea îi răspunse, şi pentru el începu timpul aşteptării.

3
UCIGAŞUL

Capitolul 1.
Leacul amar

i

Când pistolarul intrase în Eddie, acestuia, un moment, i se făcuse greaţă şi avusese sentimentul că este *privit* (asta i-o spusese Eddie, pentru că el nu simţise nimic). Cu alte cuvinte, fusese vag conştient de prezenţa pistolarului.

În cazul Dettei, Roland fusese nevoit să *iasă în faţă* imediat, cu sau fără voia lui. Ea nu doar îl simţise, ci într-un fel bizar, fusese ca şi când l-ar fi *aşteptat* – pe el sau pe un alt vizitator mai frecvent. În orice caz, ea fusese întru totul conştientă de prezenţa lui, chiar din clipa în care intrase în ea.

Jack Mort nu simţi nimic.

El era prea preocupat de băiat. De două săptămâni stătea cu ochii pe băiat.

Astăzi avea de gând să-l împingă.

ii

Chiar şi stând cu spatele la ochii prin care el se uita acum, Roland îl recunoscu pe băiat. Era cel pe care îl întâlnise la halta din deşert, băiatul pe care îl salvase de Oracolul din Munţi, băiatul a cărui viaţă o sacrificase când trebuise în cele din urmă să aleagă între el şi a-l prinde din urmă pe omul în negru; băiatul care spusese *Du-te, atunci – există alte lumi în afară de astea* înainte să plonjeze în abis. Şi aşa era, băiatul avusese dreptate.

Băiatul era Jake.

Ţinea o pungă de hârtie maro într-o mână şi în cealaltă o geantă de pânză albastră. Judecând după colţurile care întindeau pânza, pistolarul bănuia că înăuntru se aflau cărţi.

Strada pe care băiatul aştepta să o traverseze era extrem de aglomerată – o stradă în acelaşi oraş din care îi luase pe prizonier şi pe Stăpână, îşi dădu el seama, dar pentru moment asta nu avea importanţă. Nimic nu avea importanţă decât ce urma sau nu să se întâmple în următoarele câteva secunde.

Jake nu fusese adus în lumea pistolarului printr-o uşă magică; el trecuse pragul într-un fel mai puţin insolit: se născuse în lumea lui Roland, murind în propria sa lume.

Fusese ucis.

Mai precis, fusese *împins*.

Împins în stradă; călcat de o maşină în drum spre şcoală, cu punga cu mâncare într-o mână şi cărţile în cealaltă.

Împins de omul în negru.

O s-o facă! *O s-o facă chiar acum*! *Asta va fi pedeapsa pentru că l-am ucis în lumea mea – să asist la asasinarea lui în lumea asta fără a avea putinţa de a face ceva*!

Dar Roland îşi consacrase toată viaţa luptei cu nemilosul destin – acesta fusese *ka*-ul lui, altfel spus, aşa că *ieşi în faţă* fără a mai sta pe gânduri, acţionând mânat de reflexe atât de adânc înrădăcinate în fiinţa sa, încât aproape că deveniseră instincte.

Şi făcând asta, un gând deopotrivă oribil şi ironic îl fulgeră: *Dar dacă trupul în care intrase era* chiar *cel al omului în negru*? *Şi dacă, ieşind la suprafaţă pentru a-l salva pe băiat, îşi vedea* propriile mâini *întinzându-se şi împingându-l*?

Dacă sentimentul acesta de control nu era decât o iluzie şi ultima glumă nesărată a lui Walter era ca Roland însuşi *să-l ucidă pe băiat*?

iii

Preţ de o singură clipă, Jack Mort îşi pierdu firul subţire al concentrării.

Pe punctul de a sări în faţă şi a-l împinge pe puşti în mijlocul traficului, simţi ceva ce mintea lui traduse greşit, la fel cum corpul poate transfera durerea de la o parte a sa la

alta.

Când pistolarul *ieşi în faţă*, Jack crezu că un fel de gâză îi aterizase pe ceafă. Nu o viespe sau o albină, nu ceva ce chiar *împungea*, ci o insectă care muşca şi ustura. Un ţânţar, poate. Pe asta dădu el vina pentru că-şi pierdu concentrarea în momentul decisiv. Se lovi cu palma peste ceafă şi se întoarse spre băiat.

I se păru că asta se petrecuse într-o clipă; de fapt, trecuseră şapte secunde.

Nu simţi nici pasul iute al pistolarului în faţă, nici pasul lui la fel de iute înapoi, şi niciunul dintre oamenii din jurul lui (oameni care mergeau la serviciu, majoritatea ieşiţi din staţia de metrou de pe strada vecină, cu feţele încă buhăite de somn, cu ochii semivisători întorşi spre înăuntru) nu observă ochii lui Jack transformându-se din obişnuitul lor albastru intens într-un albastru mai deschis în spatele ochelarilor cu rame aurii subţiri, pe care îi purta. Nimeni nu observă ochii aceia revenind la nuanţa lor normală de cobalt, dar când se întâmplă asta şi el refocaliză privirea asupra băiatului, văzu cu o furie şi o frustrare la fel de ascuţite ca un spin că ratase ocazia. Lumina semaforului se schimbase.

Îl privi pe băiat cum traversa odată cu restul turmei, după care Jack făcu cale-ntoarsă şi porni nervos împotriva fluxului de pietoni.

— Hei, domnule! Ai gri…

O adolescentă cu tenul ca de lapte pe care n-o văzuse. Jack o împinse în lături, o împinse tare, neîntorcând ochii după ea când aceasta strigă nervoasă, toate cărţile de şcoală din braţele ei împrăştiindu-se pe jos. O luă pe Fifth Avenue, îndepărtându-se de 43rd Street, unde plănuise ca băiatul să moară azi.

Stătea cu ochii în pământ, cu buzele strânse atât de tare încât părea să nu aibă gură, ci doar cicatricea unei răni de mult vindecate deasupra bărbiei.

Odată scăpat din aglomeraţia de la colţ, nu încetini pasul, ci îl grăbi şi mai tare, străbătând 42nd Street, apoi 4lst şi 40th. Undeva în mijlocul următoarei străzi trecu pe lângă

clădirea în care locuia băiatul. Nu-i aruncă decât o privire fugitivă, deşi de acolo îl urmărise pe băiat în fiecare zi de şcoală în ultimele trei săptămâni, îl urmărise de la clădire până la colţul aflat la trei cvartale şi jumătate de 40th Street, colţul pe care îl numise simplu Locul de Împingere.

Fata de care se lovise striga după el, dar Jack Mort nu-i dădu importanţă, aşa cum un colecţionar de fluturi n-ar fi dat importanţă unui lepidopter de rând.

Jack semăna mult, în felul lui, cu un colecţionar de fluturi.

Profesia pe care o exercita cu succes era aceea de expert contabil.

Împinsul nu era decât un hobby.

iv

Pistolarul se întoarse în străfundul minţii bărbatului şi acolo leşină. Dacă simţea un dram de uşurare, asta era doar pentru că bărbatul în care intrase nu era omul în negru, nu era Walter.

Dar tot restul era o oroare absolută… o conştientizare totală.

Separată de corp, mintea lui – *ka*-ul lui – era la fel de teafără şi de ageră ca oricând, dar acea *conştientizare* bruscă îl lovi ca o daltă în tâmplă.

Conştientizarea nu venise când *ieşise în faţă*, ci când fusese sigur că băiatul era în siguranţă şi se retrăsese la loc. Văzu legătura dintre omul acesta şi Odetta, un fapt prea fantastic şi totuşi prea hidos de pertinent pentru a fi o coincidenţă, şi înţelese ce putea însemna *adevărata* alegere a celor trei şi *cine* puteau fi cei aleşi.

Al treilea nu era omul acesta, Ucigaşul; al treilea pe care îl numise Walter fusese Moartea.

Moartea… dar nu pentru tine. Asta spusese Walter, viclean până în ultima clipă, viclean ca Satana. Un răspuns de avocat… atât de aproape de adevăr încât adevărul se putea ascunde la umbra lui. Nu moartea era pentru el, ci el era

pentru moarte un *instrument*.

Prizonierul, Stăpâna.

Moartea era a treia alegere.

A treia alegere, despre care ştiu pe dată că era el însuşi.

v

Roland *ieşi în faţă* doar ca un proiectil, o rachetă neinteligentă programată să lanseze corpul în care se afla împotriva omului în negru în clipa în care avea să-l vadă.

Gândul la ce s-ar întâmpla dacă l-ar împiedica pe omul în negru să-l ucidă pe Jake nu-i veni decât mai târziu – posibilul paradox, fisura în timp şi spaţiu care ar putea anula tot ce se întâmplase după sosirea lui la haltă… căci în mod sigur, dacă îl salva pe Jake în lumea aceasta, la haltă nu l-ar mai fi aşteptat nimeni, şi tot ce se petrecuse după aceea s-ar schimba.

Cum s-ar schimba? Nici măcar o idee nu-şi putea face. Aceea că acolo s-ar fi putut încheia drumul lui nici nu-i trecu pistolarului prin minte. Şi, categoric, asemenea speculaţii *a posteriori* erau discutabile; dacă avea să-l vadă pe omul în negru, nici consecinţele, nici paradoxul şi nici soarta implacabilă nu-l puteau opri să aplece pur şi simplu capul celui în trupul căruia se afla şi să buşească cu el pieptul lui Walter. Roland n-ar fi putut proceda altfel, aşa cum un pistol nu se poate opune degetului care apasă trăgaciul şi face glonţul să plece pe ţeavă.

Dacă totul se ducea naibii, naibii să se ducă.

Cercetă repede oamenii strânşi grămadă la colţul străzii, studiind fiecare chip (le studie pe femei la fel de atent ca pe bărbaţi, convingându-se că nu era vreuna care doar *se prefăcea* că este femeie).

Walter nu era acolo.

Treptat, se relaxă – aşa cum un deget strâns pe trăgaci se poate relaxa în ultima clipă. Nu; Walter nu era nicăieri în preajma băiatului şi pistolarul fu sigur, într-un fel inexplicabil,

că acesta nu era *cândul* potrivit. Încă nu. *Cândul* acela era aproape – la distanţă de două săptămâni, o săptămână, poate chiar o singură zi – dar nu era acum.

Aşa că *se duse în spate*.

Făcând asta, *văzu*…

vi

…şi forţa şocului îi amorţi toate simţurile: omul spre a cărui minte se deschidea a treia uşă stătuse cândva în aşteptare, dincolo de fereastra unei camere părăsite dintr-o clădire plină de camere părăsite – asta neluând în calcul vagabonzii şi dementii care-şi petreceau deseori nopţile acolo. Simţeai prezenţa vagabonzilor prin mirosul de transpiraţie al disperării lor şi al furiei îmbibate de urină. Le simţeai prezenţa pentru că puteai simţi putoarea gândurilor lor demente. Singurele piese de mobilier din camera aceea erau două scaune. Jack Mort le folosea pe amândouă: pe unul şedea şi pe celălalt îl proptise de uşa care dădea în hol, împiedicând-o să se deschidă. Nu se aştepta să fie deranjat fără veste, dar era mai bine să nu rişte. Stătea destul de aproape de geam ca să se uite afară, dar şi destul de departe de linia piezişă a umbrei ca să nu poată fi văzut de nimeni.

Avea în mână o cărămidă roşie, sfărâmicioasă.

O desprinsese de sub fereastră, de afară, unde erau destule cărămizi desprinse.

Era veche, erodată la colţuri, dar rea. Bucăţi de mortar erau lipite de ea ca nişte scaieţi.

Bărbatul avea de gând să lase cărămida să cadă în capul cuiva.

Nu-i păsa în capul cui; când venea vorba să ucidă, Jack Mort nu făcea discriminare între clienţi.

La scurt timp, o familie cu trei membri apăru pe trotuarul de jos: tata, mama şi fetiţa lor. Fata mergea pe interior, probabil ca să fie ferită de maşini.

Traficul era destul de aglomerat atât de aproape de gară,

dar pe Jack Mort nu-l interesa traficul. Pe el îl interesa că vizavi de el nu era nicio clădire; toate fuseseră deja demolate, în urma lor rămânând un pustiu de lemne rupte, cărămizi crăpate, sticlă spartă.

Va sta aplecat pe geam doar câteva secunde, iar ochii-i erau ascunşi după o pereche de ochelari de soare şi părul blond sub un fes croşetat, nepotrivit cu anotimpul. Toate erau o precauţie, ca scaunul înfipt sub clanţa uşii. Chiar dacă riscurile erau aproape inexistente, nu strica să elimini acel „aproape“ din ecuaţie.

Mai purta şi un sveter mult prea mare pentru el – îi ajungea cam până la mijlocul coapselor. Asta, în cazul că era observat, ar îngreuna estimarea înălţimii şi constituţiei lui (era relativ slab). Dar mai servea la ceva: de câte ori „lansa o grenadă antisubmarin“ (căci aşa-i plăcea lui să spună, că „lansa o grenadă antisubmarin“) se îmbrăca în pantaloni. Sveterul lălâu mai ajuta şi la acoperirea petei de urină care-i apărea invariabil pe jeanşi.

Acum erau mai aproape.

Nu te pripi, aşteaptă, aşteaptă puţin…

Se apropie înfrigurat de geam, întinse cărămida în faţă, o trase înapoi lângă stomac, o întinse iar, o retrase (dar acum doar pe jumătate), apoi se aplecă afară, perfect calm. Aşa era mereu în penultimul moment.

Dădu drumul cărămizii din mână şi se uită după ea.

Cărămida căzu prin aer, răsucindu-se. Jack văzu clar scaieţii de mortar în lumina soarelui. În acel moment, totul era mai clar ca oricând, totul se reliefa cu o precizie geometrică; iată un lucru care se concretizase datorită lui, aşa cum un sculptor dăltuieşte piatra pentru a-i schimba forma şi a crea un lucru nou din *caldera* brută; iată cel mai remarcabil lucru din lume: logică şi extaz deopotrivă.

Uneori rata sau lovea pieziş, aşa cum un sculptor poate ciopli greşit sau în van, dar lovitura aceasta fu perfectă. Cărămida o lovi pe fetiţa în rochiţă cadrilată drept în cap. Văzu sângele – era mai deschis la culoare decât cărămida, dar până la urmă, uscându-se, avea să ajungă la acelaşi maroniu –

ţâşnind în sus. O auzi pe mamă începând să strige. Apoi se puse în mişcare.

Traversă camera şi aruncă în colţ scaunul care blocase uşa (pe celălalt – în care şezuse aşteptând – îl lovise cu piciorul când traversase camera). Trase de sveter în sus şi scoase o bandană din buzunarul de la spate. O folosi pentru a răsuci de clanţă.

Era interzis să laşi amprente.

Doar Nătăfleţii lasă amprente.

Când uşa încă nici nu se deschisese bine, el îndesă bandana înapoi în buzunarul de la spate. Străbătând coridorul, adoptă un mers uşor clătinat. Nu se uită înapoi.

Tot Nătăfleţi erau şi cei care se uitau înapoi.

Isteţii ştiau că a încerca să vezi dacă te-a observat cineva e un mod sigur de a fi observat. Faptul că te-ai uitat înapoi era genul de lucru pe care un martor *putea* să şi-l amintească după accident. Apoi vreun poliţai zelos *putea* decide că era vorba de un accident *suspect* şi urma o anchetă. Totul din cauza unei priviri agitate întoarse îndărăt. Jack nu credea că cineva putea face legătura între el şi crimă, chiar dacă cineva decidea că „accidentul“ era suspect şi *urma* o anchetă, dar…

Asumă-ţi doar riscurile acceptabile. Pe celelalte redu-le la minimum.

Cu alte cuvinte, propteşte mereu un scaun sub clanţă.

Aşa că merse cu pas normal pe coridorul prăfuit unde, pe alocuri, prin tencuială se vedeau şipcile de susţinere, merse cu capul plecat, bolborosind în barbă asemenea ciudaţilor de pe stradă. Încă o mai auzea pe femeie – mama fetiţei, bănuia – cum striga, dar sunetul acela venea din faţa clădirii; era slab şi neimportant. *Toate* lucrurile care se întâmplau *după* – strigătele, agitaţia, urletele răniţilor (dacă răniţii mai erau în stare să urle) – nu erau lucruri care să conteze pentru Jack. Ce conta era lucrul care transforma cursul normal al situaţiei şi sculpta linii noi în fluxul vieţii… şi, poate, al destinului – nu doar al victimelor, ci şi al celor, cât mai mulţi, din jurul lor, ca vălurelele iscate de o piatră aruncată într-o baltă cu ape liniştite.

Cine putea spune că el nu sculptase cosmosul astăzi, sau în viitorul apropiat?

Dumnezeule, nu era de mirare că-şi uda jeanşii?

Coborând cele două paliere, nu întâlni pe nimeni, dar nu renunţă la prefăcătorie: continuă să meargă clătinat, însă cu măsură. Cineva care se clătina pe picioare trecea neobservat. Nu însă şi unul care abia se ţinea pe picioare.

Bolborosea, dar nu spunea de fapt nimic inteligibil pentru altcineva. Era oricând preferabil să renunţi la prefăcătorie decât să exagerezi.

Ieşi pe uşa dărâmată din spate. Ajunse pe o alee plină de dejecţii şi sticle sparte, care scânteiau în soare ca mii de galaxii.

Îşi plănuise fuga din timp, aşa cum plănuia totul (asumă-ţi doar riscurile acceptabile, minimalizează-le pe cele rămase, fii un Isteţ în tot ce faci); datorită plăcerii lui de a înjgheba planuri, colegii îl categorisiseră drept un tip care va ajunge departe (şi *într-adevăr* voia să ajungă departe, dar unul dintre locurile în care nu voia să ajungă era închisoarea – sau scaunul electric).

Câţiva oameni alergau pe strada spre care ducea aleea, se grăbeau să vadă ce era cu strigătele acelea şi niciunul nu se uită la Jack Mort, care îşi dăduse jos fesul împletit, dar nu şi ochelarii de soare (care, într-o zi atât de luminoasă, nu păreau nelalocul lor).

Intră pe altă alee.

Ieşi pe altă stradă.

Acum se plimba pe o alee nu atât de mizerabilă ca primele două – de fapt, aproape o stradelă. Aceasta dădea într-o altă stradă şi de acolo, la un cvartal distanţă, era o staţie de autobuz. La mai puţin de un minut după ce ajunse în staţie, veni şi autobuzul – şi asta făcea parte din plan.

Când uşile se deschiseră, pliindu-se, Jack urcă şi introduse cincisprezece cenţi în automatul de bilete. Şoferul nici nu se uită la el. Asta era bine, dar chiar dacă s-ar fi uitat, n-ar fi văzut decât un tip ca oricare altul, în jeanşi, un tip probabil fără serviciu – sveterul pe care îl purta părea primit de la

Armata Salvării.

Fii pregătit pentru orice, fii un Isteţ.

Acesta era secretul succesului lui Jack Mort atât la serviciu, cât şi în timpul liber.

Nouă cvartale mai departe era o parcare. Jack coborî din autobuz, intră în parcare, îşi descuie maşina (un Chevrolet anodin de la mijlocul anilor cincizeci, încă în stare bună) şi se întoarse la volanul ei în New York City.

Nu-l străbătea niciun fior de grijă.

vii

Pistolarul văzu toate acestea doar într-o clipă. Înainte ca mintea lui să reacţioneze la şocul acestor imagini închizându-se pur şi simplu, mai văzu ceva.

Nu mult, dar destul. Destul.

viii

Îl văzu pe Mort decupând un articol din pagina a patra din *The New York Daily Mirror*, având mare grijă ca lama să nu depăşească chenarul. FETIŢĂ DE CULOARE ÎN COMĂ ÎN URMA UNUI ACCIDENT TRAGIC, spunea titlul. Îl văzu pe Mort aplicând lipici pe partea din spate a articolului, cu pensula de pe capacul cutiei cu lipici. Îl văzu aşezând decupajul în mijlocul unei pagini albe a unui maculator, care, după arătau paginile dinainte, umflate şi ondulate, conţinea multe alte decupaje. Văzu primele rânduri ale articolului: „Odetta Holmes, în vârstă de cinci ani, venită în Elizabethtown, NJ, pentru a sărbători un eveniment fericit, a căzut victimă unui accident cumplit. După ce cu două zile în urmă participaseră la nunta unei mătuşi, fetiţa şi părinţii ei se îndreptau spre gară când o cărămidă a căzut…“

Dar aceea nu fusese prima dată când Jack Mort se întâlnise cu ea, nu? Nu.

Pe toţi zeii, nu.

În anii scurşi între dimineaţa aceea şi seara în care Odetta îşi pierduse picioarele, Jack Mort lăsase să cadă multe lucruri şi împinsese mulţi oameni.

Apoi o întâlnise din nou pe Odetta.

Prima dată împinsese un lucru *peste* ea.

A doua oară o împinsese pe ea *în faţa* unui lucru.

Ce fel de om e ăsta de care trebuie să mă folosesc? *Ce fel de om*…

Dar apoi se gândi la Jake, se gândi la brânciul care-l trimisese pe Jake dintr-o lume în alta şi i se păru că aude râsul omului în negru, şi asta puse capac.

Roland leşină.

ix

Când îşi reveni în simţiri, văzu în faţa ochilor un şir de cifre scrise frumos pe o foaie de hârtie verde. Hârtia fusese liniată pe verticală şi pe orizontală, aşa încât fiecare cifră semăna cu un prizonier într-o celulă.

Îşi spuse: *Altceva*.

Nu doar râsul lui Walter. Altceva – un plan?

Nu, pe toţi zeii, nu – nimic atât de complex sau de încurajator.

Dar o idee, cel puţin. Ideea unei idei.

Cât timp am fost leşinat? se întrebă el, dintr-odată alarmat. *Probabil că era ora nouă când am venit pe uşă, poate ceva mai devreme. Cât timp*…?

Şi *ieşi în faţă*.

Jack Mort – care acum nu era decât o fantoşă umană controlată de pistolar – ridică puţin ochii şi văzu că acele costisitorului ceas cu cuarţ de pe masa lui indicau ora unu şi un sfert.

Pe toţi zeii, atât de târziu? *Atât de târziu*? *Dar Eddie… era atât de obosit, e imposibil să fi rămas treaz atât de…*

Pistolarul întoarse capul lui Jack. Uşa era tot acolo, dar ce se vedea în cadrul ei era mult mai rău decât şi-ar fi imaginat.

Într-o parte a uşii erau două umbre, una a scaunului cu rotile, cealaltă a unei fiinţe umane… dar fiinţa umană era incompletă, se susţinea pe braţe, pentru că jumătate din picioare îi fuseseră retezate cu aceeaşi sălbăticie ca degetele lui Roland.

Umbra se mişcă.

Roland întoarse pe dată capul lui Jack Mort, mişcându-se cu viteza fulgerătoare a loviturii de şarpe.

Ea nu trebuie să se uite încoace până când nu voi fi pregătit. Până atunci, să nu vadă decât ceafa omului ăstuia.

Detta Walker oricum nu avea cum să-l vadă pe Jack Mort, pentru că persoana care se uita pe uşa deschisă vedea doar ceea ce vedea gazda. N-ar fi văzut chipul lui Mort decât dacă acesta s-ar fi uitat în oglindă (deşi asta putea duce, la rândul ei, la urmări terifiante marcate de paradox şi repetiţie), dar nici atunci Stăpâna, oricare dintre cele două ar fi fost în clipa aceea la cârmă, n-ar fi înţeles nimic; şi mai mult, nici Jack Mort n-ar fi înţeles nimic din chipul Stăpânei. Chiar dacă de două ori avuseseră întâlniri de o intimitate mortală, niciodată nu se văzuseră reciproc.

Ce nu voia pistolarul era ca o Stăpână să o vadă pe *cealaltă* Stăpână.

Nu încă, cel puţin.

Licărul intuiţiei prinde tot mai bine conturul unui plan.

Dar era târziu acolo – intensitatea luminii îi spuse că trebuia să fie trei după-masa, poate chiar patru.

Cât mai era până ce apusul avea să aducă homaroşeniile – şi sfârşitul vieţii lui Eddie?

Trei ore?

Două?

Se putea întoarce ca să încerce să-l salveze pe Eddie… dar exact asta îşi dorea Detta. Îi întinsese o capcană, aşa cum sătenii care se tem de un lup fioros sacrifică un miel pentru a atrage fiara. S-ar fi întors în corpul lui bolnav… dar nu pentru mult timp. Motivul pentru care îi văzuse doar umbra era acela că ea stătea lângă uşă cu revolverul lui strâns în mână. Imediat ce corpul său s-ar fi mişcat, ea ar fi deschis focul şi i-

ar fi curmat viaţa.

Sfârşitul *lui*, pentru că ea se temea de el, ar fi rapid, cel puţin.

Al lui Eddie ar fi o agonie.

I se părea că aude vocea vicleană a Dettei Walker:

Vrei s' te pui cu min', palidule? Cum s' nu *vrei să te pui cu min'*! *Doar nu te temi tu de o negresă oloagă*!

— Există o singură cale, murmură gura lui Jack. Doar una.

Uşa biroului se deschise şi un chel cu lentile în faţa ochilor se uită înăuntru.

— Cum te descurci cu cazul Dorfman? întrebă chelul.

— Nu mă simt bine. Cred că am mâncat ceva stricat la prânz. Cred că nu mai stau.

Chelul păru îngrijorat.

— Probabil că-i un virus. Am auzit că circulă unul urât.

— Posibil.

— Păi… atât timp cât termini treaba cu Dorfman până mâine după-masă la cinci…

— Da.

— Pentru că ştii ce lichea poate să fie…

— Da.

Chelul, acum părând puţin tulburat, încuviinţă.

— Da, du-te acasă. Nu pari deloc în apele tale.

— Nici nu sunt.

Chelul ieşi pe uşă în pripă.

Mi-a simţit prezenţa, gândi pistolarul. *Asta e o explicaţie. Una, dar nu şi singura.*

Lumea se teme de el. Nimeni nu ştie de ce, dar toţi se tem de el. Şi au dreptate să se teamă.

Trupul lui Jack Mort se ridică, găsi servieta pe care bărbatul o avea în mână când pistolarul intrase în el şi îndesă în ea toate hârtiile de pe masă.

Simţi imboldul de a se uita înapoi spre uşă şi i se împotrivi. Nu avea să se mai uite decât atunci când va fi pregătit să rişte totul şi să se ducă înapoi.

Până una-alta, nu avea mult timp la dispoziţie, dar avea multe de făcut.

Capitolul 2.
Borcanul cu miere

i

Detta stătea întinsă la umbră, într-o văgăună adâncă formată de două stânci care se sprijineau una pe alta ca doi bătrâni împietriţi în timp ce-şi împărtăşeau un secret straniu. Îl urmărea pe Eddie cum urca şi cobora pantele pietroase ale dealurilor, strigând de să-l lase vocea. Puful de pe obrajii lui începea să semene cu o barbă şi l-ai fi putut confunda cu un bărbat în toată firea, dar când trecuse, de trei sau patru ori, prin apropierea ei (o dată se apropiase destul cât ea să poată întinde mâna şi să-l apuce de gleznă, dacă ar fi vrut), Detta văzu că încă nu era decât un flăcău, şi încă unul frânt de oboseală, pe deasupra.

Odettei i-ar fi fost milă de el; Detta se simţea doar pregătită de atac, ca un animal de pradă.

Când se târâse acolo simţise sub mâini mişcare ca de frunze uscate în timpul unei vijelii în pădure. După ce i se adaptară ochii, văzu că nu erau frunze, ci oscioare de animale mici. Un prădător, plecat de mult dacă oasele acelea îngălbenite spuneau adevărul, îşi avusese odată sălaş acolo, ceva de genul unei nevăstuici sau al unui dihor. Probabil că ieşea noaptea, urmându-şi mirosul mai departe în Vane, unde copacii şi tufişurile erau mai dese – urmându-şi mirosul după pradă. Ucidea, se înfrupta şi aducea rămăşiţele în bârlog, pentru a avea ce mânca a doua zi, cât timp aştepta venirea nopţii şi momentul unei noi vânători.

Acum, acolo se afla un prădător mai mare şi, la început, Detta se gândi să procedeze cam aşa cum procedase chiriaşul anterior: să aştepte până când Eddie avea să adoarmă, căci fără îndoială avea să facă asta, apoi să-l ucidă şi să-i târască acolo sus cadavrul. Pe urmă, având asupra ei ambele arme, se

putea târî jos, până la uşă, şi să aştepte ca Omul Foarte Rău să se întoarcă. Primul ei gând fusese să omoare corpul Omului Foarte Rău imediat ce-l va fi rezolvat pe Eddie, dar asta nu era bine, nu? Dacă Omul Foarte Rău nu avea în ce corp să revină, Detta rămânea blocată acolo, nemaiputându-se întoarce în lumea ei.

Oare îl putea convinge pe Omul Foarte Rău să o ducă înapoi?

Poate că nu.

Dar poate că da.

Dacă Omul Foarte Rău ştia că Eddie încă este în viaţă, poate că da.

Şi asta-i dădu o idee şi mai bună.

ii

Era extrem de şmecheră. Ar fi râs descătuşat de oricine ar fi îndrăznit să sugereze asta, dar era şi extrem de nesigură de sine. Din această din urmă cauză, pe prima o atribuia oricărei persoane despre care i se părea că se apropie din punct de vedere intelectual de ea. Asta simţise şi în privinţa pistolarului. Auzise o împuşcătură şi când se uitase văzuse că din ţeava armei lui ieşea fum.

Bărbatul reîncărcase pistolul şi i-l aruncase lui Eddie înainte să treacă pragul uşii.

Ştia ce trebuia să însemne asta pentru Eddie: nu toate gloanţele erau ude; pistolul avea să-l protejeze. Mai ştia şi ce trebuia să însemne pentru ea (căci, sigur, Omul Foarte Rău ştiuse că se uită la ei; chiar dacă dormea atunci când ei începuseră să se certe, împuşcătura trebuia s-o fi trezit): *Nu te apropia de el.*

E înarmat şi periculos.

Dar diavolii sunt cunoscuţi pentru subtilitatea lor.

Dacă spectacolul acela scurt fusese pus în scenă pentru ochii ei, nu era oare posibil ca Omul Foarte Rău să mai aibă ceva în gând, ceva ce nici ea, nici Eddie nu trebuiau să

deducă? Nu era oare posibil ca Omul Foarte Rău să fi gândit: *Dacă ea vede că pistolul* ăsta *are gloanţe bune, va trage concluzia că şi cel pe care l-a primit de la Eddie are*?

Dar să presupunem că el bănuise că pe Eddie îl va fura somnul. Nu ştia el oare că ea tocmai asta va aştepta, să-i şterpelească pistolul şi să se furişeze înapoi la loc sigur? Ba da, era posibil ca Omul Foarte Rău să fi prevăzut toate astea. Era deştept, pentru o faţă palidă. Destul de deştept, în orice caz, încât să vadă că Detta îl va păcăli pe băieţaşul acela alb.

Deci era foarte posibil ca Omul Foarte Rău să fi încărcat intenţionat pistolul acela cu gloanţe oarbe. O dată o păcălise; de ce să n-o păcălească din nou?

De data aceasta, ea avusese grijă să verifice dacă butoiaşul nu era cumva încărcat cu tuburi goale, dar nu, *păreau* a fi gloanţe adevărate, dar asta nu însemna că erau şi bune. Omul nu putea să rişte nici măcar ca *unul* dintre ele să fie îndeajuns de uscat încât să explodeze, nu? Putea să le fi măsluit în vreun fel. În definitiv, armele erau domeniul Omului Foarte Rău. Dar de ce să facă asta? Păi, pentru a o determina să iasă din ascunzătoare, desigur! Atunci, Eddie o va nimeri cu arma care *într-adevăr* funcţiona, şi nu va repeta greşeala dinainte, obosit ori nu. La drept vorbind, va avea deosebită grijă să nu repete greşeala *tocmai* pentru că era obosit.

Bună-ncercare, faţă palidă, gândi Detta în umbra bârlogului, locul acela strâmt, dar, într-un fel, confortabil, unde pământul era presărat cu oasele fragile ale unor animale mici. *Bună-ncercare, da' nu pui io botu' la asta.*

La urma urmei, nu era musai să-l împuşte pe Eddie; trebuia doar să aştepte.

iii

Singura ei temere era că pistolarul se va întoarce înainte ca Eddie să adoarmă, dar încă nu se întorsese. Trupul inert de la baza uşii nu se mişca. Poate că întâmpinase probleme să obţină medicamentul de care avea nevoie – sau alt fel de

probleme, din câte ştia ea. Problemele se lipeau ca scaiul de cei de teapa lui.

Trecură două ore în care Eddie o căută pe femeia pe care o numea „Odetta“ (o, ce tare ura ea cum suna numele acela!), gonind întruna pe dealurile joase şi strigând din toţi rărunchii.

În cele din urmă, Eddie făcu ceea ce aştepta ea: se întoarse pe limba mică de plajă şi se aşeză lângă scaunul cu rotile, uitându-se neconsolat în jur. Atinse una dintre roţile scaunului şi atingerea aproape că fu o mângâiere. Apoi mâna îi căzu şi el scoase un suspin adânc.

Suspinul provocă o durere ascuţită în gâtul Dettei; durerea îi brăzdă capul dintr-o parte în cealaltă ca un fulger de vară şi ei i se păru că aude o voce care striga… striga sau reclama.

Nu, *nici nu mă gândesc*, îşi spuse ea, neavând habar cu cine vorbea. *Nici nu mă gândesc, nu de data asta, nu acum. Nu acum şi poate nicio altă dată.*

Fulgerul acela de durere îi brăzdă iarăşi capul şi ea încleştă pumnii. Faţa i se crispă, schimonosindu-se într-un rictus de concentrare – o expresie remarcabilă şi izbitoare în amestecul ei de urâţenie şi fermitate aproape atractivă.

Fulgerul de durere nu se repetă. La fel, nici vocea care părea uneori să însoţească asemenea dureri.

Detta aşteptă.

Eddie îşi propti bărbia în pumni, ţinându-şi capul ridicat. În scurt timp, acesta începu totuşi să se lase în jos, pumnii alunecându-i pe obraji în sus. Detta aşteptă, cu ochii negri scânteind.

Capul lui Eddie se ridică dintr-odată. Tânărul se opinti în picioare, se duse la apă şi se stropi pe faţă.

Bravo, albuşor. Mar' păcat că nu-s anti-zomnifere-n lumea asta, c-ai lua şi d-alea, *n' aşa*?

Eddie se aşeză *în* scaun de data aceasta, dar era clar că i se părea *prea* comod. Aşa că, după ce se uită lung pe uşă (*ce vez' acolo, albuşor*? *Detta-ţ' dă dooj' de dolari să-i spui*), se trânti iarăşi cu fundul pe nisip.

Îşi propti din nou capul în mâini.

În scurt timp, acesta începu iar se cadă.

De data aceasta nu-l mai opri nimic. Bărbia i se opri pe piept şi, în pofida vuietului mării, ea îi auzi sforăiturile. Nu peste mult, tânărul căzu pe o parte şi îşi trase picioarele la piept.

Fu surprinsă, dezgustată şi înspăimântată de acutul sentiment de milă care o încercă faţă de albuşorul de acolo. Semăna cu un copil care a încercat să stea treaz până la miezul nopţii de Revelion şi a pierdut cursa. Apoi îşi aminti cum el şi Omul Foarte Rău încercaseră să o forţeze să mănânce hrană otrăvită şi cum o tachinaseră cu mâncarea lor, luându-i-o mereu în ultima secundă… cel puţin până când se temuseră că va muri.

Dacă se temeau că vei muri, de ce să te mai forţeze să mănânci hrană otrăvită?

Întrebarea o sperie aşa cum o speriase clipa aceea scurtă de milă. Nu era obişnuită să-şi pună la îndoială gândurile şi, mai mult, vocea care formulase întrebarea în mintea ei nu semăna deloc cu vocea ei.

Păi, nu vroiau s' m-omoare cu otrav-aia. Vroiau numa' să-mi fie rău. S' stea colo-şa şi s' râdă-n timp ce io jemeam şi boram, crez io.

Aşteptă douăzeci de minute, după care o luă în jos spre plajă, trăgându-se cu braţele vânjoase, unduindu-se ca un şarpe, fără a-şi lua ochii de la Eddie.

Ar fi preferat să mai aştepte o oră, poate şi numai o jumătate de oră; era mai bine ca jigodia aia pricăjită să fi făcut pe tărâmul somnului zece kilometri în loc de doar unul sau doi. Dar aşteptarea era un lux pe care pur şi simplu nu şi-l permitea. Omul Foarte Rău se putea întoarce din clipă în clipă.

Apropiindu-se de locul unde zăcea Eddie (încă sforăia, făcea ca un fierăstrău circular într-un gater care nu mai are mult şi clachează), luă de jos o piatră satisfăcător de netedă pe o parte şi la fel de satisfăcător de zgrunţuroasă pe cealaltă.

Închise palma peste partea ei netedă şi continuă să se târască şerpeşte spre Eddie, cu ochii acoperiţi de pojghiţa mată a intenţiei criminale.

iv

Ce avea de gând Detta să facă era de o simplitate brutală: să-l lovească pe Eddie cu partea zgrunţuroasă a pietrei până când avea să fie la fel de mort ca piatra însăşi. Apoi voia să-i ia pistolul şi să aştepte întoarcerea lui Roland.

Când trupul lui avea să se ridice în şezut, ea voia să-i dea de ales: să o ducă înapoi în lumea ei sau să refuze şi să moară. *Orişicum ai lua-o, şcumpule, cu min' o s-ai conturile-ncheiate*, îi va spune ea, *şi cum pretinu' tău e mort, nu mai poţ' face ni'ic din ce-ai zis că vrei s' faci.*

Dacă pistolul pe care Omul Foarte Rău i-l dăduse lui Eddie nu funcţiona – era posibil; nu întâlnise niciodată un om pe care să-l urască şi de care să se teamă la fel de tare ca de Roland şi îl credea în stare de cea mai mare perfidie – ea tot avea să-i vină de hac. Avea să-i vină de hac cu piatra sau cu mâinile goale. Omul era bolnav şi, pe deasupra, îi lipseau două degete. Îl putea răpune uşor.

Dar apropiindu-se de Eddie, îi veni un gând neliniştitor. Era sub forma unei alte întrebări şi, din nou, păru că vocea care o formulă nu era a ei.

Şi dacă el ştie? *Dacă ştie ce ai făcut chiar în clipa în care îl omori pe Eddie*?

Ba n-o s' ştie ni'ica. *O s' fie prea ocupat să-ş' ia medicamentu'. Sau, din câte şt'u io, să ş-o tragă cu cineva.*

Vocea nu-i răspunse, dar sămânţa îndoielii fusese sădită. Îi auzise vorbind când credeau că ea doarme. Omul Foarte Rău trebuia musai să facă ceva. Ea nu ştia ce anume. Avea legătură cu un turn, asta-i tot ce ştia Detta. Probabil că Omul Foarte Rău credea că turnul ăla era plin cu aur sau giuvaiere sau ceva de felul ăsta. Spunea că are nevoie de ea şi de Eddie şi de încă cineva pentru a ajunge acolo, iar Detta credea că ăsta era adevărul. Altfel, de ce ar mai fi existat uşile acelea?

Dacă era vorba de magie şi ea îl ucidea pe Eddie, pistolarul *putea* să ştie.

Dacă ea închidea drumul lui către turn, bănuia că era posibil să distrugă singurul lucru pentru care trăia faţa aia

palidă borâtă. Şi dacă ştia că nu mai are pentru ce să trăiască, jigodia putea fi în stare de orice, pentru că jigodiei nu i-ar mai fi păsat de nimic nici cât negru sub unghie.

Gândul la ce s-ar putea întâmpla dacă Omul Foarte Rău se întorcea în această stare o făcu pe Detta să se cutremure.

Dar dacă nu putea să-l omoare pe Eddie, ce mai făcea ea acolo? Putea lua pistolul de la el cât timp dormea, dar când Omul Foarte Rău se întorcea, putea oare să le facă faţă amândurora?

Pur şi simplu nu ştia.

Ochii ei se opriră o clipă asupra scaunului cu rotile, dădură să treacă mai departe, dar se întoarseră repede. Speteaza de piele avea un buzunar adânc.

Din el se iţea o buclă din frânghia cu care ei o legaseră în scaun.

Uitându-se la ea, înţelese cum putea să procedeze.

Detta schimbă direcţia şi începu să se târască spre trupul inert al pistolarului.

Voia să ia ce-i trebuia din rucsacul pe care el îl numea „desagă“, apoi să ia frânghia… cât de repede era în stare… dar preţ de un moment încremeni locului, uitându-se la uşă.

Asemenea lui Eddie, interpretă ceea ce vedea în termeni cinematografici… doar că acum părea o scenă dintr-un serial poliţist de televiziune. Decorul era o farmacie. Vedea un farmacist care părea speriat de moarte şi Detta nu-l putea învinovăţi. Un pistol era aţintit drept spre faţa lui. Farmacistul spunea ceva, dar vocea lui era îndepărtată, distorsionată, trecând parcă prin deflectoare de sunet. Nu reuşea să desluşească ce spunea. Nu putea nici să vadă cine ţinea pistolul, dar nici nu era nevoie de asta, nu? Ştia cine era jefuitorul, cum nu.

Era Omul Foarte Rău.

Poate că nu arată *ca el acolo, poate că arată ca un boschetar grăsun şi scund, poate că arată chiar ca un frate, dar* pe dinăuntru *tot el e, cum nu. Nu i-a luat mult să găsească altă armă, nu? Pun pariu că niciodată nu-i ia. Şi tu nu mai sta gură-cască, Detta Walker.*

Deschise desaga lui Roland şi din ea se împrăştie aroma vagă şi nostalgică a tutunului de mult cules, dar şi de mult terminat. Într-un fel, semăna cu o poşetă femeiască, plină cu la fel de multe nimicuri, la o primă vedere… dar, dacă te uitai mai atent, vedeai o veritabilă trusă de călătorie a unui om pregătit pentru aproape orice urgenţă.

Bănuia că Omul Foarte Rău se afla pe drumul către Turnul lui de foarte mult timp. Dacă aşa era, nu puteai să nu fii uimit că-i mai rămăseseră lucruri în desagă, fie şi puţine.

Nu mai căsca gura aiurea, Detta Walker.

Luă ce-i trebuia şi îşi croi drum încet, unduindu-se, înapoi la scaunul cu rotile. Când ajunse, se sprijini într-o mână şi trase frânghia din buzunar ca un pescar care mulinează firul. Din când în când, îşi aruncă privirea la Eddie doar ca să fie sigură că tânărul dormea.

Eddie nu se mişcă decât când Detta îi aruncă ochiul frânghiei pe după gât şi-l strânse tare.

v

Fu târât în spate. La început, crezu că încă doarme şi că acesta era doar un coşmar oribil, că era îngropat de viu sau poate sufocat.

Apoi simţi durerea când laţul îl strânse de gât, simţi salivă caldă curgându-i pe bărbie când tuşi. Nu era un vis. Dibui să apuce frânghia cu unghiile şi încercă să se ridice în picioare.

Ea îl smuci tare cu braţele ei vânjoase. Eddie căzu pe spate cu un bufnet.

Începea să se învineţească la faţă.

— Dă-te bătut! şuiera Detta în spatele lui. Nu te omor dac' te dai bătut, da' dacă nu te dai, te sufoc pân' ce mori.

Eddie lăsă mâinile jos şi încercă să stea nemişcat. Laţul mobil pe care femeia i-l aruncase în jurul gâtului se desfăcu destul cât să-i permită să respire puţin, dureros. Dar era mai bine decât să nu respire deloc.

Când bătăile zbuciumate ale inimii încetiniră puţin, Eddie

încercă să întoarcă privirea. Laţul se strânse imediat.

— Las-asta. Uită-te-n continuare la ocean, albiciosule. Ţine ochii la el, altceva nu-ţ' zic.

Întoarse privirea spre ocean şi nodul se destinse cât să-i permită din nou acele respiraţii zgârcite, arzătoare. Duse pe furiş mâna stângă la betelia pantalonilor (dar ea văzu mişcarea şi, chiar dacă el nu ştia, Detta rânji). Nu era nimic acolo. Îi luase pistolul.

S-a apropiat de tine când dormeai, Eddie. Era vocea pistolarului, desigur. *Nu ajută la nimic să-ţi amintesc că ţi-am zis eu, dar… ţi-am zis eu. Aici te aduce dragostea – cu gâtul în laţ şi păzit de undeva din spate de o femeie nebună cu două pistoale*.

Dar dacă voia să mă omoare, deja ar fi făcut-o. Ar fi făcut-o în timp ce dormeam.

Şi tu, Eddie, ce crezi *că o să facă? O să-ţi ofere un sejur all inclusive pentru două persoane la Disney World*?

— Ascultă, spuse el. Odetta…

Nici nu-i ieşi bine cuvântul din gură, că laţul se strânse din nou puternic.

— Tu s' nu-mi mai zâci 'şa. Data viitoare cân' îmi zâci 'şa *altceva* n-o s' mai zâci-n viaţ' ta. Pe min' mă cheamă *Detta Walker* şi dac' vrei s' mai respiri, spurcătură palidă, ai face bin' să ţii minte.

Eddie gâjâi şi tuşi sec, scărmănând cu degetele laţul. Pete mari şi negre începură să-i explodeze în faţa ochilor, ca nişte flori diabolice.

În cele din urmă, chinga din jurul gâtului slăbi din nou.

— Priceput-ai, jigodie?

— Da, spuse el, dar nu-i ieşi decât un gâfâit aspru.

— Atuncea zi-l. Zi-mi numele.

— Detta.

— Zi-mi *tăt* numele!

Vocea ei tremura periculos, isteric, şi în clipa aceea Eddie se bucură că n-o putea vedea.

— Detta Walker.

— Bun. Laţul mai slăbi puţin. Acum-ascultă la min', albuş, ş-ascult' bine, de vrei s' mai trăieşti la apusu' soarelui. Nu-

ncerca s' faci pe jmecheru', cum am văz't că-ncercai mai-nainte, cân' voiai s' scoţ' pistolu' pe car' ţi l-am luat în somn. Nu-ncerca s-o pâcăleşti pe Detta, are ochi buni. Gândeşte bine-nainte să-ncerci ceva. Cum nu. Şi nu-ncerca jmecherii nici pen' că n-am picioare. Am învăţat s' fac multe de cân' le-am pierdut, ş-acu' am *amândouă* pistoalele ale lu' jigodi-aia băloasă, ş-ast-ar tre'i să-nsemne ceva. Nu crez'?

— Ba da, croncăni Eddie. Nu încerc şmecherii.

— Ei, brava. Asta-i *taaare* bine, spuse ea şi chicoti. Cât ai dormit tu, io n-am stat dejaba. Am pus la cale tăt treaba ista. Uite ce-o s' faci tu, albuş: du mâ'nile-n spate pân' găseşti un laţ ca ăl' de-l ai la gât. Îs trei dă toate. Cât-ai dormit, io am împletit, leneşule! (Chicoti din nou.) Dup' ce găseşti laţu', pui mâ'nile laolaltă şi le baji în el. *'Poi* o s' simţ' mâna mea strângând nodu' cela bine, şi cân' simţ' asta, o să-ţ' zici: „Acu-i momentu' s-acţionez. Chiar acu', cât curv-aia neagră nu ţin' de frânghie." Da'… (Aici, vocea Dettei căpătă un şi mai pronunţat accent sudist, aproape caricatural.) …ai faş' bine s' te uiţ'napoi 'nainte s' te *pripeşti* la ceva.

Eddie se uită înapoi. Detta semăna mai mult ca oricând cu o vrăjitoare, o apariţie murdară, ciufulită, care ar fi băgat spaima în suflete mult mai rezistente decât al lui. Rochia pe care o purta la Macy's când o răpise pistolarul era acum mizerabilă şi ruptă. Folosise cuţitul pe care îl luase din desaga pistolarului – cel pe care el şi Roland îl folosiseră ca să taie banda adezivă – pentru a-şi cresta rochia în alte două locuri, încropindu-şi tocuri de armă deasupra umflăturii şoldurilor.

În ele se vedeau capetele roase ale mânerelor revolverelor lui Roland.

Accentul mai pronunţat se datora capetelor de frânghie pe care le ţinea strâns între dinţi. Un capăt proaspăt tăiat îi ieşea din gura rânjită; restul frânghiei, partea care ducea la laţul de la gâtul lui, ieşea prin partea cealaltă. Era ceva atât de prădător şi barbar în imaginea aceasta – frânghia prinsă între dinţi – încât el încremeni, uitându-se la ea cu o groază care nu făcea decât să-i lărgească rânjetul.

— Dacă-ncerci jmecherii cât m-ocup de legăturile tale,

spuse ea cu voce înfundată, ’ţi strâng traheea cu *dinţii*, albitură. Ş-*atunci* nu-i mai dau drumu. ’Ţelegi?

Eddie nu avea încredere în propria-i voce, aşa că încuviinţă din cap.

— Brava. Poat’ că totuş’ o s’ trăieşti puţin mai mul’.

— Dacă nu, cârâi el, tu n-o să mai ai niciodată plăcerea de a fura din Macy’s, Detta. Pentru că el o să ştie şi atunci chiar s-a încheiat petrecerea.

— Gura, zise Detta… aproape tărăgănat. Ţine-ţ’ gura. Las’ tu gânditu’ la ăi’ de-s în stare s’ gândească. *Tu* nu tre’ decât s’ pipăi dup’ laţu’ ălălalt.

vi

Cât ai dormit, io am împletit, spusese ea şi, cu dezgust şi tot mai panicat, Eddie descoperi că exact asta voise să spună. Frânghia devenise o serie de trei noduri mobile. Pe primul i-l petrecuse în jurul gâtului în somn. Al doilea îi lega mâinile la spate. Apoi ea îl împinse fără milă pe o parte şi-i spuse să îndoaie picioarele până ce atingea fesele cu călcâiele. Eddie înţelese ce urma şi se împotrivi. Ea scoase un pistol din tăietura rochiei, îl armă şi-i lipi vârful ţevii de tâmplă.

— Ori o faci tu, ori o fac io, palidule, zise ea cu aceeaşi voce tărăgănată. Numa’ că dac-o fac io, tu o să fii mort cân’ oi face-o. ’Ţi acopăr cu nisip creierii de-or să-ţ’ zboare din cap ş-o să-ţ’ trag păru’ peste gaura din ţastă. El o s’ creadă că dormi!

Chicoti din nou spart.

Eddie îndoi picioarele şi ea îi petrecu repede al treilea nod mobil pe după glezne.

— Aşa. Legat ca lumea ca un viţel la un *ro-dei-o*.

Ce comparaţie potrivită, îşi spuse Eddie. Dacă încerca să întindă picioarele dintr-o poziţie deja incomodă, laţul care-l strângea de glezne s-ar fi strâns şi mai tare. Asta ar fi făcut ca bucata de frânghie dintre glezne şi încheieturi să se întindă, strângând şi laţul de la mâini, iar frânghia dintre încheieturi şi laţul de la gât…

Femeia îl târa, cine ştie cum îl târa pe plajă.

— Hei! Ce…

Încercă să se tragă înapoi şi simţi că se strânge totul şi că nu mai poate respira. Se lăsă cât mai moale posibil (şi să ţii picioarele îndoite în spate, nu uita de asta, cretinule, pentru că dacă laşi picioarele jos prea tare, o să te strangulezi) şi se lăsă târât pe terenul dur. Muchia unei pietre îl crestă pe obraz şi el simţi căldura sângelui. Femeia gâfâia aspru. Sunetul valurilor şi bubuitul fluxului în tunelul de stâncă erau mai puternice.

Să mă înece? *Dumnezeule mare, oare asta vrea să facă*?

Nu, sigur că nu. Ideea a ce voia ea să facă îi veni chiar înainte să treacă prin algele care marcau linia fluxului, o materie moartă duhnind a sare şi rece ca degetele unor marinari înecaţi.

Îşi aminti ceva ce spusese Henry odată: *Uneori era împuşcat unul de-ai noştri. Un american, adică – ştiau că nu ajuta la nimic să aleagă un tip din armata regulată, pentru că niciunul dintre noi nu s-ar fi dus după un gălbejit în tufişuri. Numai dacă nu era vreun pifan tocmai adus din State. Îl împuşcau în stomac, îl lăsau să strige şi-i secerau pe rând pe cei care încercau să-l salveze.*

Făceau asta întruna, până când tipul îşi dădea duhul. Ştii cum numeau ei un tip ca ăsta, Eddie?

Eddie clătinase din cap, timorat, sub impresia imaginii pe care o vedea în minte.

Îi spuneau borcan cu miere, zisese Henry. *Ceva dulce. Ceva care să atragă muştele. Sau poate chiar un urs.*

Asta făcea şi Detta: îl folosea pe post de borcan cu miere.

Îl lăsă la vreo doi metri mai jos de linia fluxului, îl lăsă fără un cuvânt, îl lăsă cu faţa spre ocean. Nu valurile care veneau, ameninţând să-l înece, trebuia să le vadă pistolarul, uitându-se pe uşă, pentru că fluxul era în scădere şi nu avea să crească din nou decât peste alte şase ore. Şi mult înainte de asta…

Eddie dădu puţin ochii peste cap şi văzu că soarele lăsa o brazdă lungă de aur pe suprafaţa oceanului. Cât să fie? Patru? Cam aşa. Apusul venea în jur de şapte.

Până să-şi facă griji pentru flux, întunericul avea să se fi

lăsat de mult.

Şi când se lăsa întunericul, homaroşeniile ieşeau din valuri, rostogolindu-se; aveau să urce pe plajă întrebând necontenit, aveau să ajungă la locul unde el zăcea legat fedeleş, neajutorat, şi aveau să-l sfâşie în bucăţi.

vii

Intervalul acela de timp se întinse la infinit pentru Eddie Dean. Însăşi ideea de timp devenise o glumă. Până şi groaza a ceea ce urma să i se întâmple la lăsarea întunericului se estompă când picioarele începură să-i zvâcnească într-un fel neplăcut, care urcă pe scala senzaţiilor până la durere şi-n cele din urmă la agonie insuportabilă. Îşi relaxa muşchii, toate laţurile se întindeau şi, când ajungea în pragul sufocării, reuşea cumva să ridice iar gleznele, reducând presiunea şi reuşind să tragă puţin aer în piept. Nu mai era sigur că va rezista până la căderea întunericului. Poată că avea să vină momentul când pur şi simplu nu va mai putea ridica picioarele.

Capitolul 3.
Roland îşi ia leacul

i

Acum Jack Mort ştia de prezenţa pistolarului. Dacă ar fi fost un alt gen de om – un Eddie Dean sau o Odetta Walker, de pildă – Roland ar fi stat la palavre cu el, fie şi numai pentru a-i reduce panica şi confuzia resimţite la aflarea faptului că fusese aruncat în scaunul pasagerului de cineva care stătea acum la volanul corpului său.

Dar pentru că Mort era un monstru – mai mult decât fusese sau putea să fie vreodată Detta Walker – nu se obosi să-i explice sau să deschidă măcar discuţia. Auzea vociferările omului – *Cine eşti*? *Ce se întâmplă cu mine*? – dar nu le luă în seamă. Pistolarul se concentră asupra scurtei lui liste de lucruri necesare, folosind mintea omului fără pic de remuşcare. Vociferările deveniră strigăte de teroare. Pistolarul continuă să nu le ia în seamă.

Singurul mod de a rămâne în haznaua care era mintea omului aceluia era să-l privească doar ca pe o combinaţie dintre un atlas şi o enciclopedie.

Mort deţinea toate informaţiile necesare lui Roland. Planul pe care şi-l făcuse era rudimentar, dar de multe ori aşa era mai bine. Când venea vorba de planuri, în univers nu existau două creaturi mai diferite decât Roland şi Jack Mort.

Când planul era rudimentar, aveai loc de improvizaţie. Şi improvizaţia pe moment fusese întotdeauna unul dintre punctele forte ale lui Roland.

ii

Un om gras cu lentile în faţa ochilor, asemenea chelului care-şi vârâse capul în biroul lui Mort cu cinci minute înainte (aparent, în lumea lui Eddie multă lume purta lentile din

acelea, pe care Mortciclopedia lui le numea „ochelari“), urcă în lift împreună cu el. Se uită la servieta din mâna celui care credea că este Jack Mort şi apoi la Mort însuşi.

— Te duci să te vezi cu Dorfman, Jack?

Pistolarul nu spuse nimic.

— Dacă speri să-l convingi să renunţe la subînchiriere, îţi spun de-acum că-ţi pierzi timpul, zise grasul, apoi clipi când colegul lui făcu iute un pas în spate.

Uşile cuştii se închiseră şi, dintr-odată, începură să cadă.

Scormoni în mintea lui Mort, ignorându-i strigătele, şi află ce însemna asta. Căderea era controlată.

— Dacă m-a luat gura pe dinainte, îmi pare rău, zise grasul. Pistolarul gândi:

Şi ăstuia îi e frică. Tu te-ai descurcat cu nemernicul ăla mai bine decât oricine din firmă, asta cred eu.

Pistolarul nu spuse nimic. Aştepta doar să iasă din coşciugul acela căzător.

— Asta le spun şi altora, continuă grasul cu vrednicie. Păi, chiar ieri eram la prânz cu…

Capul lui Jack Mort se întoarse şi în spatele ochelarilor cu rame aurii ai lui Jack Mort, ochi care păreau cumva de o nuanţă diferită de albastrul obişnuit al ochilor lui Jack se uitară ţintă la omul gras.

— Taci din gură, zise inexpresiv pistolarul.

Grasului îi dispăru culoarea din obraji şi făcu doi paşi iuţi în spate. Fesele lui fleşcăite se loviră de panourile de lemn fals din spatele coşciugului mişcător, care se opri brusc. Uşile se deschiseră şi pistolarul, purtând corpul lui Jack Mort ca pe un set de haine fixe, păşi afară fără a se uita îndărăt. Individul gras ţinu degetul apăsat pe butonul de deschidere a uşilor şi aşteptă înăuntru până când Mort dispăru din vedere. *Întotdeauna i-a lipsit o doagă*, gândi grasul, *dar acum ar putea fi ceva serios. Ar putea fi vorba de o criză*.

Grasului i se părea foarte liniştitoare ideea de a-l şti pe Jack Mort închis undeva într-un azil de nebuni.

Pistolarul n-ar fi fost surprins.

iii

Undeva între încăperea cavernoasă pe care Mortciclopedia o identifica drept *vestibul* – de fapt, un loc de intrare şi ieşire din birourile care umpleau acel turn înalt până la cer – şi lumina puternică a soarelui din stradă (Mortciclopedia identifica strada ca fiind deopotrivă *6th Avenue* şi *Bulevardul Americilor*) strigătele gazdei lui Roland încetaseră. Mort nu murise de spaimă; pistolarul simţea în acelaşi fel profund instinctual care se confunda cu certitudinea că, dacă Mort murea, *ka*-urile lor ar fi fost expulzate pe veci în vidul posibilităţii care se afla dincolo de toate lumile fizice. Nu era mort – ci leşinat. Leşinase sub povara terorii şi stranietăţii situaţiei, aşa cum i se întâmplase lui Roland însuşi când intrase în mintea lui şi descoperise secretele de acolo, o întrepătrundere a destinelor prea ieşită din comun pentru a fi o simplă coincidenţă.

Se bucura că Mort leşinase. Atâta vreme cât starea de inconştientă a omului nu-i zădărnicise accesul la cunoştinţele şi amintirile lui – şi asta nu se întâmplase – era bucuros că scăpase de el.

Maşinile galbene erau mijloace de transport public numite *Tac-siuri*. Triburile care le conduceau, conform Mortcilopediei, erau două: *Spix* şi Mockies{14}.

Pentru a opri unul, ridicai mâna ca un elev la clasă.

Aşa procedă şi Roland şi, după ce mai multe *Tac-siuri* evident goale cu excepţia şoferului trecură fără să oprească, văzu că acestea aveau lumina de pe capotă stinsă. Aşteptă, apoi ridică iar mâna. De data aceasta, un *Tac-siu* opri la trotuar. Pistolarul urcă pe bancheta din spate. Simţi miros stătut de fum, transpiraţie, parfum. Mirosea ca o caleaşcă din lumea lui.

— Încotro, prietene? întrebă şoferul.

Roland nu avea habar dacă aparţinea tribului *Spix* sau *Mockies* şi nici nu intenţiona să întrebe. Putea fi un semn de impoliteţe în lumea aceasta.

— Nu sunt sigur, zise el.

— Aici nu frecăm menta, prietene. Aici facem bani.

Spune-i să pornească kilometrajul, îl informă Mortciclopedia.

— Porneşte kilometrajul, zise Roland.

— Ăsta o să taxeze numai staţionarea, replică şoferul.

Spune-i că-i dai cinci dolari bacşiş, îl sfătui Mortciclopedia.

— Îţi dau cinci dolari bacşiş, zise Roland.

— Să-i vedem, replică şoferul. Banii fac lumea să se-nvârtă.

Întreabă-l dacă vrea banii sau vrea să se ducă-n aia a mă-sii, îl sfătui pe loc Mortciclopedia.

— Vrei banii sau vrei să te duci în aia a mă-tii? întrebă Roland cu o voce rece, neutră.

O clipă, taximetristul aruncă o privire furioasă în retrovizor, dar nu mai spuse nimic.

De data aceasta, Roland consultă mai bine depozitul de cunoştinţe al lui Jack Mort. Taximetristul ridică iar privirea, în treacăt, în cele cincisprezece secunde în care clientul lui nu făcu decât să stea acolo cu capul plecat şi cu mâna stângă la frunte, ca şi când ar fi avut o migrenă cumplită. Taximetristul tocmai se hotărâse să-i spună tipului să coboare dracului din maşină dacă nu vrea să cheme un poliţai, când clientul ridică privirea şi spuse cu blândeţe:

— Aş vrea să ajung la 7th Avenue colţ cu 49th Street. Pentru asta o să-ţi dau zece dolari peste ce spune taximetrul, indiferent de tribul din care faci parte.

Un deraiat, gândi şoferul (un WASP{15} din Vermont care încerca să pătrundă în lumea spectacolului), *dar poate un deraiat* bogat. Introduse maneta în viteză.

— Imediat ajungem, amice, zise el şi, înscriindu-se în trafic, adăugă în gând:

Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

iv

Improvizează. Ăsta era cuvântul.

Când coborî, pistolarul văzu maşina albastru cu alb parcată în josul străzii şi citi *Poteră* în loc de *Poliţie*, fără a mai

consulta depozitul de cunoştinţe al lui Mort. În maşină erau doi pistolari care beau ceva – cafea, poate – din pahare albe de hârtie. Pistolari, da… dar graşi şi pasivi.

Scotoci în punga lui Jack Mort (cuvântul corect era portofel, dar „pungă“ se număra printre sinonimele oferite de Mortciclopedie şi-l amuza pe pistolar, care nu-şi putea imagina cum ar încăpea toate lucrurile lui într-o desagă atât de mică) şi-i dădu şoferului o bancnotă pe care scria 20. Taximetristul plecă în graba mare.

Era de departe cel mai mare bacşiş pe care avea să-l facă în ziua aceea, dar individul era atât de ciudat, încât simţea că meritase fiecare cent din ce-i dăduse.

Pistolarul se uită la panoul de deasupra magazinului.

CLEMENTS – ARME ŞI ARTICOLE SPORTIVE. MUNIŢIE, ECHIPAMENT DE PESCUIT, IMPRIMATE TIPIZATE.

Nu înţelegea toate cuvintele, dar o singură privire în vitrină era de ajuns pentru a înţelege de ce-l adusese Mort acolo. În vitrină se aflau brăţări, insigne… şi arme. Puşti, cele mai multe, dar şi pistoale. Erau legate cu lanţuri, dar asta nu conta.

Va şti ce-i trebuia imediat ce o vedea… *dacă* o vedea.

Roland consultă mintea lui Jack Mort – o minte şireată exact cât îi trebuia lui – şi de data aceasta îi luă mai mult de un minut.

v

Unul dintre poliţiştii din maşină îl înghionti pe celălalt.

— Ei, făcu el, ăla mai zic şi eu cumpărător indecis.

Partenerul lui râse.

— O, *Doamne*, făcu el cu o voce efeminată în timp ce bărbatul în costum şi cu ochelari aurii îşi încheie studiul mărfii din vitrină şi intră în magazin. Cred că tocmai s-a desis asupra cătuselor aselora *mooov*.

Primului poliţist îi rămase în gât o gură de cafea călâie şi, izbucnind în râs, o scuipă toată înapoi în paharul de

polistiren.

vi

Un vânzător apăru aproape imediat şi întrebă dacă-l poate ajuta cu ceva.

— Mă întrebam, replică bărbatul în costum albastru clasic, dacă nu ai o hârtie… Făcu o pauză, păru să gândească intens, apoi ridică privirea. Un *tabel*, adică, în care să apară imagini cu gloanţe de revolver.

— Un tabel al calibrelor, vrei să spui? întrebă vânzătorul.

Clientul ezită, apoi spuse:

— Da. Fratele meu are un revolver. Am tras şi eu cu el, dar au trecut mulţi ani de atunci. Cred că aş recunoaşte gloanţele dacă le-aş vedea.

— Păi, aşa crezi dumneata, răspunse vânzătorul, dar e greu să distingi între ele. Era un calibru 22? Un 38? Sau poate…

— Dacă îmi arăţi un tabel, voi şti, spuse Roland.

— O secundă.

Vânzătorul se uită un moment cu îndoială la bărbatul în costum albastru, apoi ridică din umeri. În mă-sa, clientul are întotdeauna dreptate, chiar şi când greşeşte… asta, desigur, dacă are bani să plătească. Banii fac lumea să se învârtă.

— Am o *Biblie a Trăgătorului*. Poate că prin ea ar trebui să te uiţi.

— Da.

Surse. *Biblia Trăgătorului*. Nobil nume pentru o carte.

Omul scotoci sub tejghea şi scoase un volum şifonat cu nimic mai gros decât rarele cărţi pe care pistolarul le văzuse la viaţa lui – şi totuşi, omul acela părea să îl manevreze ca şi când n-ar fi fost mai valoros decât o mână de pietre.

Îl deschise pe tejghea şi-l roti.

— Uită-te. Deşi dacă au trecut ani buni, tragi la ţintă pe întuneric. (Păru surprins, apoi surâse.) Iartă-mi jocul de cuvinte.

Roland nu-l auzi. Era aplecat deasupra cărţii, studiind

imaginile care păreau aproape la fel de reale ca lucrurile pe care le reprezentau, imagini minunate pe care Mortciclopedia le identifica drept *Futogravii*.

Dădu paginile încet. Nu… nu… nu…

Aproape că-şi pierdu speranţa, când îl văzu. Ridică ochii spre vânzător cu o emoţie atât de intensă, încât omului din spatele tejghelei i se făcu puţin teamă.

— Iată-l! spuse el. Iată-l! *Chiar ăsta*!

Fotografia pe care i-o arăta era a unui glonţ de pistol Winchester calibru 45.

Nu era chiar ca gloanţele lui, pentru că nu fusese manufacturat, dar vedea şi fără să consulte cifrele (care oricum nu i-ar fi spus mai nimic) că ar încăpea în butoiaş şi ar ieşi pe ţeava pistoalelor lui.

— Ei, foarte bine, se pare că l-ai găsit, spuse vânzătorul, da' nu te entuziasma prea tare, amice. Nu-s decât nişte *gloanţe*, asta zic.

— Ai din astea?

— Sigur. Câte cutii vrei?

— Câte sunt într-o cutie?

— Cincizeci.

Vânzătorul începu să se uite la pistolar cu o reală suspiciune. Dacă tipul avea de gând să cumpere gloanţe, trebuia să ştie că era musai să prezinte un permis de portarmă cu fotografie. Fără permis, ciuciu muniţie – cel puţin pentru armele de mână; aşa spunea legea în zona Manhattan. Şi dacă individul avea permis pentru o armă de mână, cum de nu ştia câte gloanţe intrau într-o cutie standard?

— Cincizeci!

Acum, individul se uita la el cu gura căscată. Clar, era sărit de pe fix.

Vânzătorul se mişcă puţin spre stânga, puţin mai aproape de casa de marcat… şi, nu întâmplător, puţin mai aproape de propria-i armă, un Magnum 357 pe care îl ţinea încărcat într-o clemă cu arc sub tejghea.

— *Cincizeci*! repetă pistolarul. Se aşteptase la cinci, zece, poate chiar o duzină, dar asta… asta…

Câţi bani ai? întrebă el Mortciclopedia. Mortciclopedia nu ştia, nu cu exactitate, dar credea că are cel puţin şaizeci de dolari în pungă.

— Şi cât costă o cutie?

Costa mai mult de şaizeci de dolari, bănuia el, dar poate reuşea să-l convingă pe om să-i vândă o *parte* dintr-o cutie sau…

— Şapteşpe cincizeci, zise vânzătorul. Dar, domnule…

Jack Mort era contabil şi de data aceasta nu fu loc de întârziere: traducerea şi răspunsul veniră simultan.

— Trei, spuse pistolarul. Trei cutii.

Lovi cu degetul în *Futogravia* care înfăţişa gloanţele. O sută cincizeci de bucăţi! Zei şi zeiţe! Ce rezerve incredibile de bogăţie avea lumea asta!

Vânzătorul nu se mişca din loc.

— Nu ai atâtea, spuse pistolarul. Nu se simţea cu adevărat surprins. Ar fi fost prea bine ca să fie adevărat. Un vis.

— O, dar am gloanţe de Winchester 45, am cu vârf şi îndesat. Vânzătorul mai făcu un pas la stânga, un pas mai aproape de casa de marcat şi de armă.

Dacă individul era dus cu pluta, lucru pe care vânzătorul se aştepta să-l afle sigur din clipă în clipă, avea să fie un plutaş cu o gaură extrem de largă în burtă.

Am muniţie de 45 cât pentru o armată întreagă. Ce vreau să ştiu, domnu' meu, e dacă *tu* ai card.

— Card?

— Permis de portarmă cu poză. Nu-ţi pot vinde muniţie de pistol decât dacă-mi arăţi un permis. Dacă vrei să cumperi muniţie fără permis, tre' să te duci la Westchester.

Pistolarul se uită tâmp la om. Totul era o bolboroseală pentru el. Nu înţelegea nimic. Mortciclopedia sa avea o noţiune vagă privind ceea ce voia omul să spună, dar ideile lui Mort erau prea neclare pentru a fi de încredere în cazul de faţă. Mort nu deţinuse niciodată o armă. El avea alte metode de a-şi pune-n practică planurile diabolice.

Bărbatul mai făcu un pas la stânga, fără să-şi ia ochii de la faţa clientului, şi pistolarul gândi: *Are o armă. Se aşteaptă să-i*

fac probleme… sau poate vrea *să-i fac probleme. Vrea o scuză ca să mă împuşte.*

Improvizează.

Îşi aminti de pistolarii din caleaşca lor albastru cu alb din capătul străzii.

Pistolari, da, apărători ai păcii, oameni care trebuia să aibă grijă ca lumea să nu meargă mai departe. Dar aceia păruseră – cel puţin la o privire trecătoare – să fie aproape la fel de molâi şi de pasivi ca toţi ceilalţi oameni din lumea asta de mâncători de lotus; doar doi oameni simpli în uniformă şi cu şepci pe cap, tolăniţi în scaunele caleştii lor, bând cafea. Poate că-i judecase greşit. Pentru binele tuturor, spera din suflet… să nu fi făcut asta.

— O! Înţeleg, spuse pistolarul şi declanşă un zâmbet afabil pe faţa lui Jack Mort. Îmi pare rău. Se pare că n-am ţinut cont de cât de mult a mers mai departe… s-a schimbat lumea de când n-am mai avut o armă.

— Nicio supărare, spuse vânzătorul, relaxându-se cât de cât. Poate că tipul era totuşi sănătos la cap. Sau poate că juca doar o farsă.

— Pot să mă uit la trusa aceea de curăţare?

Roland arătă spre raftul din spatele vânzătorului.

— Sigur.

Vânzătorul se întoarse după ea şi, când făcu asta, pistolarul scoase punga din buzunarul interior al sacoului lui Mort. Execută mişcarea cu viteza fulgerătoare cu care scotea pistolul din toc. Vânzătorul stătu cu spatele la el mai puţin de patru secunde, dar când se întoarse cu faţa la Mort, portofelul era pe podea.

— E o mândreţe, spuse omul, surâzând, convins acum că individul era totuşi cu minţile acasă. La naiba, ştia bine ce aiurea te simţeai când te făceai de cacao.

O păţise şi el de multe ori când era la Puşcaşii Marini. Şi nu-ţi trebuie un permis afurisit ca să cumperi o trusă de curăţare. Nu-i aşa că libertatea e o splendoare?

— Da, zise pistolarul cu seriozitate şi se prefăcu, expert, că studiază îndeaproape trusa de curăţare, deşi văzuse dintr-o

singură privire că era o chestie de doi bani într-o cutie de doi bani. În timp ce o cerceta, împinse încet portofelul lui Mort sub tejghea, cu piciorul.

După un moment, i-o întinse înapoi vânzătorului cu o expresie pasageră de regret.

— Mă tem că trebuie să spun pas.

— Bine, zise vânzătorul, pierzându-şi brusc interesul.

Cum era clar că individul nu era dus cu pluta, ci mai degrabă un privitor decât un cumpărător, relaţia lor se încheiase. Lumea se învârte mai departe.

— Altceva? întrebă el, dar cu ochii îl îndemna pe domnul în costum albastru să-şi vadă de drum.

— Nu, mulţumesc.

Pistolarul ieşi fără o privire înapoi. Portofelul lui Mort era bine pitit tub tejghea. Roland îşi plasase şi el propriul borcan cu miere.

vii

Ofiţerii Carl Delevan şi George O'Mearah îşi terminaseră cafeaua şi erau pe punctul de a merge mai departe, când bărbatul în costum albastru ieşi din magazinul lui Clements – despre care amândoi poliţiştii credeau că era un corn pentru praful de puşcă (argou poliţienesc pentru magazin legal de arme care vinde uneori armament jefuitorilor independenţi cu recomandări dovedite şi care face afaceri, uneori angro, cu mafia) – şi se apropie de maşina lor de patrulă.

Bărbatul se aplecă şi se uită prin geamul pasagerului la O'Mearah.

O'Mearah se aştepta ca tipul să aibă vorba mieroasă – probabil la fel de mieroasă ca scălâmbăiala lui despre cătuşele *mooov*… pe scurt, un pidosnic. Lăsând armele deoparte, Clements vindea bine de tot cătuşe. Erau legale în Manhattan şi majoritatea celor care le cumpărau nu erau Houdini amatori (poliţiştilor nu le plăcea asta, dar când se întâmplase ca părerea poliţiştilor să schimbe *vreodată* ceva?). Cumpărătorii

erau homosexuali cu unele apucături sado-maso. Dar individul nu vorbea deloc ca un pidosnic. Vocea lui era egală şi inexpresivă, politicoasă, dar cumva moartă.

— Neguţătorul de acolo mi-a luat portofelul, spuse el.

— *Cine*?

O'Mearah se îndreptă imediat în scaun. De un an şi jumătate îl mâncau degetele să-l prindă cu ceva pe Justin Clements. Dacă le ieşea faza, poate că ei doi reuşeau în sfârşit să schimbe uniforma asta albastră cu două insigne de detectiv.

Poate că era doar un vis irealizabil – era prea frumos ca să fie adevărat – dar…

— Neguţătorul… O pauză scurtă. Vânzătorul.

O'Mearah şi Carl Delevan schimbară o privire.

— Păr negru? întrebă Delevan. Puţin bondoc?

Din nou o scurtă pauză.

— Da. Avea ochi cafenii. Şi o cicatrice mică sub unul dintre ei.

Era ceva la tipul ăsta… O'Mearah nu putea spune precis ce în clipa aceea, dar îşi aminti mai târziu, când nu avea atât de multe lucruri la care să se gândească. Între ele, cel mai important era, desigur, simplul fapt că insigna aurie de detectiv nu conta; mai important, un real miracol, era să-şi păstreze slujbele pe care le aveau.

Dar peste ani şi ani, când O'Mearah îşi duse cei doi fii la Muzeul de Ştiinţă din Boston, trăi un scurt moment de revelaţie. Acolo aveau un aparat – un computer – pe care jucau X şi 0 şi, dacă nu puneai X-ul în pătrăţelul din mijloc la prima mutare, aparatul ţi-o trăgea la fundul gol de fiecare dată. Dar întotdeauna făcea o pauză cât timp îşi verifica memoria pentru toate mişcările posibile.

El şi băieţii lui fuseseră fascinaţi. Dar era ceva înfricoşător în treaba aia… şi atunci îşi aminti de domnul în costum albastru. Îşi aminti pentru că domnul în costum albastru avusese acelaşi obicei nenorocit. Când vorbeai cu el parcă te-ai fi adresat unui robot.

Pe Delevan nu-l încercau astfel de sentimente, dar nouă ani mai târziu, când avea să-şi ducă şi el fiul (atunci în vârstă de

optsprezece ani şi pe cale să înceapă colegiul) la cinematograf într-o seară, Delevan avea să se ridice pe neaşteptate în picioare, cam la treizeci de minute după începutul filmului, şi să strige:

El e! *Ăla e EL*! *Ăla-i nenorocitul în costum albastru*! *Tipu' de la Cle*…

Cineva avea să strige *Hei, tu din faţă, stai jos*!, deşi n-ar fi trebuit să-şi răcească gura de pomană; Delevan, cântărind cu treizeci şi cinci de kilograme mai mult decât greutatea normală şi fiind un fumător înveterat, avea să sufere un infarct fatal înainte ca spectatorul înfuriat din spate să ajungă la al doilea cuvânt. Bărbatul în costum albastru care se apropiase de maşina lor în ziua aceea şi le spusese de portofelul lui furat nu semăna cu vedeta filmului, nu la înfăţişare, dar felul mort în care rostise cuvintele era acelaşi; cum acelaşi era şi felul cumva ferm şi totuşi graţios în care se mişca.

Filmul, desigur, era *Terminatorul*.

viii

Poliţiştii schimbară o privire între ei. Omul despre care vorbea tipul în costum albastru nu era Clements, ci cumnatul lui Clements, Johnny „Grăsanul" Holden. Asta era aproape la fel de bine, dar să faci o prostie atât de mare şi să furi portofelul cuiva era o…

…*era o chestie demnă de zevzecul ăla*, încheie O'Mearah în gând şi trebui să-şi acopere gura cu mâna pentru a-şi ascunde surâsul de moment.

— Spuneţi-ne mai bine exact ce s-a întâmplat, îl sfătui Delevan. Puteţi începe cu numele dumneavoastră.

Din nou, răspunsul omului i se păru puţin aiurea lui O'Mearah, puţin nelalocul lui. În oraşul acela, unde uneori ţi se părea că şaptezeci la sută din populaţie credea că *Du-te-n mă-ta* e traducerea americană pentru *Vă doresc o zi bună*, s-ar fi aşteptat din partea tipului la ceva de genul: *Hei, idiotul ăla*

mi-a luat portofelul! *Aveţi de gând să mi-l aduceţi înapoi sau o să stăm aici şi o să ne jucăm de-a Întrebare şi Răspuns*?

Dar individul purta costum frumos croit şi avea unghiile manichiurate. Era un tip obişnuit, probabil, să aibă de a face cu rahaturi birocratice. În fapt, lui George O'Mearah nu-i prea păsa de asta. Gândul prinderii lui Johnny Grăsanul Holden şi al folosirii lui ca mijloc de presiune împotriva lui Arnold Clements îi lăsa gura apă. Preţ de un moment ameţitor îşi permise să fantazeze cum ar fi să-l folosească pe Holden pentru a ajunge la Clements şi pe Clements pentru a ajunge la unul dintre tipii cu adevărat barosani – macaronarul ăla de Balazar, de pildă, sau poate Ginelli. Asta n-ar fi tocmai exclus. Nu, nu era *deloc* exclus.

— Numele meu este Jack Mort, spuse omul.

Delevan scosese din buzunarul de la spate un carneţel care luase forma fundului său.

— Adresa?

Ezitarea aceea scurtă. *Ca un automat*, gândi iarăşi O'Mearah. Un moment de linişte, apoi un clic aproape audibil.

— Park Avenue South nr. 409.

Delevan notă.

— Numărul de asigurare socială?

După o altă ezitare scurtă, Mort îl recită.

— Vreau să înţelegeţi că vă-ntreb lucrurile astea doar ca să vă stabilim identitatea. Dacă individul *v-a luat* portofelul, dă bine să spun că mi-aţi dat anumite informaţii înainte să pun mâna pe el. Înţelegeţi, da?

— Da. Acum se simţea un dram de nerăbdare în vocea bărbatului. Fără o explicaţie clară, asta-l făcea pe O'Mearah să aibă sentimente mai bune faţă de el.

Numai să nu tărăgănăm lucrurile mai mult decât e nevoie. Timpul trece şi…

— Nu se ştie niciodată, da, pricep.

— Nu se ştie niciodată, repetă aprobator omul în costum albastru. Da.

— Aveţi în portofel o fotografie anume?

O ezitare. Apoi:

— Am o poză cu mama în faţa Empire State Building. Pe spate e scris: „A fost o zi minunată şi o panoramă splendidă. Cu dragoste, mama.“

Delevan notă în pripă, după care închise repede carneţelul.

— Bine. Ar trebui să ajungă. Ar mai trebui doar să vă cerem să ne daţi un specimen de semnătură, după ce recuperăm portofelul, ca să o comparăm cu cele de pe permisul de conducere, cărţile de credit şi alte lucruri de genul ăsta. Bine?

Roland încuviinţă din cap, deşi o parte din el înţelegea că, în vreme ce se putea folosi cât dorea de amintirile şi cunoştinţele lui Jack Mort despre lumea aceasta, nu avea nicio şansă să reproducă semnătura lui câtă vreme el era în stare de inconştienţă, ca acum.

— Spuneţi-ne ce s-a întâmplat.

— Am intrat să cumpăr gloanţe pentru fratele meu. Are un revolver Winchester 45. Omul m-a întrebat dacă am permis de portarmă. Am spus că am. Mi-a cerut să-l vadă. Ezitare. Am scos portofelul. I l-am arătat. Doar că, întorcând portofelul spre el, trebuie să fi văzut că aveam în el şi destul de multe… (scurtă ezitare) … bancnote de douăzeci. Sunt expert contabil. Am un client pe nume Dorfman care tocmai a câştigat un proces cu fiscul şi a obţinut restituirea unei părţi din… (ezitare) … impozit. Suma nu era decât de opt sute de dolari, dar Dorfman ăsta este… (ezitare) … cel mai de soi puţoi de la noi din butoi. (ezitare) Scuzaţi-mi jocul de cuvinte.

O’Mearah reluă în gând ultimele cuvinte ale bărbatului şi brusc înţelese jocul. Cel mai de soi puţoi din butoi. Nu era rău. Râse. Din minte îi dispărură imaginile cu roboţi şi jocuri mecanice de X şi 0. Tipul era cât se poate de real; puţin tulburat, doar, dar încerca să-şi ascundă sentimentele sub masca unui calm perfect.

— În orice caz, Dorfman a vrut bani lichizi. A *insistat* să i se dea bani lichizi.

— Credeţi că lui Johnny Grăsanul i-au căzut ochii pe banii clientului dumneavoastră, spuse Delevan.

El şi O’Mearah coborâră din maşina de patrulă.

— Aşa-i spuneţi omului din magazin?

— O, uneori îi spunem şi altfel, mai urât, rosti Delevan. Ce s-a întâmplat după ce i-aţi arătat permisul de portarmă, domnule Mort?

— A vrut să se uite mai de aproape. I-am dat portofelul, dar el nu s-a uitat la poză, ci l-a aruncat la podea. L-am întrebat de ce a făcut asta. A spus că întreb aiurea. Apoi eu i-am cerut să-mi dea portofelul înapoi. Eram nervos.

— Sunt sigur de asta.

Deşi, uitându-se la chipul lui, Delevan credea că omul acela nu s-ar putea enerva niciodată.

— A râs. Eu am dat să intru după tejghea şi să-l iau. Atunci a scos arma.

Se îndreptau spre magazin, dar acum se opriră. Poliţiştii păreau mai mult surescitaţi decât speriaţi.

— *Armă*? întrebă O'Mearah, vrând să se asigure că auzise bine.

— Era sub tejghea, lângă casă, spuse bărbatul în costum albastru.

Roland îşi aminti momentul când aproape că renunţase la planul iniţial şi dăduse să-i ia omului arma. Acum le spuse acestor pistolari de ce n-o făcuse.

Voia să se folosească de ei, nu să-i vadă morţi.

— Cred că era într-o gheară de docher.

— Într-o *ce*? făcu O'Mearah.

O ezitare mai lungă, de data aceasta. Bărbatului i se încreţi fruntea.

— Nu ştiu cum să-i spun mai exact… o chestie în care-ţi pui arma. Nimeni n-o poate lua acolo decât dacă ştiu cum să apese…

— O clemă cu arc! zise Delevan. Sfinte Doamne!

Un nou schimb de priviri între parteneri. Niciunul nu voia să fie primul care să-i spună tipului că Johnny Grăsanul probabil deja îi golise portofelul de gologani, ieşise pe uşa din dos şi-l aruncase peste zidul aleii din spatele clădirii… dar o armă într-o clemă cu arc… asta era altă mâncare de peşte. Dacă acuzaţia de jaf rămânea o posibilitate, cea pentru arme ascunse părea dintr-odată un lucru sigur. Poate nu o variantă

la fel de bună, dar era un pas înainte.

— Şi atunci? întrebă O'Mearah.

— Atunci mi-a spus că n-am avut portmoneu la mine. A spus că m-au atacat… (ezitare) … pungraşii – pungaşii, adică – pe stradă şi că aş face bine să nu uit asta dacă vreau să-mi fie bine. Mi-am amintit că am văzut o maşină de poliţie parcată ceva mai sus şi m-am gândit că aţi putea fi tot acolo. Aşa că am plecat.

— Bine, zise Delevan. Eu şi partenerul meu o să intrăm primii. Valvârtej. Lăsaţi-ne un minut – un minut *întreg* – în caz că apar ceva probleme. Apoi veniţi după noi, dar rămâneţi lângă uşă. Aţi înţeles?

— Da.

— Bine. Hai să punem laba pe lepădătura asta.

Cei doi poliţişti intrară. Roland aşteptă treizeci de secunde şi merse după ei.

ix

Johnny „Grăsanul" Holden nu se limita să protesteze. Urla din toţi rărunchii.

— Tipu-i dus cu pluta! Vine aici, nici nu ştie ce vrea, apoi, când îl vede în *Biblia Trăgătorului*, nu ştie câte-s într-o cutie, cât costă, şi ce zice el, c-am vrut să mă uit mai bine la permisul lui, e o minciună mare cât roata carului, pentru că nici *n-avea* permis… Johnny Grăsanul se întrerupse. Uite-l! Uite-l pe ciudat! Chiar acolo! Te văd, amice! Îţi văd faţa! Data viitoare când o să mi-o vezi şi tu pe a mea o să-ţi pară al naibii de rău! Îţi garantez că aşa o să fie! Jur pe mă-ta c-aşa o să fie…

— Adică nu ai portmoneul omului acestuia? întrebă O'Mearah.

— Da' *ştii* că nu am portmoneul lui!

— Te deranjează dacă aruncăm o privire în spatele acestei vitrine? replică Delevan. Ca să fim siguri, doar.

— Iisuse mare şi sfinte apără şi păzeşte! Vitrina-i din *sticlă*!

Vedeţi vreun portofel acolo?

— Nu, nu *acolo*… *aici* vreau să zic, îl lămuri Delevan, mişcându-se spre casa de marcat.

Vocea lui era tors de pisică. Din acel punct încolo, în spatele rafturilor din vitrină era aplicată o placă de oţel cromat ranforsat, lată de peste jumătate de metru. Delevan se uită înapoi la omul în costum albastru, care încuviinţă.

— Vreau să ieşiţi imediat de aici, zise Johnny Grăsanul. Îşi cam pierduse din culoarea obrajilor. Dacă vă-ntoarceţi cu un mandat, mai stăm de vorbă. Dar acum vreau să ieşiţi dracului de aici. Încă trăim într-o ţară liberă, mama ei, şt… Hei! *Hei*! *HEI*, *ÎNAPOI*!

O'Mearah trăgea cu ochiul peste tejghea.

— *E ilegal ce faci*! urla Johnny Grăsanul. *E ilegal*, *futu-i*, *Constituţia*… *chem dracului avocatul*… *treci imediat înapoi sau*…

— Voiam doar să văd mai bine marfa, spuse O'Mearah cu duhul blândeţii, pentru că sticla vitrinei ăsteia e al naibii de murdară. De asta mă uitam peste. Nu-i aşa, Carl?

— Aşa-i cum mă vezi şi cum te văd, amice, zise solemn Delevan.

— Şi uite ce am găsit.

Roland auzi un *clic* şi, imediat, pistolarul în uniformă albastră ţinea în mână o armă extrem de mare.

Johnny Grăsanul, care înţelese în sfârşit că era singura persoană din încăpere care putea contrazice povestea de adormit copiii pe care o debitase poliţistul care-i luase Magnum-ul, se întoarse posac.

— Am permis, spuse.

— De portarmă? întrebă Delevan.

— Da.

— De portarmă ascunsă?

— Da.

— E-nregistrată arma asta? întrebă O'Mearah. Este?

— Păi.. s-ar putea să fi uitat.

— S-ar putea să fie de contrabandă şi cred c-ai uitat şi asta.

— În mă-ta. Îmi chem avocatul.

Johnny Grăsanul dădu să se întoarcă. Delevan îl apucă.

— Atunci rămâne întrebarea dacă ai sau nu permis de a ascunde o armă letală într-un dispozitiv cu clemă cu arc, spuse el cu aceeaşi voce blândă, torcătoare. E o întrebare interesantă, pentru că, din câte ştiu eu, autorităţile oraşului New York nu *eliberează* astfel de permise.

Poliţiştii se uitau la Johnny Grăsanul; Johnny Grăsanul îi săgeta şi el cu privirea. Aşadar, nimeni nu-l observă pe Roland când întoarse anunţul de la uşă cu partea pe care scria ÎNCHIS spre exterior.

— Poate că începem să rezolvăm problema găsind portofelul acestui domn, zise O'Mearah. Satana însuşi n-ar fi fost în stare să mintă cu atâta sinceră convingere. Poate că l-a scăpat doar, ştii.

— *Dar v-am spus*! *Nu ştiu nimic despre portofelul tipului*! *Omu' n-are toate minţile acasă*!

Roland se aplecă.

— Uite-l, remarcă el. Se vede de aici. Stă cu piciorul pe el.

Asta era o minciună, dar Delevan, care încă-l ţinea pe Johnny Grăsanul de umăr, îl împinse pe vânzător în spate atât de repede, încât era imposibil să mai ştii dacă omul *ţinuse* sau nu piciorul pe el.

Acum trebuia acţionat. Roland se apropie pe tăcute de tejghea în timp ce pistolarii în uniformă se aplecară pentru a se uita dedesubt. Deoarece stăteau unul lângă celălalt, între capetele lor nu era mare distanţă. O'Mearah încă avea în mâna dreaptă arma pe care vânzătorul o ţinuse sub tejghea.

— Fir-ar să fie, chiar e acolo! zise Delevan surescitat. Îl *văd*!

Roland aruncă o ocheadă la omul pe care ei îl strigaseră Johnny Grăsanul, vrând să se asigure că nu va avea surprize din partea lui. Dar vânzătorul stătea cu spatele la perete – *se împingea* în el, de fapt, ca şi când ar fi vrut să treacă prin el – cu mâinile atârnate pe lângă corp şi cu ochii mari de mirare. Arăta ca un om căruia nu-i vine să creadă că horoscopul nu i-a spus că va fi o zi de care să se ferească.

Nicio problemă cu el.

— *Da*! repetă vesel O'Mearah. Se uitau amândoi sub tejghea, cu mâinile pe genunchii pantalonilor de uniformă.

Acum, mâna stângă a lui O'Mearah se întinse după portofel. Îl văd…

Roland făcu un ultim pas în faţă. Cuprinse într-o mână obrazul drept al lui Delevan şi în cealaltă obrazul stâng al lui O'Mearah şi, cât ai clipi, o zi despre care Johnny Grăsanul Holden crezuse că atinsese apogeul ghinionului *urcă* pe noi culmi ale dezastrului. Arătarea în costum albastru lovi capetele poliţiştilor unul de celălalt cu destulă forţă încât să se audă un sunet ca de pietre înfăşurate în pâslă izbindu-se între ele.

Poliţiştii căzură grămadă. Bărbatul cu ochelarii aurii se îndreptă de spate.

Avea în mână Magnum-ul 357 şi-l ţinea îndreptat spre Johnny Grăsanul.

Gaura ţevii părea suficient de mare încât să poată lansa o rachetă.

— N-o să avem probleme, nu-i aşa? întrebă arătarea cu vocea aceea moartă.

— Nu, domnule, răspunse imediat Johnny Grăsanul, niciuna.

— Rămâi pe loc. Dacă fundul tău pierde contactul cu peretele, tu însuţi o să pierzi contactul cu viaţa aşa cum ai ştiut-o dintotdeauna. Ne-am înţeles?

— Da, domnule, zise Johnny Grăsanul, ne-am înţeles bine.

— Perfect.

Roland îi despărţi pe poliţişti, împingându-i. Erau amândoi în viaţă. Asta era bine. Indiferent cât de lenţi şi de placizi erau, rămâneau totuşi doi pistolari, oameni care încercaseră să ajute un străin la ananghie. Nu-i dădea ghes deloc dorinţa de a-i ucide pe cei de teapa sa.

Dar înainte o făcuse, nu-i aşa? Da. Căci nu murise Alan însuşi, unul dintre fraţii lui de sânge, chiar sub pistoalele lor fumegânde, al său şi al lui Cuthbert?

Fără să-şi ia ochii de la vânzător, pipăi sub tejghea cu vârful pantofului Gucci al lui Jack Mort. Simţi portofelul. Îl lovi. Acesta ieşi de sub tejghea, răsucindu-se, pe partea vânzătorului. Johnny Grăsanul tresări şi strigă ca o fată

sperioasă care vede un şoricel. Fundul lui *pierdu* contactul cu peretele preţ de un moment, dar pistolarul închise un ochi la asta. Nu-l mâna nici intenţia de a-l împuşca pe omul acela. Mai degrabă l-ar ciomăgi decât să deschidă focul. O armă atât de mare probabil că ar atrage atenţia tuturor pe o rază de jumătate din cvartal.

— Ridică-l, spuse pistolarul. Încet.

Johnny Grăsanul se aplecă şi, când prinse portofelul în mână, îi scăpă o băşină zgomotoasă şi strigă. Cu o urmă vagă de amuzament, pistolarul înţelese că omul confundase sunetul propriei băşini cu un foc de armă şi crezuse că-i sunase ceasul.

Când Johnny Grăsanul se îndreptă de spate, obrajii-i erau roşii ca para focului. În partea din faţă a pantalonilor avea o pată mare de umezeală.

— Pune punga pe tejghea. Portofelul, adică.

Johnny Grăsanul se execută.

— Acum gloanţele. Cele de Winchester 45. Şi ţine mâinile la vedere.

— Trebuie să bag mâna în buzunar. După chei.

Roland aprobă cu o aplecare din cap.

În timp ce Johnny Grăsanul întâi descuie şi apoi deschise dulapul în care erau aşezate cutiile cu gloanţe, Roland stătu pe gânduri.

— Dă-mi patru cutii, spuse el într-un târziu.

Nu-şi imagina că-i vor trebui atât de multe, dar tentaţia de a le *avea* era imposibil de reprimat.

Johnny Grăsanul puse cutiile pe tejghea. Roland deschise una, încă nevenindu-i să creadă că nu era o glumă sau o farsă. Dar erau gloanţe, sigur că da, curate, sclipitoare, nemarcate, neexplodate, nereîncărcate vreodată. Ridică unul la lumină un moment, apoi îl puse înapoi în cutie.

— Acum scoate o pereche de brăţări.

— Brăţări…?

Pistolarul consultă Mortciclopedia.

— Cătuşe.

— Domnule, nu ştiu ce vrei. Casa de marcat e…

— Fă ce-ţi spun. Acum.

Hristoase, n-o să se termine niciodată, se smiorcăi Johnny Grăsanul în gând.

Deschise un alt dulăpior şi scoase o pereche de cătuşe.

— Cheia? întrebă Roland.

Johnny Grăsanul puse cheia cătuşelor pe tejghea. Unul dintre poliţiştii inconştienţi scoase pe nepregătite un sforăit şi Johnny scânci subţire.

— Întoarce-te, spuse pistolarul.

— N-o să mă împuşti, nu-i aşa? Spune că nu!

— Nu, zise Roland fără vreo inflexiune în glas. Atât timp cât te întorci acum. Dacă nu, te împuşc.

Johnny Grăsanul se întoarse, începând să bălmăjească. Sigur că tipul zice că nu, dar începea să miroasă prea tare a lovitură mafiotă. Nici măcar nu lăsase multe nescrise în condici. Bălmăjeala lui se transformă în văicăreli gâtuite.

— Te rog, domnule, de dragul mamei mele, nu mă împuşca. Mama e bătrână. E oarbă. E…

— E blestemată cu un fiu fricos, zise pistolarul mâhnit. Apropie mâinile.

Smiorcăindu-se, cu pantalonii uzi lipiţi de vintre, Johnny Grăsanul le apropie. Într-o fracţiune de secundă, brăţările de oţel i se închiseră la încheieturi.

Habar nu avea cum reuşise arătarea să vină după tejghea atât de repede.

Şi nici nu *voia* să aibă.

— Rămâi acolo şi uită-te la perete până-ţi spun eu că te poţi întoarce. Dacă te întorci înainte, te omor.

Speranţa lumină mintea lui Johnny Grăsanul. Poate că totuşi tipul nu avea de gând să-l rezolve. Poate că nu era dus cu pluta, ci doar puţin deranjat la mansardă.

— Nu mă întorc. Jur pe Dumnezeu. Jur în faţa tuturor sfinţilor Lui. Jur în faţa tuturor îngerilor Lui. Jur în faţa tuturor *arh*…

— Şi *eu* jur că dacă nu taci din gură, îţi trag un glonţ în gât, zise arătarea.

Johnny Grăsanul tăcu. I se păru că rămase o veşnicie cu faţa la perete. De fapt, nu se scurseră decât aproximativ

douăzeci de secunde.

Pistolarul se lăsă în genunchi, puse arma vânzătorului pe podea, aruncă o privire pentru a fi sigur că viermele acela era cuminte, apoi îi rostogoli pe cei doi pe spate. Amândoi erau inconştienţi, dar nu erau răniţi grav, văzu Roland. Amândoi respirau regulat. Din urechea celui pe care îl chema Delevan curgea un firicel de sânge, dar asta era tot.

Aruncă încă o privire la vânzător, apoi desprinse cataramele curelelor de la brâul pistolarilor şi le înlătură. Scoase sacoul albastru al lui Mort şi se încinse cu centurile. Pistoalele nu erau cele potrivite, dar era un sentiment plăcut să fie din nou înarmat. *Al naibii* de plăcut. Mai plăcut decât ar fi crezut.

Două arme. Una pentru Eddie şi una pentru Odetta… când şi dacă Odetta avea să fie pregătită să primească o armă. Îmbrăcă iar sacoul lui Jack Mort, vârî în buzunarul drept două cutii de gloanţe şi pe celelalte două în cel stâng. Sacoul, impecabil înainte, acum era deformat. Luă de jos Magnum-ul 357 al vânzătorului şi puse gloanţele în buzunarul pantalonilor.

Apoi aruncă arma în cealaltă parte a încăperii. Când aceasta ateriză pe jos, Johnny Grăsanul tresări, scoase încă un strigăt subţire şi mai scăpă puţin lichid cald în pantaloni.

Pistolarul se îndreptă de spate şi-i spuse lui Johnny Grăsanul să se întoarcă.

x

Când Johnny Grăsanul aruncă încă o privire la arătarea în costum albastru şi cu ochelari aurii, îi căzu falca. O clipă fu absolut convins că omul care intrase în magazinul lui se transformase într-o fantomă cât timp stătuse el cu spatele. Lui Johnny Grăsanul i se părea că prin omul acela putea să vadă o siluetă mult mai reală, unul dintre pistolarii aceia legendari despre care se făceau filme şi seriale TV când era el mic: Wyatt Earp, Doc Holliday, Butch Cassidy, unul ca aceştia.

Apoi ochii i se limpeziră şi îşi dădu seama ce făcuse descreieratul: luase curelele cu pistoale ale poliţiştilor şi şi le pusese la brâu. În costum şi cu cravată, efectul ar fi trebuit să fie ridicol, dar, cine ştie de ce, nu era.

— Cheia brăţărilor e pe tejghea. O să te dezlege poteraşii când se trezesc.

Luă portofelul, îl deschise şi, incredibil, înainte să-l îndese înapoi în buzunar, puse patru bancnote de douăzeci de dolari pe sticla tejghelei.

— Pentru muniţie, zise Roland. Am luat gloanţele din arma ta. Am de gând să le arunc după ce ies din magazin. Cred că, având arma descărcată şi negăsind vreo urmă de portofel, nu te vor putea acuza de nicio fărădelege.

Johnny Grăsanul înghiţi în sec. Aceea fu una dintre rarele ocazii din viaţa lui când rămase fără cuvinte.

— Acum, unde-i cea mai apropiată… (Ezitare.) … farmacie?

Johnny Grăsanul înţelese imediat – sau crezu că înţelege – totul. Tipul era un drogat, desigur. Ăsta era răspunsul. Nicio mirare că era aşa ciudat. Probabil era dopat de-i zbârnâiau globii oculari.

— Este una la colţ. O jumate de stradă mai jos de 49th.

— Dacă minţi, mă întorc şi-ţi trag un glonţ în creier.

— Nu mint! strigă Johnny Grăsanul. Jur în faţa Tatălui Ceresc! Jur în faţa tuturor Sfinţilor! Jur pe numele ma…

Dar atunci, uşa se închidea deja. Johnny Grăsanul rămase un moment într-o tăcere absolută; nu-i venea să creadă că nebunul plecase.

Apoi ieşi cât putu el de repede de după tejghea şi se duse la uşă. Se întoarse cu spatele la ea şi căută pe pipăite încuietoarea. O găsi şi o închise. Mai căută puţin şi reuşi să închidă şi ivărul.

Doar atunci îşi permise să alunece în şezut, icnind şi gemând şi jurând pe Dumnezeu şi toţi sfinţii şi îngerii Lui că se va duce la biserica St Anthony chiar în după-amiaza aceea, imediat ce porcii ăia se trezeau şi-i desfăceau cătuşele, nu mai devreme. Voia să se spovedească, să se căiască şi să se

împărtăşească.

Johnny Grăsanul Holden voia să se împace cu Dumnezeu.

Trecuse prea aproape de o întâlnire faţă în faţă cu El.

xi

Soarele la apus deveni un semicerc deasupra Mării Vestului. Se îngustă într-o simplă linie luminoasă care-i răni lui Eddie ochii. Dacă te uitai îndelung la o astfel de lumină, te puteai alege cu o arsură de retină. Acesta era doar unul dintre multele lucruri interesante pe care le învăţai în şcoală, lucruri care te ajutau să obţii o slujbă de viitor cum era aceea de barman cu jumătate de normă sau un hobby interesant precum căutarea cu normă întreagă a heroinei pe străzi şi a gologanilor cu care să o poţi cumpăra. Eddie nu-şi feri privirea. Nu credea că va mai conta mult timp dacă suferea sau nu arsuri de retină.

Nu se rugă de vrăjitoarea din spatele lui. Înainte de toate, n-ar fi ajutat la nimic. Apoi, ar fi scăzut în propriii lui ochi. Toată viaţa trăise în degradare, iar acum descoperise că nu-şi dorea să se umilească şi mai tare în ultimele câteva minute pe care le mai avea de trăit. Căci acum doar câteva minute mai avea. Doar atât va mai trece până când linia aceea luminoasă avea să dispară, aducând după ea vremea homaroşeniilor.

Renunţase la speranţa că o transformare miraculoasă o va aduce pe Odetta înapoi în ultima clipă, la fel cum renunţase la speranţa că Detta va înţelege că moartea lui aproape sigur o va lăsa pentru totdeauna în lumea aceea. Până în urmă cu cincisprezece minute crezuse că femeia joacă la cacealma; acum ştia că greşise.

Păi, mai bine aşa decât să mor strangulat puţin câte puţin, îşi spuse, dar după ce văzuse hidoşeniile cu aspect de homar noapte după noapte, sincer nu credea că era aşa. Spera că va reuşi să moară fără să strige. Nu credea că va fi posibil, dar intenţiona să încerce.

— Or s’ vin’ dup’ tine, faţ’ palidă! scrâşni Detta. Or s’ vin’

din clip-n clipă! O s' fii a mai bună masă pe care-or avut-o *vr'odat'* drăgălăşeniile alea!

Nu era doar o cacealma, Odetta nu urma să se întoarcă… şi nici pistolarul.

Cumva, asta din urmă durea cel mai tare. Fusese sigur că el şi pistolarul deveniseră… ei bine, parteneri, dacă nu chiar fraţi… în timpul petrecut străbătând plaja şi că Roland va face măcar o *încercare* de a-i fi alături.

Dar Roland nu avea să vină.

Poate nu înseamnă că nu vrea *să vină. Poate că îi este* imposibil *să vină.*

Poate că e mort, ucis de un agent de pază într-o farmacie… la naiba, ce ironie ar fi asta, ultimul pistolar din lume ucis de un poliţai de-nchiriat… sau poate l-a călcat un taxi. Poate că e mort şi uşa a dispărut. Poate din cauza asta nu joacă ea la cacealma.

Poate cacealmaua şi-a pierdut orice sens.

— Din clipă-n clip-acu'! strigă Detta şi atunci Eddie nu mai trebui să-şi facă probleme pentru retina lui, pentru că ultima felie de lumină a zilei dispăru, lăsând în urmă doar paloarea crepusculului.

Eddie rămase cu ochii la valuri, lumina începând să-i pălească în amintire, şi aşteptă ca primele homaroşenii să se reverse pe uscat.

xii

Eddie încercă să întoarcă faţa, pentru a se feri de prima, dar se mişcă prea încet. Monstruozitatea îi sfâşie cu cleştele o bucată din pomet, spărgându-i ochiul stâng şi făcând osul să sclipească alb în lumina apusului, totul în timp ce bestia punea întrebări şi Femeia Foarte Rea râdea…

Încetează, îşi comandă Roland. *Gândurile astea nu doar că nu ajută la nimic, dar îţi mai şi distrag atenţia. Şi nu e musai să fie aşa. S-ar putea să mai fie timp.*

Şi încă mai era – atunci. Când Roland se grăbea pe 49th Street în corpul lui Jack Mort, legănând din braţe, cu ochii de

ţintaş îndreptaţi ferm spre firma pe care scria FARMACIE, nepăsându-i de privirile pe care le atrăgea şi de felul în care oamenii se fereau din calea lui, soarele era încă pe cer în lumea lui. Marginea de jos nu avea să atingă locul unde marea se întâlnea cu cerul decât peste vreo cincisprezece minute. Dacă pe Eddie îl aştepta agonia, aceasta era încă departe.

Totuşi, pistolarul nu ştia asta sigur; ştia doar că era mai târziu acolo decât aici şi, deşi soarele *trebuia* să fie pe cer acolo, presupunerea că timpul în lumea aceasta şi în lumea lui se scurgea cu aceeaşi viteză putea fi una fatală… mai ales pentru Eddie, care avea să moară într-un fel oribil şi inimaginabil, un fel pe care mintea lui insista totuşi să şi-l imagineze.

Impulsul de a se uita înapoi, de a vedea, era aproape irepresibil. Şi totuşi, nu îndrăznea. Nu *trebuia*.

Vocea lui Cort îi întrerupse brusc şirul gândurilor: *Controlează lucrurile pe care le poţi controla, vierme. Pe toate celelalte lasă-le să potopească peste tine şi, de va fi să cazi răpus la pământ, cazi cu pistoalele ridicate, scuipând glonţ după glonţ.*

Da.

Dar era greu.

Foarte greu, uneori.

Ar fi văzut şi ar fi înţeles de ce oamenii se holbau la el şi-l evitau dacă n-ar fi fost atât de fixat să-şi ducă treaba la capăt în lumea asta cât mai curând posibil şi să plece naibii de acolo, dar asta n-ar fi schimbat nimic. Se îndrepta atât de repede spre firma albastră de unde, conform Mortciclopediei, putea face rost de Keflex-ul acela care-i trebuia corpului său, încât sacoul lui Mort flutura în urma lui în pofida greutăţilor din buzunare. Curelele cu pistoale de la şolduri erau perfect vizibile. Le purta nu aşa cum le purtaseră cei dinaintea lui, drepte şi ordonate, ci cum le purta el pe ale sale, încrucişate, atârnate pe şolduri.

În ochii cumpărătorilor şi vânzătorilor ambulanţi de pe 49th, arăta cam aşa cum arătase în ochii lui Johnny Grăsanul: ca un desperado.

Roland ajunse la farmacia Katz şi intră.

xiii

Pistolarul cunoscuse la viaţa lui magicieni, vrăjitori şi alchimişti. Unii fuseseră şarlatani isteţi, alţii farsori proşti în care doar cei mai proşti decât ei puteau să creadă (dar lumea nu suferise niciodată din lipsă de proşti, aşa încât şi farsorii proşti supravieţuiau; de fapt, majoritatea chiar prosperau), dar câţiva, puţini, puteau într-adevăr să facă lucrurile acelea negre despre care oamenii vorbeau în şoaptă – aceşti puţini puteau invoca demonii şi chema morţii, puteau ucide cu un blestem sau vindeca boli cu poţiuni stranii. Unul dintre aceştia fusese o creatură despre care pistolarul credea că era ea însăşi un demon, o creatură care se prefăcea că este om şi îşi spunea Flagg. Îl văzuse doar pentru scurt timp şi asta aproape de sfârşit, când haosul şi lovitura finală se apropiau de pământul său. Imediat în urma lui veneau doi tineri care păreau disperaţi şi totuşi îndârjiţi, pe nume Dennis şi Thomas. Aceştia trei străbătuseră doar o parte mică din ceea ce fusese o perioadă tulbure şi tulburătoare a vieţii pistolarului, dar niciodată nu uitase că-l văzuse pe Flagg transformând un om care-l enervase într-un câine urlător. Îşi amintea asta mult prea bine. Apoi venise omul în negru.

Şi mai fusese Marten.

Marten, care o sedusese pe mama lui în absenţa tatălui său, Marten, care încercase să-i aducă lui Roland moartea şi în schimb îi adusese maturizarea înainte de vreme, Marten, pe care, bănuia el, era posibil să-l reîntâlnească înainte să ajungă la Turn… sau acolo.

Asta însemna că experienţa lui în privinţa magiei şi magicienilor îl făcuse să se aştepte la ceva mult diferit faţă de ceea ce găsi de fapt în farmacia Katz.

Se aşteptase la o încăpere slab luminată de lumânări, plină de aburi înţepători, borcane cu prafuri şi lichide necunoscute, multe acoperite de un strat gros de praf sau înfăşurate în pânze de păianjen vechi de un secol. Se aşteptase la un om cu mantie şi glugă, un om periculos, poate. Prin vitrina transparentă din sticlă văzu oameni mişcându-se înăuntru cu

nepăsarea cu care s-ar fi mişcat în orice alt magazin şi îşi spuse că probabil erau o iluzie.

Dar nu erau.

Aşa că, un moment, pistolarul rămase în pragul uşii, la început uimit, apoi amuzat într-un fel ironic. Iată-l într-o lume care-l bulversa cu noi minuni aparent la fiecare pas, o lume în care caleştile zburau prin aer şi hârtia părea ieftină ca nisipul. Şi cea mai nouă minune era că, pur şi simplu, pentru oamenii aceia minunea se golise de sens: aici, într-un loc al miracolelor, vedea doar feţe posace şi trupuri greoaie.

Erau mii de sticluţe, erau poţiuni, dar Mortciclopedia le identifica pe toate cu false remedii. Aici era un balsam care se spunea că-ţi redă părul căzut, dar n-o făcea; acolo, o cremă care promitea să şteargă neplăcutele pete de pe mâini şi braţe, dar minţea. Acolo erau leacuri pentru lucruri ce nu aveau nevoie de leac: lucruri pentru a-ţi pune maţele în mişcare sau a le face să stea, pentru a-ţi face dinţii albi şi părul negru, lucruri care să-ţi facă respiraţia să miroasă mai bine, de parcă nu puteai face asta mestecând scoarţă de anin. Nu erau lucruri magice acolo, ci doar banalităţi – deşi *erau* astină şi alte câteva remedii care, după nume, păreau folositoare. Dar în cea mai mare parte, pe Roland locul acela îl îngrozea. Într-un loc ce promitea alchimie, dar vindea mai mult parfumuri decât poţiuni, era oare de mirare că minunea se devalorizase?

Dar când consultă din nou Mortciclopedia, descoperi că adevărul acelui loc nu se găsea doar în lucrurile la care se uita el. Poţiunile care aveau într-adevăr efect erau păstrate la loc sigur, ferite de ochii lumii. Pe acelea le puteai obţine doar dacă aveai autorizaţia unui vraci. În lumea aceasta, vracii se numeau DOKTORI şi îşi scriau formulele magice pe foi de hârtie pe care Mortciclopedia le numea TZIDULE. Pistolarul nu cunoştea cuvântul. Bănuia că ar fi putut cerceta mai bine problema, dar nu se obosi. Ştia ce îi trebuia şi o scurtă privire în Mortciclopedie îi spuse unde anume putea găsi lucrul acela în magazin.

Se îndreptă cu paşi mari spre o tejghea înaltă, deasupra căreia scria ELIBERARE REŢETE.

xiv

Katz cel care, în 1927, deschisese pe 49th Street farmacia şi debitul de limonadă Katz (Articole diverse pentru domni şi doamne) era mort de mult şi nici singurul lui fiu nu părea să se simtă prea bine. Deşi nu avea decât patruzeci şi şase de ani, arăta cu douăzeci mai în vârstă. Era aproape chel, avea pielea îngălbenită şi o constituţie plăpândă. Ştia că lumea spunea că arată ca moartea călare, dar nimeni nu înţelegea *de ce*.

Ca doamna Rathbun, de pildă, scârba care-l ţinea acum la telefon, dându-i înainte că-l va da în judecată dacă nu-i eliberează din nou reţeta de Valium şi asta *imediat*, *CHIAR ÎN CLIPA ASTA*.

Şi ce crezi, doamnă, c-o să-ţi trimit pastilele prin telefon? Dacă putea face asta, măcar ea i-ar fi făcut un serviciu şi ar fi tăcut. Ar înclina receptorul şi ar deschide larg gura.

Gândul acesta trezi un rânjet palid, care-i expuse dinţii gălbui.

— Nu înţelegeţi, doamnă Rathbun, o întrerupse el după ce-i ascultase turuiala un minut – un minut întreg, cronometrat la secundă pe ceasul lui de la mână. I-ar fi plăcut, măcar o dată, să poată spune: *Nu mai ţipa la mine, scârbă proastă ce eşti*! *Ţipă la DOCTORUL tău*! *El te-a făcut să fii dependentă de porcăriile alea*! Aşa-i. Felcerii ăia prescriau Valium ca şi când ar fi fost gumă de mestecat, iar când hotărau să întrerupă tratamentul, ghici cine încasa tot rahatul? Felcerii? O, nu! *El* îl încasa!

— Cum adică nu înţeleg? Vocea care-i vorbea în ureche era ca o viespe furioasă care bâzâie într-un borcan. Înţeleg că fac multe *cumpărături* de la dugheana dumitale, înţeleg că am fost *client* fidel atâţia ani, înţeleg…

— Trebuie să vorbiţi cu… Aruncă din nou o privire la cardul Rolodex al scârbei prin ochelarii lui bifocali …cu doctorul Brumhall, doamnă Rathbun. V-a expirat reţeta. E o infracţiune federală să eliberăm Valium fără reţetă.

Şi infracţiune ar trebui să fie şi prescrierea lui… exceptând situaţia în care, prescriindu-l, îi dădeai pacientului şi numărul tău de telefon nelistat, desigur, gândi el.

— *A fost o scăpare*! strigă femeia.

Acum se simţea un accent de panică în vocea ei. Eddie ar fi recunoscut tonul acela pe dată: era strigătul Păsării Narcomane sălbatice.

— Atunci, sunaţi-l şi cereţi-i să o rectifice, spuse Katz. Are numărul meu.

Da. Toţi aveau numărul lui. Tocmai asta era problema. Arăta la patruzeci şi şase de ani ca un muribund din cauza doctorilor *fershlugginer*.

Şi tot ce trebuie să fac pentru a fi sigur că şi ultima marjă de profit pe care o mai aduce afacerea asta se va spulbera în vânt este să le spun celor câtorva scorpii narcomane să se ducă-n aia a mă-sii. Atâta tot.

— *NU POT SĂ-L SUN*! strigă ea. Vocea ei îi sfredeli dureros urechea. *EL ŞI PRIETENUL LUI HOMO SUNT ÎN VACANŢĂ UNDEVA ŞI NIMENI NU VREA SĂ-MI SPUNĂ UNDE*!

Katz simţi că încep să i se activeze secreţiile acide în stomac. Avea două ulcere, unul vindecat, celălalt încă activ, şi sursa lor erau femeile ca scorpia aceea. Închise ochii. Aşa că nu-şi văzu asistentul studiindu-l pe omul în costum albastru şi cu ochelari aurii, care se apropia de ghişeul pentru reţete şi nu-l văzu nici pe Ralph, paznicul bătrân şi gras (Katz îl plătea mizerabil şi tot regreta amarnic că arunca banii pe fereastră; *tatăl* lui nu avusese niciodată nevoie de un paznic, dar *tatăl* lui, Dumnezeu putrezească-l, trăise într-un timp când New York era un oraş şi nu un vas de toaletă), cum ieşi dintr-odată din moţăiala lui obişnuită şi duse mâna la pistolul de la şold. Auzi o femeie strigând, dar crezu că asta se datora descoperirii faptului că toate produsele Revlon erau puse la reducere – fusese *nevoit* să pună la reducere produsele Revlon din cauza concurenţei neloiale pe care i-o făcea *jigodia aia* de Dollentz, ceva mai încolo pe stradă.

Când pistolarul se apropie ca o încarnare a sorţii implacabile, el nu se gândea decât la Dollentz şi la nesuferita de la telefon, se gândea ce minunat ar fi să-i vadă pe amândoi goi-puşcă şi rostogoliţi prin miere şi legaţi în arşiţa soarelui deasupra unor muşuroaie de furnici. Fiecare cu furnicarul lui.

Minunat!

Îşi spunea că mai rău de atât nu se putea, că trăia răul absolut. Tatăl lui fusese atât de hotărât ca singurul lui fiu să-i urmeze exemplul, încât refuzase să plătească pentru altceva în afara unei diplome în farmacologie, aşa că el urmase exemplul tatălui şi, Dumnezeu putrezească-i oasele, acum era categoric cel mai greu moment dintr-o viaţă plină de momente grele, o viaţă care-l îmbătrânise înainte de vreme.

Acesta era nadirul absolut. Sau aşa gândea el cu ochii închişi.

— Dacă treceţi pe aici, doamnă Rathbun, v-aş putea da o duzină de pastile de cinci miligrame. E bine aşa?

— În sfârşit, ţi-a venit mintea la cap! Slavă Domnului că ţi-a venit mintea la cap!

Şi femeia închise. Aşa. Fără o vorbă de mulţumire. Dar când îl va vedea din nou pe găozarul ăla împuţit care-şi spunea doctor, mai că nu va cădea la pământ şi nu-i va lustrui vârful pantofilor Gucci cu nasul, mai că nu-i va face o felaţie, mai că nu…

— Domnule Katz, zise asistentul cu o voce care părea ciudat de ştearsă. Cred că avem o prob…

Se auzi încă un strigăt. Fu urmat de bubuitul unei arme, speriindu-l atât de tare încât crezu un moment că inima-i va face un triplu salt mortal în piept şi apoi se va opri pentru totdeauna.

Deschise pleoapele şi se pomeni uitându-se ţintă în ochii pistolarului.

Katz coborî privirea şi văzu pistolul din mâna omului. Se uită la stânga şi-l văzu pe paznicul Ralph ţinându-se de o mână şi holbându-se la hoţ cu ochii ieşiţi din orbite. Pistolul lui Ralph, un calibru 38 pe care-l purtase conştiincios cu el vreme de optsprezece ani, cât fusese ofiţer de poliţie (şi cu care trăsese doar în poligonul de la subsolul Secţiei 23; totuşi, *spunea* că deschisese de două ori focul în exerciţiul funcţiunii… dar cine să-l creadă?), era acum ţăndări într-un colţ.

— Vreau Keflex, zise inexpresiv bărbatul cu ochi de ţintaş.

Vreau mult. Acum. Şi lasă naibii TZIDULA.

Un moment, Katz nu putu decât să se uite la el cu gura căscată, cu inima zbătându-i-se în piept, cu stomacul transformat într-o furtună de acid gastric.

Crezuse că mai rău de atât nu se poate?

Chiar crezuse?

xv

— Nu înţelegeţi, reuşi Katz să spună până la urmă. Vocea îi suna ciudat în urechi, dar *asta* nu era nimic ieşit din comun, pentru că-şi simţea gura ca o cămaşă de flanel şi limba ca o fâşie de vatelină. Nu *avem* cocaină aici. Nu este un drog pe care să-l găsiţi eliberat de…

— Dar nu am spus cocaină, rosti bărbatul în costum albastru şi ochelari cu rame aurii. Am spus *Keflex*.

Asta am crezut *eu că ai spus*, aproape că-i zise Katz acelui *momser* nebun, după care decise că asta l-ar putea întărâta. Auzise de farmacii jefuite cu arma pentru *speed*, pentru amfetamine, pentru o jumătate de duzină de alte lucruri (inclusiv pentru preţiosul Valium al doamnei Rathbun), dar credea că acesta ar putea fi primul furt de penicilină din istorie.

Vocea tatălui său (Dumnezeu putrezească-l pe nemernic) îi spuse să nu mai tragă mâţa de coadă, să nu mai stea ca un tâmpit şi să *facă* ceva.

Dar nu-i venea în gând nimic ce *să facă*.

Bărbatul înarmat îi dădu o pistă.

— Mişcă! Mă grăbesc.

— C-cât doriţi? întrebă Katz.

Ochii îi scăpărară o clipă peste umărul jefuitorului şi văzu ceva ce cu greu îi venea să creadă. Nu în oraşul *ăsta*. Dar părea că se întâmpla. Noroc?

Era oare posibil ca farmacistul Katz să aibă *noroc*? *Asta* putea intra în *Cartea Recordurilor*!

— Nu ştiu, spuse bărbatul cu pistol. Cât intră într-o pungă.

O pungă *mare*.

Şi fără niciun preaviz, se roti şi pistolul din mâna lui răsună din nou.

Un bărbat urlă. Sticla vitrinei explodă pe trotuar şi în stradă într-o ploaie de cioburi. Mai mulţi pietoni aflaţi în trecere fură tăiaţi, dar niciunul grav. În farmacia lui Katz, femeile (şi nu puţini bărbaţi) strigară. Alarma antifurt începu şi ea să urle aspru. Clienţii intrară în panică şi începură să se îngrămădească spre uşă şi să dea buzna afară. Bărbatul înarmat se întoarse spre Katz şi expresia lui nu se schimbase defel: chipul purta aceeaşi mină de răbdare înspăimântătoare (dar nu şi inepuizabilă), ca la început.

— Fă repede cum îţi spun. Mă grăbesc.

Katz înghiţi în sec.

— Da, domnule, spuse el.

xvi

Pistolarul văzuse şi admirase oglinda curbată din colţul din stânga, sus, al magazinului când încă nu ajunsese bine la tejgheaua în spatele căreia ţineau poţiunile *puternice*. La felul în care stăteau lucrurile acum, niciun meseriaş din lumea lui n-ar fi fost în stare să făurească o asemenea oglindă curbată, deşi fusese un timp când astfel de lucruri – şi multe dintre celelalte pe care le văzuse în lumea lui Eddie şi a Odettei – puteau fi realizate. Văzuse rămăşiţele unora în tunelul de sub munţi şi le mai văzuse şi în alte locuri… relicve străvechi şi misterioase asemenea lespezilor *Druite* care se aflau uneori în locurile unde veneau demonii.

Înţelegea de asemenea scopul oglinzii.

Observase puţin cam târziu mişcarea paznicului – încă mai descoperea cât de tare îi afectau vederea periferică lentilele pe care le purta Mort în faţa ochilor – dar tot avusese destul timp să se întoarcă şi să-i arunce pistolul din mână cu un foc de armă. Era o lovitură pe care Roland o considera de rutină, deşi fusese nevoit să se grăbească puţin. Paznicul, însă, avea o altă părere.

Ralph Lennox ar fi jurat până la capătul zilelor lui că

individul făcuse un lucru imposibil… Posibil însă, poate, doar în serialele alea western din copilărie, precum *Annie Oakley*.

Graţie oglinzii, care fusese evident aşezată acolo pentru depistarea hoţilor, Roland putu să-l anihileze mai repede pe celălalt.

Văzuse ochii alchimistului săgetând peste umărul lui un moment şi privise imediat în sus, la oglindă. În ea văzuse un bărbat în jachetă de piele apropiindu-se pe intervalul central, în spatele lui. Avea un cuţit lung în mână şi, fără-ndoială, mintea-i era încinsă de gânduri glorioase.

Pistolarul se întoarse şi trase un singur glonţ, ţinând pistolul la nivelul şoldului, conştient că ar putea rata prima lovitură fiindcă trăgea cu o armă străină, dar nedorindu-şi să-l rănească pe vreunul dintre clienţii care stăteau stană de piatră în spatele pretinsului erou. Mai bine să tragă de două ori de la nivelul şoldului, să tragă gloanţe care să rezolve problema dintr-un unghi ascendent care să-i protejeze pe ceilalţi decât să omoare, poate, o femeie a cărei singură greşeală fusese să-şi aleagă ziua greşită pentru a cumpăra parfum.

Pistolul era bine îngrijit. Ţinta lui bine calibrată. Amintindu-şi aspectul lălâu şi stătut al pistolarilor de la care luase armele acelea, i se părea că se îngrijiseră mai bine de armele lor decât de armele care *erau ei*. Părea un comportament ciudat, dar sigur că lumea aceasta era în sine ciudată şi Roland nu putea emite judecăţi peremptorii; nici nu avea *timp* să emită judecăţi, la o adică.

Împuşcătura fu una reuşită, care reteză cuţitul bărbatului de la baza lamei, lăsându-l în mână doar cu plăselele.

Roland îl scrută atent pe bărbatul în haină de piele şi ceva din privirea lui trebuie să-l fi făcut pe pretinsul erou să-şi amintească de o altă întâlnire presantă, căci se răsuci pe călcâie, aruncă din mână rămăşiţele cuţitului şi se alătură valului amplu de cumpărători în exod.

Roland se întoarse şi-i dădu alchimistului ordine. Gata cu prostiile, că altfel o să înceapă să curgă sânge. Când alchimistul se întoarse cu spatele, Roland îl lovi uşor în omoplatul osos cu ţeava pistolului. Omul scoase un *Iiiic*!

strangulat şi se întoarse.

— Nu tu. Tu stai aici. Lasă-l pe ucenic să se ducă.

— C-cine?

— Pe el.

Pistolarul gesticulă grăbit spre asistent.

— Ce să fac, domnule Katz?

Urmele de acnee adolescentină ieşeau puternic în evidenţă pe faţa albă ca varul a asistentului.

— Fă ce spun, fraiere! Adu Keflex!

Asistentul se duse la un raft din spatele tejghelei şi luă un flacon.

— Întoarce-l ca să văd ce scrie pe el, spuse pistolarul.

Asistentul îl întoarse. Roland *nu putu* să citească; prea multe litere in – existente în alfabetul lui. Consultă Mortciclopedia. *Keflex*, confirmă acesta, şi Roland, chiar în timp ce verifica, îşi dădu seama că pierduse timpul inutil.

El ştia că nu poate să citească totul în lumea asta, dar oamenii aceia nu ştiau.

— Câte pastile sunt în flaconul ăla?

— Păi, sunt capsule, de fapt, spuse agitat asistentul. Dacă vă interesează antibiotice sub formă de pastilă…

— Lasă asta. Câte doze sunt?

— O! Ăă… Asistentul tulburat se uită la flacon şi aproape îl scăpă din mâini. Două sute.

Roland se simţi cum se simţise când descoperise câte gloanţe se puteau cumpăra în lumea asta pentru o sumă modică. În compartimentul secret al trusei medicinale a lui Enrico Balazar fuseseră nouă flacoane-mostră de Keflex, treizeci şi două de doze în total, şi el, după ce le luase, se simţise din nou bine. Dacă nu putea ucide infecţia cu *două sute* de doze însemna că infecţia nu putea fi ucisă.

— Dă-mi-l, spuse bărbatul în costum albastru.

Asistentul îi dădu flaconul.

Pistolarul ridică mâneca sacoului, scoţând la iveală Rolex-ul lui Jack Mort.

— Bani nu am, dar asta cred că este o compensaţie potrivită. Aşa sper, în orice caz.

Se întoarse, înclină din cap spre paznic, care încă stătea la pământ lângă taburetul lui răsturnat şi se uita la pistolar cu ochi mari, şi ieşi în stradă.

Nimic mai simplu.

Vreme de cinci secunde, în farmacie nu se auzi altceva decât behăitul alarmei, care făcea o gălăgie destul de mare încât să acopere vociferările oamenilor din stradă.

— Dumnezeule din Cer, domnule Katz, ce ne facem acum? şopti asistentul.

Katz luă ceasul şi-l cântări în mână.

Aur. Aur masiv.

Nu-i venea să creadă.

Dar *trebuia* să creadă.

Un nebun venise din stradă, împuşcase pistolul din mâna pazniculuişi cuţitul din mâna altcuiva, totul ca să obţină cel mai banal medicament la care-i putea zbura mintea.

Keflex.

Keflex în valoare de, poate, şaizeci de dolari.

Pentru care plătise cu un ceas Rolex în valoare de şase mii cinci sute de dolari.

— Să facem? întrebă Katz. Să *facem*? Primul lucru pe care o să-l faci tu e să pui ceasul ăsta sub tejghea. Nu l-ai văzut niciodată. Se uită la Ralph. Şi nici tu.

— Nu, domnule, aprobă imediat Ralph. Atât timp cât îmi primesc partea după ce-l vindeţi, n-am văzut deloc ceasul ăla.

— Or să-l împuşte ca pe un câine în stradă, zise Katz cu o inconfundabilă satisfacţie.

— *Keflex*! Şi tipu' nu părea nici măcar să aibă nasul *înfundat*! zise asistentul în continuare mirat.

Capitolul 4.
Extragerea

i

Când partea inferioară a cercului solar atingea Marea Vestului în lumea lui Roland, împrăştiind peste apă o dâră de foc auriu până la locul unde Eddie zăcea legat ca un curcan, ofiţerii O'Mearah şi Delevan îşi reveneau ameţiţi în simţiri, în lumea din care Eddie fusese răpit.

— Nu vreţi, vă rog, să-mi desfaceţi cătuşele astea? întrebă Johnny Grăsanul cu o voce umilă.

— Unde s-a dus? zise O'Mearah cu limba împleticită şi se pipăi după tocul pistolului. Dispăruse. Tocul, cureaua, gloanţele, pistolul. *Pistolul.*

O, rahat!

Începu să se gândească la întrebările pe care i le vor pune rahaţii din Departamentul de Afaceri Interne, indivizi care învăţaseră tot ce ştiau despre viaţa pe stradă de la Jack Webb din Dragnet{16}, şi valoarea în bani a armei sale pierdute deveni imediat cam la fel de relevantă pentru el ca populaţia Irlandei sau principalele rezerve de minereuri ale Uruguayului. Se uită la Carl şi văzu că şi lui îi fusese luată arma.

O, Iisuse, aduceţi clovnii, îşi spuse O'Mearah cu mâhnire şi când Johnny Grăsanul îl întrebă dacă nu e bun să ia cheia de pe tejghea şi să-i deschidă cătuşele, răspunse:

— Ba mai bine aş…

Şi se opri, pentru că voise să spună: *Ba mai bine te-aş împuşca în burtă,* dar era clar că nu-l putea împuşca pe Johnny Grăsanul, nu? Armele de acolo erau legate cu lanţuri şi ciudatul acela cu ochelari aurii, ciudatul care păruse un cetăţean onorabil, le luase pe a lui şi a lui Carl cu aceeaşi uşurinţă cu care el însuşi, O'Mearah, ar fi luat o puşcă de

jucărie de la un copilaş.

În loc să termine fraza, luă cheia şi-i deschise cătuşele. Observă Magnumul 357 pe care Roland îl aruncase în colţ. Îl ridică şi-l îndesă la betelia pantalonilor.

— Hei, ăla-i al meu! se smiorcăi Johnny Grăsanul.

— Da? Îl vrei înapoi? O'Mearah trebuia să vorbească încet. Îl durea îngrozitor capul. În clipa aceea, nu-şi dorea decât să-l găsească pe domnul Ochelari cu Rame Aurii şi să-l pironească de cel mai apropiat zid. Cu piroane boante. Am auzit că tipii graşi ca tine sunt la mare căutare în Attica, Johnny. Au o vorbă acolo: „Cu cât e curu' mai mare, cu atâta poţi împinge mai tare." Eşti *sigur* că-l vrei înapoi?

Johnny Grăsanul se întoarse fără un cuvânt, dar nu înainte ca O'Mearah să vadă lacrimile din ochii lui şi pata de pe pantaloni. Nu-i era deloc milă.

— Unde-i? întrebă Carl Delevan cu o voce încleiată, nedesluşită.

— A plecat, zise sec Johnny Grăsanul. Asta-i tot ce ştiu. A plecat. Am crezut c-o să mă omoare.

Delevan se ridică încet în picioare. Simţea ceva lipicios şi neplăcut pe o parte a feţei şi îşi studie degetele. Sânge. Mama mă-sii! Dibui după armă şi continuă să dibuie, să dibuie şi să spere, cu mult după ce degetele îl asigurară că arma şi tocul dispăruseră. O'Mearah avea doar o migrenă; Delavan avea impresia că cineva îi folosise interiorul ţestei ca loc de testare a armelor nucleare.

— Tipu' mi-a luat pistolul, îi spuse lui O'Mearah.

Vocea lui era atât de cleioasă, încât cuvintele erau aproape imposibil de desluşit.

— Bun venit în club.

— Mai e aici?

Delevan făcu un pas spre O'Mearah, se înclină pe partea stângă, ca şi când ar fi fost pe puntea unei nave pe o mare agitată, după care reuşi să se îndrepte.

— Nu.

— De când?

Delevan se uită la Johnny Grăsanul, care nu răspunse,

poate pentru că Johnny Grăsanul, care era întors cu spatele, credea că Delevan încă vorbea cu partenerul lui. Delevan, un om pe care nu-l caracterizau un temperament molcom şi un comportament cumpătat în cele mai bune împrejurări, răcni la vânzător, chiar dacă asta-i dădu impresia că i se va sparge capul într-o mie de bucăţi:

— *Ţi-am pus o întrebare, grăsan împuţit*! *De cât timp a plecat spurcăciunea aia*?

— De cinci minute, poate, zise inexpresiv Johnny Grăsanul. Şi a luat gloanţele şi pistoalele voastre. Făcu o pauză. Pentru gloanţe a plătit. Nu mi-a venit să cred.

Cinci minute, gândi Delevan. Tipul venise cu taxiul. Stând în maşina lor şi bând cafea, îl văzuseră când coborâse. Se apropia ora de vârf. Era greu să găseşti un taxi la ora aia. *Poate*…

— Haide, i se adresă el lui George O'Mearah. Încă mai avem o şansă să-l înhăţăm. Ne trebuie o armă de la jigăritul ăsta…

O'Mearah îi arătă Magnum-ul. La început, Delevan văzu două arme, apoi imaginea se clarifică încet.

— Bun.

Delevan începea să-şi revină – nu dintr-odată, dar era pe drumul cel bun, ca un boxer care a încasat una zdravănă în bărbie.

— Ţine-l tu. Eu o să iau arma de sub bord.

Porni spre uşă şi de data aceasta nu se clătină doar; se împletici şi trebui să se sprijine de perete ca să nu cadă.

— Te descurci? întrebă O'Mearah.

— Numai dacă-l prindem, spuse Delevan.

Plecară. Johnny Grăsanul nu se bucura de plecarea lor la fel de tare ca de plecarea arătării ăleia în costum albastru, dar pe aproape. Pe aproape.

ii

Delevan şi O'Mearah nici nu aveau nevoie să discute despre

direcţia în care o putuse lua agresorul după ce ieşise din magazinul de arme. Era suficient să asculte comunicatul dispecerului prin staţia radio.

— Cod 19, repeta acesta iar şi iar. *Jaf în curs de desfăşurare, focuri de armă.*

Cod 19, cod 19. Locaţie: 395, 49th Street West, Farmacia Katz, agresor înalt, păr grizonant, costum albastru…

Focuri de armă, gândi Delevan, durându-l capul mai tare ca oricând.

Mă întreb dacă au fost trase cu arma lui George sau a mea. Sau cu amândouă?

Dacă zdreanţa aia a ucis pe cineva, am belit-o. Doar dacă nu punem laba pe el.

— Demarează, îi spuse scurt lui O'Mearah, care nu aşteptă să i se mai spună o dată.

Înţelegea situaţia la fel de bine ca Delevan. Aprinse girofarurile şi porni sirena şi se înscrise vertiginos în trafic. Deja începea să se aglomereze, începea ora de vârf, aşa că O'Mearah conduse cu două roţi în rigolă şi două pe trotuar, făcând pietonii să se împrăştie ca orătăniile. Agăţă bara din spate a unei camionete de aprovizionare care intra pe 49th. În faţă, pe trotuar, se vedea licăr de cioburi de sticlă. Auzeau amândoi urletul strident al alarmei. Pietonii se adăposteau în intrânduri şi după mormane de gunoi, dar locuitorii din apartamentele de deasupra se uitau pe geam curioşi, ca şi când ar fi asistat la o emisiune TV bună sau la un film pentru care nu trebuie să plăteşti bilet de intrare.

Pe porţiunea aceea de stradă nu se vedea nicio maşină; taxiurile şi navetiştii deopotrivă se împrăştiaseră, plecând care încotro.

— Sper doar să mai fie acolo, spuse Delevan şi descuie cu o cheie barele scurte de oţel care blocau patul şi ţeava puştii de sub bord. O scoase din cleme. Sper doar că spurcăciunea aia infectă mai este acolo.

Ce nu înţelegea niciunul dintre ei era că, atunci când aveai de-a face cu pistolarul, de obicei era mai bine să-l laşi în pace.

iii

Când Roland ieşi din farmacia Katz, flaconul mare de Keflex se alăturase cutiilor cu muniţie din buzunarele sacoului lui Jack Mort. În mâna dreaptă avea pistolul de serviciu, calibru 38, al lui Carl Delevan. Ce bine era să poată ţine o armă cu o mână dreaptă întreagă!

Auzi sirena şi văzu maşina venind în trombă pe stradă. *Ei*, îşi spuse. Începu să ridice pistolul şi apoi îşi aminti: şi ei erau pistolari. Pistolari care îşi făceau datoria. Se întoarse şi intră înapoi în atelierul alchimistului.

— *Stai aşa, nenorocitule*! strigă Delevan.

Ochii lui Roland zburară la oglinda convexă la timp pentru a-l vedea pe unul dintre pistolari – cel căruia îi sângerase urechea – aplecat pe geam cu o puşcă cu foc repetat în mâini. În timp ce partenerul lui opri caleaşca în scrâşnet de roţi şi-n fum de cauciucuri, el introduse un cartuş pe ţeavă.

Roland se trânti la pământ.

iv

Katz nu avea nevoie de oglindă ca să vadă ce se întâmpla. Prima dată tipul nebun, acum poliţaii nebuni. *Oy vay*.

— *La pământ*! îi strigă el asistentului şi lui Ralph, paznicul, şi se lăsă în genunchi după tejghea, fără a aştepta să vadă dacă ei îi urmau sau nu îndemnul.

Apoi, cu o fracţiune de secundă înainte ca Delevan să apese trăgaciul puştii, asistentul căzu deasupra lui ca un înaintaş zelos placându-l pe fundaş într-un meci de fotbal american, făcându-l pe Katz să dea cu capul de podea şi fracturându-i maxilarul în două locuri.

Prin vuietul brusc al durerii care-i străbătu capul, auzi detunătura armei, auzi sticla rămasă a vitrinei sfărâmându-se – împreună cu sticluţele de aftershave, apă de colonie, parfum, apă de gură, sirop de tuse, Dumnezeu ştie ce altceva. O mie de mirosuri se împrăştiară, creând o miasmă

insuportabilă şi, înainte să leşine, Katz îl invocă din nou pe Dumnezeu să putrezească oasele tatălui său pentru că-i legase de picior, ca pe o ghiulea, farmacia asta blestemată.

v

Roland văzu sticle şi cutii explodând în spate într-un uragan. Un dulap-vitrină conţinând ceasuri se dezintegră. Se dezintegrară şi majoritatea ceasurilor dinăuntru. Bucăţile explodară într-un nor sclipitor.

N-au de unde să ştie dacă mai sunt sau nu oameni nevinovaţi aici, înăuntru, îşi spuse el. *N-au de unde să ştie şi totuşi folosesc focul repetat*!

Era incredibil. Simţi că urcă furia în el şi şi-o reprimă. Erau pistolari. Mai bine să creadă că aveau creierii zdruncinaţi de la loviturile încasate decât să creadă că procedau aşa cu bună ştiinţă, fără să le pese pe cine ar putea răni sau ucide.

Se aşteptau din partea lui fie să dea bir cu fugiţii, fie să răspundă la foc.

În schimb, el se târî înainte, rămânând la podea. Cioburile de sticlă îl zgâriară deopotrivă pe mâini şi pe genunchi. Durerea îl făcu pe Jack Mort să-şi recapete cunoştinţa. Roland se bucura de întoarcerea lui. Va avea nevoie de el. Cât despre mâinile şi genunchii lui Mort, nu-i păsa de asta. El suporta fără probleme durerea, iar rănile apăreau pe corpul unui monstru care nu merita altceva.

Ajunse în zona de sub ce mai rămăsese din vitrină. Era în dreapta uşii.

Rămase ghemuit acolo. Puse în toc pistolul pe care îl ţinea în mâna dreaptă.

Nu va mai avea nevoie de el.

vi

— *Ce faci, Carl*? strigă O'Mearah.

În minte văzu un titlu pe prima pagină din *Daily News*:

POLIŢIST UCIDE PATRU OAMENI ÎNTR-UN SCHIMB DE FOCURI LA O FARMACIE DIN WEST SIDE.

Delevan îl ignoră şi introduse un cartuş nou pe ţeavă.

— Hai să punem mâna pe rahatu' ăla.

vii

Se întâmplă exact cum sperase pistolarul.

Furioşi că fuseseră păcăliţi şi dezarmaţi fără efort de un om care probabil că nu-i considera mai periculoşi decât orice alt civil de pe străzile acestui oraş aparent nesfârşit, încă ameţiţi în urma loviturii la cap, dădură buzna înăuntru.

Primul intră idiotul care trăsese cu puşca. Alergară puţin aplecaţi, ca soldaţii care atacă o poziţie inamică, dar aceasta era singura concesie pe care o făceau ideii că adversarul lor s-ar mai putea afla înăuntru. În mintea lor, acesta ieşise deja prin spate şi fugea pe aleea de acolo.

Aşa că traversară trotuarul, sticla scrâşnindu-le sub picioare, şi când pistolarul cu puşca în mână deschise uşa de sticlă şi intră valvârtej, Roland se ridică în picioare. Ţinea mâinile împreunate într-un singur pumn, pe care-l avântă spre ceafa ofiţerului Carl Delevan.

În depoziţia din faţa comisiei de anchetă, Delevan va susţine că nu-şi amintea nimic după momentul când se lăsase în genunchi la Clements şi văzuse portofelul făptaşului sub tejghea. Membrilor comisiei li se părea extrem de convenabilă amnezia aceasta, date fiind împrejurările, şi Delevan avu noroc să scape cu o suspendare de şaizeci şi una de zile fără plată. Roland, însă, l-ar fi crezut şi, în alte împrejurări (dacă neghiobul n-ar fi deschis focul într-un magazin care putea fi plin de oameni nevinovaţi, de pildă), poate chiar l-ar fi compătimit. Când primeai două lovituri zdravene la cap într-un interval de jumătate de oră, amintirile aveau într-adevăr tendinţa să se împrăştie.

Când Delevan căzu la podea, dezarticulat ca un sac cu ovăz, Roland îi luă puşca din mâinile flasce.

— *Stai aşa*! strigă O'Mearah, vocea lui fiind un amestec de furie şi uimire.

Dădea să ridice Magnum-ul lui Johnny Grăsanul, dar Roland avusese dreptate: pistolarii din lumea acesta erau jignitor de lenţi. L-ar fi putut împuşca pe O'Mearah de trei ori, dar nu era nevoie de asta. Roti doar puşca într-un arc ascendent, aprig. Când patul armei luă contact cu obrazul stâng al lui O'Mearah se auzi un pocnet sec, sunetul pe care îl scoate o minge de baseball când este lovită de un jucător vânjos. Dintr-odată, toată faţa lui O'Mearah de la obraz în jos se mută cinci centimetri la dreapta. Avea să fie nevoie de trei operaţii şi patru cleme de oţel pentru a-l readuce la normal. Rămase acolo un moment, incredul, după care îşi dădu ochii peste cap. I se înmuiară genunchii şi se prăbuşi.

Roland rămase în prag, nepăsându-i de sirenele care se apropiau. Desfăcu în două puşca, apoi apăsă butonul de ejectare şi lăsă să cadă toate cartuşele roşii peste trupul lui Delevan. Pe urmă aruncă peste trupul lui Delevan şi puşca.

— Eşti un neghiob periculos care ar trebui trimis în vest, i se adresă el omului inconştient. Ai uitat chipul tatălui tău.

Păşi peste el şi se duse la caleaşca pistolarilor, al cărei motor încă mergea la ralanti. Urcă pe uşa opusă şoferului şi se strecură la volan.

viii

Ştii să conduci caleaşca asta? o întrebă pe entitatea zbuciumată şi îngălată care era Jack Mort.

Nu primi un răspuns coerent; Mort continuă doar să strige. Pistolarul înţelese că individul era cuprins de isterie, însă o isterie nu sută la sută veritabilă.

Jack Mort făcea istericale intenţionat, ca mijloc de a evita orice discuţie cu straniul lui răpitor.

Ascultă, îi spuse pistolarul. *Am timp să-ţi spun asta – şi tot restul – o singură dată. Mi-a rămas foarte puţin timp. Dacă nu-mi răspunzi la întrebare, o să-ţi înfig degetul mare de la mâna dreaptă în ochiul drept. O să-l înfig cât de adânc merge, după care o să-ţi scot ochiul din orbită şi-o să-l şterg pe scaunul caleştii*

ăsteia ca pe un muc. Mă pot descurca foarte bine cu un singur ochi. Şi, în definitiv, nu-i ca şi când ar fi ochiul meu.

Nu-l putea minţi pe Mort, aşa cum nici Mort nu-l putea minţi pe el; relaţia lor era rece şi potrivnică de ambele părţi, însă era mult mai intimă decât cel mai pasional act sexual. Aici era vorba, până la urmă, nu de o îmbinare a trupurilor, ci de suprema întâlnire a două minţi.

Spusese cât se poate de serios ceea ce spusese.

Şi Mort ştia asta.

Istericalele se opriră brusc. *Ştiu să o conduc*, spuse Mort. Era prima replică logică pe care Roland o obţinea din partea lui Mort de când intrase în capul lui.

Atunci, condu.

Unde vrei să mergi?

Ai auzit de un loc numit „Village“?

Da.

Du-te acolo.

Unde în Village?

Pentru moment, porneşte doar.

Am merge mai repede dacă aş da drumul sirenei.

Bine. Dă-i drumul. Dă drumul şi becurilor ălora pâlpâitoare.

Pentru prima oare de când pusese stăpânire pe el, Roland se trase puţin în spate şi-i permise lui Mort să preia controlul. Când capul lui Mort se întoarse pentru a inspecta bordul maşinii lui Delevan şi O'Mearah, Roland fu doar spectator. Dar dacă ar fi fost o prezenţă fizică şi nu doar propriul *ka* acorporal, s-ar fi ridicat pe vârfuri, gata să sară în faţă şi să pună mâna pe hăţuri la cel mai mic semn de revoltă.

Dar nu era niciun semn. Omul acela ucisese şi schilodise Dumnezeu ştie câţi oameni nevinovaţi, dar nu avea deloc intenţia să-şi piardă preţioşii ochi.

Apăsă butoane, trase o manetă şi, imediat, erau în mişcare. Sirena se tânguia şi pistolarul vedea lumini roşii pulsând pe capota caleştii.

Condu repede, îi comandă el cu îndârjire.

ix

În ciuda girofarului şi a sirenei şi a claxonului pe care Jack Mort îl acţiona continuu, le luă douăzeci de minute să ajungă în Greenwich Village prin traficul infernal de la ora de vârf. În lumea pistolarului, speranţele lui Eddie Dean se năruiau ca digurile în timpul unei ruperi de nori. În scurt timp aveau să dispară complet.

Marea înghiţise jumătate din soare.

Ei, făcu Jack Mort, *am ajuns*. Şi spunea adevărul (i-ar fi fost imposibil să mintă), deşi lui Roland totul de acolo i se părea că seamănă cu orice alt loc prin care trecuse: o îngrămădeală de clădiri, oameni şi caleşti. Caleştile sugrumau nu doar străzile, ci şi aerul însuşi – cu larma lor nesfârşită şi cu fumul sufocant pe care îl scoteau. Acesta provenea, bănuia el, de la combustibilul pe care îl ardeau în procesul lor de funcţionare. Era de mirare că oamenii aceia puteau totuşi să trăiască sau că femeile puteau da naştere la copii care să nu semene cu Mutanţii Leneşi de sub munţi.

Acum încotro mergem? întrebă Mort.

Asta avea să fie partea grea. Pistolarul se pregăti… se pregăti cât putu de bine, în orice caz.

Opreşte sirena şi luminile. Opreşte lângă trotuar.

Mort trase maşina lângă un hidrant.

Sunt căi ferate sub oraşul ăsta, spuse pistolarul. *Vreau să mă duci la o staţie unde se opresc trenurile pentru a permite pasagerilor să urce şi să coboare*.

La care? întrebă Mort. Gândul avea culoarea mentală a panicii. Mort nu putea ascunde nimic de Roland, dar nici Roland de Mort – nu pentru mult timp, cel puţin.

Acum câţiva ani – nu ştiu câţi – ai împins o tânără în faţa unui tren într-una dintre staţiile astea subpământene. La aia vreau să mă duci.

Urmă o luptă scurtă şi violentă. Pistolarul câştigă, dar îi fu surprinzător de greu să câştige. În felul său, Jack Mort era la fel de dedublat ca Odetta. Nu era schizofrenic ca ea; ştia foarte bine ce făcea, din când în când. Dar îşi ţinea persoana

secretă – partea care se numea Ucigaşul – încuiată bine, aşa cum un delapidator şi-ar încuia adevăratele registre fiscale.

Du-mă acolo, bastardule, repetă pistolarul. Ridică încet degetul mare spre ochiul drept al lui Mort. Când cedă, era la mai puţin de un centimetru de el şi continua să se apropie.

Mâna dreaptă a lui Mort mişcă iar maneta de lângă volan şi porniră spre staţia Christopher Street unde, cu aproximativ trei ani în urmă, legendarul metrou A tăiase picioarele unei femei pe nume Odetta Holmes.

x

— Ei, uite, uite, făcu ofiţerul Andrew Staunton către partenerul *lui*, Norris Weaver, când maşina lui Delevan şi O'Mearah opri la jumătatea străzii.

Nu erau locuri de parcare şi şoferul nici nu se sinchisi să caute unul. Parcă pur şi simplu în paralel şi lăsă coloana de maşini din spate să se chinuiască să-l ocolească prin spaţiul rămas, ca un fir de sânge care încearcă să alimenteze o inimă definitiv sufocată de colesterol.

Weaver verifică numerele de pe lateral, de lângă farul din dreapta. 744.

Da, sigur, ăsta era numărul pe care-l primiseră prin staţie.

Girofarurile erau pornite şi totul părea cuşer – până când se deschise portiera şi şoferul coborî. Purta un costum albastru, aşa era, dar nu de genul celor cu nasturi aurii şi insignă argintie. Pantofii lui nu erau poliţieneşti, decât dacă Staunton şi Weaver nu primiseră cumva vreo informare oficială cum că de aici înainte încălţările personalului vor fi oferite de firma Gucci. Puţin probabil.

Foarte probabil însă era că-l aveau sub ochi pe nenorocitul care-i atacase pe cei doi poliţişti în centru. Indiferent la claxoanele şi strigătele de protest ale şoferilor care încercau să-l depăşească, bărbatul abandonă autovehiculul.

— Fir-ar să fie, făcu Andy Staunton.

Abordaţi-l cu maximă precauţie, spusese dispecerul. *Omul e*

înarmat şi extrem *de periculos*. Dispecerii de obicei vorbeau precum cei mai plictisiţi oameni de pe faţa pământului – din câte ştia Andy Staunton, aşa şi erau – drept pentru care accentul aproape apăsat pus pe cuvântul *extrem* îi rămăsese în minte ca un zbârnâit.

Scoase arma pentru prima dată în cei patru ani de când era în poliţie şi aruncă o privire la Weaver. Weaver scosese şi el pistolul. Stăteau amândoi în faţa unui restaurant, cam la treizeci de paşi de gura staţiei de metrou. Se cunoşteau de destul timp ca să fie acordaţi pe aceeaşi lungime de undă, aşa cum doar poliţiştii şi soldaţii profesionişti pot fi. Fără să schimbe o vorbă, păşiră înapoi în intrândul restaurantului, cu armele ridicate.

— Metroul? întrebă Weaver.

— Da.

Andy aruncă o privire spre intrare. Aglomeraţia de după-amiază atinsese punctul maxim şi scările metroului erau pline de oameni care se îndreptau spre garniturile ce aveau să-i ducă acasă.

— Trebuie să-l abordăm acum, înainte să se apropie de mulţime.

— Să-i dăm drumul.

Ieşiră din intrând în tandem perfect, pistolari pe care Roland i-ar fi recunoscut pe dată drept adversari mult mai redutabili decât primii doi. Erau mai tineri, pentru început; şi chiar dacă el nu ştia, un dispecer fără nume îl etichetase ca fiind *extrem* de periculos, iar pentru Andy Staunton şi Norris Weaver asta făcea din el echivalentul unui tigru înfometat. *Dacă nu se opreşte în clipa în care-i spun să se oprească, e mort*, gândi Andy.

— *Stai aşa*! strigă el, lăsându-se pe vine cu pistolul întins în ambele mâini.

Lângă el, Weaver făcuse acelaşi lucru. *Poliţia*! *Pune mâinile pe…*

Doar atât apucă să spună înainte ca tipul să o ia la fugă spre gura de metrou.

Alerga cu o viteză supranaturală. Şi totuşi, Andy Staunton

era în priză şi toate acele indicau valoarea maximă. Se roti pe călcâie, simţind că peste el se lasă o mantie de indiferenţă rece – Roland ar fi recunoscut şi asta. O simţise şi el de multe ori în situaţii similare.

Andy luă un mic avans faţă de silueta în mişcare, apoi apăsă trăgaciul.

Îl văzu pe omul în costum albastru răsucindu-se, încercând să se ţină în picioare.

Apoi căzu la pământ şi navetiştii care cu doar câteva secunde în urmă fuseseră concentraţi asupra supravieţuirii încă unui drum acasă cu metroul începură să strige şi să se împrăştie care încotro. Descoperiseră că, în după-amiaza aceea, aveau de supravieţuit nu doar călătoriei spre casă.

— 'Tu-i muma mă-sii, partenere, zise Norris Weaver. L-ai doborât ca pe o frunză.

— Ştiu, spuse Andy. Nu-i tremura vocea. Pistolarul l-ar fi admirat pentru asta. Hai să vedem cine era.

xi

Am murit! striga Jack Mort. *Am murit, ai reuşit să mă faci să mor, am murit, am…*

Ba nu, răspunse pistolarul. Prin fanta ochilor îi văzu pe poliţişti apropiindu-se cu armele scoase. Mai tineri şi mai rapizi decât cei care se aflau lângă magazinul de arme. Mai rapizi. Şi cel puţin unul dintre ei era un ţintaş nemaipomenit.

Mort – şi Roland împreună cu el – *ar fi trebuit* să fie mort, pe moarte sau grav rănit. Andy Staunton trăsese cu intenţia de a-l ucide şi glonţul lui trecuse prin reverul stâng al sacoului lui Mort. Trecuse de asemenea prin buzunarul cămăşii Arrow – dar acolo se şi oprise. Viaţa amândurora, a celui dinăuntru şi a celui din afară, fu salvată de bricheta lui Mort.

Mort nu fuma, dar şeful lui – al cărui post Mort era încrezător că-l va obţine el însuşi anul viitor pe vremea aceasta – fuma. Prin urmare, Mort cumpărase de la Dunhill's o brichetă de argint în valoare de două sute de dolari. Nu aprindea *fiecare* ţigară pe care domnul Framingham şi-o îndesa în bot când erau împreună – asta l-ar fi făcut să semene

prea tare a lingău.

Doar din când în când… şi de obicei când era prezent cineva şi mai înalt în rang, cineva care ştia să aprecieze a) gestul tăcut de politeţe al lui Jack Mort şi b) bunul lui gust.

Isteţii ştiau să aducă toate şansele de partea lor.

De data asta, aducerea şanselor de partea lui salvase deopotrivă viaţa sa şi a lui Roland. Glonţul lui Staunton nimeri bricheta de argint în loc să nimerească inima lui Mort (lucru de-a dreptul simbolic; pasiunea lui Mort pentru lucrurile de firmă – lucrurile de firmă *aleasă* – se limita din fericire la suprafaţa lor).

Însă avu de suferit. Când te lovea un glonţ de calibru mare, era imposibil să nu simţi nimic. Bricheta i se afundă în piept suficient de tare încât să lase o scobitură. Se turti şi apoi se dezintegră, lăsând şănţuleţe superficiale în pielea lui Mort; o aşchie de şrapnel îi secţionă sfârcul stâng aproape în jumătate.

Glonţul încins aprinse de asemenea vatelina îmbibată în benzină a brichetei.

Cu toate acestea, pistolarul rămase nemişcat în timp ce ei se apropiau. Cel care deschisese focul asupra lui le spunea oamenilor să rămână în spate, să rămână naibii în spate.

Am luat foc! striga Mort. *Am luat foc*, *stinge-mă*! *Stinge-mă*! *STINGE-MĂĂĂĂ*…

Pistolarul nu se clinti, ascultând scrâşnetul scos de pantofii celorlalţi pistolari pe caldarâm, ignorând strigătele lui Mort, *încercând* să ignore tăciunele care-i licărea lipit de piept şi mirosul de carne prăjită.

Un picior se strecură sub cutia lui toracică şi, când se ridică, pistolarul se lăsă rostogolit inert pe spate. Ochii lui Jack Mort erau deschişi. Faţa lui era lăsată.

În ciuda rămăşiţelor încinse ale brichetei, nu se întrevedea deloc omul care striga pe dinăuntru.

— Dumnezeule, murmură cineva, l-ai împuşcat cu un trasor, omule?

Din gaura făcută în reverul sacoului se ridica un firicel subţire de fum.

Pe după marginile reverului ieşea în fuioare ceva mai

groase. Poliţiştii simţiră miros de carne arsă în timp ce vatelina brichetei sparte, îmbibată cu lichid Ronson, începu să ardă cu flacără.

Andy Staunton, care până acum îşi făcuse datoria fără cusur, comise singura lui greşeală, una pentru care Cort l-ar fi trimis acasă cu urechea umflată, în ciuda evoluţiei admirabile dinainte, spunându-i că o singură greşeală e suficientă pentru ca, de cele mai multe ori, cineva să moară. Staunton reuşise să-l împuşte pe individ – un lucru de care niciun poliţist nu ştie cu adevărat că este în stare până când nu e confruntat cu o situaţie în care trebuie să afle – dar ideea că glonţul lui îl *incendiase* cine ştie cum pe individ îl umplea de o groază paralizantă. Aşa că se aplecă să stingă flăcările fără să stea pe gânduri şi piciorul pistolarului îl izbi în stomac înainte ca el să apuce să facă altceva decât să observe văpaia conştiinţei în acei ochi despre care ar fi jurat că erau morţi.

Staunton căzu pe spate, fluturând din mâini, peste partenerul lui. Pistolul îi zbură din mână. Weaver nu dădu drumul la al său, dar când reuşi să-l dea la o parte pe Staunton, auzi o împuşcătură şi arma lui dispăru ca prin magie.

Îşi simţea amorţită mâna în care o ţinuse, ca şi când ar fi fost lovită cu un ciocan uriaş.

Tipul în costum albastru se ridică în picioare, se uită la ei un moment şi spuse:

— Sunteţi buni. Mai buni decât ceilalţi. Aşa că ascultaţi-mi sfatul. Nu mă urmaţi. E aproape gata. Nu vreau să vă omor.

Apoi se răsuci şi alergă spre scările metroului.

xii

Scările erau pline de oamenii care, când începuseră strigătele şi împuşcăturile, se întorseseră din drum şi acum stăteau, animaţi de curiozitatea aceea morbidă şi cumva unică a newyorkezilor, care îi mâna să vadă cât de grav şi cât sânge fusese vărsat pe betonul murdar. Şi totuşi, aceştia găsiră

cumva o cale de a se feri de bărbatul în costum albastru care dădu buzna pe scări în jos. Nu era de mirare: tipul ţinea un pistol în mână şi mai avea unul legat la mijloc.

Pe deasupra, părea că e în flăcări.

xiii

Roland ignoră strigătele tot mai puternice de durere ale lui Mort când cămaşa, maioul şi sacoul începură să ardă mai abitir, când argintul brichetei începu să se topească şi să i se prelingă pe piept până la pântece, săpând făgaşe sfârâitoare.

Percepea mişcarea aerului îmbâcsit, auzea huruitul unui metrou care se apropia.

Momentul era aproape; momentul când îl va alege pe al treilea sau va pierde totul. Pentru a doua oară avu impresia să simte lumile fremătând şi învârtindu-se în jurul său.

Ajunse pe peron şi aruncă pistolul. Descheie pantalonii lui Jack Mort şi-i trase cu nepăsare în jos, expunând o pereche de chiloţi albi asemănători cu chiloţeii unei curve. Nu avea timp să reflecteze asupra acestei ciudăţenii.

Dacă nu se mişca repede, putea să nu se mai preocupe că va arde de viu; gloanţele pe care le cumpărase aveau să se încingă destul ca să explodeze şi corpul pe care îl locuia avea pur şi simplu să se dezintegreze.

Pistolarul îndesă cutiile cu gloanţe în chiloţi, scoase flaconul de Keflex şi procedă la fel. Acum, chiloţii erau umflaţi într-un fel grotesc. Îşi dădu jos sacoul arzător, dar nu se mai sinchisi să-şi scoată şi cămaşa.

Auzea garnitura de metrou apropiindu-se de peron, îi vedea lumina. Nu avea cum să ştie că era o garnitură care urma aceeaşi rută cu metroul care o călcase pe Odetta, dar el ştiu. În privinţa celor ce ţineau de Turn, soarta devenea un lucru fericit, ca bricheta care-i salvase viaţa, şi dureros ca focul pe care îl aprinsese miracolul. Asemenea roţilor metroului care se apropia, aceasta urma un traseu deopotrivă logic şi strivitor de brutal, un traseu împotriva căruia doar tăria personală şi

candoarea se puteau ridica.

Săltă pantalonii lui Mort şi reîncepu să fugă, abia conştient de oamenii care se fereau din calea lui. Cum la foc ajungea tot mai mult aer, mai întâi gulerul cămăşii şi apoi părul începură să-i ardă. Cutiile grele din chiloţii lui Mort se loveau de boaşele lui iar şi iar, stâlcindu-i-le; în viscere îi urcă o durere sfâşietoare. Sări peste turnichet, un om transformat în meteorit. *Stinge-mă*! striga Mort. *Stinge-mă înainte să ard de tot*!

Ai merita să arzi, spuse înrăit pistolarul. *Ce urmează să ţi se întâmple e mai blând decât meriţi*.

Cum adică? *CUM ADICĂ*?

Pistolarul nu răspunse; de fapt, îl anihilă în timp ce se avânta spre marginea peronului. Simţi una dintre cutiile cu gloanţe cum încerca să alunece din ridicolii chiloţi ai lui Mort şi o ţinu cu o mână.

Trimise toată forţa lui mentală către Stăpână. Nu avea idee dacă o astfel de comandă telepatică putea fi percepută sau dacă cel care o percepea putea fi îndemnat să i se supună, dar el tot o trimise – un gând aprig, ascuţit ca o săgeată:

UŞA! *UITĂ-TE PE UŞĂ*! *ACUM*! *ACUM*!

Tunetul metroului umplu lumea. O femeie strigă: *O, Doamne, o să sară*!

O mână îl atinse pe umăr, încercând să-l tragă înapoi. După aceea, Roland împinse corpul lui Jack Mort dincolo de linia galbenă de siguranţă şi sări peste marginea peronului. Căzu în calea garniturii ce venea, cu mâinile strângându-şi vintrele, ţinând lucrurile pe care voia să le ducă înapoi… asta, desigur, dacă era destul de rapid şi ieşea din Mort în momentul potrivit.

Căzând, strigă din nou spre ea – spre *ele*:

ODETTA HOLMES! *DETTA WALKER*! *UITAŢI-VĂ ACUM*!

În timp ce striga, în timp ce metroul se avânta spre el, roţile lui învârtindu-se cu o necruţătoare viteză argintie, pistolarul întoarse în sfârşit capul şi se uită înapoi pe uşă.

Şi se uită direct la faţa ei.

Feţe!

Amândouă, le văd pe amândouă în acelaşi timp…

NUU…! strigă Mort şi în ultima fracţiune de secundă înainte ca metroul să-l calce, tăindu-l în două nu deasupra genunchilor, ci de la brâu, Roland sări spre uşă… şi trecu prin ea.

Jack Mort muri singur.

Cutiile de muniţie şi flaconul cu pastile apărură alături de corpul fizic al lui Roland. Mâinile lui le strânseră spasmodic, apoi se relaxară. Pistolarul se ridică anevoie în picioare, conştient că este din nou în corpul lui bolnav şi zvâcnind de durere, conştient că Eddie Dean striga, conştient că Odetta striga şi ea, dar pe două voci. Se uită – doar pentru un moment – şi văzu exact ce auzise: nu o femeie, ci două. Ambele erau infirme, ambele aveau pielea închisă la culoare, ambele femei foarte frumoase. Chiar şi aşa, una dintre ele era o hoaşcă, urâţenia ei lăuntrică neputând fi ascunsă de frumuseţea exterioară, ci dimpotrivă, pusă în valoare.

Roland se uită la aceste gemene care nu era deloc gemene, ci imagini negative şi pozitive ale aceleiaşi femei. Se uită cu o intensitate febrilă, hipnotică.

Apoi Eddie strigă din nou şi pistolarul văzu homaroşeniile ieşind din valuri şi avansând spre locul unde Detta îl lăsase legat şi neajutorat.

Soarele apusese. Venise întunericul.

xiv

Detta se văzu pe sine în cadrul uşii, se văzu pe sine prin propriii ei ochi, se văzu pe sine prin ochii *pistolarului*, şi senzaţia de dislocare care o încercă veni dintr-odată, aşa cum venise şi pentru Eddie, însă mult mai violent.

Era aici.

Era *acolo*, în ochii pistolarului.

Auzea apropierea metroului.

Odetta! strigă ea, înţelegând pe dată totul: ce era ea şi ce se întâmplase.

Detta! strigă ea, înţelegând pe dată totul: ce era ea şi cine o

făcuse.

O scurtă senzaţie de a fi întoarsă pe dos… şi apoi una mult mai chinuitoare.

Era ruptă în două.

xv

Roland se împletici pe panta scurtă, spre locul unde zăcea Eddie. Se mişca asemenea unui om care şi-a pierdut oasele. Unul dintre homari lovi cu cleştele spre faţa lui Eddie. Tânărul strigă. Pistolarul îl pocni cu piciorul. Se aplecă greoi şi-l prinse pe Eddie de braţe. Începu să-l tragă înapoi, dar era prea târziu, avea prea puţine forţe rămase, hidoşeniile aveau să-l prindă pe Eddie, la naiba, pe amândoi…

Eddie strigă din nou când o homaroşenie întrebă *did-a-chick*? şi sfâşie o bucată din pantalonii lui şi, odată cu ea, o halcă din carnea piciorului. Eddie încercă să mai strige o dată, dar nu-i ieşi decât un gâlgâit sufocat. Se strangula în laţurile făcute de Detta.

Vietăţile erau peste tot în jurul lor, se apropiau, clămpănind înfometate din cleşti. Pistolarul puse ultimele lui forţe într-o smucitură finală… şi se prăbuşi pe spate. Le auzi apropiindu-se, vietăţile cu întrebările lor diabolice şi cleştii lor clămpănitori. Poate nu era atât de rău, îşi spuse. Pusese totul la bătaie şi doar atât pierduse.

Tunetul propriilor lui arme îl umplu de-o mirare tâmpă.

xvi

Femeile stăteau faţă în faţă, cu trupurile ridicate aidoma şerpilor gata de atac, cu degetele purtând amprente identice încleştate pe gâturi ce erau brăzdate de linii identice.

Femeia încerca să o ucidă, dar femeia nu era reală, aşa cum nici fetiţa nu fusese reală; era un vis creat de căderea unei cărămizi… dar acum visul era real, visul o strângea de gât şi încerca să o ucidă în timp ce pistolarul încerca să-şi salveze

prietenul. Visul-devenit-realitate scrâşnea obscenităţi şi o împroşca în faţă cu salivă fiartă. „Am luat farfuria albastră pentru că din cauza femeii ăleia am ajuns la spital şi pe deasupra eu n-aveam o farfurie pentru ocazii speciale *ş-am spart-o pen' că* trebuia *spartă ş' cân' am văzut un băiat alb pe care-l puteam cotonogi păi îl cotonogeam nu glumă cotonogeam băieţii albi pen' că trebuia cotonogiţi am furat doar din magazine care vând lucruri care pentru albi sunt pentru* ocazii speciale *în vreme ce fraţii şi surorile mor de foame în Harlem şi şobolanii le mănâncă pruncii, eu sunt, târfă, eu… eu… eu*!"

Ucide-o, gândi Odetta şi ştiu că nu putea.

Nu putea s-o ucidă pe hoaşcă şi să supravieţuiască, aşa cum nici hoaşca n-o putea ucide *pe ea* şi să rămână cu suflu. Se puteau strânge de gât până la moarte în timp ce Eddie şi

(*Roland*)/(*Omul Foarte Rău*)

cel care îi strânsese laolaltă erau mâncaţi de vii lângă marginea apei. Asta ar aduce sfârşitul tuturor. Sau putea renunţa la

(*dragoste*)/(*ură*)

pentru totdeauna.

Odetta îşi luă mâinile de pe gâtul Dettei, ignorând degetele vânjoase care o zguduiau, care-i zdrobeau traheea. În loc să-şi folosească mâinile pentru a o sugruma pe cealaltă, le folosi pentru a o îmbrăţişa.

— *Nu, târfă*! strigă Detta, dar strigătul acela fu de o complexitate infinită, deopotrivă plin de ură şi de recunoştinţă. *Nu, las-mă-n pace, las-mă…*

Odetta nu avea voce ca să răspundă. Când Roland lovi cu piciorul în prima homaroşenie pornită la atac şi când a doua dădu să se avânte spre o halcă din braţul lui Eddie, ea nu putu decât să şoptească în urechea vrăjitoarei:

— *Te iubesc*.

Un moment, mâinile se crispară, formând un laţ ucigaş… după care se destinseră.

Dispărură.

Era întoarsă din nou pe dos… şi apoi, dintr-odată, din fericire, redeveni *întreagă*. Pentru prima dată de când un om

pe nume Jack Mort aruncase o cărămidă în capul unei copile care se aflase în locul în care fusese lovită doar pentru că un taximetrist alb aruncase o singură privire şi plecase (şi tatăl ei, în mândria lui, refuzase să încerce din nou, de teamă să nu fie refuzat a doua oară), era *întreagă*. Era Odetta Holmes, dar cealaltă…?

Grăbeşte-te, târfă! ţipă Detta… dar era tot vocea ei; ea şi Detta se uniseră.

Fusese una singură; fuseseră două; acum, pistolarul extrăsese o a treia din ea.

Grăbeşte-te, c-altfel îi haleşte cu totu'!

Se uită la gloanţe. Nu avea timp să le folosească; până când ar fi reuşit să reîncarce pistoalele, totul s-ar fi terminat. Nu putea decât să spere.

Dar putem face vreodată altceva? se întrebă ea şi scoase pistolul.

Şi, imediat, mâinile ei maronii aduseră tunetul.

xvii

Eddie văzu o homaroşenie profilându-se deasupra feţei lui, cu ochii ei rugoşi morţi şi scânteind totuşi hidos a viaţă. Cleştii ei coborâră spre chipul său.

Dod-a…, începu şi apoi fu proiectată în spate, în hălci şi zgârciuri.

Roland văzu una mişunând spre mâna lui stângă şi îşi spuse: *S-a zis şi cu mâna asta*… şi apoi homaroşenia deveni o ţesătură din bucăţi de carapace şi măruntaie verzi împrăştiindu-se în aerul nopţii.

Se răsuci şi văzu o femeie a cărei frumuseţe era răpitoare, a cărei furie era copleşitoare.

— *HAIDEŢ', JIGODII*! striga ea. *HAIDEŢ' NUMA'*! *HAIDEŢ' DUP' EI*! *VĂ FAC OCHII S' VĂ ZBOARE DREPT PĂ CUR*!

Spulberă o a treia vietate, care se târa repede între picioarele legate ale lui Eddie, vrând să se ospăteze din el şi, în acelaşi timp, să-l castreze. Zbură ca o sfârlează.

Roland bănuise că aveau o anumită inteligenţă rudimentară; acum vedea dovada. Celelalte băteau în retragere.

Cocoşul unui revolver lovi capătul unui glonţ orb, după care femeia făcu terci unul dintre monştrii puşi pe fugă.

Ceilalţi o luară şi mai repede înapoi, spre apă. Se părea că-şi pierduseră apetitul.

Între timp, Eddie se zvârcolea.

Roland încercă să agaţe frânghia care i se afundase în gât. Vedea chipul lui Eddie trecând încet de la vineţiu la negru. Zbaterile tânărului erau tot mai vlăguite.

Apoi mâinile îi fură împinse la o parte de mâini mai puternice.

— Mă ocup eu.

Era un cuţit în mâna ei… cuţitul *lui*.

Te ocupi de ce? gândi el în timp ce îşi pierdea luciditatea. *De ce anume o să te ocupi tu, acum că suntem amândoi la mila ta*?

— Cine eşti tu? întrebă el hârâit în timp ce un întuneric mai adânc ca noaptea începea să-l tragă în jos.

— Eu sunt trei femei, o auzi spunând şi era ca şi când i-ar fi vorbit de pe marginea unui puţ adânc în timp ce el cădea. Eu care am fost; eu care nu aveam dreptul să fiu, dar am fost; eu sunt femeia pe care tu ai salvat-o. Îţi mulţumesc, pistolarule.

Îl sărută, Roland ştiu asta, dar mult timp după aceea nu mai cunoscu decât întunericul.

ULTIMA AMESTECARE

i

Pentru prima oară parcă într-o mie de ani, pistolarul nu se gândea la Turnul Întunecat. Se gândea doar la căprioara care venise la iazul din luminiş ul pădurii.

Ochi peste buşteanul căzut, cu mâna stângă.

Carne, îşi spuse şi trase în timp ce saliva i se aduna caldă în gură.

Rateu, gândi în milisecunda de după detunătură. *S-a dus. Toată îndemânarea mea… s-a dus.*

Căprioara căzu moartă la marginea iazului.

Curând, Turnul avea să-l umple din nou, dar acum slăvea doar zeii că încă nu-l trădase braţul şi se gândea la carne şi la carne şi la carne. Puse pistolul – singurul pe care îl purta acum – înapoi în toc şi trecu peste buşteanul după care stătuse răbdător în timp ce după-amiaza se apropia de apus, aşteptând să vină la iaz un animal suficient de mare.

Mă însănătoşesc, îşi spuse cu o doză de amuzament, scoţând cuţitul. *Chiar mă însănătoşesc*.

N-o văzu pe femeia care stătea în spatele lui, privind cu ochi cafenii şi inteligenţi.

ii

Nu mâncaseră decât carne de homar şi nu băuseră decât apă sălcie de pârâu în cele şase zile de după confruntarea din capătul plajei. Roland îşi amintea foarte puţine din perioada

aceea: delirase. Îl strigase uneori pe Eddie Alain, alteori Cuthbert şi-ntotdeauna femeii îi spusese Susan.

Febra îi scăzuse puţin câte puţin şi porniseră la chinuitorul drum peste dealuri.

Eddie o împinsese pe femeie cu scaunul o vreme, dar alteori în el se aşeza Roland şi Eddie o purta pe ea în cârcă, ea ţinându-se cu mâinile de gâtul lui.

Mare parte din timp, terenul făcea imposibilă înaintarea lor în cărucior, iar asta le îngreuna parcursul. Roland ştia cât de epuizat era Eddie. Şi femeia ştia, dar Eddie nu se plânse niciodată.

Aveau mâncare; în zilele când Roland zăcu între viaţă şi moare, arzând de febră, aiurând despre timpuri demult apuse şi oameni demult morţi, Eddie şi femeia vânară iar şi iar şi iar. Din ce în ce, homaroşeniile începură să nu se mai apropie de porţiunea lor de plajă, dar ei deja aveau deja suficientă carne şi când în sfârşit ajunseră într-o zonă unde creşteau ierburi de tot felul, schimbară toţi trei regimul. Erau înfometaţi după verdeţuri, orice fel de verdeţuri. Şi, puţin câte puţin, iritaţiile de pe pielea lor începură să dispară. Unele ierburi erau amare, altele dulci, dar ei mâncară indiferent de gust… cu o singură excepţie.

Pistolarul se trezise dintr-un somn superficial şi o văzuse pe femeie trăgând de un mănunchi de iarbă pe care el o recunoscu mult prea bine.

— Nu! Nu aia! hârâi el. Niciodată aia! Uită-te bine la ea şi ţine minte! Niciodată aia!

Ea îl privi un moment lung şi lăsă iarba deoparte fără a cere vreo explicaţie.

Pistolarul se întinse pe spate, înfrigurat de cât de aproape fusese. Poate că şi alte ierburi le puteau fi fatale, dar ce smulsese femeia ar fi damnat-o. Căci era vorba de iarba-diavolului.

Keflex-ul îi provocase explozii în stomac şi ştia că Eddie era îngrijorat din pricina asta, dar iarba îi controlase imediat digestia.

În cele din urmă ajunseră la adevărata pădure şi vuietul

Mării Vestului scăzu, transformându-se într-un foşnet monoton pe care îl auzeau doar când vântul bătea din direcţia potrivită.

Iar acum… *carne*.

iii

Pistolarul întinse mâna spre căprioară şi încercă să o spintece cu cuţitul pe care îl ţinea între inelarul şi degetul mic de la mâna dreaptă. Nicio şansă.

Degetele nu aveau forţa necesară. Mută cuţitul în mâna stângă şi reuşi să facă o tăietură neîndemânatică de la vintrele animalului până la piept. Cuţitul lăsă să curgă şuvoiul de sânge înainte ca acesta să se închege în carne şi să o strice… însă tot era o tăietură proastă. Şi un copil cu muci la nas s-ar fi descurcat mai bine.

O să înveţi să faci de toate, îi spuse el mâinii stângi şi se pregăti să taie din nou, mai adânc.

Mâinile cafenii se strânseră peste mâna sa şi luară cuţitul.

Roland se uită înapoi.

— O fac eu, spuse Susannah.

— Ai mai făcut-o vreodată?

— Nu, dar o să-mi spui tu cum se face.

— Bine.

— Carne, spuse ea şi-i zâmbi.

— Da, zise el şi-i zâmbi şi el. Carne.

— Ce se întâmplă? strigă Eddie. Am auzit o împuşcătură.

— Se pregăteşte o masă copioasă! răspunse ea. Vino să ne ajuţi!

Mai târziu mâncară ca doi regi şi o regină şi, în timp ce pistolarul moţăia cu ochii spre stele, bucurându-se de răcoarea aerului de la acea altitudine, îşi spuse că trecuseră ani fără număr de când nu mai simţise măcar jumătate din plenitudinea pe care o simţea acum.

Şi adormi. Şi visă.

iv

Era Turnul. Turnul Întunecat.

Se înălţa la orizontul unei câmpii necuprinse, ce avea culoarea sângelui în lumina violet a apusului unui soare muribund. Nu vedea scările care urcau în spirală sus şi tot mai sus, înăuntrul învelişului de cărămidă, dar vedea ferestrele care urcau în spirală odată cu scara aceea şi prin ele zărea nălucile tuturor oamenilor pe care-i cunoscuse vreodată. Urcau sus şi tot mai sus şi un vânt sterp aduse până la el zvonul vocilor care-i strigau numele.

Roland… vino… Roland… vino… vino… vino…

— Vin, şopti el şi se trezi stând drept în şezut, transpirând şi tremurând ca şi când febra încă i-ar fi stăpânit corpul.

— Roland?

Eddie.

— Da.

— Un vis urât?

— Urât. Frumos. *Întunecat.*

— Turnul?

— Da.

Se uitară spre Susannah, dar ea continua să doarmă, nederanjată. Odată fusese o femeie pe care o chema Odetta Susannah Holmes; mai târziu, fusese o alta pe care o chema Detta Susannah Walker. Acum era o a treia: Susannah Dean.

Roland o iubea pentru că ar fi luptat până la ultima suflare; se temea pentru ea, deoarece ştia că ar sacrifica-o – pe ea, ca şi pe Eddie – fără a crâcni.

Pentru Turn.

Blestematul acela de Turn.

— E timpul să-ţi iei pastila, spuse Eddie.

— Nu mai vreau să le iau.

— Ia-o şi taci.

Roland o înghiţi cu apă rece de pârâu dintr-o ploscă, apoi râgâi. Nu-l supără.

Era un râgâit cu *aromă de carne*.

Eddie întrebă:

— Ştii încotro mergem?

— Către Turn.

— Ei, mda, făcu Eddie, dar asta-i ca şi cum ai fi un ţărănoi din Texas fără hartă rutieră, care spune că merge în Fundătura Curului, Alaska. Unde-i asta? În ce direcţie?

— Adu-mi desaga.

Eddie se duse după ea. Susannah se mişcă şi Eddie pregetă, cu faţa plină de umbre negre şi dungi roşii în lumina tăciunilor aproape stinşi din vatră.

Când ea se linişti din nou, se întoarse la Roland.

Pistolarul scotoci prin desaga care, acum, era grea din pricina tuturor gloanţelor aduse din cealaltă lume. Nu-i luă mult să găsească ce-i trebuia între vestigiile vieţii lui.

Falca.

Falca omului în negru.

— O să rămânem aici o vreme, spuse el, şi eu o să mă întremez.

— O să ştii când te-ai întremat?

Roland zâmbi. Fiorii se retrăgeau, transpiraţia se usca în răcoarea brizei de noapte. Dar el continua să vadă cu ochiul minţii acele siluete, acei cavaleri şi prieteni şi iubite şi duşmani din trecut, urcând sus şi tot mai sus, îi zărea la ferestre o clipă şi apoi dispăreau; văzu umbra Turnului în care ei erau zăvorâţi, întinzându-se neagră şi lungă peste o câmpie de sânge şi moarte şi încercări necruţătoare.

— *Eu* n-o să ştiu, zise el şi înclină din cap spre Susannah. Dar *ea* o să ştie.

— Şi atunci?

Roland ridică falca lui Walter.

— Asta a vorbit odată. Se uită la Eddie. Va vorbi din nou.

— E periculos.

Vocea lui Eddie era plată.

— Da.

— Nu doar pentru tine.

— Nu.

— O iubesc, bătrâne.

— Da.

— Dacă-i faci ceva…

— O să fac ceea ce trebuie să fac, spuse pistolarul.

— Şi noi nu contăm? Aşa e?

— Vă iubesc pe amândoi.

Pistolarul se uită la Eddie şi Eddie văzu că obrajii lui Roland scânteiau roşii în ceea ce mai rămăsese din licărul muribund al tăciunilor din vatră. Lăcrima.

— Asta nu răspunde la întrebare. Vei merge mai departe, nu-i aşa?

— Da.

— Până la capăt.

— Da. Până la capăt.

— Orice ar fi.

Eddie se uită la el cu dragoste şi ură şi cu toată afecţiunea tristă a disperării şi neputinţei pe care o poate oferi cineva spiritului şi dorinţei şi nevoii altuia.

Vântul făcu arborii să geamă.

— Vorbeşti ca Henry, bătrâne. Eddie începuse şi el să plângă. Nu voia asta. Ura să plângă. Avea şi el un turn, doar că nu era întunecat. Îşi aduci aminte că ţi-am vorbit despre turnul lui Henry? Eram fraţi, dar presupun că eram şi pistolari. Aveam un Turn Alb şi el mi-a cerut să-l căutăm împreună în singurul mod în care putea el să ceară, aşa că am urcat în şa. Pentru că era fratele meu, înţelegi? Şi am ajuns la el. Am găsit Turnul Alb. Doar că era un turn otrăvit. Şi l-a ucis. M-ar fi ucis şi pe mine. M-ai văzut cum eram. Mi-ai salvat nu numai viaţa. Mi-ai salvat şi *sufletul*.

Eddie îl îmbrăţişă pe Roland şi-l sărută pe obraz. Simţi gustul lacrimilor lui.

— Şi acum, ce-mi ceri? Să urc din nou în şa? Să merg să-l întâlnesc pe tip?

Pistolarul nu scoase un cuvânt.

— Vreau să zic că n-am văzut încă mulţi oameni, dar ştiu că ei ne aşteaptă şi că oriunde este un Turn, este şi un tip. Îl aştepţi pe tip pentru că tre' să-l întâlneşti şi, în cele din urmă, banii fac lumea să se învârtă, sau poate că aici mai degrabă e vorba de gloanţe, gloanţele fac lumea să se învârtă. Deci de

asta e vorba? Sus în şa? Hai să-l întâlnim pe tip? Pentru că dacă va fi doar o reluare a vechii poveşti urâte, trebuia să mă lăsaţi amândoi pradă homarilor. Eddie se uită la el cu ochi înneguraţi. Am fost în rahat, bătrâne, şi dacă am învăţat ceva, acel ceva e că nu vreau să mor în rahat.

— Nu-i acelaşi lucru.

— Nu? Vrei să-mi spui că tu nu eşti dependent?

Roland nu spuse nimic.

— Cine o să iasă pe o uşă magică să te salveze *pe tine*, bătrâne? Ştii cine? *Eu* ştiu. Nimeni. Ai ales tot ce ai avut de ales. De acum înainte nu mai poţi alege decât să scoţi arma, pentru că doar asta ţi-a mai rămas. Exact ca Balazar.

Roland nu spuse nimic.

— Vrei să ştii care-i singurul lucru pe care l-am învăţat de la fratele meu?

Vocea îi tremura şi era înecată în lacrimi.

— Da, spuse pistolarul.

Se aplecă în faţă, privindu-l pe Eddie drept în ochi.

— M-a învăţat că, dacă ucizi ceea ce iubeşti, eşti blestemat.

— Eu deja sunt blestemat, spuse Roland cu calm. Dar poate că şi cei blestemaţi pot fi salvaţi.

— Ai de gând să ne aduci tuturor moartea?

Roland nu spuse nimic. Eddie apucă de zdrenţele cămăşii lui Roland.

— *Ai de gând să-i aduci* ei *moartea*?

— Toţi murim cu timpul, zise pistolarul. Nu doar lumea merge mai departe. Se uită neabătut la Eddie, ochii lui albaştri căpătând aproape culoarea ardeziei în lumina aceea. *Dar noi vom fi magnifici*. Făcu o pauză. Avem mai mult de o singură lume de cucerit, Eddie. Nu aş risca viaţa ta şi a ei – şi nu l-aş fi lăsat pe băiat să moară – dacă asta ar fi fost tot.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre tot ce este, zise calm pistolarul. O să pornim la drum, Eddie. O să intrăm în luptă. O să avem de suferit. *Şi în cele din urmă o să răzbim*.

Acum fu rândul lui Eddie să nu spună nimic. Nu ştia ce să spună.

Roland îl strânse uşor de braţ.

— Până şi cei blestemaţi iubesc, spuse el.

v

Eddie dormi până la urmă alături de Susannah, al treilea pistolar pe care Roland fusese nevoit să-l aleagă pentru a forma o nouă treime. Dar Roland rămase treaz şi ascultă voci în noapte în timp ce vântul îi usca lacrimile pe obraji.

Osândă?

Mântuire?

Turnul.

Va ajunge la Turnul Întunecat şi, acolo, va cânta numele lor. Acolo, va cânta numele lor. Toate numele lor.

Soarele mânjea cerul la răsărit într-un trandafiriu vesperal şi, în cele din urmă, Roland, care nu mai era ultimul pistolar, ci unul dintre ultimii trei, dormi şi visă visele lui aprige, străbătute de un singur fir albastru, liniştitor:

Acolo, voi cânta toate numele lor!

POSTFAŢĂ

Astfel se încheie a doua dintre şase sau şapte cărţi care alcătuiesc o poveste lungă, intitulată *Turnul Întunecat*. A treia, *Ţinuturile pustiite*, detaliază jumătate din călătoria celor trei – Roland, Eddie şi Susannah – în drum spre Turn; al patrulea, *Vrăjitorul şi globul de cristal*, vorbeşte despre vrajă şi seducţie, dar cel mai mult vorbeşte despre peripeţiile prin care a trecut Roland înainte ca publicul să-l întâlnească pe urmele omului în negru.

Mirarea mea faţă de buna primire a primului volum din această serie – care nu seamănă deloc cu poveştile pentru care sunt mai bine cunoscut – e depăşită doar de recunoştinţa faţă de cei care l-au citit şi l-au apreciat. Seria aceasta pare a fi propriul meu Turn; personajele ei mă bântuie, Roland mai mult decât oricare altul. Ştiu într-adevăr ce este acest Turn şi ce-l aşteaptă pe Roland acolo (dacă va ajunge la el, şi trebuie să fiţi pregătiţi pentru posibila variantă ca nu el să fie cel care, până la urmă, va ajunge acolo)? Da… şi nu. Ştiu doar că povestea mi-a reclamat atenţia iar şi iar vreme de şaptesprezece ani. Acest al doilea volum, deşi mai lung, lasă totuşi multe întrebări fără răspuns şi punctul culminant undeva departe în viitor, dar am sentimentul că e un volum mult mai închegat decât primul.

Şi Turnul este mai aproape.

Stephen King
1 decembrie 1986

{1} În original, joc de cuvinte între cool şi cold turkey (n. tr.).

{2} Trimitere la un celebru serial de bandă desenată, Peanuts, creat de Charles Schultz, în care personajul principal, Charlie Brown, suferă constant fiindcă prietena lui, Lucy, îl păcăleşte mereu pe terenul de fotbal (n. tr.).

{3} Aluzie la melodia Bridge Over Troubled Waters, cântată de Simon & Garfunkel (n. tr.).

{4} „Prietene, Dumnezeu e bun; Dumnezeu e rău; avem tare puţin timp; eşti un mare pişicher.“

„Da, domnule. Sunt un mare pişicher. O încasez pentru tine.“

„Nimeni nu încasează nimic, tontule. Eddie Dean o încasează“ (în limba italiană, în original) (n. tr.).

„Prietene, Dumnezeu e bun; Dumnezeu e rău; avem tare puţin timp; eşti un mare pişicher.“

„Da, domnule. Sunt un mare pişicher. O încasez pentru tine.“

„Nimeni nu încasează nimic, tontule. Eddie Dean o încasează“ (în limba italiană, în original) (n. tr.).

{5} „Doctorul mi-a spus: Fiica mea, renunţă acum / Înc-o decolare şi vei merge pe ultimul tău drum“ (n. tr.).

{6} La jocul Trivial Pursuit, concurenţii trebuie să completeze din bucăţi (felii) un rotund sub formă de plăcintă (n. tr.).

{7} Cel mai probabil, zeul Shiva (n. tr.).

{8} Greşeală intenţionată: protagoniştii filmului sunt, de fapt, Sidney Poitier şi Rod Steiger (n. tr.).

{9} Pastor şi teleevanghelist implicat, în 1988, într-un scandal sexual (n. tr.).

{10} Vers din piesa Oxford Town compusă şi cântată de Bob Dylan, despre evenimentele petrecute în oraşul omonim (n. tr.).

{11} „Divinele umbre-ale nopţii se lasă peste noi… e ora apusului…“ – versuri din celebra melodie Twilight Time (1958) a formaţiei The Platters (n. tr.).

{12} Bud – „mugur“, „boboc“ (n. tr.).

{13} Pusher, în original – cel care împinge, dar şi dealer de droguri (ceea ce explică fiorii simţiţi de Eddie înainte) (n. tr.).

{14} Termeni peiorativi pentru persoane de origine hispanică (spic) şi pentru evrei (mockie) (n. tr.).

{15} White Anglo-Saxon Protestant – alb protestant de sorginte anglo-saxonă (n. tr.).

{16} Celebru serial poliţist radiofonic şi de televiziune din anii cincizeci, avându-l ca erou pe actorul Jack Webb în rolul sergentului Joe Friday (n. tr.).